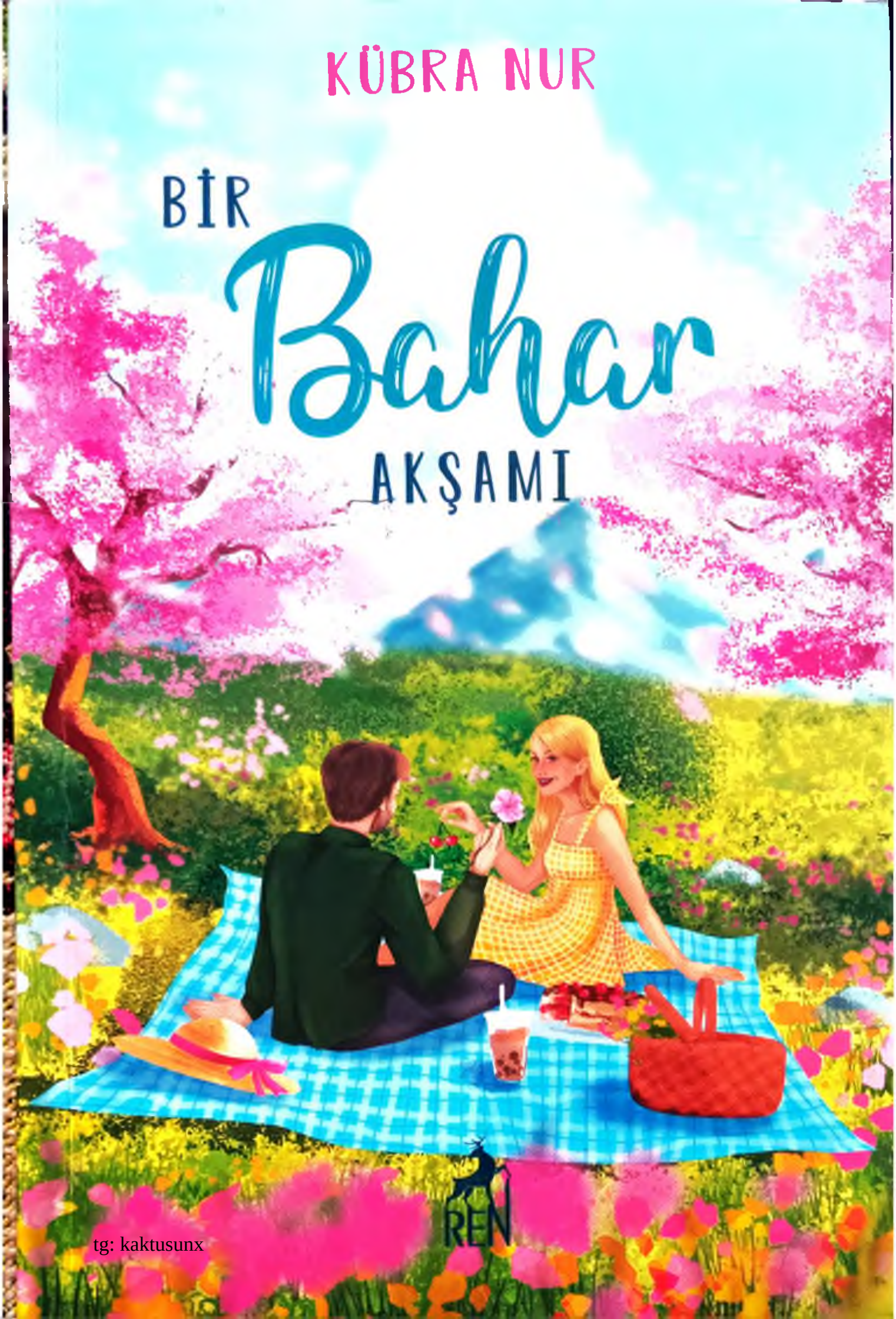
KÜBRA NUR

BİR Bahar AKŞAMI

REN

tg: kaktusunx

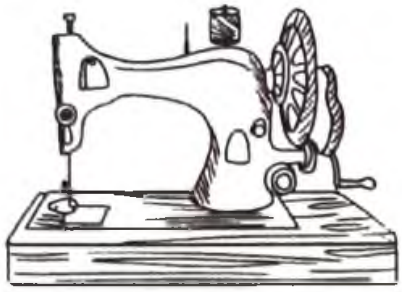
tg: kaktusunx

KÜBRA NUR

BİR Bahar AKŞAMI

REN

Murphy Kanunları'nı biliyorsunuzdur. Mutlaka bir yerlerde duymuşsunuzdur ya da ilk defa şimdi duyacaksanız bile mutlaka bunları yaşamışsınızdır. Bizlere hayat hakkında negatif şeyler söyleyen o sevimli kanunlar bunlar. Mesela bir tanesi der ki *"Bir işin ters gitme olasılığı varsa o iş mutlaka ters gider."* Bir başka kanun da bunu görür ve artırır. *"Birkaç şeyin ters gitme olasılığı varsa bunların arasında en kötü sonuçlar doğuracak olanı ters gider."* Bütün bunların bu kadarla sınırlı kaldığını düşünmek isteyebilirsiniz elbette, bu sizin hakkınız. Fakat ne yazık ki Murphy kötü haberler vermeye devam eder ve ekler. *"Bir şeylerin ters gitmesi bir doğa kanunudur. Bu yüzden her şey yolunda gidiyor gibi görünüyorsa dikkat edin; mutlaka ters giden bir şeyler vardır!"*

Eğer zamanında Murphy'nin bu uyarılarına kulak asmış olsaydım kendimi bu kaosa biraz olsun hazırlayabilirdim. Fakat her şeye iyi yanından bakmaya çalışmak gibi kötü bir huyum vardı ve olumlu düşünmüştüm. Her şeyin yolunda gidebileceğini zannetmiştim ama görünen o ki Murphy'yi biraz daha fazla dikkate almalıydım. Bu sayede günümü çıldırmadan tamamlamak için gerekli mental sağlığa bir nebze olsun erişmem mümkün olabilirdi.

Oysaki her şey güzel bir sabah kahvaltısıyla başlamıştı. Sebepsiz bir şekilde sürekli ortadan kaybolup duran kız kardeşim bile masadaydı ve abim de Paris'ten kalkıp gelmiş, kahvaltıya yetişmeyi başarabilmişti. Tüm ailenin bir arada olduğu güzel bir sabahtı ve o gün yapmam gereken yalnızca iki şey vardı. İlki yarınki düğün için ayarladığımız kuaförle kısa bir görüşme yapmak, ikincisiyse kuru temizlemedeki elbiseleri alıp Zeynep'in yanına gitmek. Bu akşam hepimiz Mayıs teyzemlerin evinde kalacaktık. Zeynep, Hare, Nehar ve ben, sırf bütün bir geceyi beraber geçirebilmek için kına gecesiyle düğün arasına bir gün koymuştuk ve benim tek yapmam gereken kuru temizlemedeki elbiseleri almaktı.

Yapamamıştım. Çoktan Zeynep'in yanında olmam gereken şu saatte hâlâ koşuşturmaktaydım.

Yola çıktığımda da her şey yolundaydı aslında. Arabamın radyosunda en sevdiğim şarkı bile çalıyordu. Neşeliydim, heyecanlıydım, mutluydum. İşte tam olarak bu sebeple her şeyin yolunda gideceğini düşünmüştüm ama ilk önce arabamın kliması arıza verdi. Bunu çok da takmayıp camları açtım. Biraz modum düşse bile hâlâ oldukça iyiydim. Derken arabam teklemeye başladı, sonra durdu ve birden kaputtan dumanlar yükseldi. İşte, tam bu sırada biraz dehşete kapıldım. Ne yapacağımı bilemeyip arabadan atladığımda etrafıma bir sürü insan doluştu. Yaşlı başlı amcalar, orta yaşlı beyefendiler, genç çocuklar... Her biri yolda kalmış bir kadına yardım etmeyi amaçlıyordu eminim ama hiç yardımcı olamadılar. Herkes farklı bir şey söylerken bir süre sonra olay, kimin ne dediğini asla takip edemediğim, şaşkın ördek gibi insanların suratlarına bakıp durduğum garip bir âna yuvarlandı.

Pes edip teknik servisi aradığımda aracımı alması için bir çekici göndereceklerini, bir yere ayrılmamamı söylediler ve iki saat boyunca çekiciyi bekledim. Çekici nihayet geldiğinde ve arabamı alıp gittiğinde kuaförle görüşmeme çoktan geç

kalmıştım. Bir taksi çevirip tekrar yola koyuldum ve kısa sürede kuaföre ulaştım ama bir görüşme yapabilmek için kuafördeki müşterilerin işlerinin bitmesini beklemek zorunda kaldım. Yarım saatlik bir görüşme için bir buçuk saat bekledikten sonra totalde dört saatlik, nur topu gibi bir gecikmeyle kuaförden ayrıldım ve kuru temizlemeciye gittim.

Kuru temizlemecide ne ters gidebilir ki diye düşünürken kıyafetlerin fişlerini teknik servis tarafından çekilen arabamda unuttuğumu fark ederek ağlama noktasına geldim. Neyse ki gözlerim dolu bir şekilde işletme sahibine yalvarmam, hatta bir noktada cep telefonumu çıkarıp kızlarla kıyafetlerimizi denerken çektirdiğimiz saçma fotoğraflarımızı ona göstermem işe yaradı ve yarım saatin sonunda elbiseleri alabildim.

Derin bir nefes aldığımı tahmin edersiniz ama bu, aksiliklerin peşimi bıraktığı anlamına gelmiyordu. Biraz bile gelmiyordu hem de. Çünkü bu sırada cep telefonumun şarjı bitmişti ve elimde üç koca elbise poşetiyle iyice kararmış havada bir başıma kalmıştım. Oysa Hare'yi arayıp beni almaya gelmesini söyleyecektim.

Gözlerim bir kere daha dolmaya başladığında derin bir nefes aldım. Kendimi sakinleştirip kolayca bir taksi çevirebileceğim gerçeğine odaklandım. Elbette Hare'nin arabasıyla rahat bir yolculuğu tercih ederdim ama bir taksi de iş görürdü. Çaresiz değildim ve günün bitmesine çok az kalmıştı. Sabretmeliydim. Gelin görün ki bir taksi çevirmek de beklediğim kadar kolay olmadı.

Sarı bir taksi kaldırımın kıyısında durduğunda elimdeki elbise poşetlerini zar zor taşıyarak taksiye koşturdum. Tam yetişmiş ve kapıyı açıp arka koltuğa atlamıştım ki benimle aynı anda taksiye binen başka bir adamı fark ettim. Hem de ne adam! Tek başına arka koltuğun yarısını kaplayacak kadar heybetli birisiydi. Muhtemel ki koşturmaktan dağılmış

kahverengi saçları, gür kahverengi sakalı ve çatık kaşlarıyla bir o kadar da ürkütücü ve ciddi görünüyordu. Beyaz tenli yüzündeki en yumuşak yer gri bakışlarıydı ki onlar da neredeyse çelik gibiydiler.

Göz göze geldiğimizde karşılaştığım bu görüntü karşısında yutkunma ihtiyacı hissetsem de tüm narin görünüşüme karşın kolay pes eden birisi değildim. Bu yüzden soğuk bir sesle, "Beyefendi," dedim. "İlk önce ben bindim."

Adam tıpkı benim ona yaptığım gibi ama her nasılsa daha etkileyici bir şekilde yüzümü süzdü ve "Çok ilginç," diye cevap verdi. "Oysa bir ayağın hâlâ taksinin dışında."

Benim resmi tavrıma karşılık onun hiç çekinmeden senli benli konuşması kaşlarımın çatılmasına sebep olurken dışarıdaki ayağımı zar zor taksiden içeri aldım ve kucağımdaki elbiselerle adamın yanına sıkıştım. "Koca cüsseniz bir anda taksiyi kaplayıverdiği için zavallı ayağımın dışarıda kalması normal tabii," derken taksiden inmeyeceğimi anlaması için kapıyı kapattım.

Adam elimdeki elbise poşetlerine yüzünü buruşturarak baktı. "Demek ki senden önce ben binmişim."

"Hiç de değil," dedim. O gür sakalları ve çelik bakışlarıyla beni korkutabileceğini sanıyorsa haklıydı elbette ama korktuğumu belli edeceğimi zannediyorsa... İşte orada çok yanılıyordu. "Önce ben bindim ve taksiden inmeyeceğim. Zaten korkunç bir gün geçirdim. Bir adım daha atmaya halim yok artık."

Elini sıkıntıyla gür sakallarında gezdirdi ve sesli bir şekilde ofladıktan sonra şoföre seslendi. "Kaptan, önce hanımefendiyi bırakacağız. Sonra da Beyoğlu'na."

Bir an şaşkın şaşkın gözlerimi kırpıştırdım, hemen ardından benden adres bekleyen taksiciyle göz göze geldim. Hızlı bir durum değerlendirmesi yaptığımda bu koca, kaba adamla tartışmanın beni yalnızca daha çok sinirlendireceğini ve

Zeyneplere zaten fazlasıyla geç kaldığımı fark ettim. Fakat elbette yabancı bir adamın yanında da gideceğim yerin tam adresini söylemeyecektim. Sadece semt ve mahalle ismi verdim taksiciye, devamını da mahalleye geldiğimizde tarif edeceğimi söyledim.

Sonra takside gergin, sessiz bir yolculuk başladı. Ben elbise poşetlerini kucağımda tutmak için büyük bir gayret sarf ederken, çelik bakışlı adam cep telefonuyla ilgileniyordu. Öyle ilkel bir görüntüsü vardı ki elindeki telefon onda biraz abes duruyordu. Gerçi epey karizmatikti de. Burnu çok düzgün ve güzeldi. Dudakları da kalın ve düzgün şekilliydi. Yüzünün yarısını kaplayan sakalı oldukça güzel kesilmiş ve bakımlı görünüyordu. Bir anda bana dönen gri gözleriyse bir bıçak keskinliğindeydi.

"Bir problem mi var?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladığında hafifçe dudaklarımı büzdüm. "Size insanlar yalnızca bir problem olduğunda mı bakıyor beyefendi?"

Sorumu birkaç saniye zihninde tarttıktan sonra, "İnsanlar bana bakmıyor genelde," dedi.

"Sebebini tahmin etmek hiç de güç değil," dediğimde asabı bozulmuş gibi gülerken başını bir anlığına pencereden dışarı çevirdi ama hemen ardından yine bana döndü.

"Sen neden bakıyorsun o zaman?"

Güzel bir soruydu. Ben tamamen merakımdan bakıyordum ama bunu ona söylemek istemedim. "Taksinin camı çok kirlenmiş. Dışarıyı izleyemiyorum, içeriyi izleyeyim dedim."

Anlık gülüşü sert yüzünü bir anlığına yumuşattı. Başını hafifçe yana yatırıp, "İzle bakalım," dedikten sonra tekrar telefonuyla ilgilenmeye koyuldu. Ben de önüme döndüm tabii ki. Onu daha fazla şımartmaya hiç de niyetim yoktu.

On beş dakika sonra taksi Zeyneplerin mahallesine vardığında biraz rahatladığımı hissettim. Öyle ya da böyle gün bitiyordu işte. Murphy'ye rağmen bitiyordu hem de. Şoförü evin önüne kadar götürmek istemediğim için sokak başında durdurdum taksiyi. Tam parayı vermek için cüzdanıma uzanıyordum ki yanımdaki kimliği belirsiz şahıs elini uzatıp beni durdurdu.

"Gerek yok. Ben hallederim."

Kaşlarım bir kere daha çatılırken, "Ne münasebet beyefendi?" dedim. "Benim taksi ücretimi siz niye hallediyorsunuz?"

Adam, sanki onu çok bunaltıyormuşum gibi bir kere daha oflayıp, "Taksiyi kullanmaya devam edeceğim ve burası yol üstüydü," diye ısrar etti. "Hallederim işte. Ayıp öyle yol üstünde inen insana para ödetmek."

Ona manasız bir bakış fırlatıp birkaç kere gözlerimi kırpıştırdıktan sonra sabır dileyerek cüzdanımdan birkaç banknot çıkarttım ve itiraz etmesine fırsat bırakmadan şoförün eline tutuşturup taksinin kapısını açtım. Tam aşağı adımımı atacağım sırada, "Dur, dur, dur," dedi adam. Ona doğru döndüğümde çatık kaşları ve çelik bakışlarıyla karşılaştım. Ne var dercesine baktığımda, "Çok ıssız burası," diye mırıldandığını işittim. "Hava da kararda. Burada mı evin sahiden?"

Gözlerime de kulaklarıma da inanamadım bir an için. Bu adam kendini ne sanıyor gibi klişe cümleleri havaya savurmama ramak kalmıştı. "Bir yabancının yanında evimin tam adresini vereceğimi düşünmediniz herhalde?" diye sorarken en öldürücü bakışımı fırlatıyordum. "Malum, devir kötü."

Sözlerim beklediğimin çok tersi bir etki yarattı. Adamın gri bakışları takdir dolu bir ifadeyle dolarken başını salladı. "Bak, bunu iyi düşünmüşsün işte. Çok haklısın. O zaman şöyle yapalım, sen burada in. Ben on dakika taksiyi bekleteceğim. Bir sıkıntı çıkarsa buralarda olurum."

Derin bir nefes alıp bir saniyeliğine gözlerimi kapattım.

Böyle korkunç bir günü böyle garip bir adamla noktaladığıma inanmakta zorlanıyordum. İçimden bir ses bu adamı Murphy'nin bile öngöremeyeceğini söylüyordu. Yalnızca taksi yolculuğunu beraber yaptığı bir kadın için böyle endişelenmesi takdir edilesi miydi yoksa hadsizlik miydi karar veremiyordum doğrusu. Bir yanım ona öfkelenirken, diğer yanım iyi niyetli hareketine haksızlık ettiğimi söylüyordu. Hangisine kulak asacağıma karar veremeyince, "İyi akşamlar," deyip taksiden atlamakta buldum çareyi.

Taksinin kapısını kapatmadan önce adamın, "Allah'a emanet!" diye seslendiğini işitince bir an elimde olmadan gülüverdim. Sabır dileyerek ve elbise poşetlerini sürükleyerek dik bir yokuşu tırmanırken böyle bir adamla karşılaşmış olmanın şokunu üstümden atmaya çalışıyordum bir yandan da. Ama hareketleri, tuhaf iyi niyeti, can sıkıcı kabalığı bir kenara, sadece çelik bir bıçağı anımsatan ve insanın için oymak için an kollayan bakışları bile kolay atlatılabilecek gibi değildi. Yüzü şimdiden zihnime kazınmıştı. Kızlara anlatırken aklımdaki bütün detayları tarif etmekten gocunmayacaktım.

Nihayet Zeyneplerin evine geldiğimde günün bittiğini ve başka hiçbir şeyin ters gidemeyeceğini düşünerek gülümsedim. *Sonunda,* diye düşünerek zile basmamla kapının açılması ve yüzünde yeşil bir maskeyle Zeynep'in önümde belirmesi bir oldu. Öfkeli ifadesini gördüğümde az önceki gülümsememin biraz aceleye geldiğini fark edip hafifçe yutkundum.

"Neden bu kadar geciktiğini ve saatlerdir neden sana ulaşamadığımı bütün ayrıntılarıyla anlatacaksın ve umuyorum ki anlattıkların geçerli mazeretler olacak," dedi Zeynep buz gibi bir sesle. "Aksi takdirde seni eşek sudan gelene kadar dövmek zorunda kalacağım Bahar. Seni ve diğerlerini."

Sırtım dik, dizlerim bitişik ve ellerim de kucağımdaydı; derli toplu bir şekilde oturuyordum. Üzerimdeki inci beyazı ipek gömlek ve altına giydiğim lacivert, dizlerime kadar gelen kalem etek ciddi bir duruş sergilememe yardımcı oluyordu. Sarı saçlarımı başımın tepesinde sıkı ve düzenli bir topuz yapmıştım. Kolumdaki ince, gümüş renkli bileklik dışında takı kullanmamıştım. Siyah stilettolarım ayağımı biraz acıtıyor olsa da bunun yüz ifademe yansımaması konusunda oldukça başarılıydım. Tamamen profesyonel göründüğüme emindim. Profesyonel ve çarpıcı. *Dudaklarımdaki kırmızı rujdan bahsetmiş miydim?*

"Âdem Bey ile tanışmak istiyorum," dedim kendimden emin bir sesle. Kalbimin boğazımda atıyor olduğu gerçeğini hep beraber görmezden gelebileceğimizi umuyordum. Ya da bu basit cümlenin provasını dün akşam ayna karşısında yüzlerce defa yaptığım gerçeğini. Bizim aramızdaki küçük sırlardı bunlar, değil mi?

Karşımdaki kadın –ki gri, paçalara doğru darlaşan kumaş pantolonunu çok şık bulsam da belindeki kemeri hiç tasvip etmemiştim– neredeyse bıkkın bir şekilde iç geçirdi. "Anlıyorum Bahar Hanım," dedi ılımlı bir sesle ama içten içe beni buradan bir an önce göndermek istediği ortadaydı. Eh, ben de bir an önce buradan ayrılmak istiyordum fakat bunu elim boş bir şekilde yapmaya hiç niyetim yoktu. "Ama size daha önce, telefonda da söylemiştim. Âdem Bey, işleri yöneticimiz aracılığıyla uzaktan yürütmeyi ve kendi mütevazı yaşamını gözlerden uzak sürdürmeyi tercih ediyor. Yani talep doğrultusunda insanları direkt ona yönlendiremiyoruz. İsminizi ve telefon numaranızı not aldım. Âdem Bey'e ileteceğim ve eğer olumlu bir dönüş alırsam mutlaka haber vereceğim."

Bir çocuğa anlatır gibi tane tane anlattığı masalı göz devirme arzumu zar zor bastırarak dinledim. Söylediklerini daha önce de duymuştum. Herkes duymuştu. Herkes bun-

ları biliyordu ve Âdem Arman'la yüz yüze gelme şansına erişebilen çok az insan vardı. Ben de onlardan biri olmak konusunda kararlıydım.

"Sizi yöneticimizle görüştürsem?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım. Yöneticiyle işim yoktu.

Ben Âdem Arman'ı istiyordum ve onunla görüşmenin bir yolunu bulmadan da buradan ayrılmayı planlamıyordum. "Lütfen şimdi arayın," dedim sakince.

"Efendim?"

"Âdem Bey'i diyorum," derken elimle, ortamızdaki sehpanın üzerinde duran cep telefonunu işaret ettim. "Lütfen şimdi arayın ve talebimi iletin. Onunla görüşmenin benim için çok önemli olduğunu da söyleyin."

Sakin sesim, kibar duruşum, acelesiz tavrım ve yüzümdeki, "Bunu bütün gün sürdürebilirim," diyen ifadem bir araya gelip kadının birkaç saniye kararsızlıkla boğuşmasına, ardından da telefona uzanmasına sebep oldu. Dudaklarımın minik bir zafer tebessümüyle kıvrılmasına engel olamadım. İçimden bu görüşmenin olumlu sonuçlanması için dua ediyordum. Kadının elinden telefonu kapıp adamla konuşmak zorunda kalmamak için de. Zira birilerinin güvenliği aramasını, sonra da beni yaka paça dışarı atmalarını hiç istemezdim. Yine de iş o noktaya gelene kadar elimden gelen her şeyi yapmaya hazırdım.

İsminin Tuğçe olduğunu hatırladığım kadın telefonundaki kısa bir gezintinin ardından aleti kulağına götürdü. Kalp atışlarımın hızlandığı hatırı sayılır bir beklemenin ardından, "İyi günler Âdem Bey," dedi. "Rahatsız ediyorum, kusura bakmayın."

Çocuk gibi ayaklarımı heyecanla yere vurarak, "Bakmaz bakmaz," demek istesem de sakin kalmayı başardım.

Tuğçe tatlı bir gülüşle, "İyiyim, teşekkür ederim. Siz nasılsınız?" derken saniyeler kağnı hızıyla ilerliyormuş gibi

hissediyordum. Bir patronun, çalışanlarının halini hatırını sorması elbette çok güzeldi ama bunu başka zaman halledemezler miydi?

"Burada bir misafirimiz var." Tuğçe nihayet konuya girmeye karar verdiğinde heyecanım dizlerimi titretecek raddeye ulaşmıştı. "Sizinle görüşmek istiyor. Kendisine gereken açıklamayı yaptım ama onun için çok önemli olduğunu söyledi."

Kısacık bir sessizlik oldu.

Ardından Tuğçe Hanım, "Ada Bahar Erarslan," diyerek beni telefonun diğer ucundaki adama tanıttı. "Neden sizinle görüşmek istediğini öğrenemedim ama kendisi için çok önemli bir mevzu olduğunu ve sizinle görüşene kadar pes etmeyeceğini dile getirdi."

Sonra bir sessizlik daha oldu. Bu defa daha uzundu. Tuğçe, "Tamam efendim. İyi günler," deyip telefonu kapatana dek sürdü.

Telefonu kapattığında ilk düşündüğüm yine başarısız olduğumdu. Âdem Bey benimle görüşmek istemediğini söylemiş olmalıydı. Karşımdaki kadından, "ben sana söylemiştim" bakışı eşliğinde olumsuz cevabı almaya hazırlanırken onun ayağa kalktığını gördüm. Masasına kadar ilerledi ve bir not kâğıdına hızlıca bir şeyler karaladıktan sonra yanıma gelip kâğıdı bana uzattı.

"Buyurun," dedi gülümseyerek. "Âdem Bey'i bu adreste bulabilirsiniz. Kendisi sizi bekliyor."

Bana uzatılan kâğıda bakarken neredeyse sevinçten gözyaşlarına boğulacaktım. Işık hızıyla kâğıdı kaptım ve ayağa kalktım. Tuğçe Hanım'a üst üste birkaç kez teşekkür edip iyi çalışmalar diledikten sonra oradan apar topar ayrıldım. Kendimi dışarı atar atmaz bir taksi çevirdim. Adres bulma konusunda çok yetenekli olmadığım için bilmediğim yerlere gideceğim zaman arabamı garajda bırakmayı tercih ediyordum.

Taksi önümde durana dek kâğıtta yazılı olan adrese baktım. Kuzguncuk taraflarında bir yerin adresiydi. Normalde bana verilen her adrese sorgusuz sualsiz giden bir insan değildim elbette. Hele ki yalnız başıma böyle işlere hiç kalkışmazdım; babam duysa beni fena azarlardı. Ama bu defa mevzu mühim, durum vahimdi. Kariyerim için normalde asla tenezzül etmeyeceğim bir dizi şeyi peş peşe yapmak durumundaydım ki bundan da hiç gocunmuyordum. Oturduğum yerde başarının gelip kucağıma konmayacağının farkındaydım.

Taksiye atlayıp adresi taksiciye söyledikten sonra çantamdan küçük aynamı çıkarıp görüntümü kontrol ettim. Tenim heyecandan biraz kızarmıştı ama ziyanı yoktu. Saçlarım hâlâ derli topluydu. Maskaram akmamış ya da dağılmamıştı. Rujumu tazelerken bir yandan da Âdem Bey'e neler söyleyeceğimi kafamda düzgün bir sıraya koymaya çalışıyordum.

Aslında epey uzun ve detaylı bir konuşma hazırlamıştım ama her geçen saniye söyleyecek yeni şeyler buluyor ya da bazı cümlelerin saçma olduğuna karar verip onları çıkarıyordum. Üstelik adamla karşılaştığım anda bütün bunların aklımdan uçup gideceğini de biliyordum. Yine de hazırlıksız bir karşılaşmayı yüreğim kaldırmazdı. Zihnimin köşesinde hiç değilse birkaç cümle kalır veya konuşmaya başlayınca hatırlarım diye umuyordum.

Taksi durduğunda dar bir sokakta olduğumuzu fark ettim. Pencereden dışarı şöyle bir baktığımda yan yana dizilmiş rengârenk evleri, sokakta koşturan çocukları ve bir evin giriş merdivenlerine oturup muhabbet eden birkaç kadını gördüm.

"Burası mı?" diye sordum şoföre şaşkınca.

"Evet abla," dedi adam. "Verdiğin adres burası."

Eliyle işaret ettiği sokak tabelasına bakınca ikna oldum.

Ona ücretini ödeyip iyi günler diledikten sonra taksiden indim. Açıkçası yola çıkarken nasıl bir yere gideceğimi pek düşünmemiştim ama kendimi böyle bir mahallede bulmayı beklemediğim kesindi.

Tereddüt dolu iki adım attım. Yalnızca iki tane atabildim çünkü Arnavut kaldırımlı yolda ikinci adımımda ayakkabımın topuğu taşlardan birinin arasına giriverdi. Bu beklenmedik hadiseyle hafifçe burkulan ayağım yüzümü buruşturmama sebep olurken birdenbire üzerimde bakışlar hissettim.

Başımı kaldırıp şöyle bir etrafa baktığımda biraz önce bahsettiğim sokakta oynayan çocukların, bir evin merdiveninde sohbet eden kadınların, hatta cama çıkmış bir genç kızın ve yolda ağır ağır yürümekte olan orta yaşlı bir adamın bana baktığını fark ettim. Nedenine dair hiçbir fikrim yoktu. Ani bir telaşla üstümü başımı hızlıca kontrol ettim ama bir sorun göremedim.

Bu sırada merdivendeki kadınlardan biri, "Birine mi bakmıştın kızım?" diye sordu.

Burkulan ayağımın acısını görmezden gelerek onlara doğru ilerledim. Bu biraz zor olsa da başardım. "İyi günler," dedim yanlarına varınca gülümseyerek. "Bereket Sokak, 23 numaraya gelmiştim ben."

Teyzeler birbirleriyle bakıştılar.

"23, bizim Esraların binası mıydı kız?" diye sordu biri.

Diğeri kaşlarını hafifçe çatıp, "Yok, yok," dedi. "Esralar 52 numara. 23, yukarı taraflarda olmalı."

"41 numara da Erkan abilerin. Altına nazar boncuğu takmıştı bak, oradan hatırlıyorum."

"Erkan abilerden yukarıda da biz varız işte. 36 numara."

"Siz 36 numaraysanız... Dur bakayım. Zeynepler 30 numarada mıydı 29 numarada mı?"

Her geçen saniye takip etmekte zorlandığım bu ilginç muhabbet üçüncü bir teyzenin bana usulca, "Sen kime bakmıştın ki kızım?" diye sormasıyla sonlandı.

Bir an söylemekte tereddüt ettim. Teyzelerin Âdem Arman'ı tanıyacağından emin olamadım. Ama şu an elimdeki en iyi seçenek bu olduğu için şansımı denemeye karar verdim. "Ben Âdem Bey'e bakmıştım. Âdem Arman."

"Tabii ya!" dedi teyzelerden biri neşeyle. "Nergis ablanın evi 23 numara!"

Ama diğer iki teyze bunu pek de umursamadı. Pürdikkat bana bakıyorlar, beni şöyle bir süzüp uzun uzun yüzüme baktıktan sonra bir daha süzüyorlardı.

"Hayırdır inşallah," dedi aralarından biri melodik bir sesle. "Bu kadar güzel bir hanım kızımız, Âdem'i niçin arıyor?"

Karşılaşmayı beklemediğim bir soruydu bu. Gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırarak, "İş için," dedim.

Diğer teyze kıkırdadı. "Hayırlı bir iş mi?"

Boş bulunup, "İnşallah," dediğimde diğer ikisi de bu kıkırdamalara katıldı ve ben sözlerimin vardığı yeri fark edince telaşla, "O manada değil yani," diye itiraz ettim. "İş manasında hayırlı. Benim için hayırlı olmasını isterim. Âdem Bey için de olsun elbette. Neden olmasın? Ama iş bu. Ticaret. Başka bir şey değil."

Teyzeler benim bu halimle eğlenirken bunu gizlemek gibi bir telaşa düşmediler. Neyse ki içlerinden biri Âdem Bey'in evini tarif edip acıma son verme lütfunu gösterdi de kendilerine veda edip kıpkırmızı yanaklarla oradan ayrılabildim.

Arnavut kaldırımlı, az eğimli yokuşu çıkarken ayaklarım acıyordu. Kendimi zafere giden yolda çekilen çile kutsaldır, diyerek avutsam da esasen tek isteğim ayakkabılarımı çıkarıp zavallı ayaklarımı biraz dinlendirmekti. Ne yazık ki ayakkabılar bu kıyafetin bir parçasıydı ve şimdi onları çıkaramazdım. Âdem Bey'in karşısına tam tekmil çıkmalıydım. Duruşum, ciddiyetimin altını kırmızı kalemle çizmeliydi.

Fazla yürümeme gerek kalmadan tarif edilen evin önüne geldiğimde binaya şöyle bir baktım. Ahşap bir dış cephesi

vardı. Anladığım kadarıyla üç katlıydı. Beyaz pencerelerinin önünde bir sürü çiçek vardı ki içlerinden sadece menekşeleri tanıyabilmiştim. Kapıdaki küçük, kırmızı 23 tabelası aradığım yerin burası olduğunu doğrulasa bile zile basarken tereddüt ettim.

Yaklaşan ayak sesleri kapıyı güler yüzlü, ellili yaşlarda bir kadının açmasıyla son buldu. Minyon tipli, iri gri gözleri olan, sevimli bir teyzeydi. Beni görünce hiç şaşırmadı. Sanki geleceğimi biliyormuş gibi, "Hoş geldin kızım," dedi.

"Hoş buldum efendim. Ben Âdem Bey'e bakmıştım."

Kapının önünden çekilip içeri girmemi işaret etti. "Âdem içeride. Azıcık bir işi var. Geleceğini söylemişti bana. Buyur."

Tereddüt yine yakama yapıştı ama içeri girmekten de alamadım kendimi. Buraya kadar gelmişken Âdem Arman'ı görmeden gidersem olmazdı, değil mi? Kapıdan girdim. Sonra teyze bana bir çift ev terliği uzatınca ayakkabılarımı çıkarttım ki bunun için sarılıp teyzeyi öpesim gelmişti. Gerçi verdiği mor, pofuduk terlikler pek de kıyafetime uymuyordu ve duruşumun altını kırmızı kalemle çizme işinden biraz vazgeçmem gerekmişti ama ayaklarım çok mutlu olmuştu.

"Ben Nergis," dedi beraber üst kata doğru çıkarken. "Âdem'in annesiyim."

Âdem Arman gibi birinin annesiyle yaşamasını hiç beklemediğimden olsa gerek küçük bir şaşkınlık yaşadım ama çaktırmadım. "Ben de Bahar," diye kendimi tanıttım. "Âdem Bey'le bir iş meselesi konuşmak için rahatsız ettim sizi. Kusura bakmayın."

Üst kata çıktığımızda bir salon karşıladı bizi. Eski tip mobilyalarla ama çok zarif bir zevkle döşenmiş, etrafı çiçeklerle süslenmiş ve başköşeye konulmuş gramofonun dikkat çektiği genişçe bir salondu. Nergis Hanım beni koltuklardan birine yönlendirirken, "Estağfurullah kızım, ne

kusuru," dedi. "Buraya Âdem'in işleri için genelde o genç çocuk gelir. Yönetici olan. Kadir. Sen geldin bu defa, değişiklik oldu."

Ona gülümseyerek teşekkür ettim ve kibarca gösterilen yere oturdum.

"Çay içer misin?" diye sordu Nergis Hanım.

Hemen başımı iki yana salladım. "Lütfen hiç zahmet etmeyin."

Sanki ayıp bir şey söylemişim gibi başını iki yana salladı Nergis Hanım. "Ne zahmeti? Duymamış olayım. Daha yeni helva da kavurmuştum hem. Ondan da getiririm."

Bunları söyledikten sonra benim itirazlarıma hiç imkân vermeden alelacele ayrıldı salondan. Ben de tek başıma kaldım. Etrafımı saran sessizlikle salondaki çiçekleri, mobilyaları incelerken duvara asılı bir fotoğraf dikkatimi çekti. Eski bir fotoğraf olduğu belliydi. Merakım içimde parlayınca ağır bir hareketle yerimden kalktım ve fotoğrafın asılı olduğu duvara doğru ilerledim.

İnce, gümüş renkli bir çerçevenin içine yerleştirilmiş genç bir adamın fotoğrafıydı bu. Üzerinde lacivert bir pantolonla lacivert bir ceket vardı. Saçları uzun, bıyıkları gürce bir adamdı. Fotoğraf ona seslenildikten hemen sonra çekilmiş olmalıydı ki objektife içten bir gülüşü yansımıştı. Mutlu bir fotoğraftı ama tuhaf bir şekilde hüzün yayıyordu. Nedenini anlayamamıştım.

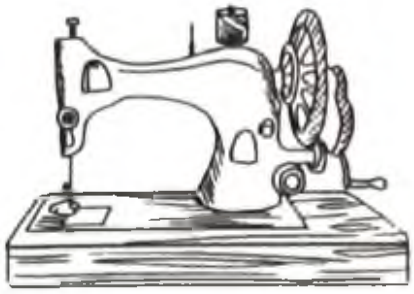
Tam bu sırada arkamdan bir sesin, "Babam olur kendisi," dediğini işittim ve yerimde hafifçe sıçrayarak, bu koyu kıvamlı sesin sahibine doğru döndüm.

Gözlerim bir seksen boylarında, kahverengi gür saçları ve aynı renkte gür sakalları olan o adamı buldu. Gri bakışlarıyla göz göze geldiğim anda beynimin içinde geçmişe bir portal açıldı. Zeynep'in düğününden bir önceki güne ışınlandım. Alelacele bir taksiye atladığım o âna... Ve zihnimin içinde,

tozlanmaya yüz tutmuş anıların arasında bir kere daha bu gözlerle karşı karşıya geldim. Bu gözlerin hatırasıyla.

Şaşkınlık dudaklarımın aralanmasına ve gözlerimin sonuna kadar açılmasına sebep olurken bunun Âdem Arman ile ilk karşılaşmamız olmadığını fark ettim. Üstelik sadece bu da değil. Fark ettiğim ikinci ayrıntı daha da fenaydı.

O da beni tanımıştı.

1

Size Murphy Kanunları'ndan bahsettiğim zamanı hatırlıyor musunuz?

Âdem Arman'la tanışmaya gelirken ters gidebilecek onlarca şey düşünmüştüm. Hatta yüzlerce. Onu bulamayabilirdim. Kapısından geri çevrilebilirdim. Yolda bir kaza geçirip ölebilirdim. Bunun gibi ihtimaller zihnimdeki endişe deposunun içini tıklım tıkış dolduruyordu. Buna rağmen neredeyse iki sene önce bir takside, tesadüfen karşılaştığım ve zihnimin küçük bir köşesine suretini kazıdığım o adamı karşımda bulmayı asla aklıma getiremezdim. Bunun olasılığı neydi ki? Milyonda bir mi? Milyarda bir mi? Birileri bir yerlerde beni şaşırtmak üzerine bir bahse girip zar salladıktan sonra düşeş atmış gibi hissediyordum.

Zihnimde aynı soru arka arkaya yankılanıyordu: Bu kişi gerçekten o muydu? Üzerindeki siyah tişört, altındaki kot pantolonla oldukça gündelik bir haldeydi. Buna rağmen ciddi bir duruşu vardı. Saçlarını geriye doğru taramıştı ve sakallarıysa... Sakalları çok hoş görünüyordu ki bunu itiraf

etmek benim için oldukça zor olmuştu çünkü normalde böyle bir görüntüyü vahşi bulurdum. Pek hoşlanmazdım. Oysa bu adam kelimenin tam manasıyla güzeldi. Sakalları da öyle.

Göğsümün ortasına kocaman, katı bir cisim gibi oturan şaşkınlığı nasıl alt edeceğimi bilemiyordum doğrusu. Kendini bütün camiadan bir sır gibi saklayan, tasarladığı tek koleksiyonla isminden tam on sene söz ettirmeyi başaran, herkesin büyük bir sanatçı kabul ettiği Âdem Arman'ın böyle bir adam olabileceği şu yeryüzünde yüzyıl yaşasam aklıma düşmeyecek bir düşünceydi. Daha farklı bir adam beklemiştim. Daha sanatçı tipli. Daha...

Zihnimin içinde doğru kelimeyi bile bulamazken nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Neyse ki sessizlik daha çok uzayıp bir sakız gibi sünmeden Âdem bana doğru ilerleyip elini uzattı.

"Siz Ada Hanım olmalısınız," dedi usulca. Benimkinin yarısı kadar bile şaşkın görünmüyordu.

"Bahar," diye düzelttim onu istemsizce ve bana uzattığı elini sıktım. "Bahar ismini kullanıyorum."

"Pek tabii." Ellerimizin birbirine kenetlendiği kısa bir andan sonra, "Ben de Âdem," diyerek aşikâr olanı belirtti. "Hoş geldiniz."

Âdem'in bana eliyle işaret ettiği koltuğa otururken aklım bomboştu. Hoş bulduğumu söylemeyi bile akıl edememiştim. Takside provasını yaptığım o konuşmanın hiç değilse bir kısmını hatırlamamsa bir mucize olurdu. Ya da buraya neden geldiğimi. Âdem'den ne isteyeceğimi. Bütün bunların cevapları on saniye öncesine kadar zihnimin içinde koşuşturup duruyorken Âdem'le göz göze geldiğim anda hepsi buharlaşmıştı. Ortadan kaybolmuşlardı. Şimdi yerlerinde rüzgâr esiyor, tülleri havalandırıyordu.

Koltuğa kibarca oturup dizlerimi birleştirip ellerimi de kucağımda topladım. Gözlerim ayağımdaki mor terliklere

takılınca bir an için ağlamak istedim. Kendimi o kadar saçma hissediyordum ki... Tıpkı ayağımdaki mor terlikler gibiydim. Bulunduğum yerle alakam yoktu. Buraya gelirken aklımdan neler geçiyordu? Kimsenin ulaşamadığı, kimsenin yamacına yanaşma şansına erişemediği Âdem Arman'ı bulup ona ne kadar yetenekli bir insan olduğumu mu kanıtlayacaktım? Evet, aklımdaki fikir buydu ve şu âna dek pembe bir bulutun içindeydi, yapılabilir gibi görünmüştü. Denemeye değer gibi. Mor terliklerimle bakışana kadar başarabileceğime inanmıştım. *Ne saçma.*

Tam oturduğum yerde yok olabilmeyi dilediğim sırada elinde tepsiyle salona giren Nergis Hanım benim için bir nefeslik kurtarıcı oldu.

"Çaylar geldi!" Sevecen sesini işittiğimde debelendiğim çamurlu sulardan bir an için başımı çıkarıp ciğerlerimi havayla doldurabildim. "Tatlı da getirdim ki tatlı yiyip tatlı konuşun."

"Zahmet ettiniz." Dilimin nihayet çözülmesine sevinirken Nergis Hanım'ın önümdeki sehpaya bıraktığı çay bardağına minnetle baktım. Dilim damağım kurumuştu ve bunu o an fark ediyordum.

"Misafire zahmet olur mu hiç?" dedi ev sahibesi azarlar bir sesle. "Duymamış olayım. Size afiyet olsun."

Bunları söyledikten sonra ben teşekkür etmeye bile fırsat bulamadan yanımızdan ayrıldı ve ben, hâlâ Âdem Arman olduğuna inanamadığım, Âdem Arman'la baş başa kaldım.

Fakat birkaç dakika öncesine göre daha iyiydim. Hâlâ bu işi başarabileceğime dair ümitlerim geri dönmüş değildi elbette. Kalıcı olarak öldüklerinden şüpheleniyordum ama bu defa konuşabilecek, hiç değilse kendimi rezil etmeyecek kadar toparlanmıştım.

Çayımdan sessiz, küçük bir yudum alıp karşımdaki adama döndüm. Gri bakışlarıyla buluştuğumda karnıma sap-

lanan tuhaf hissi görmezden gelerek, "Çok hoş bir eviniz var," dedim. Medeni bir muhabbet başlatmak için güzel bir nokta olduğunu düşünmüştüm. "Hiç böyle bir yer beklemiyordum."

Âdem'in bakışları yavaşça beni süzdü. Beğeni içeren, taciz hissi veren bir süzüş değildi bu. Daha çok... Beni tartıyor, değerlendiriyor, hatta anlamaya çalışıyormuş gibiydi. "Tahmin ediyorum," diye mırıldandığını işitince tam olarak bunu yaptığını anladım ve kaşlarım istemsizce çatıldı.

Madem tahmin ediyordu, devamını duymasında da bir sakınca yoktu. "Kapıyı anneniz açınca epey şaşırdım," derken sesim biraz öncekine göre daha canlı çıkıyordu. Kim beni kendime getirecek olan şeyin birazcık öfke olduğunu tahmin edebilirdi ki? "Bunu da hiç beklemiyordum."

Âdem'in gri gözleri, gözlerimi buldu. Karnımdaki o tuhaf his yine varlığını hatırlatırken gözlerimi esir alan çelik bakışlar hafifçe kısıldı. Bana durmamı söyleyen bir uyarı levhası gibiydi. Geçmemem gereken bir sınıra fazla yaklaştığımın sinyalini veriyordu. "Annem ve ben," dedi Âdem usulca. "Yalnızca ikimiz varız. Birbirimizi yalnız bırakmaktan hoşlanmıyoruz."

Bu basit cümleler birçok gerçeği hızlıca kavramama vesile oldu. Âdem Arman'ın bir kardeşi yoktu. Evli değildi ve ne yazık ki geçmişte bir yerlerde babasını kaybetmişti. Hüzün ve mahcubiyetle başımı eğdim. "Anlıyorum," dedim gözlerimin tekrar duvardaki fotoğrafa takılmasını engelleyemeden. Demek ki bu mutlu fotoğrafa bakarken insanın içini burkan şey fotoğraftaki adamın artık aramızda olmayışıydı.

"Yanlış hatırlamıyorsam benimle önemli bir konuda görüşmek istiyordunuz."

Âdem'in sesi bir kere daha ona dönmemi sağladı. Asıl konuya giriyor oluşumuz, kalp atışlarımı beş kat hızlandırırken yine kurtarıcı olarak ince belli çay bardağıma sarıldım.

Bu defa uzun bir yudumun ardından, "Evet," dedim. Konuya nasıl giriş yapacağıma çabucak karar vermem gerekiyordu. Bu yüzden bilinmesi gereken ilk gerçeği dile getirdim. "Ben bir tasarımcıyım."

Âdem başını sallarken, "Mücevher mi?" diye sordu.

"Efendim?"

"Mücevher mi tasarlıyorsunuz?"

Bu adamın özel ilgi alanı bana kendimi kötü hissettirmek olabilirdi. Boşluğuma gelen bu kısa diyaloğun izini hızlıca silmek için, "Hayır," dedim. "Moda tasarımcısıyım. Kıyafet tasarlıyorum. Kendime ait bir işletmem var. Henüz çok yeni."

Âdem bir an ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bocaladıktan sonra, "Tebrik ederim," diye mırıldandı. "Ama bunun benimle ne alakası olduğunu anlayamadım."

"Sizinle çalışmak istiyorum." Yara bandını tek hamlede çekiverdim. En iyisi buydu.

"Benimle mi?" Sanki odada başka biri varmış gibi. Sanki ben başka biriyle çalışmak isterken Âdem'i görmeye gelecekmişim gibi.

"Evet, sizinle."

"Bahar Hanım," dedi. "Ben kıyafet üretmiyorum."

Gözlerimi kırpıştırarak, "Biliyorum," diye cevap verdim. "Fakat mücevher tasarımlarınızı tanıtırken birileri mankenlerinizi giydiriyor, öyle değil mi?"

Kaşlarını çattı. Sanki daha önce işin bu kısmını hiç düşünmemiş gibi bir şaşkınlık vardı yüzünde. "Sanırım."

"Sanır mısınız?" İş kapmaya çalıştığım insanı terslememem gerektiğini biliyordum ama bir an kendimi tutamadım. "Geçen sene Sebahat Erdener ile çalıştınız ve kendisi en parlak sezonlarından birini yaşadı."

Âdem kısa bir duraklama ânının ardından, "Sebahat Hanım," diye mırıldandı. "Evet. Hatırlıyorum tabii."

Verecek bir cevap bulamadım. Gözlerimde şaşkın, biraz da öfkeli bir bakışla Âdem'e bakmaktan başka bir şey yapamadım.

"Bakın Bahar Hanım," diye lafa girdi Âdem. "Tuğçe de size mutlaka söylemiştir. Ben şirketin işleriyle sadece uzaktan ilgileniyorum. Tasarımlar ve koleksiyonlar elbette benim onayımdan geçiyor, çalışmaların her aşamasını denetliyorum. Fakat diğer işleri güvendiğim çalışanlarım aracılığıyla uzaktan idare ediyorum. Anlıyor musunuz?"

"Anlıyorum," dedim ama anlamadığım bazı kısımlar olduğu ortadaydı. "Yine de markanızın tasarımlarını taşıyacak modelleri kimin giydireceğine siz karar verebilirsiniz, değil mi?"

Başını sallayıp, "Verebilirim," diye onayladı. Tam umutlarım yükselmişken ekledi. "Ama vermiyorum."

Bakışlarımı ondan kaçırıp yanımda getirdiğim çantama çevirdim. İçinde pembe bir dosya ve bu dosyanın içinde de en çok güvendiğim tasarımlarım vardı. Dün gece onları seçebilmek için masamın başında bir saat geçirmiştim. Lakin görünen o ki onları bugün kimseye gösteremeyecektim.

"Anlıyorum," dedim. Yine. Bu defa gerçekten anladığım sesimdeki boğukluktan anlaşılıyordu.

"Kadir'le görüşmelisin," diye önerdi Âdem. "İstersen hemen şimdi sana bir görüşme ayarlayabilirim."

Başımı hızla iki yana salladım. "Hayır, teşekkürler," dedikten sonra ani bir kararla ayağa kalktım. Duruşumu dikleştirdim ve ufacık bir reddedilişin beni yıkmasına izin vermeyerek Âdem'e genişçe gülümsedim. "Vaktinizi çaldım," derken sesim oldukça iyi çıkıyordu. "Ayrıca evinize kadar gelerek sizi rahatsız ettim. Lütfen kusura bakmayın. Tanıştığımıza çok memnun oldum."

Âdem de benimle beraber ayağa kalktı. Sözlerimi bitirip ona elimi uzattığımda küçük bir bocalama ânı yaşadığını

gördüm. Fakat sonra elimi tutup, "Ben de çok memnun oldum," dedi. Böylece görüşmemiz resmen sonlanmış oldu. Başarısızlıkla.

Evden nasıl çıktığımı hatırlamadığımı söylesem yalan olmazdı. Nergis Hanım'a veda etmek istesem de onu göremeden dış kapının önünde buluvermiştim kendimi. Acelem vardı çünkü vücudumdaki su seviyesi göz pınarlarıma kadar yükselmişti ve ani bir sel tehlikesi söz konusuydu. Baraj kapıları yıkılmadan önce Âdem'den uzaklaşmayı başarmalıydım. Bu amaç doğrultusunda mor, pofuduk terliklerimle dış kapıya kadar hızla ulaşmış, ardından ayakkabılarımı giyip kendimi dışarı attığımda derin bir nefes almıştım.

Ne yazık ki bu, yalnızca Arnavut kaldırımlı sokakta bir adım atana dek sürdü. Ayaklarım, rahatsız ayakkabıların içinde acıyla sızlarken gözlerimin doluşuna bahane olarak bunu gösterdim. *Aptal stilettolar ve insafsız Arnavut kaldırımları!*

Bu ayakkabılarla yokuş çıkmaktan daha kötü bir şey varsa o da bu ayakkabılarla yokuş inmeye çalışmaktı. Ayak parmaklarım her adımımda daha şiddetli sızlarken yanağıma doğru süzülen bir damla yaşı elimin tersiyle sildim. Sonra başka bir tanesini ve ardından bir diğerini. Nihayet yokuşun sonuna ulaşmayı başardığımda artık burnumu çekerek ağlama evresine ulaşmıştım.

Acıyan ayaklarımla aksayarak ilerlemeye devam ederken önünden geçtiğim manav tezgâhındaki çilekler gözüme takıldı. Kırmızı ve leziz görünüyorlardı. Çok fazla düşünmeden şu an ihtiyacım olan şeyin bu olduğuna karar verdim. Çilek. Tezgâha doğru yaklaştım.

"Hoş geldin ablam. Ne vereyim?" diyen manavı duyunca bir kere daha burnumu çektim. Bu sırada gözyaşlarıma biraz ara vermiştim.

"Ben biraz çilek istiyorum," dedim. "Yıkayabilir misiniz? Yolda yiyeceğim."

"Hay hay!"

Manav bir kâseyi çilekle doldurduktan sonra içerilere gidip gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra geri geldiğinde kâsedeki çilekleri bir kese kâğıdının içine aktarıp tartıya koydu.

Parasını ödeyip çileklerimi aldıktan sonra biraz daha ilerledim ama ayaklarım öyle kötü durumdaydı ki yürürken çileklerimin tadını çıkarmam mümkün değildi. Bu yüzden ben de bulduğum kaldırım kıyısına çöktüm. Daha fazla ilerlemeye halim kalmamıştı. Birileri gelip beni buradan alana kadar yerimden kımıldamayı düşünmüyordum.

Büyük bir çilekten bir ısırık aldım ve şekerli tadının ağzıma yayılmasının keyfini çıkardım. Yine ne umutlarla başladığım bir günü asla aklıma gelmeyecek bir şekilde noktalıyordum. Çileğimi yerken bir yandan da Âdem'i düşünmeye koyuldum. Onun çelişkilerle dolu bir adam olduğunu söylemek dramatik gibi görünse de gerçeğin ta kendisiydi. Camiada onun ismini bilmeyen yoktu ama yüzünü gören cennetlikti. Markası oldukça başarılı olmasına rağmen bununla övünmek için ortalıkta dolaştığı hiç görülmemişti. Onun imzasını taşıyan tek bir koleksiyon vardı ve aradan çok zaman geçmesine rağmen bu koleksiyondan hâlâ övgüyle söz ediliyordu. Haliyle ben de inzivaya çekilmiş bir sanatçıyla karşılaşacağımı düşünmüştüm. Depresif ve ince yapılı birisi canlanmıştı gözümde.

Bir mahalle abisi değil.

Âdem onlarca ihtimalden asla aklıma gelmeyendi. Takside gördüğüm adamla zihnimdeki sanatçı birbirine o kadar uzaktı ki aradaki uçurumu hayretim bile kapatmıyordu. Düşündükçe daha çok şaşırıyor, daha çok yadırgıyordum.

Yine de beni oldukça kibar bir şekilde reddetmişti. Kadir Bey'e yönlendirme çabası takdire değerdi. Ama markanın yöneticisi Kadir'le görüşmem hiçbir işe yaramazdı. Kadir bir sanatçı değildi. Markası için iyi olana rakamlarla karar

veren bir yöneticiydi ve birkaç güzel tasarımı var diye yeni yetme bir tasarımcıya şans vermezdi. Ben de zaten bu yüzden Âdem'le görüşmeyi bu kadar çok istemiştim. Çünkü Âdem Arman bir sanatçıydı. Yirmi yaşında eline kalemi alıp senelerce kendinden söz ettirecek bir koleksiyon tasarlayan, bu koleksiyonu modaya uyup uymamasından zerre endişe duymadan piyasaya süren cesur, yetenekli bir sanatçı.

En azından benim bulmayı umduğum Âdem böyleydi. Maalesef ki yanılmıştım.

İç geçirerek bir çilekten daha alacağım sırada birinin hafifçe öksürdüğünü işittim. İrkilerek başımı kaldırdığımda birkaç adım ötemde dikilen adamı gördüm. Zihnimdekiyle aynı isimdi.

"Annem, 'Taşa oturmasın,' dedi."

Duyduğum cümle dudaklarımdan istemsiz, içgüdüsel bir kahkahanın kopmasına neden oldu. Öyle gerçeküstü bir gün yaşıyordum ki tepkilerim birbirine girmişti. Aslında ağlamak istiyordum ama kendimi gülerken buluyordum.

Bu sırada Âdem annesinin sözünü çiğneyip yanıma oturdu. Elindeki bez çantayı bana uzattığında merakla kaşlarımı kaldırdım.

"Helvadan yememişsin hiç," dedi. "Annem böyle şeyleri hakaret kabul eder. Dedi ki ailenle hepsini yiyecekmişsiniz. Nergis'in helvası bu mahallede meşhurmuş."

Bu sefer sahici bir gülümsemeyle bana uzatılan bez poşeti aldım. Keşke iş görüşmemi Nergis Hanım'la yapabilseydim. O zaman belki başarılı olurdum. "Teşekkür ederim," dedim. "Zahmet oldu." Ardından kucağımdaki kese kâğıdını elime alıp ona uzattım. "Çilek ister misin?"

Kısa bir an yola bakıp durakladı, ardından elini uzatıp bir çilek aldı. "Teşekkürler."

Benim iki ya da üç ısırıkta yiyeceğim meyveyi tek seferde ağzına atışını sessizce izledim. Bu sırada neden burada olduğunu deli gibi merak ediyordum.

"Ayıptır sorması, neden kaldırıma oturmuş, çilek yiyorsun?" diye sordu. Benden önce davranmıştı.

"Eve gidiyordum," dedim. "Sonra canım çilek istedi. Çilek aldım. Sonra ayakkabılarım çok canımı acıttı, ben de kaldırıma oturdum." Bir çileği daha sapından tutup ısırırken ona baktım. "Sen neden geldin?"

Âdem sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. "Annem azarladı biraz."

Yine kendimi tutamayıp gülüverdim. Zira yanımdaki adam ufak tefek birisi değildi. Çok uzun boylu olmasa da yapılı, heybetli bir adamdı. Annesinden azar yediğine inanmak çok zor geliyordu. "Neden?"

"Seni üzdüğüm için."

İç çekişimi zar zor bastırdım ve "Üzmedin," diye yalan söyledim.

Âdem de bana inanmadığını tek kaşını yukarı kaldırarak gösterdi.

"Sen üzmedin yani," dedim. "Ben sadece... İş olmayınca üzüldüm. Senin bir suçun yok."

"Kadir'le görüş işte," diye çıkıştı Âdem ani bir yükselmeyle. "Seni başımdan savmak için söylemiyorum bunu. Gerçekten görüşmeni istiyorum."

"Olmaz," derken benim de sesim yükselmişti.

Âdem kaşlarını daha çok çattı. "Neden olmaz yahu?"

"Çünkü Kadir Bey yönetici," dedim neredeyse bağırarak. "Sanatçı değil. O sadece iş yapıyor ve..." Cümlenin ortasında aniden sakinleşiverdim. Çünkü sıkıntım gelip içime çökmüştü ve sokaklarda bağırıp çağırmak da pek benlik bir iş değildi. "O sadece yönetici," diye tekrar ettim. "Sen sanatçısın. Eğer seni ikna edemezsem Kadir Bey'i hiç ikna edemem."

Aramızda kısa bir sessizlik oldu. Bu sırada Âdem'in yüzünde ne gibi ifadeler dönüyordu bilmiyordum. Çünkü pür dikkat yerdeki bir taşa bakmakla meşguldüm.

En sonunda Âdem, "Ben sanatçı falan değilim," diye mırıldandı. Sesi sakin ama keskindi ve benim cevap vermemi beklemeden ayağa kalktı. "Hadi gel, seni evine bırakayım."

Başımı kaldırıp ona bakmadım. İnatçı bir sesle, "Taksi tutacağım," dedim. *İçinde senin olmadığın bir tane.*

Çekip gitmesini beklediğim sırada Âdem beni şaşırtarak tiz bir ıslık çaldı. Sokağın öteki ucundan duyulan bir ıslık.

Afallayarak başımı kaldırıp ona baktığım sırada genç bir erkek sesinin, "Buyur abi?" diye bağırdığını işittim. Çocuğu görememiştim ama ses yukarı taraftan geliyordu.

Âdem de bana değil, sesin geldiği yöne bakıyordu. "Celil'e seslen. Hanımefendiye taksiye lazım." Gür sesiyle sokağı doldurduğu birkaç saniyenin ardından tekrar bana döndü. "Hadi seni taksiye bindirelim. Yoksa annem oklavasıyla çıkıp gelecek şimdi."

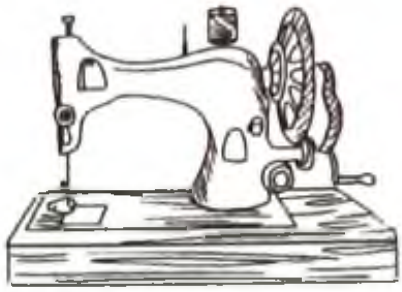
İşte bu ciddiye alabileceğim bir tehditti. Zira Nergis Hanım, dağ gibi adamı bu kadar korkutmayı başarabildiyse gerçekten eli sopalı birisi olabilirdi. Bu yüzden usulca kaldırımdan kalktım. Bu sırada sokağın başından bize doğru yaklaşan bir taksi gördüm ve bunun Celil'e ait olduğunu tahmin etmem zor olmadı.

Taksi tam önümüzde durduğunda Âdem benim için kapıyı açtı. Son taksi maceramızı hatırlarsak bu ondan beklediğim bir kibarlık değildi. Yine de teşekkür etmek istemedim. Tek yaptığım açılan kapıdan taksiye binmek oldu.

Âdem kapıyı kapatmadan önce eğilip son kez yüzüme baktı ve "Allah'a emanet," dedi.

"Sen de."

Bu kısa vedanın ardından taksinin kapısı kapandı ve ben de dünyanın en ilginç iş görüşmesini koca bir başarısızlıkla sonlandırıp eve doğru yola koyuldum. İnanın bana, Murphy bile böyle bir günü ve Âdem Arman gibi bir adamı öngöremezdi.

2

Nergis Hanım'ın helvası harikaydı. Annem, babam ve ben bu konuda kesinlikle aynı fikirdeydik.

Eve bitik bir halde gelince kapıda beni karşılayan anneme olan biteni üstten anlatmak durumunda kalmıştım. Ardından banyodaki küveti kaynar suyla doldurup buruşana kadar içinde kaldığım bir sakinleşme seansı düzenlemiş ve kafamı toparlamak için en sevdiğim şarkılardan oluşan bir konser vermiştim. En sonunda başarısızlığın üzüntüsünü üzerimden biraz olsun atmayı becerdiğimde en rahat pijamalarımdan birini giyip saçlarıma eski usul bigudiler sarmış ve yüzüme bir nemlendirici maske sürüp televizyonun karşısına kurulmuştum.

Annemle beraber takip ettiğimiz Türk dizisi başlayınca o da bir kâse cipsle yanıma geldi. Aralarına dünya kadar sorunun girdiği ve bir türlü kavuşamayan iki âşığın macerasının yirminci bölümünü izlerken ekrana bakıyor ama konuşmaları pek de takip edemiyordum. Zihnimin içinde bugün yaşananlar dönüp duruyordu. Özellikle de Âdem'i ilk gördüğüm andan itibaren başlayarak ve kendimi kötü hissettiğim bütün muhteşem saniyeleri ağır çekimde oynatarak.

Kafamın içinde tekrar tekrar onunla konuşuyor, tekrar tekrar geri çevriliyor ve en nihayetinde tekrar tekrar, "Allah'a emanet!" diye uğurlanıyordum. İşin ilginç yanı şuydu ki bu anlar yaşanırken bazen ağlayasım geliyordu, bazense kendimi gülümserken buluyordum.

Âdem ilginç bir adamdı. Daha önce karşılaştıklarıma pek benzemiyordu. Duruşuyla, konuşmasıyla ve gri bakışlarıyla ilgimi çekmiş olduğu gerçeğini kolayca görmezden gelemiyordum. Gelinecek gibi değildi hani.

"Helvanın tarifini alsana."

Annemin sesiyle düşüncelerimden uzaklaşıp başımı ondan tarafa çevirdim. "Efendim?"

"Helvanın diyorum..." Bakışlarını televizyondan ayırıp bana çevirme zahmetine girmemişti. "Âdem Bey'in annesinden tarifini iste. Biz de yaparız belki."

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı. "Yapar mıyız?"

"En azından deneriz," dedi annem. Mutfakta bir şeyler denemeyi seviyordu. Çok başarılı olduğu söylenemezdi ama en azından çabalıyordu ve bu denemeler esnasında babamla eğleniyor gibi görünüyorlardı.

"Tamam, isterim," diye cevap verdim ama işin aslı bir daha Âdem'i ya da annesini göreceğimi düşünmüyordum. Bir kere görebilmek için bile dağları tepeleri aşmam gerekmişti. Reddedildikten sonra bir daha onu görmeye gitmeyeceğime göre ancak bir mucize olursa karşılaşabileceğimizi düşündüm ve bu düşünceye buruk bir tebessüm ikram ettim.

Mucizelere inanırdım inanmasına lakin hemen o gecenin sabahında gerçekleşen bu mucizeyi beklediğimi söyleyemezdim. Birdenbire oluvermişti. Sabahın erken saatlerinde. Ben hâlâ göz bandımın arkasında tatlı bir uykudayken...

Çalan telefonun sesiyle rüyasız uykumdan sıyrılıp ekrana baktığımda bilmediğim bir numarayla karşılaştım. Kü-

çük bir tereddüt yaşadığım üç saniyenin ardından aramayı cevapladım ve pürüzlü sabah sesimle, "Alo," dedim.

"İyi günler, Bahar Hanım'la mı görüşüyorum?"

Bir erkek sesiydi ama tanıdık değildi. İsmimi duyunca biraz daha açılan uykumla yatakta doğruldum ve "Evet, benim," diye cevap verdim.

"Ben Arman Mücevherat ailesinden Kadir Ayvan. Kısa bir görüşme için müsait misiniz?"

Kaşlarım çatıldı. Uykum artık iyice üstümden sıyrılmıştı ve dikkatim tamamen telefon görüşmesindeydi. Bu telefon görüşmesini kafamda dağılmış bigudiler, alnımda mor renk bir göz bandı ve kırmızı pijamalarımla yapıyor olmam onu ciddiye almadığımı göstermiyordu. Hayır. Sadece hazırlıksız yakalanmıştım, her genç kadının başına gelebilirdi.

"Evet," dedim. "Müsaitim. Buyurun."

Kadir Bey güne saat kaçta başlıyordu bilmiyorum ama sesi oldukça dinç ve neşeli geliyordu. "Size Âdem Bey'in tavsiyesiyle ulaştım. Sanırım bizimle çalışmak istiyormuşsunuz. Eğer bugün bir görüşme ayarlayabilirsek sizinle tanışmak ve bu fikri değerlendirmek isterim. Ne dersiniz?"

Hızlı bir cevap vermem gerekiyordu. Düşünecek çok fazla zaman yoktu ve ben de mantıklı olana yönelip, "Evet," dedim. "Olabilir. Çok isterim. Bugün uygun."

Heyecan ve kafa karışıklığıyla bezeli cevabımın ardından kısa birkaç dakikada Kadir Bey'le görüşeceğimiz saati kararlaştırdık. Kendisi beni ofisinde bekleyeceğini söyledi. Ardından iyi günler dileyip kapattı. Ben de telefonu yatağımın başındaki komodinin üzerine bırakıp birkaç saniye boyunca şaşkın bakışlarla karşı duvarı izledim.

Bu neydi şimdi?

Üzerimdeki ince yorganı ayaklarımla itip yataktan kalktım ve hızlıca yatağımı toparladım. Sonra sabah rutinim başladı; dün akşam uzun bir banyo yaptığım için duşu atlayıp

elimi yüzümü yıkadım, ardından bigudilerimi çözüp dalgalanmış saçlarımı serbest bıraktım. Sonra saçlarıma, yüzüme ve dudaklarıma ayrı ayrı kremler sürdüm ve ben kahvaltı yaparken onları nemlenmeleri için kendi hallerine bıraktım.

Mutfağa geçip çay suyu koyduktan sonra evde birileri var mı diye bakındım ama yoktu. Bu yüzden kahvaltı hazırlamak yerine kendime çabucak bir sandviç yaptım. Çavdar ekmeğinin arasına biraz peynir, biraz domates, salatalık, salam ve çok az tuz.

Hızlı bir kahvaltının ardından dolabımın karşısına geçtim ve bir iş görüşmesinde giyebileceğim bir şeyler aradım. Elim siyah bir kalem eteğe uzandı ama son anda böyle bir şey giymek istemediğime karar verdim. İnsanlara tasarladığım kıyafetlerin çizimlerini gösterme şansına erişemiyordum ama en azından içlerinden birini giyerek onlara gösterebilirdim, öyle değil mi?

Fazla düşünmeden, neredeyse içgüdüsel bir hareketle açık mavi elbiseme uzandım. Kloş eteği dizlerime kadar uzanan, belimi olduğundan da ince gösteren kesimiyle en sevdiğim işlerimden biriydi. Yumuşacık, ince kumaşı sıcak bahar havasına uygundu.

Giyindikten sonra aynanın önüne geçip makyajımı yapmaya koyuldum. Çok ağır makyajlar yapan birisi değildim. Fondöten kullanmak yerine cildimi sağlıklı ve canlı tutmaya gayret gösterir, parıltıları sevsem de etrafta ışıltılı bir avize gibi dolaşmaktan kaçınırdım. Bu yüzden işim uzun sürmedi. Yanaklarımı ve dudaklarımı pembe tonlarıyla biraz renklendirip kirpiklerimi maskarayla geri kıvırdım. Sıra saçlarıma geldiğinde bir süre kararsız kalsam da en nihayetinde başımın tepesinde sıkıca toplayıp dalgaların sırtıma doğru dökülmesine müsaade ettim ve işte, hazırdım.

Arabama bindiğimde çok da neşeli bir halim yoktu doğrusu. Yani hayallerimin işine giden yolda önemli bir iş gö-

rüşmesi ayarlamıştım ama bu hiç doğru hissettirmiyordu. Zira Kadir Bey'in benimle görüşmek istemesinin tek sebebi Âdem'in hissettiği suçluluk olabilirdi. Ya da Nergis Hanım oklavayla birilerini kovalamıştı, kim bilir? Kesin olan tek şey kimsenin benim nadir bulunan yeteneğimden, özverili çabamdan ya da tükenmeyen azmimden etkilenmediğiydi.

Önümde iki yol vardı; ya bunu her şeye rağmen bir fırsat olarak görecek ve yeteneğimi bu defa gerçekten fark etmelerini sağlayacaktım ya da gururuma yenilip Âdem Bey'e bana acımasına gerek olmadığını söyleyecektim. Her iki seçeneğin de çekici yanları vardı tabii. İlkini seçersem kariyerim için harika bir adım atmış olurdum. İkincisini seçersem de... Âdem'e sesimi yükseltme fikrinden hoşlanıyor olabilirdim.

Bu düşüncelerle boğuşarak, her birinden bir sürü senaryo türetip onları gözümde canlandırarak ilerlediğim yolda henüz ne yapacağıma karar verememişken varmak istediğim adrese ulaştığımı fark ettim. Arabamı otoparka doğru yönlendirdim ve boş bir park yerinde durduktan sonra dikiz aynasını kendime çevirip nasıl göründüğüme baktım. Görüntüm içime sinince kararsız bir halde arabadan indim.

Kadir Bey'le görüşeceğim binaya doğru ilerlerken kararsızlığım bir diken gibi içime batıp beni rahatsız ediyordu. Ne istediğimden tam olarak emin olamıyordum. Aslında emindim. Tam şu an bir kaldırıma çöküp bir sürü taze çilek yemek istiyordum ama ortalarda ne manav vardı ne de çökebileceğim bir kaldırım. Dolayısıyla bu istek bir karşılık bulmuyordu ve yürümeye devam ediyordum.

Binaya vardığımda danışmaya gidip iş görüşmesi için geldiğimi söyleyince oradaki beyefendi beni Kadir Bey'in ofisine yönlendirip iyi şanslar diledi. Çok değil, birkaç dakika sonra siyah bir kapının önünde dikiliyor ve hâlâ ne istediğimi bulmaya, ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum. Kendimden pek de memnun bir halde olduğumu söyleyemezdim.

"Senin orada dikildiğini hissedemez. Kapıyı tıklaman gerekir."

Daha ne istediğimi bulmanın kıyısında bile değilken işittiğim bu cümle korkuyla sıçrayarak arkama dönmeme sebep oldu. İşte, Âdem Arman yalnızca birkaç adım ötemde duruyordu.

Gerçekten onu bir daha göremeyeceğimi düşündüğümü, dün akşam bahsettiğim o mucizenin gerçekleşmesini hiç ummadığımı o an bir defa daha fark ettim. "Senin burada ne işin var?"

Tek kaşı ağır bir şekilde yukarı doğru kavislendi ve "Burası benim işletmem," dedi.

Eh, bu doğruydu. Fakat o da neyi kastettiğimi çok iyi biliyordu. Bu yüzden gözlerimi devirerek, "Ciddi misin?" diye sordum. "Buralara pek gelmediğini söylemiştin."

"Arada bir uğruyorum." Bunu söylediği sırada ben de bakışlarımı onun üzerinde dolaştırdım. Siyah, jilet gibi bir pantolonun üzerinde bembeyaz bir gömlek ve oldukça şık kesimli bir ceket giymişti. Eğer bir kravat takmış olsa tam bir plaza adamı olabilirdi ama takmamıştı.

"Ne ilginç bir tesadüf," dedim. "Seni bulmak için haftalarca etrafta dolaştıktan sonra birdenbire topluma karışmaya karar veriyorsun." Ayrıca iki seferdir aniden yanımda belirip, konuşarak beni biraz ürkütüyordu ki bu hiç hoş değildi.

Dudaklarını belli belirsiz bir gülümseme yoklarken tek eliyle sakallarını sıvazladı. İnanın ben bu hareketten hiç etkilenmedim. Zira bu mantıksız olurdu. Güzel ve biçimli ellerini fark etmiş olsam bile sakallarını sıvazladı diye bir adamdan etkilenecek değildim.

"Dünya ilginç bir yer," diye mırıldandığını işittim. Sonra hızla konuyu değiştirdi. "Kadir'le görüşecek misin yoksa sadece kapıyı mı seyredeceksin?"

Omuzlarımı kısa bir an için yukarı kaldırdım ve dürüst-

çe "Bilmiyorum," dedim. "Sadece sulu gözlü bir kız çocuğu gibi davrandığım için bana acıdın ve böyle bir görüşme ayarladın. Bana pek..." Ellerimle havada hayali tırnak işaretleri çizdim. "Başarı hissi vermiyor. Kadir Bey'i de zora sokmak istemiyorum."

Âdem sanki çok tatsız bir haber almış gibi yüzünü buruşturdu. "Saçmalıyorsun." Bunu söyledikten sonra bir süre sessiz kalarak konuşmaya devam etmesini bekledim. Neden saçmaladığımı açıklamasını. Bir şekilde beni teskin etmesini. Ama o sözlerini bununla bitirmeyi seçti. Bana sadece saçmaladığımı söyledi. Bu kadar.

"Harika," dedim iç çekerek. "Bunu bildiğim iyi oldu." Ardından topuklarımın üzerinde dönüp geldiğim yöne doğru ilerlemeye başladım. Çünkü ne istediğime değilse bile ne istemediğime karar vermem bir anda çok kolay olmuştu. Âdem Arman'ın bana saçmaladığımı söylemesini istemiyordum. Şu noktada Âdem Arman'ın bana hiçbir şey söylemesini istemiyordum.

Henüz iki adım atmışken arkamdan seslendiğini işittim. "Bahar! Nereye gidiyorsun?"

Durmaya niyetim yoktu ama hızlı adımlarla bana yetişip hafifçe koluma dokunduğunda ona dönmek zorunda kaldım. "Saçmalamaya," dedim düz bir sesle. "Buradan başka bir yerde."

Âdem hafifçe güldü ama bir şeyi komik bulduğunu gösteren bir gülüş değildi bu. Daha çok yükselen bir öfkeyi bastırmaya çalıştığını gösteren, gergin bir gülüştü. "Anlamıyorum," dedi gözlerimin içine bakarak. "Neden seni Kadir'le görüşmeye ikna edemiyorum? Sorun Kadir mi?"

Dudaklarımdan kopup giden gergin gülüşü zapt edemedim. Bu adam beni ağlatıyor ya da güldürüyordu ama ikincisinin neşeyle hiç alakası yoktu. "Kadir mi?" diye tekrarladım neredeyse inleyerek. "Daha adamı görmedim bile!"

"Ben de onu diyorum. Daha adamı görmedin bile."

Neler olup bittiğini takip edemez bir hale gelmiştim ama anladığım tek bir şey vardı; bu adamla anlaşabilmek imkânsızdı. İki farklı dil konuşuyormuşuz gibi hissediyordum ve neden karşı karşıya olduğumuzu bile bilmiyordum. Neden buradaydı? Ben yenilgimi kabullenip köşeme çekilmişken o neden bu işin peşini bırakmıyordu?

Sanki aklımdaki soruyu duymuş gibi, "Bak, seni biraz araştırdım tamam mı?" dedi daha alçak bir sesle. Bunu söylerken ceketinin cebinden çıkardığı siyah, mat taşları olan bir tespihle oyalanıyordu. "Bizim çocuklara söyledim, onlar araştırdılar daha doğrusu. Çalışmalarından birkaçını gördüm. Tasarımlarını sosyal medyada paylaşıyormuşsun ve Instagram hesabın mı ne varmış, çok anlamıyorum bu işlerden. Oradaki tasarımlarına baktım ve gerçekten... Güzeller yani, beğendim."

Hayatım boyunca epey iltifat duymuş birisi olarak söyleyebilirdim ki bu, duyduğum en beceriksizce iltifatlardan birisiydi. Bir defasında iki yaşındaki bir oğlan çocuğu dişlerimin ne kadar güzel ve komik olduğunu söylemişti ki o bile bundan daha iyiydi. Buna rağmen aynı zamanda bu, beni en çok heyecanlandıran iltifatlardan biriydi de. Kendimi birdenbire safça gülümserken ve "Gerçekten mi?" diye mırıldanırken bulunca biraz şaşırmadım diyemezdim. Ama korkmayın, çabucak toparladım ve yeniden ciddi bir duruşa büründüm.

"Gerçekten," diye onayladı Âdem. Bu sırada bakışlarını kaldırıp nihayet yüzüme bakmıştı. "Renkleri çok iyi kullanıyorsun ve basit çizgileri bile çarpıcı gösterebiliyorsun. Ayrıca... Benimle görüşmek isteyen çok insan olur ama ilk defa birisi evime kadar geldi. Böyle genç ve azimli birini görmek güzel. Ne istediğini biliyorsun. Bunu herkes yapamıyor maalesef."

Eh, ne istediğimi bilmek konusunda ona yüzde yüz hak veremesem de sesimi çıkarmadım. Bunun yerine Âdem'in gür kirpiklerle çevrili gri gözlerine bakarken derin bir nefes aldım. "Yani bana acımadın ya da annen seni zorlamadı, öyle mi?"

"Annemin hiç etkisi olmadı diyemem tabii," dedi gülerek. "Ama hayır, sana acımadım. Acınacak neyin var ki?"

İçime ılık, güzel bir duygu yayılırken bir kere daha gülümsedim. Hayal ettiğim gibi olmasa da Âdem Arman'a yeteneğimden bir parça göstermeyi başarmıştım sanırım. Aklını başından almamıştım belki ama beğenmişti. Bu da güzel bir başlangıçtı, değil mi?

Tam ona teşekkür edeceğim sırada birinin, "Âdem Bey?" diye seslendiğini işittim. Her ikimizin de dikkati çabucak dağılıp sesin geldiği yere odaklandı. Orta yaşlı bir adamın hevesle bize doğru yaklaştığını gördüm. Üzerinde kahverenginin kötü bir tonundan biçilmiş bir takım elbise vardı. Saçları biraz beyazlamış, biraz seyrelmişti ve gözlüklerinin modası geçeli asırlar oluyordu. Yine de yüzündeki geniş tebessümle hoş bir görüntü sergilemeyi başardığı söylenebilirdi. Tarz yoksunu fakat sevimli bir adamdı.

"Sizi burada görmek ne büyük şeref," dedi yanımıza vardığında Âdem'le tokalaşırken. "Geleceğinizden hiç haberim yoktu. Bir sorun yoktur inşallah?"

"Merhaba Hasan Bey." Âdem mesafeli bir gülümseme ile karşısındaki adamın elini sıktı. "Hayır, bir sorun yok. Ben sadece... Bir uğrayıp işler nasıl gidiyor diye bakmak istedim."

Hasan Bey bir süre daha bu sürprize ne kadar şaşırdığını anlattıktan sonra nihayet benim varlığımı fark etti ve göz göze geldik. Ona gülümsedim çünkü yapabileceğim başka bir şey yoktu. Neyse ki Âdem araya girip, "Bahar Hanım," diye beni takdim etti. "Kendisi bir iş görüşmesi için bura-

da." Sonra beyefendiyi işaret etti. "Hasan Bey, halkla ilişkiler departmanında yönetici olarak çalışıyor."

Hasan Bey yüzüme sanki büyük bir sırrı çözmüş gibi baktı ve yüzüne müşfik bir gülümseme yayıldı. "Bahar Hanım," dedi elini uzatırken. "Ne kadar memnun oldum anlatamam. Dilerim yeni işiniz hayırlı olur."

Karşımdaki adama, "Henüz yalnızca iş görüşmesi," derken içimden çabucak âmin dedim. Böyle duaları kaçırmamak lazımdı sonuçta.

Hasan Bey takip edemediğim kadar hızlı konuşarak beni tebrik ettikten sonra kısaca Âdem'le vedalaştı ve yanımızdan ayrıldı. Âdem o tamamen uzaklaşıp bizi yalnız bırakana kadar bekledikten sonra bir kere daha bana döndü ve kısa bir sessizliğin ardından, "Kadir'le görüşecek misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet, görüşeceğim." Çünkü bir kere daha itiraz edersem itici, nazlı, sinir bozucu birisine dönüşecektim. Ayrıca ortada acıma, vicdan azabı hissetme gibi durumlar da yoktu. "Çok teşekkür ederim."

"Rica ederim. Biraz zor ikna ettik ama..."

Ona çıkışmak ve amacımın şımarıklık olmadığına dair uzun bir açıklama yapmak için derin bir nefesle ciğerlerimi doldurduğum sırada gri bakışlarındaki haylaz parıltıyı fark ettim ve sadece bana sataşmak istediğini anlayıp sessizce sakinleştim. Yanından ayrılıp Kadir Bey'in ofisine geçmeden önce, "Bir şey sorabilir miyim?" dedim.

Âdem kısa bir duraksamanın ardından, "Sor bakalım," diye cevap verdi.

"Burada çalışmıyorsun. Onu anladım. Peki, bütün gün evde mi duruyorsun? Yoksa başka şeylerle mi ilgileniyorsun?"

Bu soruyu sormak zorundaydım. Çünkü bu adam yeterince kafamı karıştırmıştı ve bazı cevapları hak ediyordum. Zaten çok özel bir soru da değildi. Alt tarafı bir işle meşgul olup olmadığını sormuştum. Cevabı bana lütfedebilirdi.

"Kapalıçarşı'da dededen kalma bir dükkânım var," dedi usulca. "Genelde orada oluyorum."

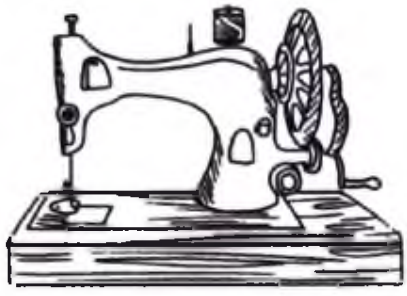
"Esnaflık mı yapıyorsun yani?" diye sorarken sesimde biraz şaşkınlık vardı çünkü Âdem'in kalabalıktan ve insanlardan uzakta olmak istediğini düşünmüştüm. Esnaflık bunun tam tersiydi. Esnaflık kalabalık ve insanlarla iç içe olmak demekti.

"Hayır." Bakışları yine elinde ağır ağır çevirdiği tespihe kaydı. "Saat tamiri, saat tasarımı falan yapıyorum." Bunu öyle alçak sesle söylemişti ki doğru duyduğumdan emin olamadım. Hemen sonra başını kaldırıp tekrar bana baktı ve bu defa gür bir sesle, "Kadir seni bekliyor," diye hatırlattı. "Ayıp olmasın çocuğa. Hadi Allah'a emanet!"

Bunu söyledikten ve küçük bir baş selamı verdikten sonra arkasını dönüp hızla benden uzaklaşmaya başladı. "Sen de!" diye seslendim ama duyup duymadığını anlayamadım.

Kısa bir an sonra tekrar o siyah kapının önündeydim. Bu sefer bu görüşmeyle ilgili şüphelerim epey azalmıştı. Şimdi yalnızca o bilindik, tatlı gerginlik vardı üzerimde. Tamamen hazırlıksızdım. Ne diyeceğimi, Kadir Bey'i benimle çalışmaya nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum. Fakat tuhaf bir biçimde kendimi iyi hissediyordum. İçimde her şeye rağmen, Âdem'in iki gün önce hayal ettiğim sanatçıyla alakası olmamasına, ona en iyi çizimlerimi gösterememiş olmama ve yarım yamalak bir iltifattan fazlasını alamamış olmama rağmen iyi hissediyor ve birilerini çevirip, "Âdem Arman çizimlerimi beğendi," dememek için kendimi zor tutuyordum.

Derin bir nefes aldım, kapıyı tıklattım ve içeriden, "Gel," sesini duyana kadar bekledim. Hayatımın ilk iş görüşmesine adımımı atmadan önce aklımda beliren şey, Âdem'in gözleriydi.

3

Küçükken bir ara bale kursuna gitmiştim. Balerinlerin yumuşak renklerdeki elbiseleri, tüllü etekleri ve topuzlu saçlarıyla, hoş bir müzik eşliğinde etrafta dönüp durmalarını etkileyici buluyordum. Ne zaman bir balerin görsem gözlerim hevesle açılıyordu. Bu yüzden bir balerin olmak istediğimi düşünüyordum. Fakat bale kursuna başladığımda işler zannettiğim kadar eğlenceli çıkmamıştı. Çok sert, zalim bir öğretmenimiz vardı ve sık sık bizim küçük birer çocuk olduğumuzu unutup üstümüze geliyordu. Bize baleyi öğretmeye değil de bizden muhteşem, hatasız balerinler elde etmeye çalışıyordu. Arkadaşlarımın çoğu ailesinin baskısıyla kursa devam ederken ben bir süre sonra bırakmak istemiştim. Annem ve babam gerekçelerimi dinledikten sonra bana hak vermiş ve dilersem başka bir bale kursu bulabileceklerini söylemişlerdi.

Gelin görün ki bu sırada ben farklı bir şey keşfetmiştim. Balerinlerin giydikleri kıyafetler, yaptıkları danstan daha çok ilgimi çekiyordu. Bu yüzden bir kursa gitmek yerine evde kalıp oyuncak bebeklerime kıyafetler dikmeye karar vermiştim.

İşte yıllar sonra tekrar bir balerin gibi dans edip evimizin salonunda oradan oraya atlamama sebep olan şeyin temelinde de oyuncak bebeklerimin beceriksizce dikilmiş o kıyafetleri yatıyordu. Oyuncak dikiş setleriyle başlayan yolculuğum artık farklı bir boyuta ulaşmıştı. Nihayet artık gerçek insanlar için kıyafetler dikmeye ve onları benim renklerim, benim çizgilerimle giydirmeye başlayacaktım.

İlk ciddi işimi almıştım!

Kadir'le görüşmemiz umduğumdan çok farklı geçmişti. Çok farklı ve daha az gergin. Öncelikle kendisi kibar, ölçülü ve samimi bir beyefendiydi. Çizimlerimi dikkatle incelemiş, hedeflerime ve yapmak istediklerime dair sorular sormuş, üniversitedeki projelerimle ilgilenmiş ve en sonunda yapacakları küçük bir tanıtım gecesinde benimle çalışmaya, neler olacağını görmeye karar vermişti.

Çok büyük bir iş değildi. Kadir, her şeyi batırsam bile ardından gelecek diğer tanıtımlarla üstünü örtebilecekleri bir görev vermişti bana ki bu hem onun adına çok mantıklıydı hem de benim üzerimdeki baskıyı biraz azaltmıştı. Ya hep ya hiç senaryolarından çok daha güvenliydi bu. Gerçek bir fırsattı, yani tam olarak aradığım şeydi.

Olan biteni heyecanla anlattığım Zeynep Sarıcalı, beni yüzünde o tanıdık, geniş gülümsemesiyle dinliyor, kendimi o koltuktan diğerine atmamı, ayağa kalkıp saçma dans figürleri sergilememi neşeyle izliyordu. Kendisi teyzemin kızıydı, kuzenlerimin arasında yaşça en büyüğüydü. Doğduğum günden beri de en yakın arkadaşlarım arasındaydı.

"Yani Âdem'le ilk karşı karşıya geldiğim anda bu işe dair ümitlerim bitmişti doğrusu," dedim kendimi onun karşısındaki koltuğa atarken. "Çoktan yeni bir şeyler düşünmeye başlamam gerektiğine inandırmıştım kendimi."

"Ama buna gerek kalmadı," derken meyve kâsesinden bir kayısı alıp ısırdı. "En başından beri istediğin her şeyi

başarabileceğine emindim zaten. Seninle gurur duyuyorum prenses."

Ben de kendimle gurur duyuyordum doğrusu. Mezun olduktan sonra kendime ait küçük bir dikimevi açabilmek için babamın yardımını kabul etmek zorundaydım çünkü elimde hiçbir şey yoktu ama devamında kendi çabalarımla ilerleyeceğime dair kendime söz vermiştim ve şimdi nihayet ilerleme kaydetmeye başladığım bir noktadaydım. Bundan sonrası için de çok daha güzel planlarım vardı. İçim umutla, heyecanla ve hevesle ağzına kadar doluydu.

Bir de merakla.

Dizlerimi karnıma toplayıp derince bir iç çektim. Aklımda filizlenen her düşünce ve içimde yeni gelişmelerden doğan her sevinç, bir noktada tek bir isme bağlanıveriyordu. Âdem Arman. İç çekişim bu isme dolanarak havaya karışırken Zeynep'e tereddütlü bir bakış attım. "Sence ona teşekkür etmeli miyim?" diye sordum sakin, düz bir sesle.

"Kime?" Başka bir kayısıyı ısırırken kaşları hafifçe çatıldı.

"Âdem'e," diye cevap verdim sesimi aynı tonda tutmaya çalışarak.

Zeynep tek kaşını yukarı doğru kavislendirip yüzüme baktı. "Seni sinirlendirdiğini söylememiş miydin? Onunla konuşmanın imkânsız olduğuna inanıyordun. Beş saniye öncesine kadar. Yanılıyor muyum?"

"Yanılmıyorsun," dedim. Gerçekten Âdem'le konuşabilmek imkânsız gibi geliyordu gözüme. Hiç beklemediğim anlarda hiç beklemediğim cevaplarıyla tüm tepkilerimi tüketiyordu. Karşılaştığım kimseye benzemiyordu ki içimdeki merakın başlıca sebebi de buydu. "Yine de işi almam için epey çabaladı ve bu meselede hiçbir kazancı yok kendisinin. Boş verip gözlerden uzaktaki hayatına devam edebilirdi. Kimse de onu suçlamazdı."

"Hiçbir kazancı yok mu?" Zeynep kısa süren bir sessizlik anında ağır ağır ağzındaki kayısıyı çiğnedi. Ardından, "Bazen hiç aynaya bakmadığına inanıyorum, biliyor musun?" diye sordu.

Kaşlarını çatma sırası bendeydi. "Sürekli ayna karşısında durmamdan şikâyet etmiyor musunuz siz?" Sizden kastım, o, diğer tüm kuzenlerim ve öz kardeşlerimdi.

"Evet," derken başını salladı. "Çelişkili bir durum. Ayna karşısında o kadar vakit geçirip güzelliğini sürekli unutuyor olman. Diyorum ki birçok adam için senin gibi bir kadınla çalışabilmek başlı başına bir kazançtır."

Aldığım iltifatla gülümsedim ve kuzenime içten bir şekilde, "Teşekkür ederim," dedim. "Ama Âdem'le tam olarak beraber çalışmayacağız ki. Belki birbirimizi tekrar görmeyeceğiz bile."

Bu ihtimalin gerçekleşme yüzdesi azımsanacak gibi değildi ve nedense içimin biraz burkulmasına sebep oluyordu. İtiraf etmek yanaklarımı pembeden kırmızıya çalan bir renge boyasa da sanırım Âdem'i bir kez daha görmek istiyordum. Belki o zaman onda dikkatimi çekenin ne olduğunu kavrayabilirdim. Belki o zaman içimde genişleyip duran bu merak balonunu söndürebilirdim.

"O zaman etmelisin."

"Ne etmeliyim?" Kendime karşı gösterdiğim dürüstlük beni konuşmadan koparınca yanaklarım biraz daha ısındı. "Teşekkür mü etmeliyim?" diye toparlamaya çalıştım ama Zeynep çoktan gözlerini kısarak bana bakmaya başlamıştı bile. Beni zorlayacak soruların zihninde filizlenmeye başladığını görebiliyordum.

Bu sırada başka bir kayısıya uzandığını fark edince konuyu değiştirmek için, "Kayısıyı bu kadar sevdiğini bilmiyordum," dedim.

"Sevmiyorum zaten," derken hafifçe omuz silkti. "Ama yüksek oranda demir, potasyum ve magnezyum içeriyormuş. Ayrıca A vitamini de. Gözler için oldukça yararlı."

Bu defa kaşlarım kafa karışıklığıyla çatıldı. Arada sırada kuzenlerimle beraber tuhaf diyetler yaptığımız, her şeyin kalorisini hesapladığımız dönemler falan olurdu ama ilk defa bir meyvenin yararlarından söz ediliyordu bizim aramızda. Çok da sağlıklı beslenen insanlar değildik. Kayısıda hangi vitaminlerin, minerallerin bulunduğunu bilecek kadar sağlıklı insanlar hiç değildik. "Neden bahsediyorsun sen?"

Elindeki kayısıyı hafifçe çevirdi. Sonra yanaklarını şişirip yüzüme baktı. Kafa karışıklığımı besleyen birkaç saniyenin ardından, "Sanırım hamileyim," dedi.

Gözlerim kocaman açılırken nefesimin kesildiğini hissettim. Zihnim birdenbire boşaldı ve Âdem de dâhil olmak üzere her şeyi unuttum. Her şeyi. Kafamın içinde tek bir imge kaldı. Sarışın, minik bir bebek. Öyle güzel bir görüntüydü ki dudaklarımdan bir çığlığın kopup gidişini istesem de engelleyemedim. Tiz bir sesle, "Ne?" diye bağırırken Zeynep ileri atılıp beni susturma çabasına girdi ama bir balık gibi çırpındığım için bunu pek beceremedi.

"Hamile misin?" Son heceyi uzatarak bu soruyu sorarken sesimi biraz kısmayı başarabilmiştim ama çığlık atma arzum bir nebze bile azalmamıştı. "Ciddi misin Zeynep? Bu harika bir haber! Ayaz'a söyledin mi?"

Zeynep omuzlarımdan tutup beni aşağı bastırdı ve sert bir sesle, "Sakin ol," dedi. "Kimseye söylemedim. Test yaptım ve pozitif çıktı ama yarın sabah bir doktora gideceğim. Ondan sonra Ayaz'la konuşmayı planlıyorum."

Yerimde duramayıp ellerimi hevesle çırparken, "Mutluluktan bayılacak!" diye cıvıldadım. "Ay ben de bayılacağım şimdi."

Kuzenim beni sakinleştirmek konusunda bundan öteye gidemeyeceğini anlayınca iç çekip pes etti ve geri çekildi ama geri çekilirken yüzünde saklayamadığı bir gülümseme vardı.

"Bir bebek," diye sayıkladım hülyalı bir sesle. "Bu harika!"

Zeynep'in gülümseyişi daha da büyüdü. "Sanırım," diye mırıldanırken gözlerinde parlayan heyecan çok güzel görünüyordu.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordum. "Doktora yani."

"Harika olur." Bir kere daha yanaklarını şişirip derin bir nefes verdi. "Tek başıma gidersem heyecanım yüzünden bir yerlerde düşüp bayılmaktan korkuyorum."

İleri atılıp kuzenimin boynuna sarılırken ona hiçbir yere tek başına gitmeyeceğini, gitmek zorunda olmadığını söyledim. Doktora beraber gidecektik ve ardından, bebek haberini bütün aile öğrendiğinde, muhtemelen Zeynep bir daha yalnız başına tuvalete bile gidemeyecekti. Bu, endişe etmesi gereken en son şeydi.

Dünyanın en güzel günü bir bebek haberiyle başlıyormuş arkadaşlar! Ertesi gün doktorun yanından ayrıldığımızda Zeynep'le ikimiz hem ağlıyor hem gülüyor, sonra bunları yaparken durup birbirimize sarılıyorduk. Ne ara içimizden birileri anne olacak kadar büyümüştü, hangi ara bebek mağazalarının vitrininde yan yana durup gözyaşları dökecek evreye gelmiştik bilmiyorum ama yaşanan tam olarak buydu. Ayaz ve Zeynep Sarıcalı çiftinin bir bebeği olacaktı ve bunu ilk öğrenen bendim. Nehar çıldıracaktı.

Son iki gündür sürekli güzel gelişmeler oluyordu. Ağzıma kadar neşe ve mutlulukla dolduğumu hissediyordum. Güzel hislerle dolu kocaman bir fıçı gibi. Bu yüzden kendi-

mi bir anda Kapalıçarşı'da bulduğumda kendimi buraya gelmiş gibi değil de buraya yuvarlanmış gibi hissediyordum. Zeynep'i evine bırakmış, sonra da birdenbire direksiyonu kendi evimden farklı bir rotaya kırmıştım.

Üzerimdeki beyaz elbisenin eteklerini düzelterek yürürken internetten bulduğum adrese bir kere daha baktım. Epey yaklaşmış olmalıydım. Başımı kaldırıp dükkânların tabelalarını görmeye çalışırken bir yandan da kalabalığın içinde ilerliyor, aradığım yeri gözden kaçırmadığıma emin olmaya çalışıyordum. Tabelalarda nihayet tanıdık bir isim gözüme takılınca durakladım ve sırıttım.

Arman Saat ve Mücevherat.

Kalp atışlarım –kim bilir hangi saçma sebepten ötürü– hızlanırken dükkânın girişine doğru ilerledim. Kendimi Âdem'le ilk kez karşılaşacağım zamankinden bile gergin ve heyecanlı hissediyordum ki bunun hiçbir mantığı yoktu. Ne bir iş görüşmesi vardı ortada ne de gerilecek herhangi başka bir durum. Sadece minik bir ziyaretti işte. Ufacık bir teşekkür.

Çok kötü bir yalancısın, dedi Firuş zihnimin içinde. Firuş, yani Firuze, benim küçüklükten kalma hayali arkadaşım gibi bir şeydi. Ufakken Firuze diyemediğim için Firuş diye sesleniyordum. Kendisini beş yaşıma gelene dek eski, küçük bir yastık temsil etmişti. Yastıktan ayrılmam çok zorlu bir süreç olmuştu ve Firuş tamamen gitmiş değildi. Ruhu hâlâ bir parça benimleydi ve bana karşı pek de kibar davranmazdı.

Onu görmezden gelerek dükkâna ilerledim ve kapısını iterek içeri girdim. Bakışlarım merakla etrafı dolaşmaya başladı. Her yerde ışıldayan, etrafı camlarla çevrili güzel takılar ve özenle incelemek istediğim saatler vardı. Rafların her biri, takıları ve saatleri daha da güzel gösterebilmek için özel olarak ışıklandırılmıştı. Çok büyük bir dükkân değildi ama geniş ve ferahtı. Tam karşımdaki tezgâhın arkasında gençten bir çocuk durmaktaydı.

"Hoş geldiniz han'fendi!" dedi beni gördüğünde genişçe sırıtarak. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Gülümseyerek ona doğru yaklaşırken çocuğun duruşunu dikleştirmesini ve üzerindeki tişörtü çekiştirerek düzeltmesini izledim. "İyi günler," dedim en kibar sesimle. "Âdem Bey burada mı acaba?"

"Âdem mi?" Çocuk bunu öyle bir şaşkınlıkla söylemişti ki bir an, acaba yanlış yere mi geldim diye düşündüm ama sonra tekrar konuştu. "Burada, evet."

"Kendisiyle görüşebilir miyim, eğer müsaitse?" diye sorarken gerginliğime bir de tereddüt eklenmişti. Acaba Âdem beni görünce ne düşünecekti? Belki de rahatsız olacaktı. Belki de burada olmamı manasız bulacaktı. Zaten ben neden buradaydım ki?

Kafamdaki sorular anbean artarken, "Tabii," dedi çocuk. "Biraz bekleyin, ben haber vereyim."

Sonra apar topar arka tarafa doğru koşturdu fakat fazla uzaklaşmadan geri geldi. "Pardon han'fendi, adınız neydi?"

"Bahar," dedim ve çocuk bir kere daha gözden kayboldu.

Kısa ve sancılı bir bekleme süresinin ardından geri döndüğünde daha sakin görünüyordu. "Âdem abi sizi bekliyor," deyip bana biraz önce geçtiği kapıyı işaret etti.

Ona teşekkür edip ağır adımlarla ilerledim. Kapıdan geçtiğimde koyu renklerle döşenmiş, sade bir ofis karşıladı beni. Ofisin ortasında maun bir çalışma masası vardı ve Âdem Arman tam olarak onun arkasında oturuyordu. Beni gördüğünde yavaşça ayağa kalktı ve aradaki mesafeyi kapatmamı gözlerimin içine bakarak bekledi. Bu, dizlerimde birtakım manasız titremelere sebep olmuş olabilirdi. Olmuştu demiyorum fakat böyle bir ihtimal söz konusuydu.

"Hoş geldin," dedi bana elini uzatırken.

Kısaca tokalaştığımız andan sonra masanın önüne yerleş-

tirilmiş sandalyelerden birine oturdum. "Hoş buldum. Umarım rahatsız etmiyorumdur."

Bakışlarım ofisi incelemeye devam ediyordu. Âdem'in tam arkasındaki duvar, hoş bir duvar kâğıdıyla kaplıydı. Yeşil ve krem rengi desenlerin hâkimiyetinin üstüne, koyu kahverengi çerçeveli üç duvar saati asılmıştı. Ortadakinin altında İstanbul yazıyordu. Diğerlerinden birkaç santim üstteydi. Soldakinin akrebiyle yelkovanı Beyrut'un, sağdakininse Rabat'ın saatini gösteriyordu. Beyrut, İstanbul'la aynı saat dilimindeydi, o yüzden duvara eklenmiş olmasının altında özel bir mana olabileceğini düşündüm. Köşeye konulmuş bir vitrinde uzaktan bile oldukça ilgimi cezbeden bir sürü saat duruyordu. Cep saatleri, kol saatleri, masa saatleri... Oldukça kalabalık bir vitrindi. Vitrinin tam karşı köşesinde yeşil yapraklı bir süs bitkisi vardı ve neredeyse tavana kadar uzanmaktaydı.

İncelemelerim Âdem'in, "Etmiyorsun," diyen sesiyle bölününce ona döndüm. "Çay ya da kahve ister misin?" diye sordu bana. Sonra hafifçe kaşlarını çattı. "Oralet de var."

"Çay alayım," dedim kendimi tutamayıp gülümserken. Firuş oraletin ilginç bir fikir olduğunu düşünse de çayın güvenli kollarını buna tercih ettim.

Âdem masasının üzerindeki kablolu telefonun ahizesini kaldırdı ve birkaç tuşa bastı. Kısa bir beklemenin ardından, "Karagöz, bize iki çay kap gel," deyip telefonu kapattı.

Sonra aramıza kısa bir sessizlik girdi. Ellerimi kucağımda toplayıp bakışlarımı Âdem'den kaçırdığım sırada masanın üzerindeki dağınıklığı fark ettim. Bir eğe seti, bir büyüteç gözlük, iki küçük tornavida, minik çarklar, cımbızlar, kordonlar ve birkaç kol saati... Bu kalabalığın duruşundan anladığım kadarıyla Âdem tamir işleriyle meşguldü.

"Sana teşekkür etmek için gelmiştim," derken kendimi

biraz mahcup hissettim. "Böyle habersiz gelip çalışmanı böldüm ama..."

"Mühim değil," dedi. Sonra eliyle önündekileri işaret edip, "Acelesi olan bir iş değil zaten," diye ekledi.

Bu sırada ofisin kapısı açıldı ve dükkânda beni karşılayan genç çocuk bir çay tepsisiyle içeri girdi. Bakışları bir benim, bir Âdem'in üzerinde dolaşırken çayları önümüze bıraktı ve çabucak ortalıktan kayboldu.

Çayıma bir şeker atıp, yavaş yavaş karıştırırken aramıza tekrar bir sessizlik sızmasın diye söyleyecek bir şeyler aradım. Aklıma gelen ilk şey dudaklarımdan izin beklemeden döküldü ve "Karmaşık gözüküyor," derken buldum kendimi. Bakışlarım Âdem'in önünde duran kol saatlerinin üzerindeydi. Bu yüzden neden bahsettiğimi kolayca anladığını düşünüyordum.

"Çok da karmaşık değil." Hafifçe omuz silkip çay bardağını dudaklarına yaklaştırdı. "Sadece biraz... İncelik istiyor."

İncelik. Âdem Arman'ın görüntüsüyle pek de uyuşmayan bir kelimeydi bu. Kendisi kaba bir adam değildi elbette ama ince olduğu da söylenemezdi. Her ne kadar bardağını kavrayan beyaz tenli elinin ince, uzun parmakları bir şeyler vadediyor olsa da görüntüsünün kalanı bu vaatlere oldukça zıt düşüyordu.

"Saatleri seviyorsun yani," dedim bakışlarımı onun parmaklarından kazıyarak ayırırken. "İnsanlar sevmedikleri şeylere incelik gösteremez pek."

Gözleri yüzümü dolaşırken usul usul başını salladı. "Doğru," diye mırıldandı. "Saatler güzel şeyler. Sorunsuz dönen çarkları seviyorum."

"Ben de makasın çıkardığı sesleri seviyorum," dedim bir çocuk gülümsemesiyle. "Kumaşın türüne göre ses de değişiyor."

"Yaptığın işi sevdiğin belli." Küçük bir baş sallayışla bunu takdir ettiğini gösterdi. Aniden kapısına dayanmamı böyle anlayışla karşılıyor olması içimi rahatlatıyordu. "Ayrıca Kadir'le anlaşmanıza sevindim. Hayırlı olsun."

"Teşekkür ederim," derken sesimin bu kadar cıvıltılı çıkmasını hiç beklemiyordum. Biraz utanarak başımı eğdim ve "Deli gibi çalışmam gerekecek," diyerek biraz önceki heyecanımın izini havadan silmeye çalıştım. "O kadar işi tek başıma nasıl yetiştireceğim bilmiyorum ama yetiştireceğim elbette. Gerekirse gecemi gündüzüme katacağım."

Âdem'in kaşları, yine hafifçe çatıldı. "Tek başına mısın?" diye sordu ciddi bir sesle. Hatta buna biraz şaşırmış gibiydi.

Üzülerek başımı salladım. "Daha çok yeni bir dikimevim var. Epey küçük bir yer ve tam zamanlı bir yardımcı için henüz bütçem yok. Ara sıra gelip yardım edecek birilerini bulmaksa çok zor. İnsanlar düzenli bir iş arıyor doğal olarak. Bazen moda tasarım bölümünde okuyup harçlık çıkarmak isteyen öğrenciler bulabiliyorum ama gerçekten işini bilen birilerini bulmak zor oluyor."

Öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayadı. Gri gözlerinden geçip giden düşünceleri görebiliyordum ve kaşları hâlâ çatılıydı. "Bizim mahallede dikiş nakış işleriyle uğraşan kızlar var," dedi. "Eğer istersen onlarla bir görüşebilirsin. Senin işin kolaylaşır, onlara da harçlık çıkar."

Bu fikir gözüme her bir kıvrımı ve her bir köşesiyle harika göründü. Tekrar mahalleye gitmek için bahane aradığımdan değildi tabii. Ertesi gün tekrar Âdem'i görme şansım olacağı için de sevinmiyordum. Sadece yardıma ihtiyacım vardı ve yardım edebilecek birkaç kişiyi böyle zahmetsizce bulmak muhteşem bir şeydi.

"Bu harika olur," dedim hevesle. "Müsait olduğun bir zaman gelip kızlarla görüşmek isterim."

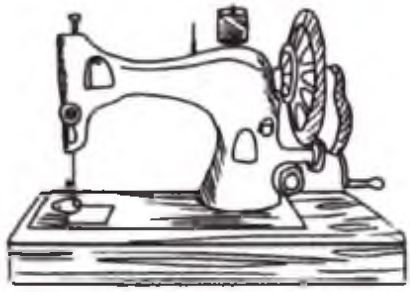
Kaşları nihayet gevşeyip doğal duruşlarına dönerken başını salladı Âdem. "Yarın akşamüstü buyur, gel. Ben annemle konuşurum. O kızları bizde toplar. Görüşürsünüz."

Niye bilmiyorum ama bir anda içime ellerimi çocuklar gibi çırpma isteği dolmuştu ve bunu, kendimi hafifçe tokatlama isteğim takip etti. En nihayetinde hiçbirisini yapmayarak gülümsedim ve "Harika," dedim bir kere daha. Sonra artık Âdem'in karşısında oturmanın benim için tehlikeli bir raddeye geldiğini fark ettim. "O zaman ben seni daha fazla meşgul etmeyeyim." Ayağa kalkarken elimle elbisemin eteklerini düzelttim. Ardından benimle aynı anda sandalyesinden kalkan Âdem'e baktım. "Yarın görüşürüz," derken yüzümde en çok iltifat alan gülümsemelerimden biri vardı.

Âdem bu gülümsemeden pek de etkilenmiş gibi görünmedi. Başını eğerek, "Görüşürüz," dedi. "Allah'a emanet."

"Sen de."

Kısa görüşmemiz bu şekilde sonlanırken dükkândan çıkışım da oldukça neşeli oldu. Âdem'le önceki görüşmelerimizin aksine bu defa keyfim oldukça yerindeydi. Kapalıçarşı'nın kalabalık insan seline tekrar, bu kez evime dönmek için atılırken yüzümde geniş mi geniş, parlak mı parlak bir tebessüm vardı. Engel olamadığım, Firuş'un dalga geçmek için fırsatı kaçırmadığı, şapşal bir tebessüm. Fakat kendimi suçlayabilir miydim? Zeynep'in bir bebeği olacaktı ve yarın Âdem Arman'ı tekrar görecektim. Bugün dünyanın en güzel günüydü. Elbette gülümseyecektim.

4

Bugün için en güzel elbisemi giymek istemiştim. Pembeyle kırmızı arası bir renkte, etekleri dizlerimin altına kadar inen; ince askıları, belindeki ince kemeri ve üzerine serpiştirilmiş çiçek motifleriyle oldukça hoş görünen bir elbiseydi bu fakat giyemeyecektim. Çünkü yağmur yağıyordu.

Bahar yağmurlarının her seferinde insanı şaşırtan bir yanı vardı. Elbette nisan ayında yağmur yağması normaldi ama yine de sabah kalkıp penceremden süzülen damlaları görünce hayal kırıklığına uğramıştım. Kafamda yaptığım kıyafet kombini dağılırken asık bir suratla dolabımın önüne geçtim. Hevesim çok narin, pek kırılgan bir şey olduğu için birkaç yağmur damlasıyla dağılıvermiş, yerini tamamen huysuzluğa bırakmıştı.

Hardal rengi ince bir kazakla açık renk, biraz bol, boru paçalı bir kot pantolonu dolabımdan alıp yatağımın üstüne koydum. Kaçan neşemi yerine getirmek için banyoya geçip sabah rutinime başladım. Bu sırada aklımda tek bir isim dönüp durmaktaydı. Yüzüme nemlendirici kremi sürerken ya da saçlarımı düzleştirirken bir yandan şarkılar mırıldanıyor, bir yandan da Âdem'i düşünüyordum. Aslında bunu yapmak istemiyordum. Yeni işimi, tasarlayacağım kıyafetleri

ya da bugün tanışacağım kızları falan düşünmek istiyordum ama her düşüncenin bir ucu kördüğümle Âdem'e bağlanmış gibiydi. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım adamı zihnimden çıkarıp atamıyordum.

Kendisi beni akşamüstü mahalleye davet etmişti ki bu, onu düşünmekle geçebilecek bir sürü zamanım olduğu anlamına geliyordu. Oysa ben böyle düşüncelerin içinde kaybolup gitmek için fazlasıyla gençtim. Haliyle vakit geçirmek için bir şeyler bulmam gerekiyordu. Bunun için elimde güzel seçenekler de vardı; mesela yeni aldığım işle ilgili fikirler üretmeye, küçük hazırlıklara başlayabilirdim. Fakat düzleştirdiğim saçlarımı aynada kontrol ederken aklımda parlayan başka bir fikir bütün bunların üzerini çizdi ve doğruca mutfağa yönelmeme sebep oldu. Mutfak dolaplarından birinde Nergis Hanım'ın bize helva yolladığı saklama kabını bulunca yüzüme geniş bir sırıtış yayıldı. Annem her zaman tabağı boş göndermenin ayıp olduğunu söylerdi. Ben de bu akşamüzeri tekrar o eve gideceksem bu kabın içine koyacak bir şeyler yapmalıydım, değil mi?

Bizim ailede kadınların çoğunun yemek yapmakla pek arası yoktu. Bu konuda en kötümüz Mayıs teyzemdi. Annem ondan biraz daha iyiydi ve çok leziz yaptığı birkaç yemek vardı ama hiçbir zaman poğaça, börek, tatlı konusunda uzman olmamıştı. Kız kardeşim Nehar ve kuzenim Zeynep de mutfakla çok haşır neşir sayılmazlardı fakat ben farklıydım. Mutfak işlerini seviyordum. Özellikle de tatlıları. Hatta daha spesifik olmak gerekirse, kurabiyeleri. Bu yüzden on beş - on altı yaşlarındayken babamın en yakın arkadaşının eşi olan Mine teyzenin yanına gitmiş ve bana yemek yapmayı öğretmesini istemiştim. Şahsına münhasır bir kişiliği olan Mine teyze bana seve seve yardımcı olacağını söylemiş, o günden sonra fırsat buldukça benimle mutfağa girip denemek istediğim tarifler için kollarını cesurca sıvamıştı.

Dürüst olalım, doğal bir yetenek değildim. Kabarmayan keklerim için fırın başında az ağlamamıştım. Ya da altı kapkara bir şekilde fırından çıkan, taş gibi kurabiyelerim için... Ama en nihayetinde kendimi geliştirmeyi, yaparken zevk aldığım bu işlerde bir başarı yakalamayı da başarmıştım. Uzun bir süreçti, zavallı babacığım tadı kötü olan bir sürü şeyi gülümseyerek yemek zorunda kalmıştı. Abim ve Nehar benimle bıkmadan usanmadan dalga geçmişti. Fakat en sonunda kazanan ben olmuştum. Şimdilerde mutfağa girdiğimde evde bayram havası esiyordu ve bunu gerçek bir başarı olarak görüyordum.

Hızlıca evdeki malzemeleri kontrol ettim, eksikleri marketten sipariş verdim ve Mine teyzemle beraber hazırladığımız tarif defterimi açıp aradığım tarifi buldum.

Tüm malzemelerim hazır olduğunda ellerimi güzelce yıkayıp kollarımı sıvadım ve işe giriştim. Önce yumuşamış tereyağını ve pudra şekerini krema kıvamına gelene dek karıştırdım. Ondan sonra bir çay bardağı sıvı yağ, bir yumurta, bir paket kabartma tozu ve bir paket vanilyayı bu kremanın üzerine ekleyip iyice karıştırdım. Ardından iki buçuk su bardağı kadar unu da ilave ettim ve ele yapışmayan bir hamur elde edene kadar güzelce yoğurdum. En son, arada ağzıma atmaktan kendimi alamadığım çikolata parçalarını hamura ekledim ve hamuru dinlenmesi için buzdolabına kaldırdım.

Camdan dışarı baktığımda hâlâ yağmur yağdığını gördüm fakat bu defa bunun moralimi bozmasına izin vermedim. Biraz yağmur bütün neşemi silip götürsün istemedim.

Yaklaşık kırk dakika sonra kurabiyelerimi yuvarlayıp tepsiye dizmiş ve fırına yollamıştım. Evin içini güzel kokular sararken mutfak masasına koyduğum dizüstü bilgisayarımdan Arman Mücevherat markasının son koleksiyonlarını inceliyor, modellerine giydirmeyi tercih ettikleri kıyafetler hakkında minik notlar alıyor ve aklıma gelen, değerlendi-

rebileceğim fikirleri de satır aralarına sıkıştırıyordum. Ufak adımlarla işe koyulmak iyi bir şeydi sonuçta.

En sonunda her şey hazır olduğunda Nergis Hanım'ın saklama kabı çikolata parçalı kurabiyelerle doluydu ve ben, zihnimi arka planda meşgul edecek birkaç tasarım fikrinin tohumlarını ekmiştim.

Kurabiyelerin ardından hızlıca ben de hazırlandım. Fazla uzun sürmedi. On beş dakika sonra üzerimde sabah karar kıldığım ince, hardal rengi o kazak vardı. Saçlarımı hafif dağınık bir şekilde toplamıştım, iyice azalan yağmurda olabildiğince ıslanmamaya çalışarak arabama koşturuyordum.

Yalnızca iki gün önce gittiğim evin adresi hâlâ cüzdanımda duran kâğıtta yazılıydı. Biraz geçtiğim yolları hatırlamaya çalışarak, biraz da navigasyondan yardım alarak oraya doğru ilerlerken parmaklarım direksiyonun üzerinde dans ediyor ve dudaklarımdan şarkı mırıltıları dökülüyordu. Ne zaman yeni bir işe girişecek ya da yeni bir maceraya atılacak olsam enerjim böyle yükselir, neşem etrafa parıltılar saçmaya başlardı. Bu hissin müptelasıydım. Belki de o yüzden beni heyecanlandıracak işlere kafa göz dalmaktan hiç korkmuyor, çekinmiyordum.

Mahalleye geldiğimde yirmi üç numaranın kapısına kadar gitmek yerine arabamı kolayca çıkabileceğim bir yere park edip aşağı atladım. Evde yanıma alacak bir şemsiye bulamadığım için canım biraz sıkkındı. Arabayla geldiğim için kıyafetimin o kadar da mahvolmayacağına kendimi inandırsam da ıslanmayı tercih etmezdim. Şansıma yağmur dinmişti de yokuşu çıkıp eve varana kadar saçlarım kafama yapışmayacaktı.

Tanıdık kapının önünde durduğumda kalbim neredeyse ağzımda atıyordu. Saklama kabını tek kolumla sarıp yüzüme geniş bir tebessüm yerleştirdim, ardından zile bastım. Kısa bir an zilin sesi duyuldu, sonra onu paldır küldür ayak

sesleri takip etti ki bu da kaşlarımın hafifçe çatılmasına sebep oldu. Zira ne Âdem'i ne de Nergis Hanım'ı merdivenlerden koşarak inerken hayal edebiliyordum. Hayal etmek de istemiyordum doğrusu.

Tam bu koşanın kim olduğuna dair o kaçınılmaz soru zihnimde parlamıştı ki kapı pat diye açıldı ve beni on beş - on altı yaşlarında bir genç kızın neşeli suratı karşıladı. Kahverengi saçlı, ela gözlü, yüzündeki tek tük çillerle oldukça sevimli bir kızı karşımda bulduğumda kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı. "Hoş geldin!" dedi bu sırada kız. Öyle yüksek sesle söylemişti ki mahalledeki herkes bu karşılamayı duymuş olabilirdi. "Biz de seni bekliyorduk. Gelsene içeriye."

Ayakkabılarımı çıkarıp evden içeri girerken aklım "biz" kelimesine takıldı. Âdem mahalleden birkaç kıza haber vereceğini söylemişti ama tam olarak bir sayı belirtmemişti. Eğer sayı çok fazla olursa hepsinin ücretini karşılamakta zorlanabilirdim. Bu yüzden *üç*, diye geçirdim içimden. *Ne olur üçten fazla kıza haber vermiş olmasın.*

Kapıda beni karşılayan kız bana bir çift terlik uzatırken, "Ben Züleyha," dedi. "Âdem abi, benim amcamın oğlu olur. Tam bu yokuşun başında oturuyoruz biz de."

"Memnun oldum Züleyha," dedim. "Ben de Bahar."

Züleyha genişçe sırıtınca hafif ayrık dişleriyle dünyanın en sempatik manzaralarından birini oluşturdu. "Biliyorum. Nergis yengem bahsetti senden. Âdem abime de sordum ama bana, 'Çok konuşma Züleyha,' dedi."

Âdem'in zavallı kıza verdiği bu kaba cevap hafifçe kaşlarımı çatmama sebep oldu. "Çok konuşma mı, dedi? Neden?"

Omuzlarını silkip, "Çok konuşuyorum çünkü," diye cevapladı Züleyha. "Her zaman değil tabii. Âdem abimi kızdırmak istediğimde sadece."

Kaş çatışım hızla kaybolurken hafifçe gülümsedim ve

"Kız kardeşime benziyorsun," dedim. "O da insanların siniri bozmak için çok konuşur."

"Öyle mi? Harika birisine benziyor."

Bu kısa diyaloğumuz merdivenleri çıkıp salona varana kadar sürdü. Salonun hafifçe aralık kapısına doğru ilerlediğimde Züleyha koluma dokunup beni durdurdu. Ne olduğunu anlamak için ona döndüğümde sempati dolu bakışlarıyla karşılaştım.

"Sakın korkma, olur mu?" dedi bana usulca.

"Efendim?"

"Kimseye zarar vermezler."

Kafam karışırken kaşlarım bu defa tereddütle çatıldı. "Kim?"

"Sayıları biraz fazla ve soruları seni yer yer dehşete düşürebilir ama gülümseyerek ve baş sallayarak onları geçiştirmek çok kolaydır."

"Züleyha," dedim neredeyse fısıltıyla. "Neden bahsediyorsun?"

Bana cevap vermedi. Bunun yerine birkaç adım atıp önüme geçti ve salonun kapısını açtı. İşte o zaman neden bahsettiğini anladım.

Daha önce de bir misafir olarak ağırlandığım bu salonda en az on beş kişi vardı ve hepsi kulaklarımı uğuldatan bir sessizlik eşliğinde bana bakıyordu.

Hiç beklemediğim bu manzara karşısında salonun kapısında donup kalmıştım. Bu kadar insanın burada ne işi olduğunu bilmemekle beraber Âdem'i hiçbir yerde göremiyordum. Bu teyzeler ve genç kızlar onu öldürüp arka bahçeye gömmüş dahi olabilirlerdi ve bu konuda hiçbir şey yapamazdım çünkü çok kalabalıktılar. Ben de tamamen silahsızdım.

"Bahar, hoş geldin!"

Tanıdık bir ses, beni kapının önünde far görmüş tavşan

gibi durmaktan nihayet kurtardığında sağıma doğru döndüm ve Nergis Hanım'ın gülümseyen yüzüyle karşılaştım.

"Hoş buldum," derken sesim komik bir şekilde tiz çıktı ve ben kendimi koşarak en yakın pencereden atmak istedim. Ama buna fırsat bulamadan teyzeler konuşmaya başladı. Her biri önce tek tek hoş geldin dedi. Sonra aynı sırayla kendilerini tanıtmaya başladılar. Kimi Nergis Hanım'ın arkadaşıydı, kimi Arman ailesinin uzaktan akrabası. Herkes sırayla konuşuyor, bana soru sorulmuşsa bile her biri cevap beklemeden mikrofonu yandaki teyzeye devrediyordu. Kaosa benzeyen bu tuhaf düzenin içinde ne yapacağını bilemez halde öylece dikilirken, "Hanımlar!" dedi Nergis Hanım. "Ne yapıyorsunuz, Allah aşkına? Bir nefes alsın kızcağız."

Kısa bir sessizlik oldu ve teyzeler nihayet beni azat ettiler. Böylelikle ben de Nergis Hanım'a dönüp elimde tuttuğum saklama kabını uzattım. "Kurabiye yapmıştım," dedim. Sesim tereddütle dolup taşıyordu çünkü saklama kabının içinde hepi topu on beş - yirmi tane kurabiye vardı. Buradaki herkese yetecek mi, yetse bile Adem için biraz kalacak mı bilmiyordum.

"Ne gerek vardı yavrum. Ellerine sağlık," dedi Nergis Hanım saklama kabını elimden alıp kapağını açarken. Gülümseyerek kurabiyelerime baktıktan sonra, "Çok lezzetli görünüyorlar," diye ekledi ve kabı Züleyha'ya uzatıp servis tabaklarına birer tane kurabiye eklemesini rica etti.

Bu sırada teyzeler tarafından oturmam için bana bir yer gösterilmişti; odanın en aydınlık köşesindeki berjer. İtiraz etmeden gidip oraya kurulduğumda kendimi sorgu odasında gibi hissediyordum. Herkesin gözü benim üzerimdeydi ve sebebini anlamak güçtü. Umarım buradaki teyzelerin hepsi benimle çalışmak için gönüllü olmamıştı. Gerçekten, şu an bunu ummaktan öteye gidemiyordum.

Tam bu sırada benim yaşlarımda, belki biraz daha küçük

bir kızla göz göze geldik. Gülümseyerek, "Merhaba," dedi. "Ben Tuğba. Bu kalabalık için kusura bakma. Nergis teyzem senden ve işten bahsedince biraz heyecanlandık. Mahallede de son zamanlarda hiç sansasyonel bir şey olmuyordu. O yüzden herkes doluştu buraya. Sırf meraktan yani. Sıkıcı bir hayatımız olduğu için."

Tuğba'ya cevap vereceğim sırada yanında oturan kadının onun bacağına bir çimdik attığını fark ettim. "Anne!" diye inledi zavallı kız ama geri çekilmedi. "Yalan mı söylüyorum? Gösteri varmış gibi dizildiniz kızın karşısına." Sonrasında annesinin ikazlarını görmezden gelerek tekrar bana döndü. "Sen onlara bakma. Birazdan Âdem abi gelince hepsi kaçışacak."

Teyzelerden yükselen onaylamaz seslerin arasında Tuğba'ya gülümseyip, "Sorun değil," dedim. "Memnun oldum tanıştığımıza." Bu esnada nihayet ortama tamamen uyum sağlayabilmiştim. Heyecanım dinmişti ve içinde bulunduğum durumu kendi gerçekliğime uyduramasam da kendimi bu gerçekliğe bir nebze olsun uydurmayı başarmıştım.

Tuğba mesela, oldukça güzel bir kızdı. İri kahverengi gözlerini çevreleyen gür, siyah kirpikleri bakışlarını daha çarpıcı hale getiriyordu. Başına, üzerinde çiçek desenleri olan siyah bir şal dolamıştı ve sade ama etkileyici görünmeyi başarmıştı.

Bir yanında annesi, diğer yanında Tuğba'yla aynı yaşlarda görünen bir kız oturuyordu. Buğday sarısı saçlarını başının tepesinde dağınık bir topuz yapmış bu kızın adı yanlış hatırlamıyorsam Elif'ti. Göz göze geldiğimiz her seferinde utangaç bir şekilde gülümseyip bakışlarını kaçırıyordu.

Onun yanında oturan kızdan, adı Ezgi olmalıydı, pek hoşlandığım söylenemezdi. Zira yüzünde neredeyse tiksinti dolu bir ifadeyle hiç gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Geldiğim andan beri. Oldukça rahatsız ediciydi.

"Herkes sehpasını önüne çeksin hanımlar!" diyen Züleyha'yı duyunca başımı salonun kapısına çevirdim. Elinde tabaklarla yaklaştığını görünce ayağa kalkıp yardım etmeye niyetlendim ama Ezgi benden önce fırladı.

"Hayatım, seslensene yardım edeyim," diyerek tabakları Züleyha'nın elinden kaptı ve servise başladı.

Herkesin önüne bir tabak ve bir bardak çay koyulması yalnızca birkaç dakikayı buldu. Ben önüme koyulan tabağa bakınca şaşkınlıkla iç çektim. Zira tabakta bir sürü leziz şey vardı ve bunlar benim yaklaşık bir haftalık kalori ihtiyacımı karşılayacakmış gibi görünüyordu.

"Yesene," dedi Züleyha. Gelip tam yanıma oturmuştu. "Mercimek köftesi çok güzel olmuş."

Söylediğini yapıp mercimek köftesinden bir parça aldığım sırada Tuğba'nın, "Senin kurabiyen de çok güzel olmuş," dediğini işittim. "Ellerine sağlık."

Yine ona cevap verme fırsatı bulamadım. Bu sefer araya Ezgi girdi. "Evet, çikolata her şeyi lezzetli yapıyor," dedikten sonra ufacık bir ısırık aldığı kurabiyeyi tabağının kenarına bıraktı. "Bu tarifi de severim. Oldukça... Pratik bir şey."

Pekâlâ. Her şey ortadaydı. Ezgi benden nefret etmişti ve ben, buna sebep olacak bir şey yapmadığıma emindim.

Neyse ki işler daha çok çorbaya dönmeden zil çaldı. Züleyha telaşla ayağa fırlayıp, "Âdem abim!" dediğinde teyzeler bir anda ayaklandılar ve korkunç bir kaos içinde, benimle vedalaşmayı da unutmadan, apar topar salondan ayrıldılar. Arkalarından şaşkınca bakarken salonda dört kişi kalmıştık. Ben, Tuğba, Elif ve Ezgi.

"Âdem abi onların buraya toplandığını görünce sinirlenecek," dedi Tuğba.

"Bu yüzden kaçışıyorlar," diye ekledi Elif. Bu açıklamayı belli ki yalnızca benim için yapmıştı. "Bu işi abartmama-

mızı özellikle istemişti. Bizim teyzelerin ne kadar meraklı olduğunu çok iyi biliyor çünkü."

Ezgi de o tiksinti dolu bakışlarını üzerimden çekmeden "Evet," diye mırıldandı. "Âdem hoşlanmaz böyle şeylerden."

Dudaklarımdan, "Hıh!" diye bir sesin dökülmesini önleyemedim. Ezgi Hanım'ın derdi anlaşılmıştı. Diğerlerinin Âdem abisi onun için Âdem olduğuna göre demek ki Âdem'le aralarında bir şeyler vardı ve bu sinir bozucu tavırlarının tek açıklaması da yersiz kıskançlığıydı.

İçimin denizine büyük bir demir kütlesi gibi çöken o tuhaf, ağır duyguyu görmezden gelerek çayımdan bir yudum aldım. Bu sırada salonun kapısı açıldı ve Âdem Arman içeri girdi.

Gözlerimizin buluştuğu kısa saniyede ölçülü bir tebessüm eşliğinde ayağa kalktım. Âdem'in hafifçe çatık kaşlarından, geriye doğru taranmış kahverengi saçlarından ve o güzel sakallarından etkilenmemeye çalıştım. Üzerine giydiği lacivert cekete ve bembeyaz gömleğe dikkat etmemeye çalıştım.

"Hoş geldin," dedi beni gördüğünde. Tokalaşmak için elini uzatmak yerine küçük bir baş selamını tercih etti. Ardından kızlara dönüp, "Siz de hoş geldiniz," diye ekledi.

Çaprazımdaki berjere oturup öne doğru eğilmesini ve dirseklerini dizlerine yaslamasını izledim. Bu sırada çatık kaşlarıyla ortalıktaki sehpalara ve yarısı yenmiş hamur işlerine bakıyordu. "Hata bende," dedi alçak bir sesle. "Sizi alıp Bahar'a götürmem lazımdı. Bu mahallenin ne kadar meraklı olduğunu unutan benim."

Tuğba'yla Elif hafifçe kıkırdadı. Ezgi'yse dimdik oturup hanım hanımcık bir tebessümle Âdem'e bakmakla meşguldü.

"Ben engellemeye çalıştım Âdem abi," dedi Tuğba. "İnanmazsan Elif'e sor. Ne mücadeleler verdim ama... Olmadı işte."

Elif sadık bir ifadeyle arkadaşını onaylamak için hızlı hızlı başını salladı. "Evet, çalıştı gerçekten."

Âdem'in yüzüne yayılan tatlı gülümseme karnıma tuhaf bir ağrı girmesine sebep oldu. Bu görüşmenin bir an önce sonlanmasının en iyisi olduğuna karar vererek, "Biz de tam kızlarla tanışıyorduk," diye araya girdim. "Sanırım üçü de benimle çalışmak için gönüllü."

Tuğba ve Elif hevesle başını sallarken Ezgi sessiz kaldı. Bu sessizliğini neye yoracağımı bilemesem de pek takılmadan devam etmeyi seçtim.

"Hazırlamamız gereken on iki elbisemiz var," dedim. "Bize verilen süre sekiz hafta. Biraz sıkışık bir programımız olacak ve çok çalışmamız gerekecek. Size ücretlerinizi ancak iş bitiminde verebileceğim ve benim dikimevim çok küçük bir yer olduğu için muhtemelen biraz sıkışık çalışmak zorunda kalacağız."

Son cümlem dudaklarımdan fazlasıyla tereddütle çıkınca Tuğba kaşlarını merakla yukarı kaldırdı. "Ne kadar küçük mesela?"

"Şöyle ki yeni bir yer kiralayana kadar bir yardımcıyla yetinmeyi planlamıştım ama işler umduğumdan farklı gelişti."

"Geçici bir yer ayarlayamaz mıyız?" diye sordu Âdem.

Ona doğru döndüğümde yüzümde umutsuz bir ifade vardı. "Birkaç gün içinde mi? Pek zannetmiyorum."

"Ay bizim Hacer'i ikna edebilsek ne güzel olurdu," dedi Elif sanki kendi kendine konuşur gibi. Sonra hepimizin bakışları aynı anda ona dönünce biraz afalladı. "Hani onun annesi eskiden mahallenin terzisiydi ya... Annesi vefat edince Hacer uğraşamam diye dükkânı kapattı. Kaç aydır kapalı. Satmaya çalışıyordu en son."

Tuğba, "Evet ya," dedi. "Hacer'in dükkânı tam bizim işimizi görür aslında. Kiralayamaz mıyız ki iki aylığına?"

Ezgi sıkıntıyla iç geçirerek, "Zannetmiyorum," diye lafa

girdi. "Orayı satıp bir ev almak ve buradan taşınmak istiyor. Kiralamaya yanaşmayabilir."

Birkaç saniye içinde bir yükselen, bir yere çakılan ümitlerim kendimi lunaparktaki hız trenindeymişim gibi hissetmeme sebep oldu. Bahsettikleri kişiyi hiç tanımadığım için konuya dair bir fikir de belirtemiyordum. Kafam karışık bir şekilde Âdem'e döndüğümde onun da bana baktığını gördüm.

Soru dolu bakışlarımı fark etmiş olacak ki "Yine de bir konuşalım Hacer'le," dedi. "İkna edersek güzel olur. Edemezsek de başka bir çaresine bakarız."

"Tamam," dedim. "Ben konuşurum kendisiyle."

"Beraber konuşuruz," diye araya girdi Âdem. Sonra cevap beklemeden kızlara döndü. "Ee, kızlar? Ne diyorsunuz? Çalışacak mısınız Bahar'la?"

Tuğba ve Elif hevesle onaylarken Ezgi yine sessiz kaldı ki bu tavrı artık tadımı kaçırmaya başlamıştı. Benden bu kadar nefret ettiyse neden hâlâ buradaydı? Yok, eğer benimle çalışmak istiyorsa niçin her an beni doğrayacakmış gibi bakıyordu?

"Güzel. O halde birbirinizle iletişim halinde kalırsınız. Dükkân işini çözünce de çalışmaya başlarsınız."

Muhabbet nihayet hepimizin anlaştığı bir noktaya bağlandığında Ezgi'nin telefonu çaldı. Müsaade isteyip cevapladığında annesinin onu acilen eve çağırdığını öğrendi. Bizimle kısaca vedalaşıp, Âdem'e kibar bir gülümsemeyle iyi akşamlar dileyerek kalktığı sırada Tuğba ve Elif de kalkmaya karar verdiler. Onlara telefon numaramı verdim ve tanıştığımız için çok memnun olduğumu söyledim.

Tuğba ve Elif de gidince bir anda salonda Âdem'le baş başa kalıverdik. Bunu beklemiyordum. Ummuyordum diyemezdim ama beklemiyordum. Bu yüzden ilk başta aramıza sızan tuhaf sessizliği nasıl bozacağımı bilemedim. Onun bir şeyler söylemesini, bu sessizlik aramızı tamamen doldurmadan önce onu yok etmesini bekledim ama yapmadı.

Ve ben aniden, "Kurabiyeyi ben yaptım," derken buldum kendimi. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi tokatlamak istemiştim ama artık çok geçti. Bu an sanki mantıklı bir anmış gibi davranmaya devam etmem gerekiyordu ki daha fazla utanmayayım. Bu yüzden kendi tabağımdaki kurabiyeyi bir peçeteye koyup ona uzattım. "İster misin?"

Âdem bir şey söylemeden ona uzattığım kurabiyeyi aldı. Yüzünde benim saçmaladığımı düşündüğüne dair bir ifade yoktu. Artık kaşlarını çatmadığını görmek de güzeldi.

Kurabiyeyi ısırışını ve ağır ağır çiğnemesini sükûnetle izledim. Yüzünde takdir eder bir ifade belirdiğindeyse gülümsemeden edemedim.

"Ellerine sağlık," dedi. "Çok güzel olmuş."

Belki o ilk gün kapısına geldiğimde ondan bir takdir cümlesi işitmek için çok hevesli olduğumdan, belki sadece kimseye benzemeyişiyle dikkatimi çekip kalbimin ritmini bozduğundan, belki de hiç bilmediğim başka bir sebepten ötürü Âdem'den bunu duymak beni mutlu etti. Kurabiyenin kalanını yemesini izlerken, "Afiyet olsun," dedim ışıltılı bir sesle.

"Kızları sevdin mi?" diye sordu Âdem peçeteye dudaklarını silerken.

Usul usul başımı salladım. "Yani, çok fazla konuşamadık ve sanırım Ezgi benden pek hoşlanmadı ama Tuğba ve Elif'le iyi anlaşacakmışız gibi hissediyorum."

Âdem hafifçe yüzünü buruşturup, "Ezgi," diyerek iç çekti. "Sen onu çok takma kafana. O biraz suratsızdır."

Gülme isteğimi bastırmak için dudaklarımı birbirine kenetledim. İlk başlarda aralarında bir şeyler olduğunu düşünmüştüm ama seven bir adamın, sevdiği kadının adı anıldığında yüzünü buruşturacağını hiç zannetmiyordum.

Biz konuşurken salonun kapısı yavaşça açıldı ve Züleyha'yla Nergis Hanım içeri girdiler. Onca teyzeyi ancak yolcu edebilmiş olmalıydılar. Kolay bir iş değildi.

"Baharcığım, akşam yemeğine kalacaksın, değil mi?" diye sordu Nergis Hanım.

İşte bu sırada aklıma saate bakmak geldi ve "Maalesef," dedim. "Bu akşam yemeğinde ailecek bir arada olmamız gerekiyor. Bir başka sefere inşallah."

Nergis Hanım yanıtımdan pek hoşlanmadı ama bir aile yemeği söz konusu olduğu için ısrar etmeyeceğini söyledi. Züleyha onu, yemeğe kendisinin kalacağını hatırlatarak teselli edinceyse tatlı tatlı güldü.

"Ben artık kalkayım," dedim.

"Seni bırakayım," dedi Âdem benimle beraber ayaklanarak.

"Gerek yok. Arabayla geldim zaten."

Âdem hafifçe başını sallayıp, "Biliyorum," dedi. "Arabanı gördüm eve gelirken. Ben de kahvehaneye çocukların yanına gideceğim. Arabana kadar beraber yürürüz işte."

İtiraz etmedim. Edesim de gelmedi açıkçası. Önce Nergis Hanım'la ardından da Züleyha'yla vedalaştım, her ikisine de her şey için teşekkür ettikten sonra Âdem'le evden ayrıldım.

Sokağa çıkıp birkaç metre ilerlemiştik ki aniden bir ışık parladı, beş altı saniye sonrasında bir gök gürültüsü duyuldu ve bunu hızlı hızlı üstümüze düşmeye başlayan yağmur damlaları takip etti. Her şey bir anda olmuştu ve ne olduğunu anlayana kadar bastıran yağmur, sabah düzleştirmek için o kadar uğraştığım saçlarımı çoktan kafama yapıştırmaya başlamıştı bile.

Dudaklarımdan çıkan hayal kırıklığı dolu bir sesin eşliğinde gözlerimi kırpıştırdığım sırada Âdem'in üzerindeki ceketi çıkarıp bana uzattığını gördüm. "Al şunu," dedi. "Kafana tut da ıslanma."

Aniden elime tutuşturulan cekete şaşkınlıkla bakarken, "E, sen ıslanacaksın," dedim.

Beni ve şaşkınlığımı bekleme nezaketinde bulunmadan adımlarını sürdüren Âdem, "Şeker değilim," diye cevap verdi. "Erimem."

Arkasında öylece kalakalmanın pek de manalı olmadığını fark edince ceketi başımın üstüne kaldırdım ve adımlarımı hızlandırıp ona yetiştim. "Ya erirsen? Annen çok üzülür."

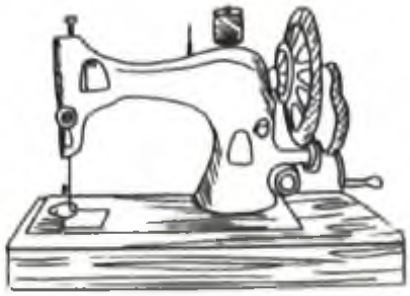
Göz ucuyla baktığımda Âdem'in güldüğünü gördüm. Eğer yağmur bu kadar hızlı yağıyor olmasaydı gülüşünün sesini de işitebileceğimi fark edip biraz üzüldüm. "İnan bana benim şeker olmadığımın o da farkında."

Arabamın yanına geldiğimizde ceketini Âdem'e uzattım. Beni saniyeler içinde ıslak bir fareye çeviren yağmurun onun karizmasından bir parçayı bile götürmemesi adil değildi. Aksine ıslanan beyaz gömleği kaslarına yapışınca ortaya daha hoş bir görüntü çıkmıştı. Bundan etkilendiğime inanamıyordum ama gerçekten sakallı bir mahalle abisine gönül düşürmenin tam kıyısındaydım.

"Teşekkür ederim," dedim. "Her şey için."

Önce tatlı tatlı gülümsedi, ardından, "Rica ederim Bahar Hanım," derken ağır başlı bir şekilde başını eğdi Âdem. Kalbimde yarattığı etkiden muhtemelen haberi dahi yoktu. "Hadi, Allah'a emanet!"

Arabama binmeden önceki son küçük anda gülümseyip, "Sen de!" dedim. Ardından şoför koltuğuna yerleşip arabanın kapısını kapattım ve yüzümde kocaman bir sırıtışla yola koyuldum.

5

Aşk hikâyelerinin bize insanların ilk ve tek aşklarını anlatmalarını severiz. Okuduğumuz karakterler daha önce kimseyi sevmemiş, aşkı hiç tatmamış olsun isteriz. Oysa kendi hayatlarımızı düşününce ilkokul çocuklarının bile romantizm peşinde koştuğu gerçeğini görmezden gelmemiz imkânsız olur. Hele lise ya da üniversite zamanlarında, yani ilk gençlik yıllarında ya da yetişkinliğe adım attığımız o dönemlerde gönlümüzü kaptırdığımız birilerinin olmaması düşük bir ihtimaldir. Elbette körkütük bir aşktan bahsetmiyorum fakat çoğumuzun gördüğünde iç çektiği insanlar olmuştur.

Yanlış anlamayın, ben ilk ve tek aşkıyla mutlu sonu yakalayan insanlar yoktur demiyorum. Sadece, eğer genele bakarsak bir gönlün birden fazla kez aşka düşmüş olmasının normal olduğunu söylüyorum. Her biri farklı zamanlarda, farklı insanlarla, farklı şekillerle olur ve bunu inkâr etmek, aşkın insana sadece bir kere uğradığını savunmak hâlâ çocukluktan kalma hayali arkadaşıyla hasbihal eden bendeniz Bahar için bile oldukça naif bir düşünce olur. Üstelik ilk aşk

deneyimini hüzünle sonlandıranlar için de zalimce bir düşünce bu.

Aşk bazen çoktur. Bazen birdir. Bazen de hiçtir. Bunu kabul etmemiz gerekiyor.

Ortaokulda âşık olduğum çocuğu çok iyi hatırlıyordum. Kendisi benim ilk aşkımdı. Adı Burak'tı, benden bir yaş büyüktü ve siyah gözlerinin ne kadar güzel göründüğü hâlâ aklımdaydı. Okulun bahçesinde arkadaşlarıyla futbol oynarken onu seyrederdim. Bazen kantinde yan yana gelirdik ve bana çikolata alırdı.

Farklı liselerde okumaya başladığımızda birbirimizi unutmuştuk. Ondan sonra lisedeyken Anıl'la tanışmıştım. Hani size Mine teyzeden bahsetmiştim, işte onun oğlu Ateş'le aynı okula gidiyorduk ve Anıl da Ateş'in arkadaşlarından birisiydi. Tam olarak arkadaş denilmezdi aslında. Aynı basketbol takımındalardı fakat Ateş oldukça aklı başında bir çocukken Anıl daha uçarıydı. Amiyane bir tabirle söylemek gerekirse Anıl, okulun kötü çocuğuydu.

Bu yüzden Anıl'la arama, beni ondan korumak isteyen bir dünya insan girmişti. Başta abim Yağız olmak üzere her biri Anıl'ı benden itinayla uzaklaştırmış, en nihayetinde hepsi el ele verip aramızda hiçbir şey olmadan bu maceranın sonlanmasını sağlamışlardı.

Sonrasında hoşlanmaya meylettiğim bütün çocukların Anıl minvalinde olduğu keşfedilmişti. *Ailenin prensesi kötü çocukları seviyor,* diyordu Hare kaşlarını kaldırarak. Bense böyle olduğunu düşünmüyordum. Yalnızca karşıma çıkıp benimle konuşma cesaretini bulanlara ilgi duyuyordum ve onların toplum tarafından onaylanmayan işler yapıyor olması benim sorunum değildi.

Ne yazık ki ailemin sorunuydu. Hoşlanabileceğim, hatta belki zamanla âşık olabileceğim birçok adamla tanışmıştım.

Eğer ailem, yani kardeşlerim ve kuzenlerim, her seferinde araya girmemiş olsalardı bunlar yaşanabilirdi. Birine deliler gibi âşık olup aşkımdan yataklara düşebilirdim. Bir adamın bakışıyla, gülüşüyle, kalbimi çalışıyla ani mutluluklara kapılıp gözlerim açıkken büyülü düşler görebilirdim.

Bunun yerine her seferinde hoşlandığım bütün o adamların ailemin korumacı tavrı karşısında pes edip gidişlerini izlemiştim. Ve inanın, hiç hoş bir manzara değildi.

İşte bu yüzden, aşka oldukça hevesli olduğunu inkâr edemeyeceğim kalbimin Âdem'i düşündüğümde o tatlı heyecana büründüğünü, onu görmek için sabırsızlanırken içimde dans etme isteğinin çoğaldığını fark ettiğimde kendimi karşıma almış ve etrafımdaki hiç kimseye bunlardan bahsetmeme kararını vermiştim.

Çocuk değilsin, demişti Firuş bana oldukça net bir şekilde ve neredeyse zalim bir sesle. *Bu Âdem denen adamın kalbini çalabileceğinin farkındasın.*

Farkındaydım. Yüzümde geniş bir sırıtış doğuran ve yanaklarımı kıpkırmızı eden bir farkındalıktı bu. Ayrıca artık ailemin araya girmesinden usanmıştım. Âdem kötü çocuk falan değildi. Kendimi bir serserinin kollarına attığım yoktu yani. Dolayısıyla gönül işlerime kimsenin burnunu sokmasına lüzum da yoktu. En azından neler olacağını görene dek kalbimdeki her şeyi, tüm o filizlenmeleri, çiçeklenmeleri, kelebekleri ve bahar meltemlerini yalnızca kendime saklayacaktım. Bunu nasıl başaracağımı bilmiyordum ama yapacaktım.

Ben yanındayım, demişti Firuş. *Başaracağız.*

Başarmak için ilk adımımı, evden çıkarken nereye gideceğimi soran aileme, "İş için birkaç kişiyle görüşmem gerekiyor," diyerek atmıştım. Âdem'in adını anmamıştım. Mahalleye gittiğimi söylememiştim ama söylediğim şey yalan da değildi. Güzel ve umut vadeden bir başlangıçtı.

Arabamı dün park ettiğim yere park edip aşağı inerken kalbimde hem Âdem'i görecek olmanın telaşı hem de gizli bir iş çeviriyor olmanın tuzlu şekerli heyecanı vardı. Âdem'le bu sabah telefonda kısa bir görüşme yapmıştık. Hacer'le görüşmemizi mahalledeki küçük bir kafede yapacaktık ve benden oraya gelmemi rica etmişti.

Kafeye doğru yürürken yanımdan geçen bir iki kişi bana bakıp gülümseyince biraz şaşırdım ama onlara karşılık vermeyi de unutmadım. Mahallede olayların dedikodu gazetesiyle hızlıca yayıldığını, benim onları tanımıyor oluşuma karşın onların beni tanıdığını sanırım kabul etmem gerekiyordu. Bana oldukça sıcakkanlı yaklaştıkları için bunda bir sıkıntı yoktu. Umarım böyle de devam ederdi.

Gülünce Kafe tabelasını görmeden önce kaldırıma koyulmuş bir masa dikkatimi çekti. Pötikare desenli örtüsüyle ve mavi, metal sandalyeleriyle mahallenin genel atmosferine uyum sağlayan, gülümseten bir karşılama komitesiydi bu masa. Hemen arkasındaki dükkânın camında Gülünce kelimesi yarım daire olacak şekilde yazılmış, üstüne de iki tane büyük nokta koyulmuştu. Böylelikle bir gülümsemeye benzetilmişti.

Kafeye yaklaştığımda dün Kapalıçarşı'da, Âdem'in dükkânında gördüğüm çocuğun beni beklediğini fark ettim. Ya da sadece orada dikiliyordu, emin olamadım. Yanlış hatırlamıyorsam Âdem ona Karagöz diye seslenmişti. İlginç bir isimdi, hatta belki de sadece bir lakaptı ama elimde sadece bu olduğu için yanına vardığımda, "Selam Karagöz," dedim gülümseyerek.

Çocuk başını iki yana salladı. "Ben Hacivat."

Kaşlarım yukarı doğru kavislenirken çocuğun benimle dalga mı geçtiğini yoksa gerçekten yüz ifadesi kadar ciddi mi olduğunu anlamaya çalıştım. "Hacivat mı?"

Bu defa başını aşağı yukarı sallarken, "Evet," dedi. "Karagöz ikizim. O Âdem abiyle dükkânda çalışıyor. Ben çalışmıyorum. Okuyorum. İstanbul Üniversitesi, matematik bölümü."

İnsanların ikizlere asla hazırlıklı olmadığı doğruydu ama benim hazırlıklı olmadığım başka bir mevzu daha vardı. Şaşkınca, "İsimleriniz gerçekten Karagöz ve Hacivat mı?" diye sormama engel olamadım.

"Değil," dedi Hacivat başını iki yana sallayarak. "Benim adım Fuat, ikiziminki Suat. Sürekli didiştiğimiz için mahallede bize Karagöz ve Hacivat diyorlar."

Elimde olmadan kıkırdadım. İşte bu çok daha mantıklıydı.

"Sen hâlâ burada mısın Hacı Cavcav?" diyen tanıdık bir ses sohbetimizi bölünce bakışlarım Fuat'ın arkasındaki adama döndü. Âdem kafenin kapısında, benden üç merdiven yukarıda duruyordu ve göz göze geldiğimiz anda hafifçe duruşunu dikleştirdi. "Geldin mi?" diye sordu kaşlarını hafifçe kaldırıp ve hemen sonra sorusunun manasızlığını kavrayarak ekledi. "Hoş geldin."

"Hoş buldum," derken kendi etrafımda dönüp eteklerimi uçuşturma arzumu zar zor bastırdım. Oysa ne kadar hoş bulduğumu ancak öyle anlatabilirmişim gibi geliyordu.

"Buyur, içeri geçelim," diyerek beni içeri davet etti. Fuat'a iyi günler dileyip Âdem'le birlikte kafeye girdim.

İçeride bizden başka üç kişi daha vardı. İkisi bir masada oturmuş muhabbet ederken diğeri tek başına oturduğu masasında gazete okumaktaydı. Âdem'le beraber onlardan uzakta, köşedeki bir masaya geçtik ve yerimize oturur oturmaz otuzlu yaşlarda, güleç yüzlü bir kadın elinde iki menüyle yanımıza geldi.

"Hoş geldiniz," dedi Âdem'den ziyade bana bakarak. "Size ne ikram edeyim bakalım gençler?"

Ben kadına gülümseyerek karşılık verirken Âdem'in göz devirdiğini fark ettim. Mahallenin bana gösterdiği ilgiden hoşlanmadığını anlayabiliyordum ama şahsen ben hoşlanıyordum. O yüzden ona dönüp, "Ne tavsiye edersin?" diye sordum. "Buraları bilen sensin."

Bakışları bakışlarımı buldu. Gözlerimin içine bakarak birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Gülümser ablanın mozaik pastası güzeldir," dedi.

Bakışmamız kalp atışlarımı hızlandırdığı için derin bir nefes alıp Gülümser ablaya döndüm. "Mozaik pasta alayım o zaman."

"İki de çay," diye ekledi Âdem hemen.

Gülümser abla hemen döneceğini söyleyerek yanımızdan ayrıldığında Âdem'le baş başa kaldık. Bir kafede, karşılıklı sandalyelerde böyle otururken bunun bir randevu olduğunu düşünmek çok kolaydı. Eğer Âdem hafifçe boğazını temizleyip konuşmaya başlamasaydı bu düşüncenin kalbimi karnaval yerine çevirmesi işten bile değildi.

"Hacer gelir birazdan. Kusura bakma. Küçük çocuğu var da. Ondan geç kalmış."

Ben romantik hayaller kurmaya bu kadar yakınken onun böyle endişeler taşıyor olması kalp atışlarımı hüzünlü bir şekilde yavaşlattı. *Karnaval iptal, tekrar ediyorum, karnaval iptal.* "Sorun değil," diye mırıldandım. "Yani benim için. Eğer senin işin falan varsa, ben tek başıma da yapabilirim bu görüşmeyi." En nihayetinde onu buraya zorla getirmemiştim, değil mi?

"Yok, ondan değil," dedi Âdem. Kısa bir duraklamanın ardından hiç beklemediğim bir şekilde güldü. Gülüşü hafif ve tatlıydı. "Sadece burada, tanımadığın bir adamla oturup beklemekten sıkılırsın diye söyledim."

Kalp atışlarım artan bir ivmeyle tekrar hızlanırken gülümsememi bastırmaya çalıştım ama bu o kadar zordu ki...

Âdem'in gülüşü onun ciddi ve yakışıklı yüzünü gençleştiriyordu. Bir rengin yeni bir tonunu görmek ve bundan fazlasıyla hoşlanmak gibiydi.

"Sıkılmam," derken çok hevesli görünmemek için sesimi düz tuttum. "Bir süre birlikte iş yapacağız. Sen her ne kadar şirket işleriyle yakinen ilgilenmesen de iş arkadaşı sayılırız. Birbirimizi tanımaya çalışabiliriz."

Onunla ilgilendiğimi biraz belli etmek ama çok da fazla belli etmemek istiyordum. Bunu ayarlamak epey zordu. Kalbimde çalgılar çengiler dört dönerken gürültüsü ona gidecek diye ödüm kopuyordu.

Âdem yüzünde bir gülümsemenin hayaletiyle, "Tanıyalım bakalım," diye mırıldanırken Gülümser abla bir tepsiyle yanımıza gelip siparişlerimizi önümüze bıraktı.

Çayıma bir şeker atıp ağır ağır karıştırırken, "Ee," dedim. "Merak ettiğin bir şey varsa sorabilirsin." Bu zamana kadar hep ben bir şeyler sorup durmuştum. Meraklı bir insan gibi görünmemek için sırayı Âdem'e bırakacak kadar yüce gönüllüydüm.

"Var aslında," dedi Âdem tatlısından bir lokma almadan hemen önce. "Neden ayaklarını acıttığını bile bile buraya her gelişinde topuklu ayakkabı giyiyorsun?"

Heyecanla gelmesini beklediğim soru bu değildi doğrusu. Bakışlarımı masanın altındaki ayaklarıma çevirme dürtüme karşı koyamadım. Gerçekten her gelişimde topuklu bir ayakkabı ya da bot tercih etmiştim. Ve gerçekten ayaklarımı acıtıyorlardı. Ama açıklaması basitti. "Çünkü kıyafetime bunlar uyuyor."

Âdem bu açıklamadan pek memnun kalmamış olacak ki hafifçe yüzünü buruşturdu. "Yazık değil mi ayaklarına?"

Hafifçe omuz silktim. "İnsan bir süre sonra alışıyor."

Bunu söylememin ardından Âdem itiraz etmedi ve aramıza kısa bir sessizlik girdi. Bu sessizliğin biraz ilerleme-

sine müsaade ettim ve tatlımdan birkaç lokma yiyip çayımı içtim. Ama sabırsızlığımın ağır basması uzun sürmedi ve "Bu kadar mı?" diye sorarak sessizliği sonlandırırken bakışlarımı Âdem'den uzak tuttum. "Başka bir şey merak etmiyor musun?"

"Ediyorum," dedi Âdem. "Tatlını beğendin mi?"

Bu seferkine hazırlıklıydım. Âdem'in bana özel bir şey sormayacağı belliydi, ben de onu daha fazla zorlamayacaktım. "Bayıldım," dedim. "Tavsiyen için teşekkürler."

Çok şükür aramıza ikinci bir sessizlik girmeden önce kafenin kapısı tatlı bir şıkırtı eşliğinde açıldı ve içeri giren kadını gören Âdem ayağa kalktığında gelen kişinin Hacer olduğunu anladım.

Hacer muhtemelen benden daha büyük değildi. Esmer bir kadındı. Kucağında bebeğiyle yanımıza gelirken biraz yorgun görünüyordu ki bu da ona karşı hızlı bir empati duygusu geliştirmeme sebep oldu. Yakın zamanda bizim de hayatımıza bir bebek katılacağı için bebeklere ve annelerine karşı normalden daha hassas bir hale gelmiştim.

"Hoş geldin Hacer," dedi Âdem, kadın yanımıza geldiğinde.

Hacer yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle, "Hoş buldum Âdem abi," dedikten sonra bana bakmadan bebeği Âdem'e uzattı. "Emre'yi iki dakika tutar mısın? Çok acil lavaboya gitmem lazım." Çocuğu bir karşılık beklemeden Âdem'in kucağına uzatırken bana dönüp mahcup bir şekilde gülümsedi. "Kusura bakmayın, hemen döneceğim."

Hacer hızla yanımızdan ayrılırken Âdem'e döndüm ve karşılaştığım manzara karşısında suratıma yayılan sırıtışı engelleyemedim. Kucağına aniden bırakılan küçük bir bebek nasıl oluyor da kocaman bir adamı böylesine şaşırtabiliyordu anlamıyordum. Ama Âdem hayatında ilk defa bu boyutlarda bir insanla karşılaşmış gibi duruyordu. Kaşları

çatılmıştı, ciddi bir ifadeyle ve gözlerini kırpmadan kollarının altından tuttuğu bebeğe bakıyordu.

"Biraz daha böyle bakarsan zavallı çocuk bu gece kâbus görecek," dedim gülerek ve Âdem bakışlarını bana çevirdi.

Benim eğlenen halimin aksine o biraz sıkıntılı görünüyordu. "Kâbus görebiliyor mu bebekler?"

"Görememeleri için bir neden yok," derken kollarımı uzattım. "Ver bana. Çocuğu radyoaktif maddeymiş gibi tutuyorsun."

Hiç itiraz etmedi. Mavi tulumu içerisinde bir melekten farksız görünen küçük bebeği bana uzatırken rahatlamış gibi görünüyordu.

Emre'yi kucağıma alınca ilk yaptığım şey o temiz, saf bebek kokusunu içime çekmek oldu. Dünyanın en güzel kokuları sıralamasında birinci sırayı eminim ki bu koku alıyordu. "Selam," dedim şapkasını hafifçe geri itip yüzünün daha çok görünmesini sağlarken. "Sen ne kadar küçük bir adamsın böyle?"

Konuşmam Emre'nin hoşuna gittiğinden ya da onu Âdem'in çatık kaşlarından kurtardığım için bana minnet duyduğundan olsa gerek bana bakarak tatlı bir sesle güldü. Bir bebek gülüşü. Hayatım boyunca katıldığım en iyi iş görüşmesi bu olabilirdi.

"Seni sevmişe benziyor," dedi Âdem.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde göz göze geldik ve gülümsedim. "Ben de onu çok sevdim."

Anneler birer süper kahraman olmalıydı çünkü ben hiç zaman geçmedi zannederken Hacer kendisini epey toparlamış bir halde ve gülümseyen bir yüzle aramıza dönüp Emre'yi kucağımdan aldı. Bu sırada biz de tokalaşıp tanıştık.

Âdem, Hacer için de bir tatlı ve bir bardak çay söyledikten sonra Hacer bize tereddütlü bakışlar atarak, "Benimle görüşmek istemişsiniz," dedi. "Hayırdır inşallah?"

"Hayır, hayır," diye cevapladı Âdem benden önce davranıp. "Mahallede hiçbir laf olduğu yerde kalmadığından Bahar'ın hikâyesini duymuşsundur mutlaka." Sesi buna karşı duyduğu hoşnutsuzluğu her bir zerresiyle barındırıyordu. "Kendisinin iki aylığına kiralayabileceği bir yere ihtiyacı var ve senin rahmetli annenin terzi dükkânı buna çok uygun. Eğer sen de müsaade edersen iki aylığına kiralamak istiyor Bahar."

Hacer'in yüzünden kararsız bir ifadenin geçişini gerginlikle izledim. Bu fikirden pek hoşlanmışa benzemiyordu ama en azından hemen reddetmemişti de.

"Ben orayı satmayı düşünüyorum abi," dedi sıkıntıyla. "Bizim şimdiki ev çok küçük, malum. İkinci çocuk da olunca iyice dar gelmeye başladı bize. Dükkânı satarsam geniş bir eve çıkabiliriz."

Âdem anlayışla başını sallarken ben dudaklarımı sarkıtıp hayal kırıklığıyla omuzlarımı düşürmemek için kendimle savaşıyordum. Kadına, "Ne olur satma!" diyemezdim sonuçta. Ya da iki ay bekle, öyle sat desek de olmazdı. İki ay içinde müşteri kaçırırsa da kendimi suçlu hissederdim.

"Satılık ilanını kaldırmayız," dedi Âdem. "Eğer müşteri çıkarsa bile devir işlemleri hemen ertesi gün olmuyor, biliyorsun. Diyelim ki oldu, sana sıkıntı çıkarmayız. Boşaltırız dükkânı hemen."

Âdem'in vazgeçmeyişi bende ikinci bir umut doğururken Hacer yine tereddütle yerinde kıpırdandı. İtiraz edesi olduğu açıktı ama bir yandan da Âdem'in sözlerini değerlendiriyordu. "İki ay mı sadece?" diye sorduğunda onu ikna etmek için bir şansımız olduğuna dair inançlarım kuvvetlendi.

"Evet," dedim hevesle. "Sadece sekiz hafta. Kiranı da alacaksın. Hiç şüphen olmasın."

Eğer tam bu sırada Emre tiz bir çığlık atıp ağlamaya başlamasaydı, küçük bir ihtimal de olsa Hacer'le el sıkışabi-

lirdik belki. Ama mavi tulumlu minik yakışıklı bana ihanet etmeyi seçmişti. *Oysa beni sevdiğini düşünmüştüm Emre.*

Hacer ağlayan bebeğini susturmak için birkaç dakika uğraşsa da bunun iki pışpışla, bir emzikle çözülecek bir ağlama olmadığı belliydi. Bu yüzden yine mahcup bir bakışla bana dönüp, "Ben bir eşimle konuşayım," dedi. "Onun da fikrini alayım. Ona göre size dönüş yaparım, olur mu?"

Çaresizce başımı salladım ve görüşme için teşekkür ettikten sonra bebeğini de alıp uzaklaşmasını izledim. Henüz tam olarak reddedilmiş olmasam da umutlarım birkaç dakika öncesinde olduğu gibi taze ve parlak değildi. Ve sanırım bu durum, yüz ifademden de oldukça net bir şekilde anlaşılıyordu.

Zira Âdem, "Asma suratını," dedi. "Mantıklı bir teklif sunduk. Kabul etmezlerse de başka bir yer bulunur elbette."

Beni teselli edişi saçlarımın okşanması gibi bir his verirken kendimi tutamayıp güldüm. "Senin de başına ne güzel bela oldum," deyip bakışlarımı kaçırarak kucağımda duran ellerime çevirdim. "Önce kapına dayandım ve işi alana kadar yakandan düşmedim. Şimdi de benim yüzümden koşturup duruyorsun."

Âdem hafifçe gülümsedi. Bıyığının altından görünen, çarpık, tatlı bir gülümsemeydi bu. "Öyle oldu sahiden," diye mırıldanıp elini çenesine götürdü ki bu duygudan duyguya koşan kalbimin sıhhati için hiç de iyi olmadı. "İyi birisiyim. Buralarda kime sorsan öyle söyler."

Dudaklarımdan çıkan bir kıkırtı aramıza döküldü. "Ona ne şüphe," dedikten sonra bakışlarım onun çenesindeki eline, oradan kolundaki saate kaydı. Yine. "Teşekkür ederim," diye mırıldandıktan sonra saatini işaret edip ekledim. "Çok güzel." *Saat de. Ellerin de.*

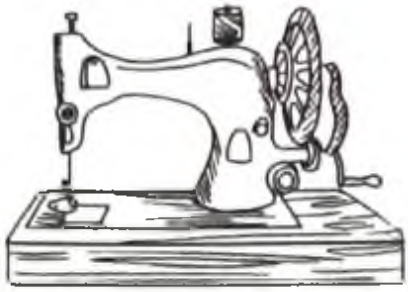
Âdem de bakışlarını saatine çevirip kısa bir an durakladıktan sonra, "Teşekkürler," dedi. "Rahmetli babamın saati. Arada durur ama ayarını yapınca tekrar çalışır."

"Tamir etmiyor musun?" diye sordum biraz safça bir merakla.

Hafifçe omzunu silkti. "Tamamen durmadıkça içini açmak istemiyorum." Bunu söyleyiş şeklinde ince bir hüzün vardı. Uzanıp dokunarak dağıtmak istediğim türden bir hüzün. "Tamamen dursun da istemiyorum."

"Umarım durmaz," dedim samimi bir tebessüm eşliğinde. Mümkün müydü bilmiyorum ama umarım durmazdı. Zihnimde Âdem'in bu saati kendi oğluna verdiği bir tablosu oluştu saniyeler içinde. Onu kırlaşmış saçları ve sakallarıyla heybetli bir ihtiyar olarak hayal etmek gülümsememi biraz daha genişletti. Çay bardağıma uzanıp son yudumumu içerken bu sıradan ânı ve hayali kalbimde boş bir sandığa koydum, ardından huzur dolu anları sakladığım diğer sandıkların yanına kaldırdım.

Âdem'in, "Umarım," diye mırıldandığını hayal meyal işitirken bu an daha da uzasın diye son yudumumu olabildiğince uzattım. Bir Allah'a emanet dileğiyle ayrılmadan önce Âdem'le biraz daha oturmak istedim. Bu isteğin masum göründüğünü biliyordum. Tıpkı beni yanmaya gönüllü olduğum ateşlere atacak bir yönü olduğunu bildiğim gibi.

6

Âdem Arman arıyor.

Günümün telefon ekranında gördüğüm bu cümleyle başlaması yüzümün ve yüreğimin çiçeklenmesine yetmişti. İlk başta bunun bir rüya olduğunu düşünüp gözlerimi ovuşturmuş ama telefonun sesini duymaya devam ettiğimde gerçekliğine ikna olmuştum. Kalbim ağzımdan çıkacak gibi atarken aramayı yanıtlayıp, "Alo?" dediğimde sesim karga gibi çıkmasa her şey daha güzel olabilirdi.

"Günaydın Bahar," demişti Âdem, benim aksime oldukça hoş bir sesle.

Öyle ki sesini duyunca kendimi tekrar sırtüstü yatağa bırakmış ve hülyalı bir şekilde karşılık vermiştim. "Günaydın Âdem."

"Güzel haberler için aradım seni. Müsaitsindir umarım."

Açıkçası beni herhangi bir sebep olmaksızın da arayabilirdi. Hatta bana kötü haberleri vermek için seçilen kişinin Âdem olmasına da razı gelebilirdim. Yatağın içinde mayışırken ince yorganımı boğazıma kadar çekip, "Müsaitim," demiştim. "Dinliyorum."

"Hacer dükkân işine razı oldu. Hayırlı olsun."

Âdem'in söylediklerinden ziyade sesine odaklandığım için o an bu haberin mutluluğunu hakkıyla yaşayamamıştım doğrusu. "Öyle mi? Çok sevindim!" derken aklımdaki baskın düşünce Âdem'in konuşmaya devam etmesini ne kadar çok istediğimdi. O konuşmaya devam ederse yeniden tatlı bir uykuya dalabilir ve güzel rüyalar görebilirdim.

Şanslı bir sabahımda olmalıydım ki isteğim gerçekleşmişti. "Benim gün içinde işlerim var," demişti. "Ama eğer akşamüstü mahalleye gelirsen hem dükkâna bakarız hem de neyi nasıl yapacağımızı ayarlarız. Ne dersin?"

"Muhteşem olur." Başka ne diyebilirdim? Son birkaç gündür sürekli Âdem'i görmeye çok alışmıştım. Bugün de görme şansım varsa bunu tepecek değildim.

"Tamam o zaman. Allah'a emanet."

Bu kısa konuşmanın ardından telefonu kapatmış, bir süre tavana boş boş sırıttıktan sonra Âdem'i düşünerek tekrar uykuya dalmıştım. Şimdi bu telefon konuşmasının üstünden iki saat geçmişken mutfakta keyifle kahvaltımı yapıyor ve geçen sabah İzmir'den yaptığı sürpriz bir dönüşle aniden evin kapısında beliren kız kardeşim Nehar'ın anlattıklarını dinliyordum. Dinlemeye çalışıyordum en azından. Aklımın çoğu kısmı bu akşamüstü için yaptığımız plandaydı.

Aileme ve arkadaşlarıma Âdem'den bahsetmeme planım hâlâ geçerliydi. Bu yüzden ne işlerle meşgul olduğum sorulunca bir şeyler geveleyerek onları geçiştirmeyi tercih ettim. Akşamüstü de kimseye görünmeden evden çıkmayı planlıyordum ki böylelikle bana bir şey soramasınlar.

Zaten kahvaltıdan sonra Nehar hemen ortalardan kayboldu. Muhtemelen yine bir yaramazlıklar peşindeydi. Normalde onu köşeye sıkıştırmaya çalışır ve işlerine burnumu sokardım ama bu defa buna vaktim, enerjim ya da isteğim yoktu. Günümün ilk yarısını kumaşçıları gezerek, diğer ya-

rısını ise Âdem'in güzel yüzüyle hasret gidererek geçirmeyi planlıyordum ve bu, harika bir plandı.

Geçen gün giyemediğim çiçekli elbisemi havanın güneşli olmasını fırsat bilerek üstüme geçirdikten, saçlarımı düzleştirip parlayana kadar ağır ağır taradıktan ve yanıma küçük bir çanta alıp ayağıma beyaz bez ayakkabılarımı geçirdikten sonra sessizce dış kapıdan süzülüp sokağa karıştım. Arabamı almayı ya da taksi çağırmayı düşünmedim çünkü dükkân dükkân gezmeyi planlıyordum ve Eminönü'ne toplu taşımayla ulaşmam çok daha zahmetsiz olacaktı.

Hafifçe esen rüzgârda salınan eteklerim, kulağımın arkasına sıkıştırdığım saçlarım ve kalbimde binbir umutla sokaklarda dolaşmaya, kumaşçılara girip her renkten ve türden kumaşa dokunarak nasıl bir şey aradığıma karar vermeye çalışırken telefonum bir kere daha çaldı. Aklıma düşen ilk ismin Âdem oluşu şaşırtıcı değildi. Kalbimde çiçeklenen yeni duyguların biraz salak olduklarını, Âdem bir kere aradı diye hep aramasını bekleyeceklerini biliyordum. Buna rağmen telefonun ekranında Hare'nin ismini görünce içime çöken tuhaf hüzne engel olamadım.

Hare'yle kan bağımız yoktu. Benim kuzenlerim olan Zeynep ve Efe'nin kuzeniydi. Daha önce bahsettiğim Ateş'in kardeşi, Mine teyzenin de biricik kızı oluyordu. Kendisini doğduğu günden beri tanıdığımdan ötürü benim için bir kardeşten farksızdı.

Bu yüzden telefonu, "Buyur hayatım," diye açarken onu son günlerde görmediğimi ve özlediğimi fark ettim.

Hare hararetli bir sesle, "İnsan hiç birisini durup dururken öper mi?" diye sorduğundaysa kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı.

"Biri seni durup dururken öptü mü?" Sorumun koskocaman bir hayretle dudaklarımdan sıyrılıp gitmesine engel olamamıştım. Çünkü bana inanın, biri Hare'ye böyle bir şey

yaptıysa evlerinin arka bahçesinde bir ceset gömülü demekti ve biz, bir kanun kaçağını ömür boyu polisten saklamak zorunda kalacaktık. Ailemizin sır tutma konusunda çok başarılı olmadığı düşünülürse bu korkunç bir senaryoydu.

"Hayır," dedi Hare. "Sadece bir kitap okuyorum ve adam, aralarında hiçbir şey olmayan bir kadını birdenbire öptü. İnsanlar neden böyle saçma şeyler yazıyor? Bunlar... Bunlar gerçek hayatta yaşanmaz."

Hare de abisi Ateş de ilginç karakterlerdi. Ateş cüssesinin ve isminin aksine oldukça sakin bir adamken, Hare onun tam tersiydi. Çok kolay alevlenebiliyor, alevlendiğinde de sivri diliyle insanları doğduklarına pişman ediyordu. Keskin bir zekâsı vardı ve bu zekâyla insanları çizmekten, yer yer deşmekten pek çekinmiyordu.

"İyi de canım, kitaplar her zaman hayatın içinden şeyler yazacak değil ya. Bazen yazarların hayalindeki dünya gerçek hayattan daha ilgi çekici oluyor ve insanlar onları okumak istiyor."

Hare'nin ofladığını duydum. Sözlerimi mantıklı bulmuştu ama bana katılmak istemiyordu. "Yine de saçma," dedi bu yüzden. "Çok saçma. Daha da saçma olan ne biliyor musun? Kadın, böyle bir hadsizliği yapan adamı öldürmedi bile."

Size söylemiştim.

"Belki kadın da adamdan hoşlanmıştır," derken kırmızı renkli bir kumaşın üzerinde parmaklarımı dolaştırıyordum. "Bazen insanlar arasında gözle görülmeyen ve zirveye ulaştığı âna kadar pek fark edilmeyen bir çekim olur. Belki onların arasında da böyle bir şey vardır. Bu yüzden kadın, adamın canını bağışlamış olabilir."

Bu noktada bir an duraklayıp iç çekmekten ve Âdem'le ikimizi düşünmekten kendimi alamadım. Âdem beni durup dururken, aramızda hiçbir şey yokken öpse ne yapardım? Muhtemelen heyecandan bayılırdım. Belki öldüm zanneder-

lerdi. Arka bahçeye gömülen ceset kesinlikle benimki olurdu. Neyse ki korkmama gerek yoktu. En nihayetinde Âdem, bir kadını birdenbire öpecek bir adam değildi. Hayatını daha farklı bir çizgide yaşıyordu ki bu da benim can güvenliğimi sağlıyordu. Şanslıydım, değil mi?

Hare'nin hayal meyal, "Belki de," diye mırıldandığını işittim. Sonra bana halimi hatırımı sorarak hızlı bir biçimde konuyu değiştirdi, düşüncelerimi Âdem'den kopardı ve ben kumaşçılar arasında gezerken epey uzunca konuşup hasbihal ettik.

Birkaç saat sonra bütün işlerimi bitirip bir taksiye atladım ve kendimi yeniden Kuzguncuk'ta buldum. Bu defa ayağımdaki bez ayakkabılarla Arnavut kaldırımlı yolda daha rahat yürürken Âdem'i aramakla onun beni aramasını beklemek arasında gidip geliyordum. Onu aramak istemiyordum çünkü meşgul olabilirdi. Benim için bu kadar uğraşıyorken bir de meşguliyetini bölersem kendimi suçlu hissederdim. Fakat o beni arayana dek ne yapacağımı da bilmiyordum doğrusu.

Mahallenin kahvehanesinin önünden geçerken oradaki taburelerden birinde tek başına oturan Hacivat'ı görünce tek tanıdık yüzün o olmasından mütevellit gülümseyerek ona doğru ilerledim ve yanına vardığımda, "Selam Fuat," dedim. Hacivat diye seslenmek garip gelmişti.

Tıpkı dün yaptığı gibi başını iki yana salladı. "Ben Suat," dedi. "Fuat ikizim. O üniversite okuyor, ben Âdem abinin dükkânında çalışıyorum."

Tamam, bu ikizleri birbirinden ayırmak için bir yöntem bulmam gerekiyordu. İllaki ikisini ayıran birkaç özellik vardı, onları bulmalıydım. Ya da ikisi için ortak bir isim belirleyip ikisine de öyle seslenecektim. Her ikisine de Tuzsuz Deli Bekir diyebilirdim mesela.

"Affedersin, karıştırdım." Bunu söyledikten sonra karşısındaki tabureye oturup eteğimi düzelttim. "Oralet mi içiyorsun?"

Merakla sorduğum sorunun akabinde Karagöz'ün kaşlarını yukarı kaldırıp gözlerini kocaman açarak neredeyse elle tutulur bir şaşkınlıkla bana baktığını fark ettim. "E-evet."

"Ben de bir tane alabilir miyim?"

Karagöz gözlerini hızlı hızlı kırpıştırdı. "Burada mı?" diye sordu. "Yani burada mı içeceksin?"

Hafifçe kaşlarımı çattım. "Başka nerede içebilirim? Elbette burada içeceğim."

"Kahvehanede mi?" Sanırım bu çocuğun kavrama konusunda ciddi bir sıkıntısı vardı.

"Evet," dedim uzun bir soluk vererek. "Bir sorun mu var?"

Karagöz bariz bir sorun varmış da ben göremiyormuşum gibi başını salladı. "Âdem abim çok kızar abla."

Yüzümü buruşturmadan edemedim. Âdem'e göğsümde çiçekler büyüttüğüm doğruydu ama en nihayetinde bana kızması, hele ki bir oralet istedim diye kızması gibi bir şey söz konusu değildi. "Bana mı kızacak?" derken sesim bu yüzden biraz yüksek çıkmış olabilirdi.

Karagöz birkaç saniye düşündükten sonra, "Muhtemelen daha çok bana kızacak," diye mırıldandı. "Abla, seni Gülümser ablanın kafesine götüreyim mi? Çay ısmarlarım. Ya da kahve? Mozaik pastası da on numaradır bak."

Huysuz bir çocuk gibi omuz silktim. "Ben oralet içmek istiyorum." Burada bana yardımcı olabilecek bir çırak falan yok muydu? Neden oralet içmek için Karagöz'ü ikna etmem gerekiyordu?

Başımı çevirip kahvehaneden içeri baktığımda kahvehanedeki neredeyse bütün adamların da bana bakmakta olduğunu gördüm. Şansıma elinde çay tepsisi tutan genç çocuk da bana bakıyordu.

Gülümseyerek onu yanıma çağırdım ve geldiğinde, "Oralet istiyorum," dedim.

Çocuk bir bana, bir Karagöz'e baktı. Ardından omuz silkip oraletimi getirmeye gitti. Ben de geniş bir zafer gülüşüyle duruşumu dikleştirdim ve önüme çay bardağında turuncu bir sıvı konulana dek bu duruşu bozmadım.

Oraletin ilginç bir tadı vardı. En az rengi kadar ilginçti. Bayıldığımı söyleyemezdim ama nefret de etmemiştim. İlk yudumumda aldığım tadı daha iyi değerlendirebilmek için bir yudum daha içerken, "Abla, kalkalım mı artık?" dedi Karagöz.

Ona daha dopdolu olan bardağımı gösterdim. "Daha bitirmedim ama. Ne acelemiz var?"

Karagöz tam bana bir şey söylemeye yeltendiği sırada birinin, "Suat!" diye gürlediğini işittim. Ses arkamdan geliyordu, oldukça da tanıdıktı. Daha önce defalarca duyduğum sesin öfkeli bir haliydi.

Ben arkamı dönmeye ve ona bakmaya fırsat bulamadan Âdem yanımıza ulaştı. Onunla göz göze gelebilmek için başımı kaldırdım ama bana bakmıyordu. Beti benzi atmış olan Karagöz'e bakıyordu ve çelik bakışları oldukça sertti.

"Hanımefendiyi ağırlayacak başka yer bulamadın mı oğlum?" dedi sıktığı dişlerinin arasından.

Zavallı Karagöz'ün yutkunduğunu görünce, "Ben gelip buraya oturdum," diyerek araya girdim. "Oraletin tadına bakmak istedim sadece."

Bunun üzerine Âdem yavaşça bana döndü. Bana döndüğünde bakışlarının hiç yumuşamadığını gördüm ki bunu ummamıştım. "Peki, sen kahvehaneden başka oturacak yer bulamadın mı?" diye sorarken oldukça ciddi görünüyordu.

Oraletimden sakince bir yudum daha aldım ve "Bulamadım," dedim. Bardağımı kaldırıp Âdem'e gösterdim. "Sen de içer misin?"

"Hasbinallah!" diye mırıldandığını işittim. Ardından çatık kaşlarını düzeltmeden, "Hacer bizi bekliyor," dedi. "Malum çoluğu çocuğu var, bekletmeyelim kadını."

Bu huysuz suratıyla Âdem'in haklı olmasını hiç istemesem de öyleydi. Oraletimden büyük bir yudum daha alıp hızlıca ayağa kalktım, masanın üstüne oraletin parasını bıraktım ve çoktan yürümeye başlamış olan Âdem'in peşine takıldım. Adımlarımı hızlandırıp ona yetiştiğimde kaşlarının hâlâ çatık olduğunu görünce gözlerimi devirdim.

"Gerçekten kahvehanenin önündeki tabureye oturmama kızmış olamazsın," dedim suratına dik dik bakarak. "Ne var yani? Beş dakikalığına oturamaz mıyım? İçeri girip pişpirik oynamadım ya!"

"Otursun tabii," diye cevap verdi Âdem. Ama sesi söylediği şeyin tam zıddını kasteden bir tondaydı. "Pişpirik de oynarsın. Hatta akşama halı sahaya gideceğiz. Oraya da gelirsin."

Çok haklıydı. "Gelirim."

Yüzünü anlık bir sırıtış yokladı ama bu öfkeli bir tanesiydi. "Topuklu ayakkabılarınla."

Sinir katsayım yükselirken kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıp, "Âdem Bey," dedim. "Moda sürekli topuklu ayakkabı giymek demek değildir. Moda, ortama uygun en güzel şeyi giymektir. Bir gün halı sahaya gidecek olursam, oraya uygun giyineceğimden şüpheniz olmasın."

Ağır ağır başını salladıktan sonra bakışlarını bir anlığına bana çevirdi. "Güzel. Bir daha kahvehaneye gidersen haber ver o zaman. Sana ceketlerimden birini ödünç vereyim."

Kendimi Âdem'in ceketini giyerken hayal ettiğim bir görüntü zihnimde belirince ciddi ve sinirli kalmam zorlaştı. En azından gülmemeyi başararak, "Sana cevap vermeyeceğim," dedim. "Çünkü bana yardım ediyorsun ve ben kibar birisiyim. Senin aksine."

Bu sırada Âdem bir dükkânın önünde durdu. Bana döndü. Bakışları yüzümü hızlıca dolaşırken suratında alaycı bir tebessüm vardı. Eliyle dükkânın kapısını gösterip, "Önden buyurun Kibar Hanım," dediğinde keşke bu kadar tatlı görünmeseydi.

Kapıyı açıp dükkândan içeri girdiğimde Hacer'i gördüm. Küçük bir karton kutuya birkaç eşya yerleştiriyordu ve geldiğimi fark edince gülümsedi. "Hoş geldin Bahar, nasılsın?"

"Sayende harikayım," dedim. Adımlarım neşeyle birbirini takip etti ve onun yanına kadar ilerledim. "İnan sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Hayatımı kurtarmış sayılırsın." Abartmıyordum, iş hayatım resmen kalp masajıyla hayata döndürülmekteydi tam şu an. Ayrıca aşk hayatım için de bazı olumlu gelişmeler söz konusuydu.

Hacer başını iki yana sallayarak, "Lafı bile olmaz," dedi. "Hiçbir şey yapmadım aslında." Sonra durup dükkânın içine şöyle bir göz gezdirdi. Yüzüne hüzünlü bir ifade gelip bağdaş kurarken iç çekti. "Annemin vefatından beridir gelmemiştim buraya."

"Başın sağ olsun," dedim alçak bir sesle. İnsanlar böyle onarılmaz acılarla karşımda durduklarında onlara sıkıca sarılmak ve kalplerindeki yükü hafifletebilmek istiyordum fakat ne yazık ki dünyanın düzeni bu şekilde işlemiyordu.

Hacer tekrar gülümsedi. Bu seferki buruk bir tebessümdü. "Sağ olasın," dedikten sonra derin bir nefes alıp kendini toparladı ve dükkândaki dikiş makinesini gösterip istersem kullanabileceğimi söyledi. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Bir kere daha teşekkür ettikten sonra eşyalarını toparlaması için onu serbest bırakarak biraz dükkânı dolaştım.

Çok büyük bir yer değildi ama benim minicik dikimevimle kıyaslandığında bir saraya benziyordu. Kızlarla bize yeterdi. Kafamın içinde çoktan bir düzenleme yapmış,

neyi nereye koyacağımı ve işe nereden başlayacağımı kararlaştırmıştım bile. Hemen yarın olsun da işe koyulalım istiyordum.

Hacer bana dükkânın anahtarlarını, gerekli bütün bilgiler eşliğinde verdikten sonra oğlu Emre'yi hatırlatıp müsaade istedi. Kapıdan çıkıp gidene dek ona defalarca kez teşekkür ettim. En sonunda, benden biraz kaçarak uzaklaşmak zorunda kalmasının ardından dükkânda sadece Âdem'le ikimiz kaldık. Birbirini takip eden her iki düşüncemden birinin gizli öznesi olan adam, dükkânın öbür ucundaydı. Benim de gözümün bir ucu onun üstündeydi. Önce bana baktığını, ardından da ağır adımlarla yaklaştığını fark ettim.

Aramızdaki mesafe azalmaya başladı ve Âdem, "Sevdin mi?" diye sordu bakışları içeride dolanırken.

"Bayıldım," dedim, hiç tereddütsüz. "Eğer bir iki iş daha kaparsam kalıcı olarak böyle bir yere taşıyabilirim dikimevimi."

Duyduklarından memnun bir şekilde, minicik bir tebessümle başını salladı. "Şimdi biz iki aylığına komşu oluyoruz," derken karşı karşıyaydık. Gri gözleri gözlerimin içine bakmaktaydı. Gizlice fısıldadığım dileğimi yalnız Firuş duydu. *Umarım o da benim gözlerime bakarken biraz olsun heyecanlanıyordur.* "Lütfen bir daha kahvehaneye gidip oturmayacağını, mahallenin ihtiyar heyetiyle okey oynamayacağını söyleyerek içimi rahatlatır mısın? Bu mahalle henüz o modernliğe hazır değil."

Durduğum yerde hafifçe döndüm ve elbisemin dalgalanan eteklerine baktım. "Söz veremem. Oraleti epey sevdim çünkü."

Âdem tatlı bir sesle güldükten sonra, "Sana sınırsız oralet ısmarlarım Kibar Hanım," dedi. "Bu iyi bir teklif."

"Sınırsız oralet," diye tekrarladım. "Ayrıca bir daha bana Kibar Hanım demeyeceksin. O zaman anlaşabiliriz."

Kısa bir an düşündükten sonra başını salladı. "Kabul ediyorum."

"Anlaştık o zaman."

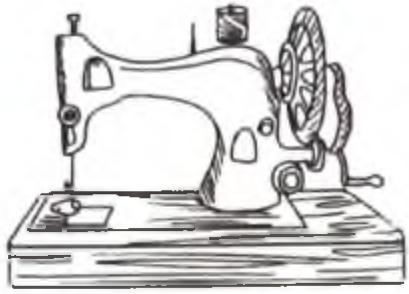
Benim genişçe gülümsememle sonlanan bu diyaloğun ardından birkaç dakika daha dükkânda oyalandık. Ardından Âdem bana, dikimevindeki eşyaları taşımak için yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu. Yardıma ihtiyacım yoktu çünkü bu işi Efe'nin üzerine yıkmayı planlıyordum. Ailede insanların işlerine burnunu sokmayan, gereksiz sorular sormayan tek kişi Efe'ydi. Ona sadece yeni dükkânımın adresini verecek ve eşyaların taşınması gerektiğini söyleyecektim. Neden diye sormayacağına emindim.

En sonunda beni eve bırakmayı teklif ettiğinde bir taksiye binmektense yolu onunla gitmenin daha güzel olacağını düşünerek teklifini kabul ettim.

Âdem Arman'ı aramak için yola çıkarken kendimi Kuzguncuk'ta bir mahallede bulacağım aklımın ucuna gelmezdi ama bundan şikâyetçi değildim. Âdem Arman'ın tahminlerimin ötesindeki kişiliğinin ve yaşantısının bana açtığı bu yeni pencereyi sevmeye başlamıştım. Bu pencerenin manzarası Âdem'in güzel yüzüne, gri gözlerine ve tatlı gülüşüne baktığı sürece de sevecek gibiydim.

Hadi hayırlısı, dedi Firuş. *Dilerim onun penceresi de senin güler yüzüne açılıyordur.*

Umarım, diye cevap verdim. *Ve umarım gördüğü manzarayı o da seviyordur.*

7

Genetik bir problemimiz vardı. Özellikle ailenin kadınlarında kendini gösteren bir bozukluktu bu. Kendimizi sürekli olmadık işlerin içinde, olmadık yerlerde, hiç olmayacak durumlarda buluyor ve işlerin nasıl olup da bu noktaya ulaştığını anlayamıyorduk. Mesela Mayıs teyzem gençliğinde bir erkekler tuvaletinin penceresinden içeri düşmüştü. Annem, olayların düğüm olduğu bir noktada babamı başkasıyla evlenmek üzere olduğu düğününden kaçırmak zorunda kalmıştı. Zeynep, Ayaz'la ilk tanıştığında gizlice onun fotoğrafını çekerken yakalanmıştı.

Ben de şu an ne yazık ki Âdem'in arabasında, ondan habersiz bir şekilde kilitli kalmış durumdaydım. Bunu nasıl başarmıştım inanın hiç bilmiyordum. Yani aslında biliyordum ama birbirini takip eden olaylar bütününü mantıklı bir çerçeveye sığdırmakta zorlanıyordum. Tıpkı arabanın arka koltuğuna uzanmış haldeyken bacaklarımı sığdırmakta zorlandığım gibi.

Her şey bu sabah başlamıştı. Efe, tanımadığım iki adamla gelip dikimevimdeki malzemeleri geçici yeni dükkânıma taşırken kapıda dikiliyordum. Gülünce Kafe benim dükkâ-

nımın çaprazında kalıyordu. Kahvehaneyse kafeden biraz ötedeydi ve ben durduğum noktadan her ikisini de görebiliyordum. Bir de Âdem'in evi yirmi üç numara vardı tabii. Onu tam olarak görebiliyorum diyemezdim. Yokuşun yukarısındaydı. Kısıtlı bir görüş açım olsa da eve giren çıkanı fark edebilecek bir konumdaydım. Hal böyleyken elbette ikide bir gözümün oraya kaymasına engel olamıyordum.

Aslında sabah güzel başlamıştı. Gülümser ablaya selam vermiş, halini hatırını sorduktan sonra çay ikramını kabul etmiş, ardından kendi dükkânıma doğru ilerlemeye başlamıştım. İşte o sırada Ezgi'nin yokuş aşağı yürüdüğünü görmüştüm. Her şeyin başlangıcı bu andı.

Ciddi bir ifadeyle, kollarını birbirine dolamış halde yirmi üç numaranın önünde durduğunda kaşlarım biraz çatıldı. Ona bakmak, ne yaptığını görmek istemedim ama elimde değildi. Merak, göğsümün ortasında amansız bir kaşıntı gibiydi.

Kapının açıldığını gördüm ama kimin açtığını göremedim. Neyse ki bu uzun sürmedi. Ezgi içeri girecek mi diye beklerken Âdem'in dışarı çıktığını fark edince suratım asıldı. Küçük bir an için Ezgi'nin Nergis Hanım'la konuştuğuna kendimi inandırmıştım ama ne yazık ki yanılmıştım.

Kafam karışık bir şekilde yüzümü düşürdüm. Âdem, Ezgi'den bahsederken sanki huysuz bir arkadaşından bahsediyormuş gibi konuştuğu için aralarında bir şey olmadığını düşünmüştüm fakat yanılmış olabilir miydim? Belki gelgitli bir ilişkileri vardı. Belki ben aralarının bozuk olduğu bir âna denk gelmiştim ama yakında barışacaklardı. Belki de iletişimleri bu şekildeydi. Bilemezdim, değil mi?

İçime çöken sıkıntıyla beraber olduğum yerde tepinmek istedim. Bunca zaman sonra ilk defa kalbimde çiçekler açtıran bir adama denk geliyordum ve daha o çiçekler tam açamamışken doğmamış aşkımız ofsayta mı düşüyordu? *Bu da mı gol değil hâkim beyciğim?*

Âdem ve Ezgi'nin ne konuştuklarını merak ederek alt dudağımı dişlediğim sırada ikisinin yan yana yokuş aşağı yürümeye başladığını fark ettim. Yakalanma korkusuyla derhal bakışlarımı onlardan ayırdım, kollarımı birbirine doladım ve sanki onların farkında değilmişim gibi davranmaya başladım. Yapması söylemesi kadar kolay değildi zira başımı çevirip onlara bakmayacağım diye olduğum yerde kaskatı kesilmiştim.

Bu sırada Efe yanıma gelip taşıma işini bitirdiklerini söyleyince dikkatimi dağıttığı ve bana ilgimi yöneltebileceğim başka bir şey verdiği için kendisine minnetle gülümsedim.

"Çok teşekkür ederim," dedim kuzenime içtenlikle. "Harikasın."

Efe tatlı bir gülümsemeyle elini uzatıp yanağımdan bir makas aldı. "Rica ederim prenses."

Dikkatim Efe'deydi, evet. Ama bu, Âdem'in farkında olmadığım manasına gelmiyordu. Ezgi'yle beraber yanımıza yaklaştıklarını fark edince istemsizce giydiğim eteği elimle düzelttim ve onlardan tarafa döndüm. Yanımızdan öylece geçip gidecek değillerdi sonuçta. Yani Ezgi gidebilirdi, dilerse. Çok umursamazdım. Lakin Âdem'in durmasını, bana bir selam verip halimi hatırımı sormasını umuyordum.

Âdem'le göz göze geldiğimiz anlarda kalbimde patlayan baloncukları seviyordum. Ona baktığımda kendimi küçük bir kız çocuğu gibi heyecanlı hissediyor, o bana baktığındaysa bir kadın olduğumun farkına varıyordum ki bu hoş bir histi. Şuh bir şekilde gülümsemekle eteklerimi uçuşturarak dönmek arasında kalmaksa yorucuydu. Zaten en sonunda hiçbirini yapamıyor, sadece ona bakmakla yetiniyordum.

"Hayırlı sabahlar," dedi Âdem yanımıza vardığında.

"Sana da," derken Ezgi'nin varlığını unutmuştum. Çabucak kendimi toparlayıp, "Size de," diye düzelttim. Ardından

Efe'ye döndüm. "Efeciğim, bu beyefendi Âdem Arman. Birlikte iş yapacağımızdan bahsetmiştim sana." Sonra Âdem'e dönüp Efe'yi işaret ettim. "Bu da kuzenim Efe Arıkan. Dikimevinden eşyalarımı taşımak için yardıma geldi."

Âdem'le Efe'nin el sıkışmasını izlerken bir kere daha Ezgi'yi unuttuğumu fark ettim. Bu yüzden gereksizce yüksek bir sesle, "Bu da Ezgi," diye araya girdim. "Sanırım benimle çalışacak. Tam da emin değilim gerçi." Ezgi'nin niyeti hâlâ çözülmemişti.

Efe kibar bir beyefendi olduğu için benim tuhaf tavrımın derhal üstünü örttü ve Ezgi'yle tokalaşarak memnun olduğu söyledi.

Ezgi de aynı şekilde karşılık verdikten sonra Âdem'e döndü ve edalı bir tavırla, "Kursum saat üçte bitiyor, çıkışta görüşürüz," deyip bizimle de vedalaştıktan sonra yanımızdan ayrıldı.

Size bir şey diyeyim mi? Eğer Âdem Arman benim sevgilim olsaydı, onun sakallarının arasına minik bir buse kondurmadan, karşılığında yanağıma bir öpücük almadan yanından asla ayrılmazdım.

Gerçi hâlâ aralarında bir şey olup olmadığını bilmiyordum. Kalbimdeki coşkulu heyecana müsaade etmek ya da bu heyecanı boğarak öldürmek arasında bir seçim yapabilmem için bu sorunun cevabını öğrenmem gerekiyordu. En kısa zamanda. Yoksa işler artık kontrol edemediğim bir noktaya ulaştığında her şey kördüğüme dönebilirdi.

"Kursu mu varmış?" diye sordum Âdem'e, kendimden bile beklemediğim bir şekilde. "Kursu varsa benimle çalışmakta zorlanabilir çünkü."

Âdem omuz silkti. "Halk Eğitim Merkezi'nde bir kursa katılmış sanırım. Bilmiyorum."

Anlayışlı bir biçimde başımı salladım ama pek bir şey

anladığım yoktu. Eğer sevgililerse Âdem neden bu kıza karşı bu kadar ilgisizdi? Eğer sevgili değillerse bu samimiyetin manası neydi?

Önce Âdem bize iyi günler dileyip yoluna devam etti, ardından Efe artık gitmesi gerektiği için yanımdan ayrıldı. Böylece ben yeni dükkânımda tek başıma kaldım.

Bugün için öncelikli planım dükkânı güzelce temizlemekti. Bu yüzden ilk iş olarak markete gidip temizlik malzemeleri aldım ve önünden geçerken manava uğrayıp aralarda atıştırmak için biraz meyve rica ettim. Elimde poşetlerle dükkâna döndüğümdeyse Tuğba, Elif ve Züleyha'yı dükkânın önünde buldum.

"Selam kızlar," dedim neşeyle. "Ne işiniz var sizin burada?"

"Gülümser abla annemi aramış," dedi Tuğba. "Laflarken senin dükkâna eşya taşıdığını söylemiş. Annem de bana söyleyince gidip bir bakayım, yardım edilecek bir şey varsa yardım edeyim dedim. Elif'e de haber verdim tabii."

"Ben de onları pencereden görünce nereye gittiklerini sordum," diye araya girdi Züleyha. "Sonra da peşlerine takıldım çünkü bensiz olmaz, biliyorsunuz."

Önce keyifle güldüm. Ardından, "Ne gerek vardı," derken biraz duygulu hissediyordum. Çünkü dükkân gözüme karman çorman görünüyordu ve gerçekten biraz yardım çok iyi gelecekti. İnsanlara çok fazla yük olduğumu hissettiğimden kimseden bana yardım etmesini istememiştim ama gerçekten tek başıma temizlemeye kalksam akşama kadar uğraşacağımı biliyordum. "Zaten sizi yarından itibaren çok sıkı bir tempoda çalıştıracağım. Son izin gününüzün tadını çıkarmak isteyebilirsiniz."

Elif iç çekip, "Annemden daha zalim bir patron olacağını zannetmiyorum," dedi. "Aslına bakarsan bu işi istememdeki temel sebep annemin bana yıktığı işlerden kurtulmak. Beni basit bir temizlik göreviyle korkutamazsın. Daha kötülerini

gördüm." Bunu söyledikten sonra ileri atıldı ve elimdeki poşetlerden ikisini kapıp dükkâna girdi.

Ben onun arkasından bakarken, "Ben de biraz takıntılıyım," dedi Tuğba. "Temizlikte aktif olarak yer alırsam yarın yanımda bir paket ıslak mendil getirip her yeri silmek zorunda kalmam." Tıpkı Elif'in yaptığını yaptı ve elimde kalan iki poşeti de alıp içeri girdi.

Ben de bakışlarımı Züleyha'ya çevirip, "Ya sen?" diye sordum.

O da omuz silkip dükkândan içeri girmeye yeltenmeden önce genişçe sırıttı. "Ben seninle çalışmıyorum. Temizlik de yapmayacağım. Sadece yanınızda durup gevezelik edeceğim."

Kısacası elimde harika bir ekip vardı. Dakikalar içinde hepimiz kolları sıvamış, temizlik malzemelerini hazırlamış ve işe girişmiştik. Bu sırada Züleyha da üstünü sildiği bir masaya bağdaş kurup oturmuş, bize cep telefonundan şarkılar çalmaya başlamıştı.

Kızlar eğlencelilerdi. Sanki daha birkaç gün önce tanışmamıştık da ezelden beri arkadaştık. Bu samimiyetin bu kadar kısa bir zamanda oluşması bana kendimi çok iyi hissettiriyordu. Burada misafir değilmişim de mahallenin bir sakiniymişim gibi.

Temizlik yaparken bir yandan çalan şarkıya klip çekiyor, bir yandan da birbirimizi tanımak için sorular sorup duruyorduk. Şimdiye dek Tuğba'nın üniversite mezunu olduğunu ama iş bulamadığını, Elif'in iki ay önce nişanlandığını ve Züleyha'ya dair aklımda tutamayacağım kadar çok detayı öğrenmiştim. Onlar da benim hakkımda bir sürü şey öğrenmişlerdi çünkü konuşmayı seven birisiydim. Dün Âdem beni eve bırakırken bile kendim ve ailem hakkında dakikalarca konuşmaktan geri duramamıştım.

Gözümde büyüyen dükkân temizliği kızların yardımıyla öğleden sonraya kalmadan bitince onları teşekkür etmek

için Gülümser ablanın kafesine götürdüm ve hepsine mozaik pasta ısmarladım. Bu sırada dünkü oralet maceramı onların da duyduğunu öğrenmiş ve onlara oralet ısmarlamam için yapılan teklifleri geri çevirmek durumunda kalmıştım. Eğer Âdem benden kibarca rica edip bir söz almış olmasaydı onları kırmazdım ama bir kere söz vermiştim. Delikanlılığın değiştirilemez kurallarına göre sözüme sadık kalmak zorundaydım.

Kızlarla gülüyor, konuşuyordum ama saat üçe yaklaşırken göğsümdeki o amansız kaşıntı hissi yine kendini göstermeye başlıyordu. Dakikalar sonra Âdem'le Ezgi'nin buluşacağını bilmek ama bunu hangi amaçla yapacaklarını bilmemek huysuz bir çocuk gibi surat asmak istememe sebep oluyordu ve Firuş beynimin içinde sürekli Halk Eğitim Merkezi'ne gitmem gerektiğini söylüyordu.

Sadece uzaktan bakacaksın, diyordu sakince. *Gönlünü bu adama kaptırmadan önce sevgilisi olup olmadığını öğrenmek zorundasın. Yoksa çok üzüleceksin.*

Haklıydı ama insanları gözetlemek çok yanlış bir davranıştı. Ben genelde yanlış şeyler yapmazdım. Yerlere çöp atmazdım mesela. Asla engelli vatandaşlar için ayrılmış park yerini kullanmazdım, yürüyen merdivenin solunda durmazdım ve kesinlikle insanları gizlice gözetlemezdim.

Her şeyin bir ilki vardır, dedi Firuş. *Gidip Âdem ve Ezgi'yi gözetleyeceğini ikimiz de biliyoruz.*

Kimse fark etmedi ama ben yenilgiyle omuzlarımı düşürdüm. Gerçekten onları gözetlemeye gidecektim. Bunun yanlış olduğunu bilsem de kendime hâkim olabileceğimi zannetmiyordum. İçimde durmadan şişirilen bir balon gibi büyüyen bu merakı artık söndürmek zorundaydım.

Kızlara bir anda Halk Eğitim Merkezi'nin nerede olduğunu sordum. Tuğba buraya yakın olduğunu söyledikten sonra kısaca tarif etti. Neden sorduğumu merak ettiklerindeyse

orada minik bir işim olduğunu söyleyip geçiştirdim. Sonra da saat üç olmadan önce izin isteyip yanlarından kalktım.

Tuğba'nın tarifiyle Halk Eğitim Merkezi'ni bulmam hiç zor olmadı. Ama oraya vardığımda bir an sudan çıkmış balık gibi kalakaldım. Ne yapacağımı bilemediğim kısa bir dakikayı dehşet içinde geçirdim. Neyse ki henüz Âdem de Ezgi de ortalıkta değildi. O yüzden hızlıca toparlandım ve fark edilmeyeceğim bir köşeye geçip beklemeye başladım.

İlk gelen Âdem oldu. Arabası yalnızca birkaç metre ötemde durduğunda aynı anda Ezgi'nin Halk Eğitim Merkezi'nden çıktığını fark ettim. Zamanlamalarındaki bu uyum biraz sinirimi bozdu ve ikisinin de beni görmeyeceği bir açı ayarlamaya çalışarak Âdem'in arabasına yaklaştım. Biraz ötemde bir grup genç sohbet etmekteydi ve bana harika bir kamuflaj sağlıyorlardı.

Ezgi'nin salınarak Âdem'e yaklaşmasını izledim. Ona doğru attığı her adımda gülümseyişi genişliyordu. Buna karşılık Âdem'in yüzündeki ifadeyi göremiyordum çünkü bana arkası dönüktü.

Ezgi, Âdem'in karşısında durduğunda ikisinden birinin bir şey yapmasını bekledim. Sarılmalarını ya da ne bileyim? Tokalaşmalarını? Fakat hiçbiri olmadı ve ben biraz olsun rahatladığımı hissettim. Zira her geçen saniye aralarında bir şey olmadığına daha çok ikna oluyordum.

Ne yazık ki rahatlamam kısa sürdü. Hayır, bunun Ezgi'yle bir alakası yoktu. Bir anda orada durmaktan sıkılan ve yer değiştirmeye kadar veren gençlerle ilgisi vardı. Haber verme zahmetine bile girmeden aniden yürümeye başlamışlar ve beni savaş meydanında korunaksız bırakmışlardı.

Onların hareketlendiğini görünce kocaman açılan gözlerimle hızla aşağı eğildim ve acele adımlarla Âdem'in arabasının kıyısına geldim. Kendimi düşürdüğüm bu saçma durum Firuş'u eğlendirirken beni ağlatmak üzereydi. Ben

böyle işlerin insanı değildim kır çiçeklerim. Yakalanacağımı adım gibi biliyordum ve Âdem'e rezil olma düşüncesi kendimi yola atmak istememe sebep oluyordu. Belki bir araba çarpardı ve hafızamı kaybedip bu melun ânı unuturdum.

Arabanın arkasında dururken Âdem ve Ezgi'nin hareketlerini görebilmek için hafifçe başımı kaldırdım. Duyduğum kadarıyla Erhan isimli birinden bahsediyorlardı. Kendisinin kim olduğunu bilmiyor ve korkudan merak dahi edemiyordum. Hele bir ara Ezgi'nin bakışları benim olduğum yöne dönünce nasıl tekrar yere çökeceğimi şaşırdım ve işte bu noktada korkudan, heyecandan, biraz da bazı genetik sıkıntılardan kaynaklı o korkunç kararı verdim. Âdem'in arabasının arka kapısını açtım ve deyim yerindeyse sürünerek içeri sızdım. Kapıyı olabildiğince yavaş kapatırken çıkacak küçük sesin diğer ortam sesleri tarafından bastırılması için dua etmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Böylelikle, birkaç saniye sonra Âdem'in arabasının içindeydim. Film kaplı camlar sayesinde şükürler olsun ki ikisi de beni burada göremezdi.

Yaşadığım anlık rahatlamanın etkisi azalırken bulunduğum bu noktadan Âdem ve Ezgi'yi duyabildiğimi fark ettim. Sesleri boğuk geliyordu ama ne dediklerini anlayabiliyordum.

"Elimden geleni yapacağım Ezgi," diyordu Âdem. "Ama söz vermiyorum. Bir noktada bu Erhan'ın kendi seçimi. Ona zorla istemediği bir şey yaptıramam."

"Ama seni dinler," dedi Ezgi ısrar eden bir tonla. "Sadece konuşsan yeter. Ben nasıl baş edeceğimi şaşırdım artık."

Âdem, "Tamam," diye cevap verdi. "Konuşacağım, merak etme." Sonra sabırsız bir tonla ekledi. "Başka bir diyeceğin var mı?"

İşte insanların sevgililerine sergilemeyeceği başka bir tavır daha.

tg: kaktusunx

"Şu yeni kız," dedi Ezgi, ben onun defolup gitmesini beklerken. "Ne çok ilgilendin onunla öyle?"

Yeni kız diye bahsedilenin ben olduğumu elbette anlamıştım ama Ezgi'nin böyle bir konuyu açmış olmasına şaşırmıştım doğrusu. Aralarında bir şey yoksa nasıl böyle şeyler sorabilirdi ki?

"İlgilendiysem ne olmuş?" dedi Âdem ve aynı anda benim kalbim hopladı. Arabanın tavanına bakarken aptalca sırıttım. "Seni alakadar etmez böyle şeyler."

Kalbim Ramazan topu gibi göğsümün içinde patlayıverdi. Sevinçten tepinmek üzereyken Ezgi'nin sesini duydum. "Etmez tabii ama..." Kısa bir duraklama ânı yaşandı. "Ama o bizden epey farklı birisi. Kısacık eteklerle ortalıkta geziyor, gidip kahvehaneye oturuyor, tavırları falan da hep bir tuhaf. Öyle güzelliğine kapılıp gidersen, sonra çok üzülürsün. Benden söylemesi."

Arabanın kapısını öfkeyle açıp aşağı atlamamak ve Ezgi'ye haddini bildirmemek için dişlerimi sıktım. Biraz önce sevinçle hoplayan kalbim şimdi öfkeyle çarpıyordu. Bu nasıl bir hadsizlikti? Nasıl benim hakkımda böyle yorumlar yapma cüretini kendinde bulabiliyordu? *Neden bir oralet içtim diye uzaylı muamelesi görüyorum ben Firuş?*

"Ezgi," dedi Âdem sert bir sesle. "Bu kadar aklın varsa gidip onu kardeşine ver de adam olsun, bizi uğraştırmasın. Benim kimsenin tavsiyesine ihtiyacım yok. Ayrıca buraya sadece senin için gelmedim, Halk Eğitim Merkezi'nde acele bir işim var ve halletmem lazım."

Âdem'in söylediklerinin Ezgi'yi bozduğunu bilmek moralimi biraz yerine getirse bile Ezgi'ye kendim bir çift laf etmeden rahatlayamazdım. Yine de vedalaşıp ayrılmalarıyla derin bir nefes aldım. Çünkü nihayet arabadan inip bu tuhaf ânın içinden sağ salim sıyrılacaktım. Bu ânın içinden sıyrı-

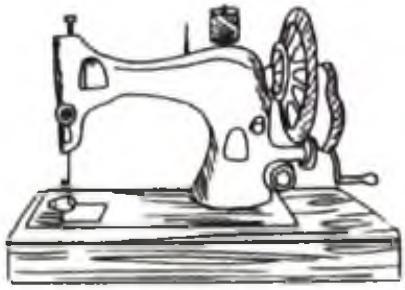
lacak, sonra Zeynep'i arayıp olayların bir kısmını anlatarak Ezgi'ye dair öfkemi kusacaktım.

En azından buna inanmıştım. Arabanın kapılarının kilitlendiğini haber veren o küçük klik sesini duyana kadar geçen birkaç saniyede buna gerçekten inanmıştım. Oysa bilmem gerekirdi. Murphy Kanunları bana her seferinde kendisini bir şekilde hatırlatmayı becerirken artık buna alışmış olmam ve hayattan mucizeler ummamam gerekirdi. Adam o kadar söylemişti. *Bir şeylerin ters gitmesi bir doğa kanunudur,* demişti. *Bu yüzden her şey yolunda gidiyor gibi görünüyorsa dikkat edin; mutlaka ters giden bir şeyler vardır!*

Arka koltukta iki büklüm bir biçimde uzanırken ve arabanın tavanını izlerken derince bir iç çektim. Mesele Âdem ve arabalar olduğu müddetçe her şeyin ters gideceğini artık kabullenmem gerekiyordu. Bu oyunda hiç düşeş atamayacaktım. Sürekli hepyek.

Bir yalan uydurmaya başlasan iyi edersin, dedi Firuş. *Bu arabadan Âdem'e görünmeden inmek gibi bir şansın yok.*

Haklıydı. Âdem geri dönene dek portakalı soymaya, başucuma koymaya ve mantıklı bir yalan uydurmaya ihtiyacım vardı.

8

Kazara oldu diyecektim.

Âdem arabaya bindiğinde ve benim varlığımı fark ettiğinde sakin kalıp mantıklı bir açıklama yapmam gerekiyordu ve cümlelerime kazara oldu diyerek başlamaya karar vermiştim. Nasıl bir kaza olduğunaysa henüz karar verememiştim. Dışarıda ani bir fırtına başlamadığı sürece kendimi aniden, hiç habersiz Âdem'in arabasına atmamın mantıklı bir açıklaması olabilir miydi?

Belki birilerinden kaçtığımı söyleyebilirdim ama bu çok büyük bir yalan olurdu ve Âdem gibi bir adam bunun peşini bırakmazdı. Sonra da her şey iyiden iyiye arapsaçına dönerdi ve bir noktada beni kovalayan kimselerin olmadığı ortaya çıkınca bir manyak gibi görünürdüm. Sanki yeterince görünmüyormuşum gibi...

Arabanın kapısını bir kere daha açmayı denedim. Her seferinde içimde bir umut, kilitli olsa bile içeriden açılabilir diyordu. Fakat her deneyişim hüsranla sonuçlanıyordu. "Keşke buharlaşıp yok olabilsem," diye mızırdandım kendi kendime. Beni sadece Firuş duydu.

Keşke, diyerek bana katılması da işleri daha iyi bir hale sokmadı.

Bir ara kuzenlerimden birini arayarak yardım istemeyi düşündüm ama bu da riskli bir plandı. Âdem'e, beni onun arabasından çıkarmaya çalışan bir kuzenimle yakalanırsam hiçbir şey daha iyi olmazdı. Kendim rezil olduğum yetmezmiş gibi ailemi de rezil ederdim ki bu istediğim son şey bile değildi. *Ailedeki tek delinin ben olduğumu düşünsün hiç değilse!*

Sıkıntıyla iç çektiğim sırada bir klik sesi işittim. Kalbim gümbür gümbür çarpmaya başladı. Kapılar açılmıştı. Bir an hızla atılıp arabadan inmeyi düşündüm ama ben bunu yapamadan şoför kapısı açıldı ve Âdem arabaya bindi.

Ağlamak üzereydim. Gerçekten. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nasıl olup da bayılmadığımı bilmiyordum. Bayılsam işler çok kolaylaşırdı. Âdem arabasının arka koltuğunda bulduğu baygın kıza hesap soramazdı en nihayetinde. Sonra uyanınca da hafızamı kaybetmiş gibi yapabilirdim. Muhteşem olurdu sahiden. Bir gün neden ansızın Âdem'in arabasında belirdiğim sorusu sonsuza dek cevapsız kalırdı ve bu da benim işime gelirdi.

Fakat elbette böyle olmadı. Arabanın çalıştığını duydum ve ardından hareket etmeye başladık. Bir süre, kalbimin çarpıntısını biraz yavaşlatana kadar kıpırdamadan bekledim. Ne yazık ki bu şekilde burada duramayacağımın farkındaydım. Çok saçma bir durumdaydım ve hiç değilse karizmamı biraz toparlamam gerekiyordu. Kendi felaketinde bir parça olsun söz sahibi olmak karizmayı toparlamak manasına gelir miydi, tartışılır. Yine de cesur davrandım ve kendimi biraz olsun toparlayınca derince bir nefes alıp, bildiğim bütün duaları okuyup yavaşça doğruldum.

Dikiz aynasından Âdem'le göz göze geldiğimiz ilk an aslında çok komikti. Bu kadar gergin olmasam Âdem'in şaşkınlıklara gark olan güzel yüzüne ve yanlışlıkla frene

basıp arabayı sarsmasına kahkahalarla gülebilirdim. Oysa tek yapabildiğim yutkunmak ve sakince arkama yaslanmak olmuştu. Bu sakinlik sakın sizi yanıltmasın kır çiçeklerim, hareketlerimin sakinliğine tezat içimde bir telaş fırtınası kopmaktaydı.

Âdem bir şey sormadıkça konuşmayacaktım, kararım bu yöndeydi. Zira konuşabileceğimi de zannetmiyordum. Bir şey sorsa bile cevap verebilir miydim, meçhuldü. Bir şekilde dilimi yutmuş olabilirdim ya da sesim kendi kendini imha etmişti, kim bilir? Sonuçta düştüğüm en utanç verici durumun içindeydim ve her şey olabilirdi. Belki de bir daha asla konuşamayacaktım. Belki de sesimi sonsuza dek kaybetmiştim.

Âdem, kısa şaşkınlığı attıktan sonra bir süre bakışlarını yoldan ayırmadı ve ilerlemeye devam etti. Bu arada bir şey sormasını, bir şey söylemesini, hiç değilse bir ses çıkarmasını bekledim ama hiçbirini yapmadı. Sessizce yola baktığı dakikaların ardından tekrar dikiz aynasında göz göze gelmesek beni fark etmediğini bile düşünebilirdim.

Belki de sessizce Nas ve Felak okuyordur, diye fikrini dile getirdi Firuş.

Ona gözlerimi devirdim. Ayrıca beni fark ettiğini de biliyordum çünkü bakışlarımız aynanın üzerinde kesişmişti. Çelik renkli gözleri neredeyse haylaz bir parıltıyla parlıyordu ve bıyık altından güldüğünü görebilmek çok zor değildi. Aniden arabasında belirmiş olmam onu eğlendirmiş gibi görünüyordu. Sanırım bu, kızgın olmasından daha iyiydi ama her nasılsa benim durumumu daha utanç verici hale getiriyordu. *Sanki mümkünmüş gibi!*

Belki yarım saat, belki de kırk dakika boyunca bu rezil yolculuk sürdü. Araba ilerlemeye devam etti. Âdem kâh yola baktı kâh aynadan bana baktı ama nereye bakarsa baksın hiç konuşmadı. Bense küçükken kız kardeşim Nehar'ın yaptığı

gibi kıpırdamadan durarak görünmez olmayı denedim ama hiç işe yaramadı.

Bana asırlar sürmüş gibi gelen dakikaların sonunda Âdem arabayı durdurdu. Anahtarı çevirip motoru susturduktan sonra aynadan bana kısa bir bakış attı ve yine hiçbir şey söylemeden arabadan indi. *Bu neydi şimdi?*

Firuş'un sorusuna dudaklarımı büzerek cevap verdim. Ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığı gibi şimdi ne yapacağımı da bilmiyordum. Yine de kendimi o ilk yakalandığım andaki kadar tutuk ve korkak hissetmiyordum. Sanırım Âdem'in tuhaf sessizliği kendimi toparlamama yardımcı olmuştu. Artık daha iyiydim. Bu yüzden yapılacak tek şeyin Âdem'in peşinden gitmek olduğuna karar verdim ve kapıyı açarak aşağı atladım. Bu sefer Âdem kapıları kilitlemeden yetişebilmiştim.

Karşımda bir antikacı bulunca kaşlarım hayretle yukarı kalktı. Bunu beklemiyordum. Âdem'in o antikacıdan içeri girdiğini gördüğümdeyse şaşkınlığımı katlayıp, cebime koyarak hızlı adımlarla peşinden yürüdüm. Dükkâna onun hemen bir iki adım arkasından girdim. Neden burada olduğumuzu sormaya niyetlendim fakat bir şey soramadan önce onun konuştuğunu işittim.

"Selamünaleyküm Hasan Ali abi."

Birkaç metre ötemizdeki eski masanın arkasında oturmakta olan ellili yaşlardaki adam geniş bir gülümsemeyle ayağa kalktığında ve "Aleykümselam Âdem," dediğinde onun Hasan Ali abi olduğunu anlamam hiç zor olmadı. Adam bana dönüp, "Hoş geldin kızım," dediğindeyse benim tek yapabildiğim gülümseyerek başımı sallamak oldu.

Âdem ilerleyip masanın karşısındaki misafir sandalyelerinden birine oturunca ben bir an ne yapacağımı bilemedim ve ayakta dikilip Hasan Ali abinin suratına baktığım saçma

bir an yaşandı. Kendisi kibar bir beyefendi olduğu için eliyle Âdem'in karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Buyur, otur kızım."

İkiletmeden dediğini yaptım. Sandalyede sanki sopa yutmuş gibi dik bir şekilde oturdum ve bakışlarımı Âdem'den kaçırdım. Zaten o da bana bakmıyordu.

"Ne var ne yok abi?" diye sordu karşısındaki adama. "Sağlığın sıhhatin nasıl? Evdekiler nasıl?"

"İyiyiz, hepimiz çok iyiyiz." Hasan Ali abinin keyifli bir gülümsemesi vardı. Bazı erkeklerin dede olmak için dünyaya geldiklerini düşünürdüm. Öyle sevimli yaşlılıkları olurdu ki onları genç olarak hayal etmek istemezdiniz. Hasan Ali abi de öyle bir adamdı. Hafiften beyazlamaya başlamış sakalları, kısa kollu gömleğinin üzerine giydiği yeleği ve seyrelmiş saçlarıyla sevimli bir dedeydi. "Sizler nasılsınız asıl?" derken sanki yıllardır tanıdığı biriymişim gibi bana döndü.

Aynı anda Âdem de bana bakınca benden bir cevap beklediklerini fark edip hafifçe yutkundum. "İyiyim," dediğimde sesim konuşmaktan ziyade hava kaçırıyormuşum gibi çıkmıştı. Küçük bir öksürükle boğazımı temizleyip tekrarladım. "İyiyim. Teşekkür ederim."

Demek ki sesin kendini imha etmemiş, dedi Firuş.

Keşke etseymiş, diye düşündüm.

Neyse ki üzerimdeki ilgi çabuk dağıldı. Âdem, Hasan Ali abiye işlerin nasıl gittiğini sorunca konu takip edemediğim bir hızla antika saatlere geldi. "Seni bunun için aradım ya," dedi adam Âdem'e. "Geçen gençten bir oğlan geldi. Eli sıkışıkmış, dededen kalma saati satmak istiyormuş. El yapımı *Billodes*. Gümüşten. Camı daha önce hiç değişmemiş. Epey temiz bir saat."

"Aldın mı?" diye sordu Âdem. Sesinde neredeyse çocuksu bir heyecan vardı.

"Aslında almayacaktım," derken ayağa kalktı Hasan Ali abi. Arkasındaki dolabın ortasındaki küçük çekmeceyi açıp siyah bir kutu çıkardı. "Ama sonra aklıma sen geldin. Âdem bunu görmek ister, dedim."

"İsterim tabii." Kendisine uzatılan kutuyu hevesle alıp kapağını kaldırdı Âdem. İçinden çıkan metal saate dokunurken öyle nazik bir tavrı vardı ki rezil olma kotamı doldurmamış olsaydım derin bir iç çekerdim.

"Neredeyse hiç çizik yok," diye mırıldandı hayranlıkla. "Çok güzel. Mekanizması da hâlâ sağlam. Sadece küçük bir ayar gerekiyor."

Hasan Ali abi keyifle gülüp başını salladı. "Artık ayar kısmı senin işin. Ben orasını anlamam."

Âdem bir süre daha sessizce saati inceledikten sonra başını kaldırdı ve karşısındaki adama içten bir gülüş ikram etti. "Çok teşekkür ederim abi."

Hasan Ali abi alçak gönüllülükle rica etti. Sonra Âdem'le saate bir değer biçmelerini izledim. Özelliklerini tartıp, benzerleriyle kıyaslayıp karara vardıkları fiyata Âdem binbir ısrarla Hasan Ali abinin komisyonunu da ekletti. En nihayetinde el sıkıştıktan sonra alışverişlerini tamamladılar.

"Biz artık kalkalım," dedi Âdem. "Geç oluyor."

Bu cümleler kalbimin yine hızla çırpınmasına sebep olurken Âdem'e senkronize olmuş gibi onunla beraber ayağa kalktım. Hasan abiyle el sıkışıp vedalaştıktan sonra tekrar arabaya döndük ve ben bu defa yolcu koltuğuna oturdum. İçimden bir ses bu yolculuğun bir önceki kadar sessiz geçmeyeceğini söylüyordu.

Öyle de oldu. Âdem arabayı çalıştırıp yola koyulduktan birkaç dakika sonra, "Hazır olduğun zaman söyleyebilirsin," dedi. Gri bakışları yola dönüktü ve cümleyi kurduktan hemen sonra sakalını düzeltmişti.

"Neyi?" diye sorarken bu oyalamacaların bir işe yaramayacağını biliyordum ama ona verecek bir cevabım da yoktu. Hâlâ.

"Neden seni aniden arabamda bulduğumu."

Başımı sallayıp, "Tamam," dedim. "Hazır olduğumda anlatırım."

Âdem bakışlarını bana çevirip birden gülünce biri beni uçurumdan itmiş gibi hissettim. Çok yüksek bir yerden dipsiz bir boşluğa düşmüş gibi. Gülüşünün tatlı sesi, yüzünün aldığı o harikulade şekil, bakışlarının yumuşayıp erimesi... Tek bir an içinde bunların hepsiyle karşı karşıya gelmek beni sarstı. Nefesimi kesti. Ciddi ifadesiyle karşısında önünüzü ilikleyeceğiniz bir adamken gülüşüyle yaramaz bir gence dönüşüvermişti ve ben buna hiç hazırlıklı değildim. Bu yüzden bana, "Anlatmayacaksın, değil mi?" diye sorduğunda cevap vermeden önce yutkunmam gerekti.

"Eğer anlatmamak gibi bir seçeneğim varsa, elbette anlatmayacağım."

Sözlerimi kabullenir gibi başını hafifçe eğip tekrar yola döndü. Kısa bir sessizliğiyse muzipçe sorduğu soru takip etti. "Peki, bu sende bir alışkanlık gibi bir şey mi? Bir anda insanların arabalarında mı beliriveriyorsun?"

Kollarımı birbirine dolayıp, dudaklarımı ele geçirmeye çalışan gülüşü bastırmaya çalıştım. "Kazara olmuş ve yalnızca bir defa başıma gelmiş bir olay ama nedense sürekli başıma kakacakmışsın gibi hissediyorum."

"Sadece anlamaya çalışıyorum," dedi masumane bir sesle. "Kabul etmelisin ki arabamın içinde birdenbire bir insanın belirmesi her gün yaşadığım bir şey değil."

"O zaman sebebini asla öğrenemeyecek olmak senin için oldukça üzücü olmalı," derken onu taklit edip masum bir şekilde gülümsedim. "Senin adına üzüldüm."

Bana yandan bir bakış attı. "Masum, saf bir kız gibi görünüyorsun ama derinlerde bir cadı sakladığına inanıyorum."

Elimde olmadan genişçe sırıttım. Sonra da bunu saklamak için başımı öne eğdim. "Bunun cevabını da öğrenemeyeceksin."

Sonra yine minicik bir sessizlik yaşandı ve sessizliği bölen yine Âdem oldu. "Aç mısın?" diye sordu bana.

O vakte kadar düşünmediğim bir şeydi. Açlıktan ölüyorum diyemezdim ama Âdem'le yemek yeme fırsatını kaçırmayacak bir boşluk vardı midemde. "Sayılır," dedim dürüstçe.

Sonra Âdem, "Adana kebap sever misin?" diye sordu.

Bu defa hiç düşünmeden cevap verdim. "Bayılırım."

Biraz fazla coşkulu cevap vermiş olmalıydım ki Âdem tekrar güldü. Gülüşü herkesin mi başını döndürüyordu yoksa bu, yalnızca bana mı özeldi?

Ben de biraz sersemlemiş hissediyorum, dedi Firuş muzipçe.

Kaşlarımı çatıp *açlıktandır,* diye susturdum onu. Sadece bana özeldi. Konu kapanmıştı.

Araba bir kebapçının önünde durduğunda neredeyse ellerimi çırpacaktım. Yemek yemeye düşkünlüğüm bilinen bir şeydi aslında. Çok yemez, aşırıya kaçmazdım ama her zaman güzel şeyler yerdim. Türk mutfağı da güzel şeylerle dolu olduğu için damağımı şenlendirecek lezzetler bulmakta pek sıkıntı çekmezdim. Favorim her zaman mangal olsa da kebabın da gönlümde müstesna bir yeri vardı.

Arabadan inip kıyafetlerimi hızlıca düzelttim. Ardından beni bekleyen Âdem'in yanına doğru ilerledim. Beraber kebapçıdan içeri girip bize gösterilen rahat bir masaya geçtiğimizde derhal menüyü açtım. Garson zaten içeri girdiğimiz andan beri yanımızdaydı.

"Ben bir porsiyon Adana istiyorum," dedim. "Yanına da acısız şalgam suyu."

Siparişimi hızlıca not eden garson Âdem'e döndü.

"Ben de Adana alayım. İçecek de ayran olsun."

Genç çocuk siparişlerimizin hemen geleceğini söyleyerek yanımızdan ayrılınca Âdem'le masada baş başa kaldık. İlk yemeğimizin daha romantik bir yerde olmasını tercih edebilirdim ama bundan da şikâyetim yoktu doğrusu.

"Seni ilk gördüğümde böyle bir yerde oturup kebap yiyeceğine inanmazdım," dedi Âdem yüzüme yumuşak bir şekilde bakarken.

"Ön yargı kötü bir şeydir," diye cevap verdim. "Ayrıca evinde mor, pofuduk terliklerle otururken nasıl bu izlenimi vermiş olduğumu hiç bilmiyorum."

Başını iki yana salladı. "Ondan bahsetmiyorum. Şu taksideki karşılaşmamızdan bahsediyorum." Bir şey fark etmiş gibi durakladı ve kaşlarını yukarı kaldırdı. "Taksimin içinde de aniden belirmiştin. Bir de bunun bir alışkanlık olmadığını söylüyorsun."

İlk karşılaşmamızı hatırlıyor olması kalbimde bir nisan yağmuru başlattı. Neşeli, ılık ve umut vadeden bir yağmurdu bu. Ruhumun çatlaklarından içeri sızdı. Bu esnada yanaklarımdaki kaslar acıyana kadar gülmemek için mücadele ettim ve ne yazık ki yenildim. "Belki bundan sonra bindiğin her aracı kontrol etmelisin," dedim. "Her an bir yerlerden çıkabilirim."

Âdem'in yüzünde her manaya yorabileceğim bir ifade belirdi. İçimden buna memnuniyet demek gelse de bu, pekâlâ umursamazlık da olabilirdi. Hatta belki ikisi de değildi.

Bu sırlı ifade üzerine kafa yoruşum garsonun elinde tepsiyle yanımızda belirmesiyle son buldu. Kebaplarımız geldiğinde kısa bir anlığına Âdem'i unuttum ve yemeğimden aldığım ilk birkaç lokmanın keyfini sürdüm. Kebabın kendine has acısı ağzımı yakınca serinlemek için içeceğimden bir yudum aldım. Bu sırada bakışlarım tekrar Âdem'e döndü.

"Biraz kendinden bahsetsene," dedim. Dümdüz sormadıkça onun bir şey anlatmayacağını artık kavramıştım. "Mesela nereden geliyor bu saat merakı?" Bugün aldığı saate sanki dünyanın en güzel şeylerinden biriymiş gibi bakışı hâlâ aklımdaydı. Bu görüntüyü bir daha unutabileceğimi zannetmiyordum zaten. O an, zihnimdeki fotoğraf albümünün *Âdem Arman* bölümüne güzelce yerleştirilmişti.

"Bizimkisi aile işi," dedi lokmasını yuttuktan hemen sonra. "Dedemin babasından geliyor. Saatlerle ilgilenmeye ilk o başlamış. Sonra dedem Kapalıçarşı'daki dükkânı almış. Sırası gelince babam saatin yanına bir de takı işi ekledi. Şimdi de ben sürdürüyorum işte."

Böyle köklü bir hikâye duymak hoşuma gidince keyifle gülümsedim. "Takılarla pek aran yok gibi ama," derken gözlerim, bana bakmayışını fırsat bilerek yüzünün tüm detaylarında dolaşıyordu. "Şirkete olan mesafen malum. Tüm o dillere destan yeteneğine rağmen."

Şirket mi, takılar mı yoksa yeteneği mi bilmiyorum ama bahsettiğim bir şey Âdem'in kaşlarının hoşnutsuzlukla çatılmasına sebep oldu. "Mesele takılar değil," diye mırıldandı sıkıntıyla. "Sadece saatleri daha çok seviyorum. Saatler daha... Manalı geliyor." Sonra sorularımdan bunaldığı için ya da gerçekten merak ettiği için sıradaki soruyu o sordu.

"Sen neden moda sektöründesin? Aileden mi geliyor seninki de?"

"Güzel kıyafetlere olan düşkünlüğümün ailemden geldiği kesin," dedim sırıtarak. Annemin dolabındaki rengârenk elbiseleri gözlerimin önünde belirdi. "Ama meslek olarak bu işi seçen ilk kişiyim ailede. Desteklerini hiçbir zaman esirgemezler fakat sık sık ne kadar süslü olduğumdan şikâyet ettiklerini duyabilirsin."

Ağır ağır başını sallarken yüzünde bir gülümsemenin izleri vardı. "Mahallelinin epey ilgisini çektin," dedi. "Genel

olarak iyi insanlardır ama arada canını sıkanlar çıkabilir. Çok kafana takmamaya çalış, olur mu?"

Ezgi'yi kastettiğini düşünerek iç geçirdim. Canımı sıktığı doğruydu ama en nihayetinde güzel şeylere de sebep oluyordu. Şu an burada Âdem ile baş başa yemek yiyorsam bunda Ezgi'nin payı çok büyüktü. Tamam, başta biraz rezil olmuş olabilirdim ama sonuçta o kısmı kazasız belasız atlatmıştık, değil mi? Olaylara güzel taraflarından bakmak lazımdı ve ben olaya Âdem tarafından bakıp Âdem'in güzelliğini görmeyi seçiyordum.

Büyük bir lokmayı daha, hızlı hızlı çiğneyip yuttum. "Sorun değil. Çok iyi davranıyorlar bana. Gülümser ablayı çok sevdim mesela. Hele Tuğba, Elif ve Züleyha'ya bayıldım. Çok yardımcı oldular bugün bana."

Âdem keyifle güldü. "Evet, Züleyha öğleden sonra arayıp anlattı."

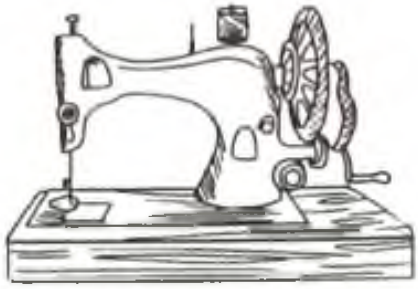
Sahneyi hayal etmesi kolaydı; içi içine sığmayan Züleyha nefessiz bir şekilde telefonun ucunda konuşurken Âdem sabırla bu görüşmenin bitmesini bekliyor, acelesi olduğu bahanesiyle sıyrılacak kadar bile araya giremiyordu. Çünkü Züleyha böyle konuşuyordu, hiç duraklamadan, hatta nefes bile almadan.

"Züleyha'yla yakınsınız sanırım," derken bu durumun hoşuma gidişi sesimde tatlı bir parıltıydı ve buna engel olamamıştım.

"Yakınız," dedi Âdem. "Babalarımızı aynı zamanda kaybettik. Züleyha o zaman dört yaşında mıydı, beş yaşında mı hatırlamıyorum. Abileri, ablaları var aslında ama hepsi evlendi ve hayat onları buradan uzaklara sürükledi. Hal böyle olunca ikimiz kaldık. O da benim kız kardeşim gibi büyüdü."

Gri gözlerinden geçip giden hüzün bulutunu izlemek kalbime tonlarca ağırlığın çökmesine sebep oldu. Kaybından, sanki bu onu hiç yıpratmıyormuş gibi güçlü bir şekilde bah-

setmesi ama ne yaparsa yapsın yüzündeki ince gamı gizleyememesi içimi burktu. Keşke yüzünü ellerimin arasına alıp şefkatle yanağına bir buse kondurabileceğim kadar yakın olsaydık ama değildik ve bunu yapamıyordum. Bu yüzden onu neşelendirebilmek için hızlıca başka bir şeyler düşündüm ve en sonunda kendimi kardeşlerim ve kuzenlerimle beraber kebap yerken başımıza gelen ilginç olaylar zincirine dair bir hikâye anlatırken buldum. Hikâye bir akşam olmadık bir saatte canımızın şalgam suyu istemesiyle başlıyor, kebapçıdaki başka bir müşteri tarafından sokaklarda kovalanıp zar zor arabaya binmemizle noktalanıyordu. Anlattıklarım yüzünden Âdem deli olduğumu düşünebilirdi, ailemdeki herkesin de benim kadar zıvanadan çıkmış olduğu fikrine kapılabilirdi, hatta tüm bu konuşmayı manasız bulabilirdi. Bunları umursamıyordum çünkü ben anlattıkça o gülüyordu, güldükçe yüzündeki hüznün hayaleti siliniyordu ve onu güldürmek ilkokul öğretmenimin bir köşeden çıkıp bana binlerce yıldızlı pekiyi vermesini sağlıyordu. Bu da diğer tüm olasılıkları değersiz endişeler haline getirmeye yetiyordu işte.

9

İşe koyulduğumuzda göğsümün ortasında bir çatlak oluştu. Stres çatlağı. Elbette hayali bir çatlaktı bu ama bütün neşemi azar azar kendisine çekerek beni gergin, diken üstünde, aceleci bir insana dönüştürüyordu. Yepyeni bir kreasyon çizmek için zamanım yoktu. O yüzden eski tasarımlarım üzerinde çalışmış ve küçük değişiklikler yapıp ortaya içime sinen bir iş çıkarmıştım. Şimdi bu işi bana verilen zamanda yetiştirmek gibi bir sorunum vardı. Size bahsettiğim çatlağı oluşturan da buydu işte. İşi yetiştirememe ve her şeyi batırma korkusu.

Şansıma Elif ve Tuğba gerçekten hızlı ve hamaratlardı. Temel şeyleri zaten biliyor oluşları da muazzam şekilde işime yaramıştı. Bilmedikleri noktaları da hızlıca öğrenerek gözlerimi yaşartan bir performans sergiliyorlardı. Ayrıca onlarla çalışmak eğlenceliydi de. Eğer bu kadar hoşsohbet olmasalar ve kafamı sık sık dağıtmasalar göğsümdeki bu çatlak gittikçe büyüyüp beni yok edebilirdi. İkisine de minnettardım.

Züleyha okula gittiği için ancak dersleri sona erdiğinde yanımıza gelebiliyordu ve annesi isyan edip onu eve sürükleyene kadar da bizimle takılıyordu. Bazen yanında sınıftan arkadaşlarını da getiriyordu. Beni merakla süzen liseli kızlar görmek ilginç bir şeydi. Sanki bir anda imzamı isteyeceklermiş gibi bakıyorlardı ve bu da gülmek istememe sebep oluyordu. Fakat gururlarını kırmaktan ya da onları utandırmaktan çekindiğim için kibar bir tebessümün ötesine geçmiyordum.

Ezgi'nin benimle çalışmak istemediği ortaya çıkmıştı ki bu habere üzüldüğümü söyleyemezdim. Bunca stresin arasında bir de Ezgi'nin sinir bozucu tavırlarını çekmek zorunda olsam kendime çok üzülürdüm kır çiçeklerim. Onu kovamazdım da. Eve gidince kafamı yastığa gömüp çığlık atabilirdim sadece. Bu yüzden şans benden yana diyebilirdim.

İşe koyuluşumuzun üçüncü gününde bir yandan yeni çıkan pop şarkılardan birine eşlik edip, bir yandan kalıp çıkarırken dükkânın kapısı tıklandı. Tanıdık yüzlü genç bir çocuk kafasını içeri uzatıp, "Kolay gelsin abla," dedi. "Müsaade var mı?"

Çocuğu kahvehanede oturduğum günden hatırlayınca gülümsedim ve "Buyur, gel," dedim.

Elinde bir çay tepsisi, çay tepsisinin üzerinde içinde renkli sıvılarla dolu bardaklarla içeri girdi çocuk. "Âdem abim size oralet gönderdi," derken yüzünde geniş bir sırıtış vardı. "Sevmişsin bizim oraleti."

Birinden hoşlanmak ve ona karşı romantik duygular beslemek, en ufak jestlere bile dağlar büyüklüğünde anlamlar yüklemeye sebep oluyordu. Oralet dolu bardakları gördüğümde sanki bir aşk itirafı almış gibi sırıtmamın ve az kalsın dans etmeye başlayacak olmamın sebebi de buydu. Firuş bana sakin olmamı, hemen havaya girmememi, Âdem'in

sadece sözünde durduğunu söylemese aniden, "Evet, evet, evet!" diye bağırmaya başlayabilirdim. Neyse ki hayali arkadaşım benim böyle manasız saçmalıklar yapmamın önüne geçmekte ustaydı. Çoğu zaman.

"Teşekkür ederim," dedim kibar bir sesle. "İsmin neydi acaba?"

Çocuk hafifçe duruşunu düzeltip, "Mert," diyerek sırıttı. "Memnun oldun mu tanıştığına abla?"

Gülerek başımı salladım. "Teşekkür ederim Mert. Âdem'e de teşekkür ettiğimizi söylersin, olur mu?"

Mert hafifçe başını eğdi. "Hay hay, başım üstüne." Sonra oralet bardaklarını birer birer önümüze bırakıp Elif'e döndü. "Elif abla, Ahmet abi de sana mektup gönderdi. Sevdiceğimin yüzü gülsün, görmeden gelme, dedi."

Elif nişanlısından gelen mektubu hevesle aldı, zarfa şöyle bir baktıktan sonra kocaman, âşık bir sırıtışla göğsüne bastırdı. "Seviyor bu adam beni he," dedi neredeyse çocuksu bir sesle. "Teşekkür ederim Mert. Ahmet'e akşama kadar gülümseyeceğimi, dilerse iş çıkışında beni almaya gelip bunlardan birini görebileceğini söyler misin?"

Mert bıkkınlıkla kaşlarını çattı. "Abla çok uzun bu cümle ya. Mesaj atsana. Sanki taş devrinde yaşıyoruz da kahvenin çırağıyla mesaj gönderiyorsunuz birbirinize. Siz romantizm yaşayacaksınız diye ben niye çile çekiyorum, hiç anlamıyorum ki." Eh, biraz haklıydı.

Genç çocuk söylenerek dükkândan çıkarken hepimiz gülüştük. Sonra Tuğba iç çekerek, "Bir tek bana bir şey gönderen yok canına yandığımın dünyasında," dedi. "Sap geldik, sap gidiyoruz. İşe bak."

Önüne koyulmuş bardağı işaret ettim. "Âdem sana da oralet göndermiş ya işte."

Huysuz bir çocuk gibi omuz silkti. "O sayılmaz. Sen olmasan Âdem abi bana niye oralet göndersin?"

Bu cümle benim gizli gizli sırıtmama sebep olurken Elif araya girdi. "Sana üç saniyeden uzun bakan adamlara kafa atmasan Tuğbacığım," dedi. "Belki hoş bir beyle tanışma fırsatı yakalayabilirsin."

Gerçekten de Tuğba'nın sert bir mizacı vardı. Yani muhabbet ederken çok eğlenceliydi. Komik de birisiydi. Ama dışarıdaki insanlara karşı oldukça mesafeli, sokakta yürürken de sürekli çatık kaşlıydı. Bir de lafını hiç esirgemeyişi vardı ki herkesin baş edemeyeceği bir özellikti.

"Sadece bir adama kafa attım diye, önüme gelen herkese kafa atıyormuşum muamelesi yapamazsınız bana," diye yükseldi aniden.

Gözlerim şaşkınlıkla kocaman açıldı. "Bir adama kafa mı attın?"

"Yumruk atacaktım," dedi sıradan bir sesle. "Ama ellerimde market poşetleri vardı."

Hikâyenin doğruluğundan emin olmak için Elif'e döndüm. Tuğba'ya inanmıyor değildim ama bu hayret verici bir hikâyeydi. Doğrulamaya ihtiyacım vardı.

Elif soru dolu bakışlarımı görünce sırıtarak başını salladı. "Adam bununla tanışmak istemiş. Nereden bilsin bunun yabani olduğunu. Mahallenin ortasında yedi kafayı suratına. Rezil oldu zavallı."

Kendimi tutamayıp bir kahkaha koyuverdiğimde Tuğba, "Ya, Bahar!" diye huysuzlandı. "Bari sen yapma." Fakat çok geçmeden kendisi de benimle beraber gülmeye başladı.

İşte böyle hem eğlenip hem çalışırken bir yandan da oraletimi yudumluyor ve Âdem'i düşünüyordum. Dün onu yalnızca dükkânın önünden geçtiği kısa bir an için görebilmiştim. Konuşma fırsatımız olmamıştı. Her ikimizin de uğraşması gereken işleri vardı en nihayetinde fakat peş peşe birkaç günü onunla geçirdikten sonra araya giren bu kısa mesafe minik kalbimi incitmişti.

Ne kadar incinirsem incineyim yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kariyerim için önemli bir fırsat yakalamıştım ve çalışmam gerekiyordu. Bir plan oluşturmuştum. Bu plana göre haftalık hedeflerim vardı. Eğer bu hedefleri tamamlayamazsam göğsümdeki stres çatlağının giderek büyüyeceğini çok iyi biliyordum. Bu yüzden büyük bir kız gibi davrandım ve sızlanarak başımı işlerime gömdüm.

Üç günün sonunda en azından çalışmamızın ilerleyişi belli olmuş, düzenimiz oturmuş ve aklımdaki belirsizlikler teker teker silinmeye başlamıştı. Bu hafta kalıpların hepsini bitirmek, kesim işine başlamak istiyordum. Ayrıca pazartesi günü şirkete gidip Arman Mücevherat'ın baş tasarımcısıyla tanışacaktım. Aslında kendisiyle çoktan tanışmam ve işe öyle başlamam gerekiyordu ama yurt dışındaki bir fuardan yeni döneceği için ancak pazartesi günü tanışabilecektim kendisiyle. Adamın uyuz birisi çıkma ve şu zamana kadar yaptıklarımı tek kalemde silme ihtimali söz konusuydu. Gerçi e-postayla kendisini çalışmalarım hakkında bilgilendirmiştim ama bir geri dönüş alamamıştım. Bu ihtimal göğsümde ikinci bir çatlağa sebep oluyordu; bir kaygı çatlağına. Fakat bu meseleye dair yapabileceğim bir şey olmadığı için o çatlağı şimdilik sıvadım ve öylece bıraktım.

İş çıkışına doğru Zeynep beni aradı ve akşam yemeğine davet etti. Hamilelik haberini bütün aile öğrenmişti. Şimdi bir kutlama yemeği düzenleyip Arın enişteme sevinçten damadı Ayaz'a sarıldığı anları herkese anlatmak istiyordu. Ona işim biter bitmez geleceğimi söyledim. Ardından saate bakıp kızları artık azat etme vaktimin geldiğini gördüm.

İkisiyle de yarın görüşmek üzere vedalaştıktan sonra onları uğurladım ve çıkmadan önce dükkânı toparlamaya giriştim. Dikiş nakış işleri dağınık işlerdi. Çalışırken her yer kâğıt parçası, kumaş parçası, iplikler ve iğnelerle doluyordu. Bunu engellemenin bir yolu ne yazık ki yoktu ve insan erte-

si sabah gelip bu dağınıklığı gördüğünde işe odaklanmakta zorlanabiliyordu. En azından ben böyle hissediyordum. Bu yüzden genelde akşamları dükkânı biraz toparlamayı tercih ediyordum.

İşte bu toparlama esnasında dükkânın kapısı tıklanıp aralanınca merakla arkama döndüm ve Âdem'le göz göze geldim.

Üzerinde siyah bir tişört ve siyah deri ceket vardı. Bu renksizlik içinde parlayan gri gözleri kalp atışlarımı hızlandıran bir numaralı etkendi. Sakallarını biraz kısaltmış, düzeltmişti ki bu haliyle çok daha güzel görünüyorlardı. Elinde daha önce de dikkatimi çeken siyah taşlı tespihi vardı. Bu tespihi öyle sokak serserileri gibi sallamıyordu. Genelde bileğine takıp avucunun içinde tutuyordu. Kolunda da yine babasından kalma saati taşıyordu.

Yakışıklı bir adamdı ama bundan daha fazlası vardı. Bir duruşu vardı mesela. Bir odadan içeri girdiğinde ağırlığı hissediliyordu. Esprili bir adam olduğunu, beni güldürdüğünü biliyordum ama diğer insanların ondan çekindiğini ve bunu neden yaptıklarını da biliyordum. Kendi içinde çelişkileri vardı. Bu çelişkiler ona olan ilgimin üzerine sıcak bir şerbet döküyordu. Her şey birleştiğinde dükkânımın kapısında onu görünce şen kahkahalar atmak isteyen deli bir kadına dönüşüyordum.

"Kolay gelsin," dedi Âdem içeri girerken. Sonra etrafa şöyle bir göz atıp sordu. "Kızlar yok mu?"

"Sağ ol." Elimdeki kutuyu masanın üzerine bırakıp ona doğru birkaç adım attım. "Biraz önce çıktılar. Ben de kalan işleri hallediyordum."

"Anladım," derken ağır ağır başını salladı. "Nasıl gidiyor? Alıştın mı dükkâna, mahalleye? Kızlara?"

Ellerim benden habersiz saçlarıma gitti. Yüzümü çevreleyen tutamları kulağımın arkasına sıkıştırırken Âdem'e gülümsedim. Hesapsız gülümsemelerdi bunlar. Ona bak-

tığımda, onu gördüğümde, onunla konuşurken birdenbire dudağımın kıyısında doğup tüm yüzümü ele geçiren gülümsemeler... "Alıştım," dedim. "Hatta çok sevdim hepsini. Teşekkür ederim." Sonra hemen sordum. "Sen nasılsın? Neler yapıyorsun?"

"Kapalıçarşı'daydım tüm gün." Sesinde kısa bir bocalama sezince buna neyin sebep olduğunu merak etmeden duramadım. "Turistlerle uğraşıp durdum işte."

Tek kaşımı yukarı doğru kavislendirip, "Turistlerle mi yoksa saatlerle mi?" diye sorarken sesimin oyunbaz çıkmasını umdum. Çünkü son anda gözümün önünde beliren turist imgesi uzun boylu, güzel bir kadındı ve bundan hiç hoşlanmamıştım.

"Daha çok saatlerle," dedi Âdem, neyse ki. Sonra bakışlarını benden çekip dükkânın içinde gezdirdi. Bir şey söyleyecek gibi göründüğünden nefesimi tutup ne söyleyeceğini bekledim. "Umduğumdan daha çok makine var burada," dediğindeyse hafifçe kıkırdadım.

"Moda kolay bir iş değildir," derken sesim ciddi çıkıyordu. "Yetenek kadar sıkı bir çalışma, disiplin ve bol bol sinir krizi de gerektirir."

Keyifle güldüğünde içimdeki küçük balerin neşeyle havada süzüldü. Onun gülünce gençleşen yüzünü seyrettiğim birkaç saniye günümün en keyifli ânıydı kuşkusuz. Eliyle biraz ötedeki makineyi işaret edip, "Bu bildiğimiz dikiş makinesi," dedikten sonra bir diğerini gösterdi. "Ama şu uzay mekiğine benziyor."

Küçük kahkaham dükkânın içini doldurdu. "O düğme makinesi," diye cevap verdim. Fonksiyonuna dair bir açıklama yapmadım zira ismi yeterince aydınlatıcıydı.

"Peki şu?" Bu defa dükkânın diğer ucundaki beyaz makineyi işaret etti.

"O overlok makinesi," dedim.

"Hani şu ayağımıza gelen mi?"

"Evet, ta kendisi."

Âdem bir an söylediği şeyden pişman olmuş gibi başını eğdi ama hızla toparlayıp tekrar bana döndü ve gülümsedi.

Ne düşünüyordu bilmiyorum ama ben halimden memnundum açıkçası. Bana akşama kadar buradaki her şeyin ne olduğunu ve ne işe yaradığını tek tek sorabilirdi. Ona iz makinesinden, çizgi taşlarından, kıyafetlere nasıl ilik açtığımdan bahsedebilirdim. İşin ilginci onun da dinleyebilirmiş gibi gözükmesiydi.

Âdem kibar bir adamdı. Alıştığım türde bir kibarlık değildi elbette bu ama kabalığını da görmemiştim. Bana karşı hep çok iyi davranmış, işlerimde çok yardımcı olmuştu. Fakat ne yazık ki şu âna dek benden hoşlandığını düşünebileceğim hiçbir şey yapmamıştı. Dükkân konusundaki yardımları, yemek ısmarlayışı, oralet ikramı böyle yorumlara açık gibi görünse de bana arkadaşlık ötesinde bir şey hissettirmemişti. Bunları bir hoşlantıya yormak zorlama olur gibi gelmişti.

Bunu hissettirenin bir akşamüstü, dükkânda edilen boş bir muhabbet olması çok ilginçti. Fakat burada durup bana makineleri sorarken ve bundan keyif alıyormuş gibi görünürken başka ne düşünmeliydim, bilmiyorum. Benim kadar kendini kaptırdığını iddia edemezdim belki ama hiç değilse benden biraz hoşlandığı ortadaydı. Aksini iddia edebilenler elbette çıkabilirdi. Ben de onları umursamamayı seçebilirdim.

Gözlerim biraz ötemdeki boş bardaklara takılınca aklıma gelen şey hevesle ona dönmeme sebep oldu. "Oraletler için teşekkür ederim," derken saçma bir el hareketiyle bardakları göstermemse tamamen yanlış bir karardı. Ne elimin ayarını tutturabildim ne de aradaki mesafeyi. Elim bardaklara çarp-

tığı gibi iki tanesini yere devirdi ve bardaklar ayaklarımın dibinde parçalara ayrıldı. Berbat bir andı. Sesim havada asılı kalmış, üzerine de cam kırıkları saplanmıştı.

Yahu sen bu adama daha üç gün önce rezil olmamış mıydın? diye sordu Firuş, ben kendimi bir bardak gibi yere atıp parçalamak isterken.

Yetmemiş demek ki, diye karşılık verdim ona.

Âdem'e bakmadan, "Of! Aptalım ben, aptal!" gibi gereksiz, öfkeli bir çıkışla söylendikten sonra eteklerimi toplayıp yere eğildim ve kırılan camları toplamaya başladım.

Âdem'in de benimle beraber eğildiğini görünce, "Uğraşma lütfen," dedim. Kendimi ağlayacak gibi hissediyordum. "Ben hallederim." Bu sırada fütursuzca cam parçalarını yerden alıp avucumda biriktiriyordum.

Ve Âdem'in, "Dikkat et, elini keseceksin," demesine kalmadan keskin bir cam parçası elimdeki ince deriyi yardı. Elbette çıplak elle yerden cam toplamanın kaçınılmaz bir sonucuydu bu, Türk dizisi izleyen herkes bunu bilirdi. Saniyeler içinde avucum kanla ıslanırken bir elimde cam parçaları, diğerinde taze bir yara, gözlerimde de akmayan gözyaşlarıyla öylece kalakaldım.

Belki de ailemin beni gönül işlerinden uzak tutma sebebi kalbimin kırılmasından korkmaları değildi. Benim ne kadar aptal olduğumu anlamışlar ve diğer insanlara kendimi rezil edip durmamam için bana engel olmuşlardı. Belki de kalemin korkunç muhafızları aslında iyilik meleklerimdi. Bunu tahmin edebilir miydiniz?

Âdem'in o güzel, beyaz elini bana uzattığını görünce düşüncelerimin arasından sıyrılıp gözlerimi kırpıştırdım. Bir de çocuk gibi ağlayarak kendimi daha da kötü bir duruma düşürmek istemiyordum. "Ver şunları," dedi bana yumuşak

bir sesle. Elimdeki cam parçalarını kastettiğini anlayınca başımı iki yana salladım.

"Senin de elin kesilir." Onun güzel ellerini kesersem kendimi nasıl affederdim?

"Kesilmez," diye diretti. "Ver de çöpe atayım."

Yapacak daha mantıklı bir şey bulamayınca camları dikkatlice Âdem'in eline aktardım. Beraber doğrulduk. O elindeki camları çöp kovasına atarken ben de elimdeki kanı silecek bir şeyler aradım fakat bulamadan Âdem tekrar yanıma döndü.

"Elini uzatır mısın?" diye sordu sakince. Dediğini yaptım. Bu sırada onun cebinden bir mendil çıkardığını görünce acımı ve rezilliğimi unutup gülümsedim.

"Yanında mendil mi taşıyorsun?"

Önce yaralı elimi nazikçe avucunun içine aldı, ardından elindeki mendili yavaş bir şekilde yarama bastırdı. "İnsanın ne zaman mendile ihtiyacı olacağı hiç belli olmuyor."

Kendisine bir cevap veremedim çünkü tenimdeki dokunuşuyla yaramdaki ince sızı arasında ikiye bölünmekle meşguldüm. Âdem'in elimi tutuyor olduğu gerçeği karnımı ağrıtıyordu. Bir de dokunuşunun sıcaklığı ve nezaketi vardı ki kalbim bunların güzelliğini nasıl kaldıracağını şaşırmıştı. Bu eller bu nezaketi saatlerden mi öğrenmişti?

Eğer bana, "Acıyor mu?" diye sormasaydı hiç sesimi çıkarmadan orada öylece durmaya devam ederdim.

"Çok değil." Kanlar silinince elimin içindeki yara daha net görünmüştü. Uzunca bir yaraydı ama çok derin görünmüyordu.

"Eczaneye gidelim de pansuman yapsınlar," dedi Âdem.

"Yok yok," diye itiraz ettim. "Şimdi kuzenime gideceğim zaten. Orada bizimkiler pansuman yapar." Yarama ilaç

sürülürken tatlı canım sebebiyle çocuk gibi mızırdanmak isteyeceğimi biliyordum. Bunu Âdem'in yanında yapmak istemeyeceğim de ortadaydı. O yüzden rahat rahat gözyaşlarımı akıtabileceğim bir yerde pansuman yapılmasını tercih ederdim.

Âdem bir şey söylemedi. Müsaade isteyip dokunuşunu tenimden ayırdığında kalbimin kırıldığını da fark etmedi muhtemelen. Dükkânın kapısına çıktığını gördüm. Bir ıslık çalıp Mert'in adını seslendi. Sonra da bir faraş ve süpürge istedi. Ben beynimi tüketmişken onun böyle mantıklı davranışlarda bulunması biraz haksızlık değil miydi?

Mert elinde faraş ve süpürgeyle içeri girdiğinde dağınıklığı gördü, ardından elimi kestiğimi fark etti. Bana geçmiş olsun dedikten sonra elinden faraşı almaya çalışan Âdem'e "Abi, olur mu öyle şey?" deyip dükkânın ortasındaki dağınıklığı süpürmeye koyuldu.

O hızla işini halledip çıkarken, Âdem yanıma gelip, "Hadi seni eve bırakayım," dedi.

Çantamı koluma geçirdiğim sırada başımı iki yana salladım. "Kendi arabamla geldim. Teşekkür ederim," diye cevap verdim.

"Böyle araba kullanabilecek misin?"

Duyduğum bu soru elimde olmadan sırıtmama sebep oldu. "Sadece bir çizik Âdem. Elim kopmadı ya."

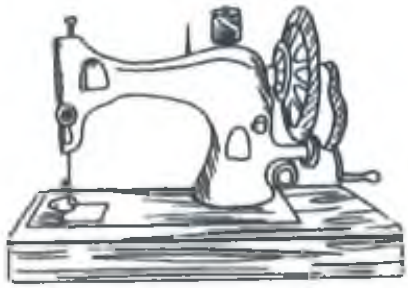
Sanki bu fikir onu rahatsız etmiş gibi kısa bir an yüzünü buruşturdu. Sonra iç çekerek, "Tamam," dedi. "Ama gidince ara." Bunu söyledikten sonra duraksadığı tuhaf bir an yaşadık. Duruşunu dikleştirip daha sakin bir sesle, "Ararsan iyi olur yani," diye düzeltti kendisini. "Aklım sende kalmaz."

Kısacık süren bu ânın kalbimdeki etkisi inanılmazdı. İçimden Ramazan davulcusu gibi sokaklarda mani söyle-

yerek dolaşmak geliyordu. *Davulumun ipi kaytan, benden hoşlanıyorsun Âdem Arman.*

"Ararım," derken gülmemeye ve onu utandırmamaya çalıştım ama yüzümü ele geçirmek için taarruza kalkmış o kocaman mutluluk gülümsemesini durdurmam imkânsızdı.

Âdem bana bir baş selamı verdi. Ardından, "Hadi Allah'a emanet," dedikten sonra dükkândan ayrıldı. Arkasından sırıtarak kaç dakika baktığımı bilmiyordum. Tek bildiğim, bir an önce eve gitmek ve Âdem'i aramak için sabırsızlandığımdı.

10

Emir Derbent. Bu isim Arman Mücevherat ailesinin baş tasarımcısına aitti. Otuz yaşında, uzun boylu, ince yapılı bir adamdı. Gür kahverengi saçlarını başının arkasında topuz yapmıştı. İnce çerçeveli gözlükleri ela bakışlarına entelektüellik katıyorken zarif ellerine taktığı bir sürü yüzük ve bileklik ona hippi havası veriyordu. Buna bir de açık gri renkteki takım elbisesinin ciddiyeti eklenince ortaya bir çelişkiler tablosu çıkmasını bekliyordunuz ama adam oldukça hoş görünüyordu. Bu kadar zıtlığı alıp bunlarla bir uyum yakalamayı başarabilmesiyle anlıyorduk ki o, bir sanatçıydı.

Aslında Emir Derbent, bütün bu olaylar başlamadan önce benim Âdem Arman olarak hayal ettiğim adama benziyordu. Şimdi bunu fark etmek komik gelse de bu gerçekten doğruydu. Bu adamın inzivaya çekilmiş, uzun hırkalar giyip sakal bırakmış hali çok değil, on gün öncesine kadar benim hayalimde canlanan Âdem Arman'dı.

Gerçek Âdem Arman'la tanıştığımda yaşadığım şaşkınlık artık sadece bir anıyken aklımdakiyle gerçek olan arasındaki farka duyduğum memnuniyet oldukça tazeydi. Âdem'in

böyle bir adam olmasını hiç istemezdim. Emir Bey çirkin birisi olduğundan ya da tarzını beğenmediğimden değildi bu. Sadece Âdem'in olduğu kişiyi daha çok sevdiğimdendi. Sakallarını, ellerini, erimiş metalleri anımsatan gri gözlerini, dik duruşunu, uzaktan sert görünüşünü, annesini çok sevişini, mahallede ıslık çalışını, bana oralet ısmarlayışını çok daha fazla sevdiğimden... Böyle bir adam oluşunun beni daha çok etkilemesindendi. Tanıdığım kimseye benzemeyişiyle kalbimi sızlatmasından...

Ve Emir'in karşısına oturmuş, onunla ciddi bir iş konuşması yapıyorken aklımın sürekli Âdem'e kayıp durması da elbette Âdem'in suçuydu. Eğer her gün karşılaştığım adamlara biraz olsun benzeseydi aklımda ve kalbimde bu kadar yer etmezdi. Ben de gerçekten Emir'e odaklanıp söylediği cümleleri tamamen özümseyebilir, bu iş görüşmesinin hakkını verebilirdim ama ne yazık ki bir çift gri bakış aklımı çeldiği için, "Çalışmalarınızı beğendim," diyen Emir'in bunda samimi olup olmadığını tam olarak anlayamamıştım. Biraz dikkatimi toparlayıp ona baktım, ardından nazik bir tebessüm ikram ettim.

"Buna sevindim," derken sesimin ifadesini tamamen tereddütten arındıramamıştım ne yazık ki.

"Yedi haftada işlerinizi yetiştirebilecek misiniz?"

Emir'in sorusunda bu defa gerçek bir ilgi sezmiştim. İlgiyle soruyorsa demek ki söylediklerinde de ciddiydi. En azından ben buna inanacaktım.

"Harika bir ekibim var," dedim. Sözlerimin tamamen doğru olması göğsümdeki stres çatlağını durduran en önemli etkendi. "Üstelik çok sıkı çalışıyoruz. Her şeyi zamanında yetiştireceğimize eminim. Güzel bir etkinlik olacak."

Emir gülümsedi. Memnuniyet dolu bir ifadesi vardı. "Size güveniyorum Bahar Hanım," dedi. "Doğrusu şu an şirkette bir efsane gibisiniz. Meşhur Âdem Arman'ı burala-

ra kadar getirebilecek çok az şey vardır." Bakışları yüzümde dolandı. Sonra ela gözleri beğeniyle parladı. Bu sırada sözlerindeki belli belirsiz alayı da sezmiştim ama bunun sadece bir kuruntu olabileceğinin de farkındaydım. "Bunu yalnızca güzel yüzünüzle yapmadığınız da ortada."

Güzel bir kadındım. Bunu kendi başarım olarak görmüyor ya da bununla övünmüyordum. Sadece güzel olduğumu kabul ediyordum. Bu güzelliğin insanların ilgisini çektiğini, bazılarının bana karşı daha ilgili, daha özenli davrandıklarını da biliyordum. Ne yazık ki birçok insan hayatta elde ettiğim şeyleri güzelliğimle ilişkilendirmeye bayılıyordu. Onlara kızmıyorum desem yalan olurdu ama annem her zaman önemli olanın kendini bilmek olduğunu söylerdi. Ben başardığım şeyler için ne kadar çalıştığımı biliyordum. Bu yüzden diğer insanların, benim hayatıma uzaktan da olsa bakma zahmetine girmemiş insanların laflarıyla moralimi bozmuyordum.

"Âdem Bey ulaşılması zor bir insan, bu doğru. Fakat istediğim zaman aşamadığım hiçbir dağla karşılaşmadım henüz."

Kibar bir gülümseme ve fıtratımın getirdiği sakinlikle söylediğim bu sözlerin altında yatan sertlik, Emir'in ön yargılarıyla benim arama kesin bir sınır çizdi. *Moralimi bozmuyorum dediysem benimle istedikleri gibi konuşmalarına izin veriyorum demedim.* Emir mesajı aldı, bu konuyu kapattı ve tasarımlara geri döndü. Tıpkı olması gerektiği gibi.

Bu görüşmenin ardından Emir'le renklerde, modellerde ve geri kalan ayrıntılarla aynı fikirde olduğumuz kesinleşmişti. Bu da planladığım şekilde devam edersem her şeyin yolunda gideceği manasına geliyordu. Tabii Murphy bir yerlerden çıkıp bir şeyleri mahvetmezse ki buna inanmak çok zordu.

Şirketten ayrıldığımda saate baktım. Henüz öğlen olmamıştı. Aklımdaki planı gerçekleştirebileceğim birkaç saatimin olduğunu görmek beni sevindirdi. Elimi çantama atıp babamın eski saatinin yerinde olup olmadığını kontrol ettim. Kendisi bana çok lazımdı, zira onu Âdem'i görebilmek için bir bahane olarak kullanacaktım.

Esasında böyle hareketler biraz çocukça geliyordu bana ama hafta sonu Âdem'i hiç görememiştim. Bugün de işimi şansa bırakmak istemiyordum. Kendimi yine teneffüste hoşlandığım çocuğu görebilmek için okul kantinine gidiyormuşum gibi hissetmek güzeldi fakat artık çocuk değildim. Bu yüzden belki de daha farklı şeyler yapmalıydım. Üzücü olan nokta şuydu ki yetişkinlerin karşı cinse ilgilerini düzeyli olarak nasıl belli ettikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yani mecbur, ilkokuldan kalma taktikleri kullanmaya devam edecektim. Belki bir ara Âdem'in saçını çekip kaçardım da. Bana belli olmazdı.

Arabama atlayıp yola çıktıktan kısa bir süre sonra Kapalıçarşı'daydım, bu defa nereye gideceğimi biliyordum. Göreceğim insanı düşündükçe içime dolan enerjiden dolayı adımlarım daha hızlı ve neşeliydi. Kloş kesimli kot eteğimin eteklerini uçurarak kendi etrafımda dönesim geliyordu. Fakat kalabalık buna müsaade etmeyeceği için hızlı hızlı yürümeye odaklandım.

Âdem'in dükkânına geldiğimde içerisinin epey kalabalık olduğunu gördüm. Karagöz büyük bir ciddiyetle müşterilerle ilgileniyor, raflardan onlara çeşit çeşit modeller çıkarıyordu. Köşeye çekilip başındaki kalabalığın azalmasını beklemeye koyuldum ama o çok geçmeden beni fark etti.

Göz göze geldiğimizde gülümseyerek bir baş selamı verdim. Bu sırada müşteriler kendi aralarında modelleri inceleyip fikir alışverişi yapıyorlardı. Bunu fırsat bilerek elim-

le arkadaki ofisin kapısını işaret ettim. Bu, "Âdem içeride mi?" demekti.

Karagöz beni anlayarak hızlı hızlı başını salladı ve eliyle içeri geçebileceğimi işaret etti. Ona dudaklarımı kıpırdatarak kolay gelsin, dedikten sonra kalabalığın arasından tezgâhın arkasına geçtim ve Âdem'in ofisinin kapısını tıklattım.

"Gel," diye seslendiğini işitince üzerimdeki beyaz, salaş tişörtü biraz düzeltip yavaşça kapının kolunu indirdim.

İçeri attığım sessiz adımın ardından karşılaştığım manzara sol yanımın tatlı bir sızıyla uyuşmasına, midemden havalanan kelebeklerin soluk borumu tıkamasına neden oldu. Âdem yine maun masasının arkasındaydı. Masanın üzeri yine darmadağınıktı. Bu karmaşada ince bir tornavidayı titizlikle tutan parmakları dikkatimi çektiğinde suratıma kocaman bir sırıtış yayıldı. Pürdikkat elindeki işle ilgilenen bu adamın çizdiği tablo öyle güzeldi ki orada misafir olduğumu unuttum. Kapının ağzında sanki onu izlemek hakkımmış gibi dikilirken çantamdaki saati, arkamdaki insanları, yetiştirmem gereken işlerimi, adımı, sanımı, hepsini bir bir unuttum. Başımı kapının pervazına yasladım, ellerimi birleştirip göğsümde topladım ve yüzüme bağdaş kurmuş gülümsememle ânın tadını çıkarmayı bırakın ekmekle dibini sıyırdım.

Lakin kapıyı tıkladığım gerçeğini unutuvermiştim. Dolayısıyla Âdem'in, birinin içeri girmesini beklediğini de... Onu izlediğim kısacık an başını kapıya doğru çevirmesiyle sonlandı. Göz göze geldiğimizde buna hazırlıklı değildim. Hemen toparlanıp, "Selam," dedim. "Affedersin, çok dikkatli çalışıyordun. Bölmek istemedim."

Âdem toparlanıp ayağa kalkarken ben içeri girip onun yanına ilerledim. "Hoş geldin Bahar," derken eliyle misafir sandalyelerinden birine oturmamı işaret etti ve kendisi

sandalyesine oturmadan hemen önce bir şey içmek isteyip istemediğimi sordu.

"Bir çay alabilirim."

Âdem bize iki çay söyledikten sonra bana döndü. Göz göze geldiğimizde bir kere daha mahcup bir şekilde, "Rahatsız ettiysem kusura bakma lütfen," dedim.

Başını iki yana salladı. "Aniden etrafımda belirmeye başlamana alışıyorum sanırım."

Bunu tatlı bir tebessümle söylediği için ona kızamadım ama konuyu değiştirme ihtiyacı duymadığımı söyleyemezdim. Hâlâ şu araba olayını hatırladıkça utançtan boğulacak gibi oluyordum çünkü. Bu sebeple hemen buraya gelme bahaneme sarıldım ve çantamdan babamın saatini çıkardım.

Bu saat babama bir arkadaşı tarafından hediye edilmişti. Epey eski bir saatti. Aslında babamın saati pek sevdiği söylenemezdi. Bu yüzden bozulduktan sonra bir köşeye kaldırmıştı ama elbette Âdem'in bu detayları bilmesine gerek yoktu. Ona daha hoş bir hikâye anlatabilirdim.

"Babamın saati ne zamandır bozuk," derken elimdeki metal kordonlu saati ona uzattım. "Tamire götürmek ve ona sürpriz yapmak istiyordum ama bir türlü fırsat bulamamıştım. Bugün de dükkândan önce şirkete gidecektim. Dönüşte buraya uğrayabileceğimi düşündüm."

"İyi düşünmüşsün." Ona uzattığım saati zarif, beyaz parmaklarının arasına alıp bir süre inceledi. "Baban için mühim bir saat mi?"

Bu soruya hayır denilmezdi. "Evet. Çok sever bu saati."

"Kaliteli bir saat," derken saati karizmatik bir hareketle parmaklarının arasında çevirdi. "Muhtemelen tamir edilir. Kısa sürede halletmeye çalışacağım."

Genişçe gülümseyip, "Teşekkür ederim," dedim. Sonra bahanemin bu kadar hızlı bir şekilde tükenmiş olmasının şaşkınlığıyla durakladım. Şimdi ne yapacaktım? Kalkıp gi-

desim yoktu hiç. Burada oturup Âdem'i çalışırken seyretmek dışında hiçbir şey yapasım yoktu esasında ama bunu yapmamın da mantıklı bir gerekçesini bulamıyordum.

Neyse ki bu sırada kapı çaldı ve orta yaşlı bir kadın bize iki bardak çay getirdi. Çay önüme koyulduktan sonra da Âdem, "Şirkete mi uğradın?" diye sordu.

Başımı sallayarak onayladım. "Emir Bey'le görüştüm. Çalışmaya devam edebilmem için bazı noktalarda mutabık olmamız gerekiyordu."

"Emir mi?" Bu minik soruda büyük bir rahatsızlık hissedince içimde hemen bir merak balonu kabardı. "Mutabık olabildiniz mi peki?"

Bir kere daha başımı salladım. "Anlaştığımızı düşünüyorum." Gerçi bu sanatçı kısmına pek belli olmazdı. Bir anda anlaşmadığımıza da karar verebilirdi ve beni zor duruma düşürebilirdi ama bunu düşünüp kendimi bir panik haline sokmayacaktım. "Emir'den hoşlanmıyor musun?" diye sordum. Âdem'e böyle direkt sorular sormadıkça cevap alamadığım bilinen bir gerçekti. Bu yüzden lafı dolandırmayı bırakalı çok olmuştu.

Âdem hafifçe omuz silkti. "Hoşlanmamak değil de... Pek anlaşamayız onunla."

Sebebini sormamak için çok direndim. Meraklı Melahat gibi görünmemek için gerçekten çabaladım ama saniyeler sonra, "Neden seninle çalışıyor o zaman?" diye sorarken buldum kendimi. Firuş başını ağır ağır iki yana sallayıp hayal kırıklığı dolu bakışlar yolladı bana. Haklıydı.

Neyse ki Âdem sorumu hadsiz bulmadı. Bunun yerine çayından bir yudum alıp, "Emir bizim mahallenin çocuğu," dedi. "Babamla babası eski arkadaşlardı. Beraber okuduk. Okumasında rahmetli babamın katkıları oldu. Mezun olunca da ona iş sözü verdi. Onun işe aldığı adamı da ben işten çıkaracak değilim."

Emir'i o farklı havasıyla mahallede hayal etmekte biraz zorlandım. "Hiç görmedim onu sizin oralarda."

"Pek uğramaz," diye mırıldandı Âdem. "Sevmez mahalleyi."

Elbette bir kere daha sormak zorundaydım. "Niçin?"

"Küçük mahalleler hep böyle değil midir?" Çelik bakışlarıyla sakince yüzümü süzdü. "Ya seversin, evin bilirsin. Ya da dar gelir bir an önce çıkıp gitmek istersin."

Anlamış gibi başımı salladım ama pek de bir şey anlamamıştım doğrusu. Mahallenin sevilmeyecek nesi vardı? "Sen seviyorsun mahalleyi o zaman," dedim.

Âdem hafif alaylı bir gülüşle, "Bana dünya dar geliyor, ancak mahalleye sığıyorum," diye karşılık verdi. Ona gönlüme de sığabileceğini söylemek isterdim ama yerini beğenip beğenmeyeceğinden emin olamadığım için söyleyemedim.

Zaten Âdem hemen konuyu değiştirdi. "Neler konuştunuz Emir'le?"

Sorusu dikkatimi dağıtmak için miydi yoksa gerçekten merak ettiği için mi bilmiyorum. Ama benim konuşma isteğim had safhadaydı. Bu yüzden çok umursamadım.

"Yeni koleksiyonun renklerini öne çıkaracak modeller ve kumaşlar üzerinde konuştuk," dedim. Sesim, sevdiğim şeyden bahsetmenin hevesiyle çıkıyordu dudaklarımdan. "Kabarık eteklerden ve şatafatlı modellerden uzak duracağız kesinlikle. Amacımız koleksiyonu öne çıkarmak ama bunu yapmak isterken basite kaçarsak istediğimiz etkiyi asla yakalayamayız. Bu yüzden renkler ve kumaşlar kadar kesim de çok önemli."

Âdem hafifçe gözlerini kırpıştırdı ve ağır ağır başını salladı. Muhtemelen neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Yeni koleksiyonda yakutun ağır kırmızısı ön planda," diye devam ettim. "Bu yüzden en ağır parçaları taşıyacak

modelleri siyah giydireceğiz. Parlak bir siyah. Çünkü dediğim gibi, koleksiyon öne çıkmalı ama kıyafetler geri planda kalmamalı."

İşimden bahsetmeyi sevdiğim için muhabbeti yokuş aşağı frensiz ilerlettiğimin farkındaydım ama kendimi durdurmam çok zordu. İçimde o tatlı heves kabarmıştı bir kere. Beni alıp uçuracaktı mecbur.

"Fakat bu koleksiyonun daha sade parçalarını günlük kullanımda da önerebileceğimiz için onları taşıyan modelleri güzel bir gri rengiyle giydirmeyi düşünüyoruz. Bu da beni çok heyecanlandırıyor çünkü aklımda çok güzel fikirler var."

Âdem'in kaşları hafifçe yukarı kalktı. Bana yetişemediğini hissediyordum ama heyecanım bu hissin bir farkındalığa dönüşmesini engelliyordu.

Kendimi bir anda çantama uzanıp mor bir dosyayı çıkarırken buldum. Aradığım sayfayı hızlıca bulup en sevdiğim çizimlerden birini masanın üzerinden eğilerek Âdem'e gösterdim. Bunu yapabilmek için ayağa kalkmam gerekmişti. Ayağa kalkıp ona doğru eğilmem de aramızdaki mesafenin azalmasına sebep oldu ancak ben bunu heyecanla konuşurken hemen fark edemedim.

"Böyle bir kesim düşünüyoruz işte," derken çizimdeki detayları işaret ediyordum. "Etek boyunda biraz kararsız kaldık ama ben bunun çok da fark edeceğini düşünmüyorum. Önemli olan büst kısmı. Nasıl? Beğendin mi? Bir de rengi var tabii. Grinin bu tonu o kadar güzel ki. Tıpkı..."

Kendimi son anda durdurdum. *Gözlerin gibi,* diyerek tamamlayamadığım cümlem aramızda asılı kalırken başımı kaldırıp bahsi geçen gri bakışlarla yüzleştim. Aramızda kaç santim vardı bilmiyordum ama o an, Âdem'in kokusunu alabileceğim kadar ona yaklaştığımı fark ettim. Ciğerlerim hafif, erkeksi bir parfümün kokusuyla doldu.

Bu da yetmezmiş gibi bu mesafeden Âdem'in gri gözlerindeki koyu renkli benekleri gördüm. Fırtınalı bir denizdeki küçük kara parçaları gibi.

Ona dair farkına vardığım her detay içime bir çiçek ekiyordu. Teninin beyazlığı, gözlerinin güzelliği, sakallarının arasına karışmış hafif kızılımsı renkler, dudaklarının biçimi, bakışı, duruşu... Hepsi bir araya gelip gönlümü bir bahar bahçesine çeviriyordu. Ona ne kadar güzel olduğunu söylemek istiyordum. Kalp atışlarımı nasıl da hızlandırdığını... Ama yaşanan bu kısacık anda lal olmuş dilimin çözülmesi mümkün görünmüyordu. Derdimi anlatacak bir kelime de bulamıyordum.

Artık kalbimdeki hisler dayanamayacağım bir noktaya ulaştığında kendimi toparlayarak geri çekildim. Alev alev yanan yanaklarımın pembeden kırmızıya uzanan bir renge boyandığına emindim. "Affedersin," dedim Âdem'e, gözlerimi kaçırarak. Bu sırada ortalığa saçtığım çizimleri hızlı hızlı toparladım. "Ben biraz heyecanlandım işten bahsederken." Yüzümün önüne düşen saçlarımı elimle geri attım. "Senin de işin gücün var tabii. Başını ağrıttım bunca kalabalık arasında."

"Hayır," diye itiraz etti Âdem. "Başımı falan ağrıtmadın."

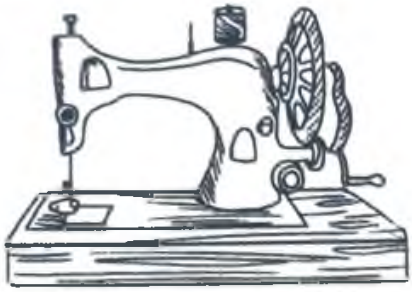
Bunu söyleyince tekrar ona bakma cesaretini kendimde bulabildim. Gözlerinde samimi bir bakış vardı. Kalbim kırılmanın kıyısındaki virajı alamayacak zannettim ama aldı. Yalnızca biraz mahcubiyet hissi kalmıştı üzerimde, o kadar. "Yine de seni meşgul etmeyeyim," dedim Âdem'e. "Zaten benim de işimin başına dönmem lazım. Mahallede görüşürüz belki."

Beni yolcu etmek için ayağa kalktı. "Görüşürüz tabii."

Ona genişçe gülümsedim ve "O zaman Allah'a emanet," dedim.

Benimkine benzer bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sen de."

Yanından ayrılırken kalbim kocamandı. Ona olan ilgimin yavaş yavaş sevgiye dönüştüğünü ve bu sevginin kalbimi büyüttüğünü biliyordum. Bir noktada bu duygular içime sığmaz hale gelecekti. Bunu da biliyordum. O zamana dek sevgimin karşılık bulması için dua etmekten başka ne yapabileceğimi ise hiç bilmiyordum.

II

Mutlu olduğunuz zamanları bıçak gibi bölen bazı felaketler vardır. Hiç beklemediğiniz anda gerçekleşirler ve sizi kıskıvrak yakalayıp hayattan koparırlar.

İşte sabaha karşı alınan bir telefonla kız kardeşimin vurulduğunu öğrendiğimde yaşadığım şey tam olarak buydu. Kıskıvrak yakalanıp hayatımdan koparılmıştım ve kendimi İzmir'e giden bir uçakta buluvermiştim. Yaptığım en gergin, en korkunç, en üzüntülü yolculuktu bu. Gürültüsüyle tanınan bir aileydik fakat yol boyunca kimsenin ağzını bıçak açmamıştı. Üzgün, gergin ve dillerinde dualarla sessiz bir grup olarak tamamladık yolculuğu. Sadece annemin burnunu çekişini, babamın fısıltıyla onu teselli edişini duyabiliyordum.

Ağlayamamıştım bile. Ağlarsam Nehar'a gerçekten bir şey olmuş olacaktı sanki. Saçma bir inanıştı belki ama onun yoğun bakımdan sağ salim çıktığını duymadan bir damla gözyaşına dahi izin vermeyecektim. Hepsini içime akıtacak, ancak kardeşimin hayati tehlikeyi atlattığını duyarsam serbest bırakacaktım.

Nehar her zaman ele avuca sığmaz bir karakter olmuştu. Bizi bir hastaneye apar topar ilk götürüşü değildi. Fakat ilk

defa mesele bu kadar ciddiydi. Babamı polis aramış ve Nehar'ın vurulduğunu söylemişti. Bir silahla!

Bizim başımıza sürekli akıl almaz şeyler gelirdi, daha önce de söylediğim gibi kendimizi durmadan olmadık durumların içinde bulurduk ama ailemizde kimsenin silahla ya da polisle işi olmamıştı bugüne dek. Bu yüzden olan bitene inanmakta güçlük çekiyordum. Her an göz bandımı kaldırıp gerçek dünyaya gözümü açacak ve gördüğüm saçma rüyayı kızlara anlatmak için telefonumu elime alacak gibiydim fakat öyle olmadı. Hastaneden içeri girerken ve koşturarak Nehar'ın durumunu öğrenmeye çalışırken yaşananların tamamen gerçek olduğunu anladım.

"Sakin olun," demişti hemşire, anneme. "Kızınız yoğun bakımdan çıktı. Şu an uyuyor ama hayati tehlikesi kalmadı. Birazdan onu görebilirsiniz."

İşte bu cümleyle birlikte dizlerimin bağı çözülmüştü. Artık zapt etmek zorunda olmadığım gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken Efe'nin beni tutmasıyla ayakta kaldım. En sonunda onun boynuna sarılıp ağlarken buldum kendimi. Ailede teselli konusunda en başarısız iki isimden birisiydi Efe. Kimse duygusal meselelerde Hare kadar kötü olmasa da Efe'nin de bu tarz duygu patlamalarında eli ayağına dolaşırdı. Buna rağmen bana sarılıp Nehar'ın iyi olacağını, bunu atlatacağımızı söylerken iyi bir iş başarmıştı.

Nehar'ın alındığı özel odanın önüne geldiğimizde bizi Azra ve Feza karşıladı. Azra'nın bir anda haykırarak, "Kuzey amca!" diye bağırmasını şaşkınlıkla karşılasam da bizi durduramadığında ve apar topar odaya girdiğimizde sebebini anladım. Zira hastane yatağında kız kardeşim Nehar, Mine teyzenin oğlu Ateş'le beraber yatmaktaydı ve ailedeki kimse böyle bir şeyle karşılaşmayı beklemiyordu. Hiç kimse.

Gürültümüz Ateş'i uykusundan uyandırdı. Apar topar yataktan kalkıp şaşkın ve mahcup bakışlarla karşımızda di-

kilirken ne diyeceğini bilemez bir haldeydi. Eminim o da uyanır uyanmaz karşısında on kişilik bir misafir grubu görmeyi beklemiyordu.

Babam normalde sakin bir adamdır. Fakat önce kızının vurulması, ardından da böyle bir sürprizle karşılaşması pek normal bir durum olmadığından bir anda sinirlendiğini görmek beni şaşırtmamıştı. "Neler oluyor burada?" diye bağırırken kimse onun önüne geçmeyi akıl edemediği için Ateş'in üzerine yürümeye başlamıştı. "Benim kızım neden yaralı bir şekilde hastane yatağında yatıyor ve sen neden onun yanındasın Ateş?"

Ellerini kızıl saçlarının arasından geçirirken kireç gibi beyazlayan Ateş'in geri adım atmasını bekledim ama atmadı. Babam ona doğru ilerlerken, "Özür... Özür dilerim," dedi. "Ben..."

Cümleleri toparlayamıyor gibi göründüğü sırada babam, "Sen ne?" diye çıkışınca annem derhal araya girdi.

Saatlerdir tutmaya çalıştığı hıçkırıklarını tüm hiddetiyle koyuverirken, "Kuzey!" diye bağırdı. "Benim bebeğim burada ne halde, sen orada neyin peşindesin?" Bunu söyledikten sonra elleriyle yüzünü yelpazelediği kısa bir an yakaladım. "Ay ben çok kötü oluyorum." Ardından ağır bir şekilde yere süzülüşünü izledim ki yerle buluşmadan babam yetişip onu kaldırdı.

Annem bir anda kendinden geçince Ateş ve Nehar'ın meselesi askıya alındı elbette. Zavallı çocuk derin bir nefes alırken neredeyse bayıldığı için anneme teşekkür edecekti.

Kaosla başlayan gün kaosla devam etti. Annem hemşireler tarafından bir odaya alınırken babam, teyzem ve diğer büyükler onun peşinden gitti. Gençlerse Nehar'ın odasında kaldı ve elbette, tüm tehlikeler uzaklaştırıldığında hepimiz Ateş'e döndük.

Ayaz ona sakin sakin bakarak, "Eğer Kuzey amca da Zeynep'in babası gibiyse," dedi. "Seni bir an önce şehir dışına çıkarmamız lazım."

Ateş'in kızıl kaşlarının tereddütle birbirine yaklaştığını görünce, "Korkma," dedim. "Babam çok daha sakin bir adam. Ama artık birinin bize kardeşimin neden vurulduğunu açıklaması gerekiyor."

İşte bu noktada Azra ve Feza araya girdi. Bize hikâyeyi en başından itibaren anlatmaya koyuldular. Kendi adıma konuşmam gerekirse nutkum tutularak dinledim bütün yaşananları. Çünkü asla ama asla tarihi eser kaçakçılarının işin içine girmesini, kız kardeşimin bir replika yüzünden bin türlü dolap çevirmesini ve kötü insanların peşine düşmesini beklemiyordum. Ruhumuz bile duymamıştı bütün bunları. Olayların birinden bile haberimiz yoktu.

"Aptallar," dedi Hare olan biten her şeyi duyduktan sonra. "Nasıl bu kadar pervasız olabildiniz?"

"Onu durdurmak için her şeyi yaptık," diye karşılık verdi Feza. "Fakat Nehar bu. Zapt edilemiyor."

Azra başını sallayarak ikizine katıldı. "Gerçekten zapt edilemiyor."

Bu sırada olayın esas kahramanı Nehar uyanıp aramıza katılmaya karar verince konu biraz dağıldı. Hepimiz onun başına üşüştük elbette. Ben kardeşimi o halde görmeye dayanamayıp ağlayarak boynuna sarılırken diğerlerinin rahat bir nefes aldığını duyabiliyordum. En gamsız görünenimiz bile çok endişeliydi. Hemşire hayati tehlikeyi atlatması hususunda bize güvence vermiş olsa da Nehar gözlerini açana dek bir parçamız buna inanmakta zorlanmıştı.

Nihayet onun sesini duyduğumuzda hepimizin gevşediği ortadaydı. Benim omuzlarımdaki gerginlik azalmış, kalbime bir rahatlık yayılmış ve nihayet Nehar dışında başka şeyleri düşünecek aşamaya gelebilmiştim.

Aklıma ilk gelen işim oldu. Yani aslında Âdem'di ama onu düşünmeye şu an için gücüm yoktu. Bu yüzden işime odaklandım. Cep telefonumu çantamın diplerinde bulduğumda şarjının bitmiş olduğunu gördüm. Annem, Nehar'ın dinlenmesi için bizi odadan kovaladığında bizim kızlardan bir şarj aleti bulup telefonumu açtım. İlk işim Tuğba'yı arayıp durumdan haberdar etmek oldu. Ona isterlerse ben dönene kadar tatil yapabileceklerini söyledim ama Tuğba buna şiddetle itiraz etti. Benim dükkânı hiç merak etmememi, yalnızca kardeşimle ilgilenmemi, Elif'le beraber her şeyi halledemeseler bile ellerinden geleni yapacaklarını söyledi. Ona defalarca kez teşekkür edip telefonu kapattıktan sonra bütün bu olanlardan bitap düşen annemle ilgilenmeye koyuldum.

Annem, Nehar'ın gülüp konuştuğunu görünce biraz toparlamıştı ama babam hâlâ çok öfkeliydi. Hem Nehar'a hem de onunla bu işlere bulaşıp bize hiçbir şey söylemeyen suç ortaklarına. Ama en çok Ateş'e. Bunu ilk başta bir babanın kıskançlığı olarak yorumlasam da onun Ateş'le konuşmasına kulak misafiri olduğumda öyle olmadığını görmüştüm.

"Nehar senin yanındayken onda aklım kalmazdı," demişti Ateş'e. "Sen aklı başında bir adamsın çünkü. Yani diğerlerine oranla... O yüzden Nehar'a göz kulak olabileceğine inanıyordum. Kızımın senin yanındayken vurulabileceği hiç aklıma gelmezdi."

Ateş'in yüz ifadesini bulunduğum konumdan göremiyordum ama sesi oldukça pişman ve mahcup çıkıyordu. "Çok üzgünüm. Böyle olmasını hiç... Hiç istemedim. Sadece bir an dikkatim dağıldı ve işler kontrolden çıktı."

Babam da onun üzüntüsünü hissetmiş olacak ki daha fazla üstüne gitmedi. "Dikkatini neyin dağıttığını sormayacağım çünkü cevabın hoşuma gideceğini zannetmiyorum," dedikten sonra biraz önceki kadar sert olmayan bir sesle ek-

ledi. "Nehar'la beraber sen de cezalısın. Çocuk gibi davranırsanız çocuk gibi muamele görürsünüz. Aklınız başınıza gelene kadar baş başa görüşmek yok. Yan yana oturmak bile yok."

Bu sözlerinde ciddi olduğunu düşünmemiştim ama oldukça ciddiydi. Üstelik sadece Ateş'in de değil, Azra ve Feza'nın da Nehar'la görüşmesini yasaklamıştı. Kardeşimin bunu hak etmediğini söyleyemezdim fakat onun için üzülmeden de yapamıyordum. Abla olmak tam olarak böyle bir şeydi.

O ilk günün akşamı Nehar'ın yanında kalma görevini ben üstlenmiştim. Bunun için annemle büyük bir savaş vermem gerekmişti ama en sonunda onu dinlenmesi gerektiğine ikna edip babamla otele yollamayı başarmıştım. Zeynep ve Hare de hemşire onları kovana kadar yanımızda kalmışlarsa da en sonunda biraz dinlenmeye gitmişlerdi.

En son herkes gittiğinde ve Nehar daha fazla uyanık kalamayıp uykuya daldığında refakatçi koltuğunda belimin tutulduğunu hissettim ve kendime bir kahve almaya karar verdim. Odadan çıkarken telefonumun çaldığını işitince ilk düşündüğüm annemin rahat duramayıp kontrol için beni aradığı olmuştu fakat ekranda bambaşka bir isim görünce kalp atışlarımın ritmi aniden değişiverdi.

Âdem Arman arıyor.

Telefonumun ekranında yan yana görmeyi en çok sevdiğim üç sözcüktü bunlar. Gördüğümde kalbime hiç ummadığım bir mutluluk dolmuştu. Ayrıca o âna dek Âdem'le konuşmayı yalnızca istediğimi değil, buna ihtiyaç duyduğumu da fark etmemiştim. Oysa bütün olan biten içinde kendisi sık sık aklıma düşmüştü. Fakat akla hayale sığmayacak kadar korku dolu, gergin bir gün yaşadığım için onu özlediğimin, varlığına ihtiyaç duyduğumun farkına varacak kadar bu düşüncelere odaklanamamıştım.

Kalbim pır pır ederken derin bir nefes alıp aramayı cevapladım. "Alo?"

"Alo, Bahar. Nasılsın? Müsait misin?"

Tanıdık sesini duyduğumda kahveyi falan boş verip hastane koridorundaki banklardan birine çöküverdim. Bir adım daha atmaya gücüm yoktu sanki. "İyiyim. Müsaitim. Buyur?"

"Nasıl olduğunu sormak için aramıştım," dedi Âdem. "Bugün Tuğba bahsetti olanlardan. Gün içinde de aramak istedim ama meşgulsündür diye geceyi bekledim."

Bu cümleleri kurarken onu karşımda hayal etmek çok kolaydı. Sanki karşımda, birkaç adım ötemde duruyor, konuşurken ara sıra gözlerime bakıyor, ara sıra da bileğine taktığı siyah tespihiyle oyalanıyordu. Nazik ve mesafeli duruşu gözlerimin önündeyken iç çekmem kaçınılmazdı.

"İyiyim," dedim bir kere daha. "İnanılmaz bir gün oldu ama neyse ki biz İzmir'e varmadan Nehar hayati tehlikeyi atlatmıştı. Şu an durumu iyi. Haliyle ben de iyiyim. Sadece... Çok yorgunum."

Bunu birine söylemek iyi hissettirmişti. Annemle ya da babamla bunu paylaşamazdım, zira hemen burada kalmak için diretmeye başlarlardı. Kuzenlerim için de aynı şey geçerliydi ama Hare'yle Nehar'ı böyle gergin bir günün ardından baş başa bırakmak çok yanlış olurdu ve Zeynep hamile olduğu için elimden gelse onu hastane sınırlarından içeri bile sokmazdım. En azından bu akşamlık bu iş bana düşüyordu. Şikâyet etmeden bunu üstlenmiştim ama biraz yorgun olduğumu biriyle paylaşabilmek de hoştu.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı Bahar?" diye sordu Âdem. Sorusundaki samimiyet öyle barizdi ki herhangi bir şey istesem hiç sorgulamadan yapacağına emindim.

Gün boyunca dudaklarıma uğrayan en geniş gülümsemeyle "Düşünmen yeter," dedim. Sonra aklıma ani bir fikir

geldi ve gözüme dâhiyane göründü. "Yine de bana kafamı dağıtacak bir şeyler anlatsan sana minnettar olurum."

"Tabii," dedi neredeyse hiç duraksamadan fakat sonra kısa bir sessizlik oldu. Bunu garipsemedim zira birisi gelip sizden aniden bir şey anlatmanızı istese muhtemelen siz de bir an için donakalırdınız. En sevdiğiniz kitabın, en sevdiğiniz filmin sorulması gibi bir şeydi bu. Beyniniz kısa bir an için çalışmayı bırakıyordu.

Neyse ki bu sessizlik uzun sürmedi. Âdem birkaç saniye sonra, "Gençken babamın sık sık yurt dışına çıkması gerekirmiş. İş için. Ama annemin uçak korkusu olduğundan onunla gidemezmiş," diye anlatmaya koyuldu. "O zamanlar babaannem ve dedem de onlarla yaşadığı için ayrı kaldıkları sürede uzun uzun telefon görüşmeleri de yapmaya çekinirlermiş. Babam gittiği yerde bir haftadan uzun kalmadığı için o gittikten sonra mektup da yollayamazmış annem. Mektup varmadan babam dönmüş olurmuş çünkü. Bu yüzden babam yola çıkacağı zaman ona birkaç tane mektup yazıp babamın valizine sıkıştırırmış. Babam da gittiği yerde, annemin mektupların üzerine yazdığı tarihlerde o mektubu açar, okurmuş."

Yüzüme yayılan geniş sırıtış bir hastane koridoruna pek münasip değildi fakat böyle bir hikâyeye gülümsememenin yolu yoktu. Hiç beklemediğim türde bir hikâyeydi. Tam ihtiyacım olan türde bir tanesi... Bacaklarımı yukarı, karnıma doğru toplayıp tek kolumla etrafını sardım. "Çok tatlı bir hikâye bu," dedim mayışmış bir sesle.

"Sonra bir keresinde," diyerek hikâyenin devamının olduğunu haber verdi Âdem. "Babam Beyrut'a giderken annem onun yanına üç mektup koymuş. Babam orada beş gün kalacakmış, yani gün aşırı bir mektup okuyacakmış. İlk iki mektupta annemle her zaman beraber kurdukları hayallere

dair şeyler varmış. Geleceğe dair planlar, ümitler... Gelmeden önceki son gece, babam üçüncü mektubu okumuş."

Heyecanla, alt dudağımı hafifçe ısırarak ve bacaklarımı hafifçe iki yana sallayarak dinliyordum onu. "Üçüncü mektupta ne varmış?" diye sordum masal dinleyen bir çocuk gibi. En son babamdan dinlediğim masallarda böyle hoş bir duygu yaşamıştım çünkü.

Âdem hafifçe güldü. Bu sesi telefondan duymak kalbimi sımsıcak yapsa da tam yanında olmayı daha çok istedim. Keşke burada olsaydı diye düşünmekten alamadım kendimi. Keşke yanımda olsaydı ve gülüşünü görebilseydim.

"Üçüncü mektupta hayallerine artık benim de dâhil olduğumu öğrenmiş babam."

Bu cümle dudaklarımdan uzunca bir, "Ya..." nidasının kopup gitmesine sebep oldu. Öyle güzel bir hikâyeydi ki kendimi on beş tane yavru kediyle aynı odada bırakılmış gibi sevgi dolu hissediyordum.

"Bu hikâyeyi anlatmayı çok severdi babam," dedi Âdem. "Yaşadığı en uzun yolculuğun Beyrut'tan dönüşü olduğunu, eve varabilmek için elinden gelse kanatlanıp uçacağını söylerdi. Annemin yazdığı bütün mektupları saklardı ama o üçüncü mektup odalarındaki düğün fotoğraflarının tam yanında, bir çerçevenin içinde dururdu. Hâlâ da orada."

"Bu şimdiye kadar dinlediğim en güzel hikâyelerden biri," derken başımı dizlerime yasladım. Elimde olsa başımı Âdem'in omzuna yaslardım. İçim bir pamuk şeker gibi şekerli ve yumuşacık olmuştu. "Babanı çok seviyorsun, değil mi?" diye sordum biraz mayışmış bir sesle. Günün yorgunluğu hepten üstüme çökmeye başlamıştı artık.

Âdem hiç duraksamadan, "Muhteşem bir adamdı," diye cevapladı. "Onun gölgesi kadar bile olabilir miyim bilmiyorum."

"Sen de muhteşem bir adamsın," dedim fısıltıya benzer bir sesle. Artık Âdem ona olan hayranlığımı fark etmediyse bile yapacak bir şey yoktu. Şimdi öğreniyordu işte. "Daha önce senin gibi biriyle hiç tanışmadım."

Kısa bir sessizlik yaşandı. Bu sırada kalp atışlarım hızlanmış ve şiddetlenmişti. Nihayet Âdem, "Ben de daha önce senin gibisiyle tanışmadım," dediğinde göğsüme rahat bir nefes doldu. "İnşallah kardeşin bir an önce iyileşir ve buraya dönersin."

Tiz bir sevinç çığlığı koyuvermemek için kendimi zor zapt ettim. Kimse kusura bakmasın ama bu, seni özledim demekti. Dilimizde aynı dua vardı. Ben de bir an önce Nehar'ın iyileşmesini ve mahalleye geri dönmeyi istiyordum çünkü Âdem'i özlüyordum. O da aynı şeyi istiyorsa, o da aynı şeyi hissediyor demekti. Aksini asla kabul etmiyordum.

"İnşallah," dedim. "Çok teşekkür ederim Âdem. Hem harika hikâyen için hem de..." *Beni özlediğin için?* "Diğer her şey için."

"Lafı bile olmaz," dedikten sonra biraz durakladı. "Ben seni tutmayayım. Allah'a emanet Bahar Çiçeği."

Kendi kendime, "Bahar Çiçeği mi?" diye mırıldandığım sırada Âdem çoktan telefonu kapatmıştı. Oysa ben hâlâ şaşkınlıkla, hattın diğer ucunda artık kimse olmamasına rağmen telefonu kulağımda tutuyordum. "Bahar Çiçeği mi?" dedim bir kere daha.

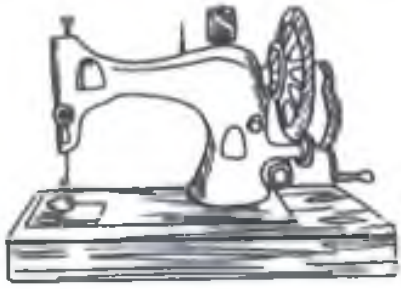
Bahar Çiçeği.

Dudaklarımdan şen bir kahkaha döküldü. Önümden geçmekte olan bir hemşire bana garipseyen bir bakış atınca kendimi biraz toparladım ama çok geçmeden bir kıkırtı daha kaçıp gitti dudaklarımdan. Nasıl sakin olunacağını unutmuş gibiydim. Böyle korkunç başlayan bir günün böyle güzel bitiyor olmasını kavrayamıyordum. Nasıl mümkün olabilmişti bu? Âdem bunu nasıl mümkün kılabilmişti?

Keşke Âdem'le aramızda yüzlerce kilometre olmasaydı. Keşke tam şu an, bana böyle güzel hissettirdiği için gidip onun yanağına tatlı bir buse bırakabilseydim.

Kardeşinle ilgilen, dedi Firuş. *Bırak şimdi Âdem'i, yanaklara konulan buseleri falan.*

Doğru söylüyordu. Bütün sevincimi ve heyecanımı kucağımda toplayıp ayağa kalktım. Kahve isteğimden vazgeçmiştim. Odaya, Nehar'ın yanına geri döndüm, refakatçi koltuğuna güzelce kuruldum ve yaptığımız telefon konuşmasını zihnimde tekrar tekrar oynatıp tekrar tekrar mutlu olurken uykuya daldım.

12

Nehar'ın yanında sadece beş gün durdum. Durabildim demek daha doğru olur aslında. Bana kalsa kardeşim hastane yatağından sağlıklı bir şekilde kalkana dek başucundan ayrılmazdım ama böyle şeyler bana kalmıyordu. Yetiştirmem gereken elbiseler vardı ve Nehar her gün daha iyiye giderken, üstüne üstlük başında onunla ilgilenecek otuz kişi varken bu elbiselere dair endişelerim gitgide artıyordu. Ailem de bu artan endişe oranının farkındaydı elbette. Bana ikinci günden sonra eve dönmemi söylemeye başlamışlarsa da onlara uzunca bir müddet kulak asmadım. Fakat en sonunda Nehar da dâhil herkes el birliğiyle beni havaalanına postalayınca daha fazla direnemedim. Bir uçağa atladım ve İstanbul'a geri döndüm.

Aklım, bütün ailemle birlikte İzmir'de kalmıştı. Fakat İstanbul'a dönüş için de heyecanlanmadığımı söyleyemezdim. Zira İzmir'de olduğum her akşam Âdem beni aramış, nasıl olduğumu sormuş, her zaman uzun uzun konuşamasak da kısa sohbetlerle günümü şenlendirmişti. Bu benim için inanılmaz değerli bir şeydi. Ve şimdi evime dönüp onu gö-

recek olmanın heyecanı nefes borumu çiçeklerle böceklerle tıkıyordu âdeta.

Sabah uçağa binmeden önce onu aramış ve nihayet döneceğimi, hatta öğleden sonra dükkâna bile gelebileceğimi söylemiştim. Telefonu kapattıktan sonra ona bu şekilde haber vermek biraz tuhaf hissettirmişti ama o noktadan sonra yapacak bir şey yoktu. Hem zaten ben en başından beri kartlarım açık oynamıyor muydum?

Havaalanından eve ulaştığımda ilk yaptığım şey kendimi bir duşa atmak ve üzerimdeki hastane ve yol kokusundan kurtulmak oldu. Banyo sonrası bakım rutinimi bu defa biraz kısa tutmak zorunda kalmıştım, zira cildimle saatlerce ilgilenecek kadar vaktim yoktu. Saçlarımı da kurutup güzelce taradıktan sonra kendi hallerine bırakmaya karar vermiştim.

Üzerime beyaz bir tişört, altıma da kiremit rengi, salaş bir etek giydikten sonra havadaki parlak güneşe aldanıp kendime rahat bir sandalet seçtim. Henüz sandaletler için erken olsa da spor ayakkabı giymek istememiştim. Ayaklarımın biraz özgürlüğe ihtiyacı vardı.

Evden çıkmadan önce Tuğba'yı aradım ve ona biraz sonra yola çıkıp geleceğimi söyledim. Tuğba da Âdem gibi beni sık sık aramış, hem halimi hatırımı sormuş hem de yaptıkları işlerle ilgili beni bilgilendirmişti. Ben başlarında olmadığım için çok ilerleyememişlerdi ama hiçbir şey yapmamış olmaktan daha iyiydi.

Tuğba'yla konuştuktan sonra hızlıca çantamı toparladım, evdeki son kontrolleri yapıp evden çıktım.

Evden çıkarken aklımda dünya kadar şey vardı. Kardeşim, ailem, elbiseler, işler... Kalbim de heyecanla, umutla, çekinceler ve endişelerle tıka basa doluydu. Dolayısıyla bahçe kapısını kapatıp önüme döner dönmez Âdem Arman'ı karşı kaldırımda görmeyi hiç ama hiç beklemiyordum. Ak-

lımdaki son şey bile bu değildi. Bu, ancak bir uyku öncesi düşü olabilirdi.

Onu gördüğüm anda öylece donakaldım. Tam karşımda, birkaç metre ötemde, arabasının önünde bir o yana bir bu yana yürüyordu. Üzerinde siyah bir pantolon ve siyah, kısa kollu bir tişört vardı. Saçları güzelce geriye doğru taranmışsa bile biraz dağılmıştı. Beni fark ettiğinde duraklayıp bana döndü ve gözlerimiz kenetlendi. İlk birkaç saniye onun gerçekten burada olup olmadığını kavramaya çalıştım. Ardından ânın gerçekliği büsbütün ele geçirdi beni. Buradaydı.

Gerçekten buradaydı ve ben onu çok özlemiştim. Hem de tahmin ettiğimden daha fazla. Güzel yüzünü, ikide bir sakalını düzelten beyaz ve biçimli ellerini, erimiş bir metali anımsatan yoğun bakışlarını... Sahip olduğu her bir detayla, etrafına yaydığı o tuhaf çekicilikle, tamamen kendine has oluşuyla birlikte onu çok özlemiştim.

Korku, gerginlik, telaş ve endişelerle geçen günlerin ardından kalbimi bir sel gibi basan özlem duygusu içimdeki tüm direkleri devirdi. Dayanacağım, sırtımı yaslanıp soluklanacağım hiçbir şey kalmadığında önümde iki seçenek vardı; ya dizlerimin üstüne çöküp ağlamaya başlayacaktım ya da koşup Âdem'e sarılacaktım.

Tabii ki mantıklı olanı seçtim. Sandaletlerimin koşarken çıkardığı sesler eşliğinde Âdem'le aramızdaki mesafeyi tükettim ve kendime bu hareketi sorgulamak için en ufak bir zaman bırakmadan kollarımı onun gövdesine doladım.

Hiçbir zaman hislerini kendisine saklayan bir insan olamamıştım. Neşeliysem herkes bilirdi. Üzgünsem de öyle. Beni yalnızca iki haftadır tanıyan kızlar bile stresimi, endişelerimi fark etmekte güçlük çekmiyordu. Ve ben, elbette âşık olurken de farklı olmayacaktım. Zihnimde bu sahneyi ne kadar evirsem çevirsem bile Âdem'e sarılmadığım bir

alternatifi hayal etmem imkânsızdı. Kalbim yeni yeni keşfettiği bu duygularla böyle istila edilmişken bu, tamamen imkânsızdı.

Üstelik Âdem'e sarılmak harika bir şeydi. Kollarımın onu sarması, başımın sanki yerini bulmuş gibi omzuna yaslanması ve aramızdaki o katlanılmaz mesafenin eriyip yok olması muazzamdı. Ani atağım onu ilk başta şaşırtmıştı, belliydi. Fakat sonra o da elini uzattı ve hafifçe saçlarımı okşadı. Ayrıca hiç bu yakınlıktan rahatsız olmuş gibi durmuyordu ki bu da benim şımarıp geri çekilme işini biraz ertelememe sebep olmuştu.

Kokusu ciğerlerime sinene dek bekledim. Sonra hafifçe sıcaklığından uzaklaştım ve onu azat ettim. Yüz yüze geldiğimizde yüzümün kıpkırmızı kesildiğini biliyordum ama içimde hiç pişmanlık hissetmiyordum.

"Beni şaşırttın," dedim Âdem'e, gözlerine bakmaktan imtina ederek. "Seni beklemiyordum."

Âdem'in güldüğünü göremedim, o sırada sandaletlerime bakıyordum ama gülüşünün sesini duydum. "Ben de bunu beklemiyordum," diye mırıldandı. Sesi o kadar alçak çıkmıştı ki bunu bana mı söyledi yoksa kendi kendine mi konuştu anlayamadım. Zaten hemen sonra, "Yakınlardaydım," dedi. "Seni de görmek istedim buralardayken. Mahalleye gideceksen beraber gideriz belki dedim."

Tek elim saçlarıma gitti ve yüzümü örten birkaç tutamı kulağımın arkasına sıkıştırırken gülümseyerek, "Olur tabii," dedim. "Teşekkür ederim."

Bunu söyledikten sonra nihayet başımı kaldırıp Âdem'le yüz yüze gelme cesaretini buldum kendimde. Kalbim gümbür gümbür atarken onun gri bakışları birkaç saniye boyunca yüzümü arşınladı. Ardından tam olarak çözemediğim bir ifadeyle hafifçe koyulaştı.

"Yorgun görünüyorsun," dedi bana usulca. "Yani, yüzünde bir değişiklik yok ama sanki... Küçülmüş gibisin biraz."

Söylediklerinden tereddüt eder gibi hafifçe kaşlarını çattığında istemsizce kıkırdadım. Gerçekten yorgunluk insanı biraz küçültüyordu, değil mi?

"Yoruldum," derken sesimden de hissediliyordu bu. "Ama neyse ki kardeşim iyi. Her geçen gün iyileşiyor ve bütün bu mevzu da tarihe karışmak üzere bizden yavaş yavaş uzaklaşıyor. Yani iyi olacağım."

Âdem başını salladı. "Çok şükür," diye mırıldandıktan sonra bana arabaya binmeyi teklif etti. Ben de kabul ettim. O şoför koltuğuna geçti, ben de hemen yolcu koltuğuna yerleştim. Âdem arabayı çalıştırır çalıştırmaz arabanın radyosu da çalışmaya başladı ve içeriye Zeki Müren'in eşsiz sesi doldu.

"Bir bahar akşamı," diyordu sanat güneşimiz o pürüzsüz, muazzam sesiyle. *"Rastladım size."*

Yüzümü büyük bir gülümseme ele geçirirken bir refleks olarak alçak bir sesle ona eşlik etmeye başladım. Şarkılarla iç içe bir aile olduğumuzdan güzel bir şarkı duyduğumda kendimi ona kaptırmam hiç zor olmuyordu. Sesim de güzel sayılırdı. Dolayısıyla keyifli bir ânı bir şarkıya eşlik ederek taçlandırmaktan hiç çekinmiyordum.

"Sevinçli bir telaş içindeydiniz,
Derinden bakınca gözlerinize,
Neden başınızı öne eğdiniz?"

Şarkıyı söylerken Âdem'le ilk kez bir bahar akşamında karşılaştığımızı hatırladım. Aynı taksiye binişimiz, benim gerçekten sevinçli –biraz da öfkeli– bir telaş içinde olmam aklıma gelince genişçe sırıttım. İkinci karşılaşmamız da bir bahar akşamındaydı ve bunu fark etmek hoşuma gitmişti.

Acaba o da fark etmiş midir diye düşünürken ona yandan bir bakış attım. Bana değil, yola bakıyordu. Fakat yüzünde keyifli bir ifade vardı. Bu sırada Zeki Müren şarkıyı söylemeye devam ediyordu.

"İçimde uyanan eski bir arzu
Dedi ki yıllardır aradığın bu..."

Pekâlâ. Âdem'le ilk karşılaşmamızda içimde eski bir arzu uyanıp bana bunları söylememişti. Yine de onu bir sonraki görüşümde kalbime bazı tohumların ekildiği ve bunu takip eden günlerde bu tohumların hızla filizlendiği doğruydu. Şimdilerde kalbim bahar çiçekleriyle dolup taşıyordu, bu da doğruydu.

"Şimdi soruyorum büküp boynumu, ah
Daha önceleri neredeydiniz?"

Bunu ben de Âdem'e sormak istiyordum. Daha önceleri neredeydin? Onun gibi bir adamın varlığından habersiz o kadar çok zaman geçirmiştim ki... Yani tamam, yirmi altı sene, çok büyük bir kısmını kaplayan çocukluk yıllarım dikkate alındığında pek de uzun bir zaman değildi. Fakat yine de Âdem'i daha erken tanısam daha hoş olmaz mıydı? Bence olurdu.

Aklımda bu düşünceler ve kulağımda Zeki Müren'in kadife sesiyle öylece Âdem'i izlerken o da başını çevirip bana baktı. Bakışlarında ilk anda tatlı bir parıltı varsa da saniyeler içinde bu parıltı söndü ve Âdem çekingen bir ifadeyle, "Bahar," dedi. "Benim sana bir şey söylemem lazım."

Eğer yüz ifadesi bu kadar tereddütlü, tavırları bu kadar gergin olmasa bu cümlenin ardından güzel bir şey bekleyebilirdim. Fakat "Nedir?" diye sorarken beklentilerime genel olarak bir endişe hâkimdi.

"Hani ben seni bir gün eve bırakmıştım ya," diye lafa girdi. Bu sırada bakışları tekrar yola dönmüştü. Yüzünün sadece yarısını görebilsem de sıkıntılı ifadesini kavrayabiliyordum.

"Evet, hatırlıyorum." Yol boyunca konuşup hayatım hakkındaki bir sürü gereksiz detaydan bahsederek evden içeri girdiğimde başımı duvarlara vurduğum bir yolculuk olmuştu. O kadar çok konuşmuştum ki sadece hatırlamak bile tekrar kafamı bir yerlere vurmak istememe sebep oluyordu.

"O gün ben seni eve bıraktıktan sonra, bahçede kız kardeşinle karşılaştım."

Nehar'ın hikâyeye dâhil olmasını hiç beklemediğim için kaşlarım yukarı kalktı. "Nehar'la mı?"

Âdem usul usul başını salladı. "Orada ayaküstü tanıştık ve bana saatlerle ne kadar ilgilendiğimi sordu."

Saat ve Nehar kelimeleri peş peşe gelince hikâyenin devamını tahmin etmem hiç de zor olmadı. Hikâyedeki diğer boşlukları tamamlayacak bilgiye ve zekâya sahiptim. Üstelik kardeşimi çok iyi tanıyordum. Elimi alnıma götürüp başımı iki yana sallarken, "Seni de bu işe dâhil etti, değil mi?" diye sordum. Bazen Nehar'ı eşek sudan gelene kadar dövmek istiyordum ama gidip bir yerlerde kurşun yemeyi başardığı için bunu yapamıyordum. Belki iyileşince yapardım.

"Yani, bana bir konuda danışmak istedi ve ben de onu pek tekin olmayan birine yönlendirme hatasına düştüm," derken sesi öyle mahzun çıkıyordu ki... "Onu vuran o adamsa eğer... Ben nasıl özür dileyeceğimi bilmiyorum. İnan bana, bilmiyorum."

Sıkıntıyla iç geçirdim. "Nehar manyak bir kadın tarafından vuruldu," dedim Âdem'i teskin ederek. "Keşke seni bu işe hiç karıştırmasaydı ama kendini kötü hissetmene gerek

yok. Eğer sen ona yardımcı olmasaydın da o kendini vurdurmanın bir yolunu mutlaka bulurdu."

Yine de Âdem içtenlikle, "Çok üzgünüm," dedi. "Gerçekten."

"Üzülme," diye itiraz ettim hemen. "Senin bir suçun yok, ciddiyim. Onu tanımıyordun. Uzaktan aklı başında bir insan gibi göründüğü için de gidip kendisini vurduracağını tahmin edemezdin tabii ama Nehar hep böyleydi. Onu hiçbir zaman zapt edemedik. Kazalara belalara hep koşar adım gitti ve hiçbirimiz durduramadık."

Bu sözlerim Âdem'i pek de teselli etmişe benzemiyordu. Kaşları hâlâ çatıktı ve yüzünde neşeden eser yoktu. Bu da yorgun gönlümün kaldırabileceği bir manzara değildi doğrusu. İzmir'den buraya gelene dek onun gülüşünü hayal etmiştim ben. Kaş çatışını değil. İşte tam bu sırada aklıma onu güldürecek bir şey, İzmir'den onun için aldığım hediye geldi ve hevesle doğruldum. Çantamı açıp hızlıca karıştırdım, siyah kadife bir kutu bulduğumda gülümseyerek çıkardım.

"Bunu İzmir'de bir antikacıda gördüm," dedim usulca. "Eğer satıcı beni kandırmadıysa çok eski bir parçaymış. Fiyatı çok yüksek değildi ve satıcıya bu kadar eskiyse neden bu kadar ucuz olduğunu sorduğumda bana, ona çok iyi bakılmadığını söyledi."

Bu sırada Âdem beni şaşırtan bir şey yaptı ve arabayı sağa çekip durdurdu. Arabanın durmasının ardından bana doğru dönüp tüm dikkatini bana verdi.

Heyecanım kalbimde anbean yükselirken, "Ona iyi bakacak birilerine ihtiyacı varmış," diye konuşmaya devam ettim. "Ve benim de aklıma sen geldin. Ona hak ettiği değeri verebileceğini düşündüm."

Bunları söyledikten sonra hiçbir şey demeden usul usul yüzümü izleyen Âdem'e elimdeki kutuyu uzattım. "Umarım seversin."

Âdem kutuyu güzel parmaklarıyla kavradı ve tansiyonumu daha fazla yükseltmeden kapağını kaldırdı. İçindeki kordonsuz, eski saatle karşılaşınca genişçe gülümsemesi ne zamandır tuttuğumu bilmediğim bir nefesi rahatça koyuvermeme sebep oldu. Gülümsediyse beğenmiş demekti. Beğendiyse de ona saçma bir hediye almadığım manasına gelirdi bu.

Antikacıya Efe'yle beraber girmiştik. Daha doğrusu otele dönerken gördüğümüz yere onu çekiştirerek sokmuş ve ben etrafı merakla dolanırken onun yanı başımda mızırdanmasını dinlemiştim. Bu kordonsuz, eski saati bulunca çok heyecanlanmıştım ve Efe bunun saçmalık olduğunu düşünmüştü. Eski ve çirkin bir saatti ona göre. "Ben sana daha güzelini alırım," demişti fakat ben öyle düşünmüyordum.

Gümüş renkli saatin etrafı hafifçe paslanmıştı ama giderilmeyecek bir pas değildi. Kadranının kenarlarındaki Romen rakamları çok zarif görünüyordu. Fakat beni asıl etkileyen, kadranın tam ortasındaki gül motifi olmuştu. Neden bilmiyorum ama bu eski saat beni hem hüzünlendirmiş hem de gülümsetmişti. Onu Âdem'in ellerinde görmek istemiştim. Sanki Âdem, bu saatten kiri pası temizleyip onun kim bilir hangi zamandan miras kalmış güzelliği ortaya çıkarabilir gibi gelmişti.

Elbette bu bir kadın saatiydi. Dolayısıyla Âdem koluna takamazdı. Fakat onun saatleri yalnızca takmak için istemediğini biliyordum. Saatlerle ilgilenmeyi, haşır neşir olmayı seviyordu. Bu hediyenin amacı da buydu.

"Belki tamir ettikten sonra vitrinine koyarsın," dedim. "Ya da Nergis teyzeye hediye edersin."

Âdem bakışlarını incelediği saatten ayırıp bana döndü. "Sen takmaz mısın böyle bir saat?"

Bu soruyu beklemediğim için biraz şaşırdım. "Takarım elbette," derken samimiydim. "Fakat onu sana ben hediye ediyorum. Geri alsam saçma olmaz mı?"

Başını iki yana salladı Zamanın Efendisi. "Sen bana eski bir saati iyileştirmenin keyfini hediye ediyorsun," dedi. "Ben de sana tamir edilmiş ve kalan ömründe iyi bakılmaya muhtaç bir saat hediye edeceğim." Gülümseyişi yüzüne ağır ağır yayıldı. "Bence güzel bir anlaşma."

Hiç beklemediğim bir anda göğsüm genişledi. Çok beğenerek aldığım bu eski saatin Âdem'in dokunuşlarıyla parlayıp güzelleştiğini ve kendisine bileğimde bir yuva bulduğunu hayal ettim. Genişleyen göğsüm heves ve beklentiyle doldu. "Sen öyle diyorsan," dedim Âdem'e. "Öyle olsun."

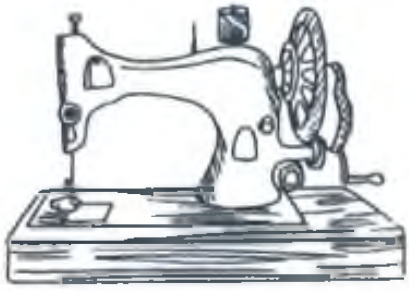
"Çok teşekkür ederim. Benim için kıymetli bir hediye." Usul ve samimi bir sesle bunu söyledikten sonra siyah kutuyu kapattı, arabanın torpido gözüne koydu ve arabayı tekrar çalıştırdı. Bir kere daha yola koyulduk. Arabanın radyosu bir kere daha çalmaya başladı. Bu defa radyoda Zeki Müren yerine Muazzez Ersoy vardı. Yine nostaljik bir şarkı çalıyorken Âdem, "Mahalleyi özledin mi?" diye sordu. "Züleyha seni çok özlemiş. Ne zaman döneceğini öğrenmek için başımın etini yedi."

İzmir'de geçirdiğim beş gün boyunca sadece Âdem'i özlememiştim. Mahalledekileri de özlemiştim. Bu yüzden Âdem'in sorusuna, "Evet," diye cevap verirken hiç tereddüt yaşamadım. "Kızları ve tabii özellikle Züleyha'yı çok özledim."

Sonra Âdem'e ben yokken mahallede neler olduğunu sordum. Önce pek bir şey olmadığını söyledi, ardından Züleyha'nın ortalığı karıştırmasıyla birbirine düşen Suat ve

Fuat'ın mahalledeki herkesi güldüren kavgasını anlatmaya koyuldu. Yolun geri kalanını böyle eğlenceli anılar ve kahkahalar süslerken ilk gördüğümde ayrı dünyaların insanları olduğumuza inandığım bu tuhaf adamın dünyasında kendime küçük de olsa bir yer açtığımı fark ettim. Mahallesi artık benim de mahallem sayılırdı. Ailesine ve çevresine aşinaydım. Her geçen gün onu daha yakından tanıyor ve artık yalnızca ondan hoşlandığımı söyleyemiyordum. Şu kısacık zaman içinde ona tutulmayı başarmıştım ve şimdi kalbimde sevgisi her geçen saniye daha fazla yer kaplıyordu.

Beklenen olmuştu. Âdem Arman'a körkütük âşık oluyordum.

13

"Moral bozmak yok. Programın biraz gerisinde kaldık ama yetiştireceğiz. Sadece sıkı çalışmamız gerekiyor. Delicesine çalışmamız gerekiyor. Delicesine çalışırsak işleri yetiştirebiliriz."

Bu cümleleri kızları teselli etmek, yatıştırmak için söylerken ve hiç başarılı olamazken zihnimin içinde Firuş telaşla bir o yana bir bu yana koşturuyor ve *"Yetişmeyecek!"* diye bağırıp duruyordu. Açıkçası ben de yetişmeyeceğini düşünüyordum. Harika bir iş fırsatı yakalamıştım ve peşime dolanan aksilikler yüzünden bu fırsatı mahvetmek üzereydim. Karamsar olmamaya çalışıyordum, gerçekten. Ama durum buydu.

Önce Nehar'ın vurulması her şeyi karıştırmıştı. Beş günü İzmir'de geçirmem zaten bütün programı altüst etmeye yeterken bir de anlaştığım kumaşçıyla bir sıkıntı yaşamıştım ve iki gün de bu sebeple geride kalmıştık. Daha işin başında sayılırken bir haftalık gecikme, göğsümdeki stres çatlağının bir stres uçurumuna dönmesine neden olmuştu. Gün içinde düzenli olarak on defa bu uçurumdan düşüyor ve çığlık ata-

rak parçalara ayrılıyordum. Dolayısıyla gergin bir gülümsemeyle söylediğim motivasyon cümleleriyle kimseyi kandırdığım yoktu. Züleyha bile bana, "Ciddi misin?" der gibi bakıyordu ki mevzunun tamamına hâkim olduğundan dahi şüpheliydim.

"Halledeceğiz evelallah da," dedi Tuğba gözlerini tereddütle kısıp. "Sen biraz sakin olmalısın önce."

"Ben sakinim," dedim. Bunu o kadar yüksek bir sesle söyledim ki muhtemelen kahvehanedeki amcalar bile duydu. Bir de sesimde gereksiz, yapay bir neşe vardı tabii. Balataları sıyırmama ve kafamdan dumanlar çıkmasına saniyeler kaldığını gösteriyordu.

Elif beni omuzlarımdan tuttu ve dükkândaki üç kişilik kanepenin üzerine oturttu. Hacer'in annesinden kalan bir mobilyaydı bu kanepe de. "Bayılırsan ya da sinir krizi geçirdiğin için seni hastaneye kaldırmamız gerekirse işler daha kötü olur Bahar," dedi. Sesi korku dolu çıkıyordu. Üstelik söylediklerinde sonuna kadar haklıydı.

"İyiyim ben," dedim iç çekerek. "Çok iyiyim. Çalışmamız lazım şimdi." Bu sırada ellerimle yüzümü yelpazelemeye başlamıştım. Ağlamama ramak kala böyle şeyler yapardım hep ve çoğunlukla işe yaramazlardı. Kızların yanında ağlamamak, kendimi daha da rezil etmemek için hızla ayağa fırladım. "Ben bir dışarı çıkayım. Hava alayım. İki dakika sonra gelirim."

Onların bana itiraz etmesine izin vermeden cep telefonumu alıp dışarıya fırladım. Hemen rehberimi açtım ve Zeynep'in numarasını bulup arama tuşuna bastım. Telefon çalarken ağır ağır sokakta ilerliyordum. Üzerimdeki ince hırkaya sarılırken serin bahar rüzgârını gözlerimin doluşu için bir bahane olarak kullandım.

"Buyur canımın içi," diyerek açtı Zeynep telefonu. Genelde beni böyle sevgi dolu cümlelerle karşılardı. Kızlar arasında yaşı ona en yakın olan bendim. O hızla büyürken ona en önce ben yetişmiştim. Bu yüzden diğerlerinden önce sırlarımızı paylaşmaya başlamıştık. Çok geçmeden Nehar ve Hare de çocukluklarını bırakıp aramıza katılsa da Zeynep'le benim aramdaki o farklı bağ hiç değişmemişti. En rahat onunla dertleşebiliyor, içimi en rahat ona dökebiliyordum. Benim için hem çok iyi bir arkadaş hem de muhteşem bir ablaydı.

"Korkunç bir gün oluyor," derken hiç tereddüt yaşamadım bu yüzden. "Bir sürü aksilik çıktı ve işleri yetiştirebileceğimi zannetmiyorum. Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım Zeynep. Kariyerim başlamadan mahvoldu."

"Sakin ol," dedi Zeynep soğukkanlı bir sesle. "Bunlar ne biçim konuşmalar böyle? Hiç sana yakışıyor mu?"

"Ama durum bu," diye itiraz ederken yanağımdan süzülen bir damla yaşı sildim. "Çok mutsuzum."

"Üniversite üçüncü sınıftaki defileyi hatırlıyor musun?" diye sordu Zeynep. "Hani defileye iki gün kala Yağız bir aydır çalıştığın elbiseyi yanlışlıkla ateşe vermişti."

Elbette hatırlıyordum. Biricik abimi öldüresiye dövmek istediğim ilk ve tek andı o. Sigarasını elbisemin üzerine düşürmüştü ve bunu yaptığını fark edene kadar elbise alev almıştı. Ateşler çoğalmadan hemen söndürse de elbisemde kocaman bir deliğin oluşmasını engelleyememişti.

Hayatımın en büyük sinir krizini o gün geçirmiştim. O kadar çok sinirlenebileceğimi bilmiyordum bile ama ortalığı birbirine katmış, ailemdeki herkesin ödünü koparmıştım. Bu sadece yarım saat kadar sürmüştü tabii. Sonra sinirimin yerini dehşetengiz bir panik almıştı. Defileye iki gün kalmıştı ve benim en iyi elbisemin üzerinde de koca bir delik vardı.

Ağlamalar, zırlamalar, kızların beni teselli etme çabaları bir saat sürmüştü. En sonunda o kadar yorulmuştum ki Zeynep'in omzunda uyuyakalmıştım. Uyandığımda ise daha sakindim ve aklımda bir fikir vardı. Özür dilemek için bana muhteşem bir kahvaltı hazırlayan abimi de yanıma alıp bu fikri uygulamaya koyulmuştum.

Yağız Erarslan el işlerinde çok becerikli bir adam değildi ama hatalarını telafi etmek konusunda bir ustaydı. Bütün gün yanımda durmuş, ben ne dersem onu yapmış ve benim, elbisenin yanan kısmını uzun, ince bir üçgen şeklinde kesip yerine parıldayan, siyah bir kumaş parçasını dikmeme, ardından onu sanki bir yırtmaçmış gibi gizlememe yardım etmişti. Adım attıkça parıldayan kumaş bir görünüp bir kaybolacaktı.

Bunu yapmak hiç kolay olmamıştı ama en sonunda elbiseyi istediğim şekle sokmayı başarmıştım. İlk başta hayal ettiğim elbise değildi artık ama bu hali de güzeldi ve hiç değilse defilede sunabileceğim bir şeyler vardı elimde. Yani günü kurtarmış sayılırdım.

Zeynep'in varmak istediği yeri gördüm ve iç çekerek, "Bu aynı şey değil," dedim. "Bu defa on iki elbise yetiştirmem gerekiyor ve programımın o kadar gerisindeyim ki..."

"Ama bu defa yalnız çalışmıyorsun ve daha fazla vaktin var," diye hatırlattı Zeynep. Sonra bana sakin kalmam ve beynimi pozitif düşüncelerle doldurmam gerektiğine dair upuzun bir konuşma yaptı. O konuştukça ben yavaş yavaş sakinleştim. Endişelerim elbette tükenmedi ama en azından işimin başına dönebileceğim kadar azaldı.

"Bugün Nehar'ın yanında kalacağıma dair teyzeme söz verdim," dedi en sonunda. "Ama yarın ben de yardıma geleceğim. Hatta yanımda Hare'yi de sürükleyeceğim ve her şeyi yetiştireceğiz, anlaştık mı?"

Burnumu çekerek nazlı bir sesle, "Tamam," dedim. Sonra Zeynep, Nehar'ın ona seslendiğini ve kapatması gerektiğini, söylemek istediğim bir şey olup olmadığını sordu.

"Evet," derken sesim tekdüze çıkıyordu. "Bir şey daha söyleyeceğim."

Acelesi olduğunu hissettirerek, "Neymiş?" diye sordu kuzenim.

Sanki manavdan elma almaktan bahsedermişçesine, "Bütün bu karmaşanın içinde ben bir de gidip âşık oldum biliyor musun?" dedikten sonra onun konuşmasına müsaade etmeden ekledim. "Neyse. Sen git, Nehar ile ilgilen. Sonra konuşuruz."

Telefonu kapattığımda yaslandığım duvardan güç alarak doğruldum. Son verdiğim haberle birlikte Zeynep'in yüzünün aldığı şekli hayalimde canlandırmak beni biraz keyiflendirmişti doğrusu. Bu keyfi ve Zeynep'in zihnime ektiği pozitif düşünce tohumlarını peşimde sürükleyerek dükkâna geri döndüm.

Geri döndüğümde zihnim daha sakindi. Böylelikle çabucak çalışmaya odaklanabildim. Kalan zamanda her şeyi yetiştirebilecek miydim bilmiyordum ama elimden gelen her şeyi yapmak zorunda olduğumun farkındaydım. Bu yüzden mızırdanmak için daha fazla zamanım kalmamıştı. Kollarımı sıvadım ve işe giriştim.

Makas sesleri, makine sesleri, havadan sudan muhabbetlerimiz ve kafa dağıtmak için açtığımız hareketli pop şarkılarla saatler geçti. Kızlar normalde çalıştıklarından iki saat daha fazla çalıştılar ki onlardan bunu istememe bile gerek kalmadı. Hatta daha da çalışırlardı fakat artık iyice yorulduklarını fark edip bugünlük bu kadarının yeterli olacağını söyledim.

Onlarla vedalaşıp hepsini dükkândan gönderdikten sonra elbette eve gitmedim. Hayatımın kalan kısmını dükkânda geçirmeye karar vermiştim. En azından bu iş tamamen bitene kadar böyle yapacaktım. Eve gitmek, ailemle zaman geçirmek benim için artık bir lükstü. Yirmi dört saatlik günün yirmi saatini çalışarak geçirmeli, aklımı kaybedene kadar çalışmalı ve ne olursa olsun bu elbiseleri yetiştirmeliydim.

Bu niyetlerle makinemin başına geçtim. Kendime en sevdiğim şarkılardan oluşan bir çalma listesi açıp müziğin dükkânı doldurmasını sağladım ve çalışmaya koyuldum.

Akşam çökene kadar her şey oldukça iyi gidiyordu. Fakat bir ara gözlerim ağrımaya başladı. Gözlerimin ağrısını hissedince uzun dakikalardır baktığım yeri görmediğimi, neredeyse hipnoz olduğumu fark ettim ve telaşa kapılıp makineyi durdurduğumda yanlış dikiş attığımı gördüm. Hem de uzun bir şerit boyunca.

Oflayarak kumaşı makineden çektim ve ağrıyan gözlerimle bir süre inceledim. Ölümcül bir hata değildi. Sadece dikişi söküp yeniden dikmem gerekecekti ama dikiş sökmek çok can sıkıcı bir işti. Çok da vakit alıyordu.

Elimdeki kumaşın dikişini mi sökeyim yoksa başka bir parçanın dikişine mi geçeyim diye düşünürken kapımın tıklandığını işittim. Bir misafir beklemiyordum. Acaba Zeynep mi geldi diye düşünürken kapım açıldı ve Âdem'in yakışıklı siması görüş alanıma girdi.

"Kolay gelsin," dedi Âdem araladığı kapıdan içeri girerken. Elinde iki tane karton bardak tutuyordu. "Mesaiye kalmışsın."

Onu bir anda karşımda bulmak sabahtan beri hiçbir şeyin yapamadığını yaptı ve ciğerlerime derin bir nefes doldurdu. İçim hafifleyip göğsümdeki o katı his yumuşarken genişçe gülümsedim. "Hoş geldin," dedim hevesle. Muhtemelen

darmadağınık görünüyordum. Yüzümde bir gram makyaj yoktu ve saçlarım sürekli karıştırdığım için kabarıp korkunç bir hale gelmişti ama umursamadım. Sonuçta beni görür görmez arkasını dönüp kaçmamıştı, değil mi?

"Hoş buldum," derken ağır adımlarla yanıma yaklaşıp bana elindeki bardaklardan birini uzattı Âdem. "Sana kahve getirdim. Nasıl sevdiğini bilmiyorum ama sert bir kahveye ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Çok kahve düşkünü sayılmazdım ama Âdem haklıydı. Gerçekten bu geceyi çalışarak geçirmek istiyorsam sert bir kahveye ihtiyacım vardı. Sıcak bardağı parmaklarımla kavrayıp Âdem'den alırken, "Teşekkür ederim," dedim minnettarlıkla. "Gerçekten çok ihtiyacım vardı."

Âdem'i oturması için kanepeye yönlendirdim, ben de karşısına sandalyemi çektim. Kahvemden bir yudum aldığım sırada, "Geç saatlere kadar çalışacak mısın?" diye sordu Âdem.

Bakışlarım üzerindeki deri cekette, beyaz tişörtte ve koyu renkli kot pantolonda dolaştı. Bu kadar basit bir kombinle nasıl bu kadar yakışıklı göründüğünü anlamaya çalışırken, "Sabahlayacağım," dedim. "Yoksa hiçbir şeyi yetiştirmek mümkün değil."

Âdem'in kaşları bir an için yukarı kalktı. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra durakladı ve yüz ifadesi eski haline döndü. "Züleyha bahsetmişti birkaç aksilik çıktığından."

Hafifçe gülümsedim. Karşımdaki adamın on beş yaşındaki bir kızla oturup muhabbet ettiğini hayal etmek içimi ısıtırken, "Züleyha sana her şeyi anlatıyor mu?" diye sordum.

Omuzlarını yukarı kaldırıp, "Sanırım," dedi. "Onu sabırla dinleyecek başka kimseyi bulamıyor muhtemelen. Bu yüzden ben çalışırken ya da televizyon izlerken gelip yanıma bağdaş kurmaya bayılıyor."

"Sen dinliyorsun ama..." Usulca fısıldadığım bu cümle bir anda aramızı doldurdu. Âdem'in gözleri, gözlerime kenetlenmişti. O muhteşem gri rengin beni ele geçirmesi bir saniyeyi bile almadı. Böyle anlarda kalbimdeki hislerin dilime yürümesini engellemek o kadar zor oluyordu ki... Tüm yorgunluğuma rağmen ayağa fırlayıp Âdem'e tatlı aşk şarkıları söylemek istiyordum.

Neyse ki henüz aklımı o kadar kaybetmemiştim.

"Daha önce de söylediğim gibi," dedi Âdem. "Birbirimizden başka pek kimsemiz yok. Gevezeliğine katlanıyorum mecbur."

Muhteşem bir adamdı. Söylediği her cümle, yaptığı her şey beni bunun gerçekliğine daha çok ikna ediyordu. "Anlıyorum. Ben de kız kardeşimin gevezeliğine ve durduğu yerde başına bela açışlarına katlanıyorum."

Nehar'ın bahsi geçince Âdem hemen, "O nasıl oldu bu arada?" diye sordu. "Daha iyidir inşallah."

Nehar konusunda kendisini hâlâ suçlu hissettiğinin farkındaydım. Bu yüzden başımı sallayıp, "Çok iyi," dedim. "Hem hızlıca iyileşiyor hem de sonunda biraz uslanma belirtileri gösteriyor. Ailecek umutluyuz."

Açıkçası Nehar'ı uslandıran şey, ölümle burun buruna gelmek miydi yoksa Ateş'e kavuşmak mı, emin olamıyordum. Kız kardeşimin senelerdir bizim kızıl oğlana tutkun olduğu yakınlarda ortaya çıkmıştı. Benim hiçbir duygumu saklayamama durumumun aksine o hislerini herkesten gizlemekte epey başarılıydı. Yani Ateş'le her zaman iyi bir ikililerdi. Birbirlerini sevdiklerini de biliyordum ama bunun romantik bir sevgi olacağı hiç aklıma gelmemişti. Sanırım ilişkilerine hiç yakından bakmadığım içindi. Eğer biraz daha dikkatli baksam birbirlerini nasıl izlediklerini

fark edebilirdim. Nasıl birbirlerine çekildiklerini. Nasıl birbirleri için yaratıldıklarını.

Kardeşim adına seviniyordum çünkü Ateş harika bir adamdı ve birlikte çok mutlu olacaklarına inanıyordum. Bununla beraber aynı mutluluğu kendim için de umuyordum.

Kahvemin son yudumunu içtiğimde Âdem'in karşısında oturmaktan ne kadar büyük bir kıvanç duysam da çalışmaya dönmek zorunda olduğumu hatırladım. "Kısa bir mola harika oldu gerçekten," dedim ona. "Kahve için çok teşekkür ederim fakat sanırım çalışmaya koyulmalıyım."

Gitmesini hiç istemiyordum ama bu sözlerimi duyduktan sonra doğal olarak ayağa kalktı. Ben de ona eşlik ettim. "Rica ederim," derken elimdeki karton bardağı alıp kendisininkiyle beraber iki adım ötedeki çöp kutusuna attı.

Bu noktada bana veda edip gitmesini bekliyordum ama hiç beklemediğim bir şey yaptı. Üstündeki deri ceketi çıkarıp girişteki askıya astı. Sonra yanıma gelip ellerini ovuşturarak, "Çok yetenekli sayılmam," dedi. "Ama eminim sana yardım edebileceğim bir şeyler vardır."

Şaşkınlık her geçen saniye içimde üçe, beşe, ona katlanırken manasızca, "Bana mı?" diye sordum. Neyse ki sorumun saçmalığını hızlıca kavrayıp hemen ardından ekledim. "Hiç gerek yok gerçekten. Yorgunsundur zaten. Nergis teyze de evde bekliyordur..."

Cümlem tamamen bitmeden, "Bahar," diye araya girdi Âdem. "Sabaha kadar burada kalacaksan, ben de sabaha kadar buralarda olacağım. Dükkânda olmamdan rahatsız olursan dışarıda da takılırım ama gecenin bu saatinde burada yalnız kalırsan..."

"Ne olurmuş yalnız kalırsam?"

"Aklım sende kalır," diye bitirdi Âdem cümlesini usulca. Kısa bir sessizlik aramıza doldu. Benim kalbim onu her

geçen saniye daha çok sevmekle meşgulken onun içinde olup bitenlerden haberim yoktu. Fakat bunların güzel şeyler olduğuna dair büyük umutlarım vardı. "Uyuyakalırsan mesela? Kapıyı kilitlemeyi unutursan? Hem hiçbir şey olmasa bile bütün gece burada tek başına canın sıkılır."

Daha fazla nazlanacak değildim. Zira Âdem'in yanımda kalması ve bana yardım etmesi, bitirmem gereken işler için en büyük motivasyonum olabilirdi. "Tamam," dedim uzatmadan ve biraz cilveli bir sesle ekledim. "Kalabilirsin."

Hafifçe gülüp başını eğdi. "Teşekkür ederim Bahar Hanım."

Ben makinemin başına geri dönerken Âdem de peşimden geldi. Onu burada, benim yaşam alanımın, kumaşlarımın, iğnelerimin arasında görmek çok tuhaftı. Tuhaf ve güzel. Buraya ait gibi durmuyordu. Bu işin tuhaf yanıydı. Ama benim için buradaydı. Bu da işin güzel yanıydı.

"Benim yapabileceğim bir şey yok mu?" diye sordu ben yerime otururken. O sırada biraz önce yanlış diktiğim kumaşla göz göze geldim ve genişçe gülümsedim.

"Aslında var," derken üzerinde çalıştığım masanın küçük malzeme çekmecesini açıp iplik temizleme makasını çıkardım ve Âdem'e uzattım. "Bununla şu kumaştaki dikişleri nazikçe sökebilir misin?"

Âdem kumaşla makası eline aldı ve ikisine de uzun uzun baktı. Aslında günlerini saat tamiri gibi ince bir meşgaleyle geçiren bir adam için bu zor bir görev değildi. Fakat malzemeler ona yabancı olduğu için başta yadırgaması normaldi.

Makası onun elinden tekrar aldım. Kumaşın bir ucunu kendime çekerek nasıl yapması gerektiğini gösterdim. "Bak, bu şekilde yapacaksın. Kolay bir iş. Kumaşı delmesen yeter."

Nasıl yaptığımı dikkatle izledikten sonra kumaşı ve makası alıp karşımdaki sandalyeye oturdu Âdem. Yüzünde

dikkat kesilmiş bir ifade vardı. Gri kumaşı güzelce kucağında toplayışını, makası eline yerleştirmesini ve büyük bir konsantrasyonla işe koyulmasını izlerken yüzüme yayılan o kocaman gülümsemeyi zapt edemiyordum. Bu kadar güzel bir adam olması nasıl mümkün olabilirdi? Her seferinde kalbimi başka bir kalesinden fethediyordu. Ona, inceliğine, güzel kalbine, düşünceli haline, ölçülü tavrına karşı koymayı düşünemiyordum bile.

Eğer elbise diker gibi insan dikebiliyor olsaydım ve benden gönlümdeki adamı dikmemi isteselerdi Âdem'in yapıldığı kumaşı alır, Âdem'in ölçülerinde keser, Âdem'in renklerine boyar, Âdem gibi işlerdim.

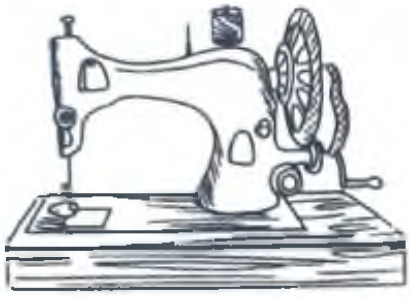
Onu izlemeyi bırakıp işime odaklanmam biraz zor oldu fakat başardım. Böylece ikimiz de çalışmaya koyulduk. Çalışırken elbette bir yandan da sohbet ediyorduk. Âdem bana bu dikiş işlerine nasıl başladığımı sordu, ben de ona bale kursundan oyuncak bebek elbiselerine uzanan hikâyeyi anlattım. Kendi diktiğim bir elbiseyi ilk kez lise ikinci sınıfta, bir okul gösterisinde giydiğimden bahsettim. O da bana annesinin ona gömlek diktiği komik bir anısını anlattı ve bu anıdan anladığım kadarıyla çocukken şu an olduğu gibi ağırbaşlı değildi. Biraz huysuz bir çocuktu.

Saatler böyle akıp gitti. Âdem benim üşendiğim işi yapıp dikişi tamamen sökmeyi başardı. Sonra kalkıp ikimiz için kahve yaptı. Küçük bir kahve molasının ardından tekrar çalışmaya döndüğümde artık neredeyse hiç mecalim kalmamıştı. Fakat katettiğim yol da azımsanacak gibi değildi.

Sabaha karşı hatırladığım son şey dikiş makinesini durdurup başımı çalışma masasına yasladığımdı. Âdem yanıma gelip nazikçe omzuma dokunmuş, ardından beni kanepeye götürmüştü. "Hadi biraz uyu," diye fısıldadığını ve benim de "Allah'a emanet Zamanın Efendisi," diye cevap verdi-

ğimi hatırlıyordum ama bunun rüya mı yoksa gerçek mi olduğunu ayırt edemiyordum. Gülüşünü görememiştim ama gülüşünün sesi rüyalarıma karışmıştı.

Birkaç saat sonra uyandığımda gün aymıştı ve ben dükkânda yalnızdım. Üzerimde Âdem'in deri ceketi vardı. İtiraf etmem gerekiyordu ki hayatımda yaptığım en güzel mesaiydi. Eğer her gece Âdem yanı başımda duracaksa gecelerimi çalışarak geçirme fikrini ciddi olarak değerlendirebilirdim.

14

Zeynep'in beni çimdikleyerek kollarımı morarttığı bilgisini size vermem gerekir. Kendisi ona yaptığım sürpriz itirafın ardından telefonu kapatışım, mesajlarına dönmeyişim ve gece eve gelmeyişim üzerine sinirden deliye dönmüştü. Ertesi gün dükkâna geldiğinde âdeta bakışlarıyla beni öldürmek niyetindeydi ama neyse ki onu sakinleştirmeyi başarmıştım. Elbette bunun bedeli Âdem'le ilk karşılaşmamızdan başlayıp dün geceye kadar olan her şeyi tüm detaylarıyla ona anlatmak olmuştu. Bunu yapmanın beni mutlu etmediğini söyleyemezdim. Üçüncü bir kişiye olan biteni anlatırken fark ettiğim detaylar beni daha mutlu bir insana dönüştürmüştü. Aşk kadar aşktan bahsetmek de güzeldi. İnsan sevdiğini her detayıyla anlatmaktan, kalbini fetheden duyguları diline aktarmaktan büyük keyif alıyordu.

"Son zamanlarda dinlediğim en romantik hikâye!" demişti Zeynep nihayet bana olan öfkesinden sıyrıldığında. "Peki, beni ne zaman tanıştıracaksın bu Âdem'le?"

Ona bunun yakın zamanda mümkün olmadığını söylerken ciddiydim. Şu an onu ve Âdem'i hangi sıfatla tanıştıracağımı bile bilmiyordum ama biraz sabrederse bu küçük

pürüzlerin çözüleceğine dair bir his vardı içimde. Âdem'in benden hoşlandığına, gerçekten hoşlandığına olan inancım her geçen gün daha da kuvvetleniyordu çünkü.

O gün akşama doğru Âdem'le dükkânın kapısında karşılaşmıştık. Ben dolan çöp kovasını boşaltmak için dışarı çıktığımda o da dükkâna doğru yürüyordu. Beni görünce gülümseyip selam vermiş ve "Ne durumda olduğunu merak ettim," demişti. İnsan hiç umursamadığı insanı merak eder miydi kır çiçeklerim?

Kısa bir sohbetin sonunda kendimi bu akşam eve gidip güzelce dinleneceğime dair ona söz verirken bulmuştum. Zaten yorgunluktan bitap halde olduğum için tutamayacağım bir söz değildi bu.

O hafta inanılmaz bir çalışma temposuyla başlamışken hiç beklemediğim bir şey oldu ve ben bir mahalle düğününe davet edildim. Evlenen kişi Tuğba ve Elif'in samimi bir arkadaşıydı. Arada sırada dükkâna uğradığı için biraz muhabbetimiz vardı ve pazar akşamı yapılacak olan düğününe beni de davet etmişti.

Bu düğüne katılmayı çok istiyordum çünkü Âdem de orada olacaktı ve giyinip kuşanmış, makyajlı bir sürü kadının da dâhil olduğu bu etkinlikte onun etrafında olmazsam gece gözüme uyku girmeyebilirdi. Bu yüzden kendime bir hedef koymuştum. Eğer o hedefe ulaşmayı başarabilirsem pazar akşamı o düğüne katılacaktım. Eğer başaramazsam da davul zurna seslerine eşlik eden gözyaşlarımla gelip dükkânda çalışmaya devam edecektim.

Aşkın insanı motive etmek konusunda inanılmaz bir önemi vardı. Beni neredeyse bir süper kahramana dönüştürmüştü. O panikli halimden hızlıca sıyrılmış, göğsümdeki stres çatlağını güzelce sıvamış ve nefes bile almadan çalışmaya koyulmuştum. Ekip arkadaşlarım harika insanlar olduğu için bana uyum sağlamakta hiç sıkıntı çekmemişlerdi. Hatta

Züleyha bile okuldan sonra gelip akşama kadar ufak tefek işlere yardım etmişti. Zeynep ve Hare de iki gün beraber gelip yetenekleri dâhilindeki tüm işleri bitirmişlerdi. Fakat dikiş işiyle çok içli dışlı olmadıklarından üçüncü güne onların yapabileceği bir şey kalmamıştı.

Cumartesi akşamı nihayet aklımdaki hedefin son parkurundayken kendimle ve arkadaşlarımla gurur duyuyordum. Bizim el ele verdiğimizde başaramayacağımız hiçbir şey yoktu.

"Açıkçası bir haftada bu kadar ilerleyebileceğimize hiç inanmıyordum," demişti Elif mankenin üzerindeki elbiselerden biriyle uğraşırken. "Sanırım gerçekten her şeyi zamanında yetiştireceğiz."

Yetiştirecektik. Yetiştirmek zorundaydık ve bu konuda oldukça iyi gidiyorduk.

Pazar akşamı lila rengi, uçuş uçuş elbisem, dağınık bir topuz yapıp arasına birkaç çiçek sıkıştırdığım sarı saçlarım ve kucağımda topladığım bütün heyecanımla mahalledeydim. Görünüşüme her zaman özenirdim ama bu defa daha çok özenmiş, daha çok üstünde durmuştum. Zira Âdem'in aklını başından almak gibi planlarım vardı.

Düğün mahallenin meydanında, diğer sokaklara oranla geniş olan bir yerde yapılıyordu. Tanımadığım bir sürü genç el ele verip meydanı süslemişler, oldukça da iyi bir iş çıkarmışlardı. Renkli lambalar ağaçtan ağaca, balkondan balkona uzanan tellere sıralanmış, her tarafa beyaz ve pembe çiçekler asılmıştı. Meydanı dolduran masaların örtüsü de pembeydi. Üzerleri çiçeklerle ve misafirlere ikram edilen kuru pasta tabaklarıyla doldurulmuştu. Meydanın ortasına kurulan ses sisteminin başında da yine tanımadığım insanlar vardı ve epey telaşlı bir şekilde ayar yapmaya çalışıyorlardı.

Tanıdığım ve yanına gidebileceğim birilerini görmek için etrafa bakındığım sırada Nergis teyzeyle göz göze geldim.

Bana gülümsediğini görünce ağır adımlarla onun yanına ilerledim.

"Merhaba," dedim çekingen bir tavırla. Aslında kendisiyle iyi bir iletişimimiz vardı fakat oğluna gönlümü kaptırdıktan sonra ondan biraz çekinir olmuştum. Zeynep buna "Kaynana Etkisi" diyordu.

"Hoş geldin," diye karşıladı beni Nergis teyze. "Ne kadar güzel olmuşsun böyle. Peri kızı gibisin."

Bu iltifat genişçe gülümsememi sağlarken kendisine içtenlikle teşekkür ettim. Bu sırada Züleyha ve Tuğba da yanımıza geldi. Tuğba siyah bir elbisenin üzerine açık gri bir şal takmıştı. Yüzündeki ciddi ifade bu renklere eklenince ortaya çıkan asil güzelliği takdir ettim. Züleyha ise giydiği pembe elbisenin içinde tam olarak on beş yaşında bir kızın olması gerektiği gibi cıvıl cıvıldı. Kendisini makyajla ve abartılı renklerle büyütmeye çalışmadığı için onu alnından öpmek istiyordum.

Etraf kalabalıklaşmaya başladı. Ve ses sistemiyle boğuşmakta olan adamlar nihayet bir zafere ulaştılar. Gelinle damat gelene kadar kalabalığı oyalamak için yeni çıkan pop şarkılardan bir şeyler çalmaya başladıkları sırada kalabalığın arasında tanıdık bir yüzü daha fark ettim. Hayır, ne yazık ki Âdem değildi. Emir Derbent'ti ve onu burada görmeyi hiç ama hiç beklemiyordum.

Hafifçe sağına döndüğünde göz göze geldik. Beni fark edince yüzüne bir tebessüm yayıldı ve bana doğru yürümeye başladı. Saçlarını yine tepesinde küçük bir topuz yapmıştı. Bu defa kalın, kemik çerçeveli bir gözlük takıyor ve lacivert bir takım elbise giyiyordu. Hoş bir görüntüsü vardı.

Karşı karşıya geldiğimizde, "Merhaba Bahar Hanım," dedi kibar bir tavırla. "Sizi burada görmek ne hoş."

Âdem, Emir'in mahalleyi pek sevmediğini söylediğinden olsa gerek Emir'i burada görmek bana çok da hoş gelmiyor-

tg: kaktusunx

du. Yine de bunu onun yüzüne söyleyecek değildim elbette. "Merhaba Emir Bey, sizi görmek de çok güzel. Nasılsınız?"

"İyiyim, teşekkür ederim," dediği sırada bakışları hemen sağımızdaki bir noktaya kaydı. Yüz ifadesindeki değişimi görünce merakla başımı çevirdim ve Âdem'le karşılaştım.

Yüzüme apaydınlık, koskocaman, çiçekler açıp kuşlar uçuran bir gülümseme yayıldı. Âdem siyah bir takım giymişti. Sakallarını biraz kısaltmış, saçlarını güzelce geriye doğru taramıştı. O kadar güzel görünüyordu ki tıpkı onu evimin önünde bulduğum gün olduğu gibi koşarak ona sarılmak istedim. Fakat bu kalabalığın içinde öyle cesur olmam imkânsızdı.

Ben ona gülümseyince onun da bana gülümsemesini bekledim. Bugüne kadar hep öyle olduğundan, benim kadar coşkulu olmasa da bana daima tebessüm ettiğinden olsa gerek bunu gerçekten bekledim.

Fakat Âdem gülümsemedi. Tebessüm de etmedi. Tek yaptığı çatık kaşlarıyla önce bana, ardından Emir'e bakıp başka bir yöne dönmek oldu ki bunu hiç ama hiç beklemiyordum.

Kalbime yayılan soğuk duygudan hiç hoşlanmamıştım. Biraz önceki parlak gülümsemem yavaş yavaş solarken hafifçe yutkundum. Eğer Emir kısık bir *hıh* sesiyle araya girmeseydi bu hayal kırıklığı daha da uzayabilirdi.

"Patronumuz yine etrafa neşe saçıyor," diye mırıldandı Emir. Bir süre daha Âdem'i izledikten sonra bana döndü. "Onunla çalışmak seni yoruyor olmalı."

"Hayır," dedim sakince ve başka herhangi bir açıklama yapma gereği duymadım. Sonuçta ona neydi, değil mi?

Emir akıllı bir adamdı ve bu konunun üstüne gitmek yerine bana işlerin nasıl gittiğini sordu. Aslında pazartesi günü, yani yarın ona bilgilendirme için detaylı bir e-posta atacaktım ve haftaya da beraber bir toplantımız vardı. Fakat yine

de sorusuna cevap verdim, çıkan aksaklıklardan ama bunları telafi ettiğimizden kısaca bahsettim. Bunları söylediğimde Emir benden pazartesi günü yanına uğramamı rica etti, böylelikle durumu daha hızlı gözden geçirebilir ve yapılması gereken bir şey varsa erkenden işe koyulabilirdik.

Gelin ve damadın birkaç dakika içinde geleceği anons edilince konuşmamız sona erdi. Tuğba ve Züleyha'nın yanına dönüp oturduğumda ortamdaki mutluluğa rağmen benim suratım biraz asıktı. Hâlâ Âdem'in bana gülümsemediği gerçeğini aşabilmiş değildim. Bunun esas sebebinin Emir'den hoşlanmayışı olduğunu tahmin edebiliyordum ama bu üzülmemi engellemiyordu. Sonuçta Emir'e değil, bana gülümseyecekti.

Gelin ve damat alkışlar eşliğinde meydana gelirken gülümsemeye zorladım kendimi. Tam bu sırada ağır adımlarla birinin yanıma yaklaştığını fark ettim. Gelenin Âdem olduğunu anlamam için ondan tarafa bakmama gerek yoktu. Zira bakmayacaktım da.

Çift, bir keman sesi eşliğinde meydana geldi, misafirler alkışlarını bitirene dek onları selamladılar, ardından el ele nikâh masasına ilerlediler. Büyük, beyaz bir masa yine balonlarla ve çiçeklerle süslenmişti. Gelin kabarık etekli, hoş bir gelinlik tercih etmişti. Damatsa cesur bir seçim yapıp gri damatlık giymişti. Birbirlerine yakışıyorlardı ve mutlu görünüyorlardı.

"Bahar?"

Alçak bir sesle, sadece benim duyabileceğim mesafeden fısıldanan bu kelimenin sahibi elbette Âdem Arman'dı. Kalbim onun sesiyle çiçeklenmeye öyle hevesliydi ki kırgınlığım bile bunun önüne geçemedi.

"Efendim?" dedim düz, ifadesiz bir sesle ve dönüp ona bakmadım.

"Küs müyüz?"

"Çocuk muyuz biz?" derken gözlerim hâlâ karşıda, gelinin üzerindeydi. "Ne küsmesi?"

Âdem'in yüz ifadesini göremiyordum ama bu cevabıma gülümsediğini ve eliyle sakalını düzelttiğini hayal ettim. "Dönüp yüzüme bakma lütfunu bahşedecek misin o zaman?"

Böyle tatlı tatlı sorduğunda onu reddetmemin imkânı neydi ki? Hafifçe yana doğru döndüm ve başımı kaldırdım. Göz göze geldiğimizde ona olan kırgınlığım rüzgâra karışan bir avuç toz gibi dağılıverdi.

"Hoş geldin," dedi Âdem sanki düğünün sahibiymiş gibi.

"Hoş buldum."

Başka bir şey söylemesini, konuşmayı sürdürmesini umdum ama tam bu sırada nikâh memuru konuşmaya başladı. Haliyle ben de ilgimi bu gecenin yıldızlarına, gelin ve damada çevirdim. Oysa aklım da kalbim de yanı başımdaki adamdaydı. Nikâh memuru klasik konuşmasını yaptı. Gelin ve damattan coşkulu birer evet duyduk. Çiftimiz karı koca ilan edildi, gelin damadın ayağına bastı, aile cüzdanı geline teslim edildi. Ardından mikrofonu ele geçiren sunucu gelin ve damadı ilk danslarını yapmaları üzere sahneye davet etti.

Keman sesi bir kere daha, ağır ağır havaya yayılırken hafifçe Âdem'e döndüm. Onun bana asla bu soruyu sormayacağını bildiğim için usulca, "Dans edelim mi?" diye sordum.

Şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatan Âdem bir saniyelik sessizliğin ardından, "Ben dans etmem," diye cevap verince günün ikinci kırgınlığı boğazımda düğümlendi.

"Sen bilirsin," dedikten sonra asilce önüme döndüm ve ilk dansları için el ele sahneye yürüyen çifti izlemeye koyuldum. Âdem bir iki saniye daha yanımda durdu, ardından ayrıldı. Ona bakmamakta, tekrar bakmamakta direndiğim için ne tarafa ilerlediğini göremedim.

Aradan bir dakika geçti. Bu sürede surat asmamak için inanılmaz mücadeleler verdim. Derken tekrar yanıma birisi yaklaştı ama bu defa Âdem değildi.

"Selamünaleyküm abla," dedi Suat. Ya da Fuat. Onları hâlâ birbirinden ayırt edemiyordum.

"Aleykümselam," diye karşılık verdim.

"Müsait misin abla?"

Soruyu anlayamadım için kaşlarımı hafifçe çattım. "Nasıl yani?"

Suat –ya da Fuat– şöyle bir etrafa bakındıktan sonra, "İşin yoksa beni takip etsene biraz," deyip yürümeye başladı. Hayatımda yaşadığım en garip anlardan biriydi bu. Fakat merakıma yenilip onun peşine takılmam hiç uzun sürmedi.

Düğünün kalabalığından hızlıca sıyrıldık ve mahallenin ara sokaklarından birine saptık. Tam, "Nereye gidiyoruz?" diye sorduğum sırada, biraz ileride sırtını bir duvara yaslamış olan Âdem'i gördüm. Ben onu görünce Suat –ya da Fuat– apar topar ortadan kayboldu ve dar sokakta sadece ikimiz kaldık.

Kollarımı birbirine dolayıp onun yanına ilerledim ve "Ne bu şimdi?" diye sordum Âdem'e. "Oyun mu oynuyoruz?"

Âdem'in çelikten bakışları öfkeli yüzümü süzdü. Sonra sakince, "Dans etmeyi bilmiyorum," dedi bana. Yaslandığı duvardan doğrulup aramızdaki mesafeyi kapatırken tamamen karşı koyulmaz görünüyordu. "Ayrıca kalabalıkta böyle gösteriler yapmak konusunda çok rahat bir insan değilim."

Yüzümdeki ifade ve kalbimdeki yeni buz tutmuş katılık yumuşamaya başlarken, "Yani?" dedim.

Bana daha fazla yaklaşıp, "Yani," diye tekrar etti Âdem. "Ayağına basarsam ağlamak yok."

Kıvrılmak için benle savaşan dudağıma epey gücendiğimi belirtmek zorundaydım. "Beni dansa kaldırmaya mı çalışıyorsun Âdem Arman?"

Elini uzatıp, "Lütfedersen eğer," dedi. "Mutlu olurum."

Keman sesi bu ara sokaktan hâlâ duyuluyordu. Düğünün kalabalığından doğan uğultu ise buraya kadar ulaşmıyordu. Ilık bir bahar akşamında, yalnız ikimizin olduğu bir sokakta Âdem bana elini uzatıyordu. Davetini kabul etmek için çok fazla düşünmedim. Elimi avucuna bıraktığımda onun yüzüne yayılan gülümsemeyi izlemek kalbime yeni bir iklim getirdi. Bu yeni iklimde bütün mevsimler bahardı.

"Şimdi ne yapacağım?" diye sordu elim avucundayken. "Bana öğretmen lazım."

"Çok zor değil," dedim heyecanımın boğuklaştırdığı bir sesle. "Sadece beni kendine yakın tut."

Aramızda kalan kısacık mesafeyi bir adımla katlederken ve kokusu burnuma dolup baharımı binbir renge boyarken, "Bana senden yakın bir Allah var," diye fısıldadı.

Fısıltısı bir ip gibi tenimde dolandı, kalbimin etrafını dolaştı ve beni Âdem'e düğümledi. Bunun bir aşk itirafı olduğundan adım kadar emindim. Lakin bir karşılık veremeden Âdem, "Sırada ne var?" diye sorduğu için an dağılıp gitti.

"Elini belime koy," derken dizlerim titriyordu.

Âdem dediğimi yaptı. Elini nazikçe belime yerleştirdi. Kalp atışlarım çığırından çıkmışken ben de elimi onun omzuna koydum ve dans pozisyonu aldık.

"Şimdi ne olacak?" dediğinde sesi yalnızca fısıltıydı ve kulaklarımda çağıldıyordu.

Olduğum yerde hafifçe salınırken, "Müziğin ritmine uyacağız," diye cevap verdim.

Başka bir şey söylemedi. Dediğimi yapıp kendini müziğin ritmine uydururken gözleri gözlerimdeydi ve hiç ayrılmıyorlardı. Bakışları öyle güzeldi ki bu saatten sonra kimse beni, bu adamın kalbinde bir yerim olmadığına inandıramazdı. O da beni seviyordu. Benim onu sevdiğim kadar mı, benim onu sevdiğim gibi mi, o anlatmadan bilemezdim ama

sevgisinin varlığından emindim. Adım gibi emindim. Gözlerinin grisi gibi emindim.

Beni ona diken, tenlerimizi ve ruhlarımızı bitiştirip ikimizden bir fistan çıkaran sihirli bir iğne, bir parça da iplik vardı. Zamanın dışındaydık. Akrep ve yelkovan kovalamacalarına bir mola vermiş, bir köşede bağdaş kurup ikimizi izlemeye başlamışlardı. Atlastan bir kadranın üzerinde, Romen rakamlarının etrafında, büyülü bir müziğin eşliğinde dönüp duruyorduk. Biraz beceriksizce edilen bir danstı. Muhtemelen dışarıdan bir sanat icra eder gibi görünmüyorduk. Fakat bu umurumda mıydı? Asla.

Müzik bitene kadar hiç konuşmadık. Söylenecek hiçbir şey kalmamış gibiydi. Oysa bugüne dek ne kadar konuşmuştuk ki? Lakin bazı anlara hiçbir sözcüğün yakışmadığını biliyordum. Bu da o anlardan biriydi. Bu yüzden sesimi çıkarmadım ve Âdem'in kollarında olmanın, ona böyle yakından bakmanın ve ciğerlerimi onun kokusuyla doldurmanın keyfini sürdüm.

En sonunda müzik bitti. Olduğumuz yerde durduk. Âdem bir süre ellerini çekmedi, o çekmeyince ben de hareket etmedim. İkimiz de bu ânı uzatma gayretindeydik sanki. Fakat içinde yaşadığımız dünyanın bizi aşan sınırları vardı. An bitti. Dansımız da öyle.

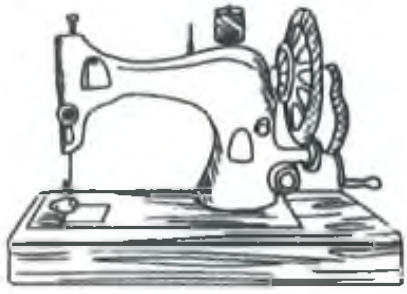
Âdem hafifçe geri çekildi. "Teşekkür ederim Bahar Çiçeği," dedi usulca.

"Rica ederim," diye cevap verirken heyecanım boğazımı kurutmuştu.

Neyse ki tam bu sırada düğünün davullu zurnalı kısmı başladı ve coşkulu müzik sesi bizim sokağımıza kadar taşıp etrafımızı sardı. Âdem gülümseyerek, "Geri dönmemiz gerek," dedi ve ekledi. "Beni halaya kaldırmayı sakın deneme, olur mu?"

Küçük bir kahkahayla başımı geri attım. "Tamam," dedim. "Denemeyeceğim." Oysa onu halay başı olarak görmeyi ne çok isterdim...

El ele tutuşmadık. Koluna girmek istesem de bunu yapmadım. Yalnızca yan yana yürüdük ve düğüne doğru ilerledik. Tekrar o kalabalığa karışmadan önce dönüp ilk kez dans ettiğimiz o sokağa baktım. Sihrimizin bir parçası hâlâ orada ışıldıyordu.

15

Halaylar, damat oyunları, Ankara havaları... Düğün bunlarla geçip gitmişti ve insanları şaşırtan en büyük sürpriz, erkek tarafının isteği üzerine horon çalmaya başla-ığında, hiç tanımadığım kadınlarla beraber horona durmam muştu şüphesiz. Kimse benden bunu beklemiyordu. Zira ınnemin Trabzonlu olduğunu, horonun bizim evde büyük bir yeri olduğunu bilmiyorlardı. Kemençe sesini duyduğumuzda özellikle abimle ben asla ama asla yerimizde duramıyorduk. Hele ki kalbimde Âdem'le ettiğim dansın coşkusu taptazeyken meydandaki horona kayıtsız kalmam imkânsızdı.

Bu düğün benim için harika olmuştu. Ağır çalışma temposu arasında bir mola gibi bütün sinirimi stresimi atmama, kafamdaki soru işaretlerini bir süreliğine askıya alıp tasasızca eğlenmeme vesile olmuştu. Bir de Âdem'le dansımız vardı elbette. Hatırladıkça kalbim göğsümden kopup kırlarda koşuyordu. Hatırladıkça nefessiz kalıyordum. Hayatım boyunca bu düğünü gülümseyerek hatırlayacağımı biliyordum.

Ne yazık ki düğünün arkasından gerçek dünya çok hızlı çarpmıştı suratıma. Pazartesi günü yine bütün meşguliye-

tim bir dağ olup üzerime devrilirken kaçacak hiçbir yerim yoktu. Önce şirkete gidip Emir'le bir toplantı yapmış, ardından dükkâna dönüp tam gaz çalışmaya devam etmiştim. Bu arada Âdem'le görüşemediğimi öğrenmek de sizin için bir sürpriz olmayacaktır eminim.

Ailemizde sabrıyla övünebilecek tek insan babam olabilirdi. Annem, ben ya da kardeşlerim sabretmek konusunda pek de başarılı insanlar sayılmazdık. Yine de ben, sabırsızlık listesinin ilk sırasında olmadığımı söyleyebilirdim. Abimden daha sabırlı olduğumu biliyordum. Nehar'dan da sabırlıydım bence. Fakat artık Âdem'le aramızdaki şeyin belirsizliğine tahammül edecek kadar sabırlı değildim.

Âdem'in karşısına çıkıp, *"Biliyorum ikimiz arasında, bir deste gül mü ne var büyür gider"** demekten korkmazdım. Gözlerinin içine bakarak, o güzel çehresini izleyerek ve beni saran, rahatlatan, kalbimi serinleten havasından güç alarak kalbimdekileri söylemekten çekinmezdim.

Lakin büyük bir sorun vardı ki asla bunun için bir ortam oluşmuyordu. Bırakın ona ilan-ı aşk etmeyi, oturup iki lafın belini kıracak kadar bile baş başa kalamıyorduk.

İlk ve en büyük engel benim yetiştirmek için didinip durduğum işlerimdi. Bu konuda taviz vermem mümkün olmadığı için kalbime taş basıyor ve dikiş makinemle bir bütün haline gelene dek, uzun saatler boyu çalışıyordum. Tuğba ve Elif'i eve gönderdikten sonra sabahlamasam bile en az iki üç saat daha dükkânda kalıyor, mankenlerin üzerinde yavaş yavaş şekil almaya başlamış elbiselerimle ilgileniyordum. İşimi sevmek bu noktada bana çok büyük bir kolaylık sağlıyordu, zira yaptığım şeyi sevmesem bu çalışma koşulları tam manasıyla bir işkenceye dönüşebilirdi.

---

* Turgut Uyar'ın, *Büyüyüp Giden Hüzün'e* başlıklı şiirinden alıntıdır. –en.

Bu sırada Âdem de meşguldü elbette. Tam olarak neyle meşgul olduğunu bilmiyordum. Birkaç kez karşılaştığımızda Kapalıçarşı'ya gittiğini, bir defasında da şirkete uğrayacağını söylemişti. Kısıtlı görüşme sürelerimizi iş muhabbetiyle harcamak istemediğimden ona detayları sormamıştım. Dolayısıyla neden günde sadece iki kere görüşebildiğimizi de bütün noktalarıyla açıklayamıyordum fakat durum buydu. Âdem'le ancak sabahları ben dükkânı açarken ve akşam dükkânı kapatırken karşılaşıyorduk. Arada sırada kahvehanenin çırağıyla bana ve kızlara oralet gönderse de gün içinde hiç ortalarda gözükmüyordu.

Buna bir hafta boyunca tahammül etmek zorunda kaldım. Âdem'in hasreti kalbimde günbegün artarken cuma akşamından kafamda bir plan oluşmaya başladı ve pazar sabahı bunun için erkenden kalktım. Âdem için kapkek yapacaktım.

Maalesef bu aralar pazar günlerini tamamen tatil olarak geçirme lüksüm yoktu. Yine de hiç değilse sabahları kendime izin vermeye ve öğleden sonra dükkâna gitmeye karar vermiştim. Sabahki bu boşluğumu da biraz mutfakta vakit geçirerek değerlendirmek hem bana iyi gelecekti hem de sonunda Âdem'i görmek için lezzetli bir bahanem olacaktı. Her açıdan mükemmel bir plandı.

Mutfakta bir yandan kardeşim Nehar'la laflayıp bir yandan kek ve krema için malzemelerimi hazırladığım sırada kapı çaldı. Zil sesiyle birlikte Nehar aniden sırıtınca kimin geldiğini anlamam hiç zor olmamıştı. Bu yüzden kapıyı açıp karşımda masum masum gülümseyen Ateş'i bulduğumda da hiç şaşırmadım.

Onu içeri alırken göz devirerek, "Sizin yüzünüzden benim de başım belaya girecek," dedim. Ateş'in Nehar'la görüşmesi hâlâ yasaktı çünkü. Ama ikisinin de bu yasağı çok dikkate aldıkları söylenemezdi.

"Evde kimse yok ki," dedi Nehar mızırdanarak. "Bir şey olmaz, merak etme."

"Böyle diye diye..." İşaret parmağımla Nehar'ı hayali bir daire için aldım. "Bu hale geldin."

Bu sırada Ateş, "Ben Nehar'ı görmeye gelmedim ki," diyerek araya girdi. "Kek yapacakmışsın. Yardım etmeye geldim."

Duyduğum en inanılması güç bahaneydi bu. Özellikle Ateş'in içeri girer girmez Nehar'ın yanına gidip kardeşimin yanağına bir öpücük kondurduğu dikkate alınırsa, buna inanan deli olmalıydı.

Son zamanlarda gri gözlü bir beyefendinin sevdası yüreğimi yumuşattığından olsa gerek Ateş ve Nehar'a hasret gidermeleri için müsaade ettim. Göz ucuyla birbirlerine sarılmalarını ve yüzlerinde kocaman gülümsemelerle muhabbet edişlerini izlerken iç çekme isteğimi zar zor bastırabildim. Ben de Âdem'e böyle sarılabilmek istiyordum. Nehar'ın, Ateş'in gözlerine bakarak konuştuğu gibi Âdem'le konuşabilmek istiyordum. Elimi uzatıp Âdem'in sakallarını sevebilmek istiyordum. İçimde romantizm açlığıyla kıvranan bir küçük Baharcık vardı ve ben artık romantizm yaşamak istiyordum.

Keki yapmak için hazırlığa koyulduğumda Ateş sahiden de bana yardım etmek için yanıma geldi. Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim ama sunulan yardımları kabul etmek konusunda uyanıktım. Bu yüzden kek karışımını hazırlayıp güzelce çırpması için Ateş'e verdim. Kendisi güçlü kuvvetli bir adamdı ve kek çırpmak onun işiydi.

Kremayı hazırlamaya girişirken, "Hayırdır?" diye sordu Nehar. "Hem işin başından aşkın hem de bir mutfak aşkıyla yanıp tutuşuyorsun. Bu yaşama hevesini neye borçluyuz?"

Omzumun üzerinden ona boş bir bakış attım. "Sen benim depresif olduğumu ne zaman gördün ki?" derken ciddiydim. "Ben yaşamayı hep seviyorum." Ama bu aralar daha çok sevdiğim doğruydu. Bu günlerde yaşamın âşığıydım bir nevi. Çünkü bir insanı sevmek böyle bir şeydi. Bir insanı sevmek insana dünyayı sevdiriyordu. Renkleri sevdiriyordu. Otu, çöpü, güneşi, yağmuru, elmayı, armudu, her şeyi... Ama en çok da gülmeyi.

Cevabım Nehar'ı tatmin etmiş olacak ki daha fazla soru sormadı. Bunun yerine Ateş'e bakıp iç çekerek, "Ne güzel çırpıyorsun keki," demeyi tercih etti ki kardeşimin duygularını çok iyi anladığım için elimde olmadan kıkırdadım.

Kıkırdamam muhtemelen Ateş'i biraz utandırdı çünkü Nehar'a sessizce teşekkür ettikten sonra alakasızca, "Neli bu kek?" diye sordu.

Cevabı bariz bir şekilde ortada olsa da nazikçe, "Kakaolu," diye cevap verdim. "Kremasını da limonlu yapacağım."

Nehar'ın rahat durmaya niyeti yoktu. Hiçbir zaman olmamıştı. "Gel de yanımda çırp şunu," diyerek Ateş'i yanına çağırdı ve Ateş söz dinleyen bir sevgili olarak gidip onun yanına oturdu. Nehar yanına yanaşıp başını onun omzuna yasladığında ise saçlarının arasına kaçamak bir öpücük bıraktı.

Tam bu sırada mutfak kapısında bir öksürük sesi duymamız büyük talihsizlikti. Kocaman olmuş bakışlarımla kafamı çevirdiğimde kapıda durmuş Ateş ve Nehar'a ters ters bakmakta olan babamla karşılaştım. Nehar babamı fark edince derhal Ateş'ten uzaklaşıp yanında taşıdığı ince pikenin altına saklandı. Saçma bir hamleydi ama onu da anlıyordum. Daha uzağa kaçabilecek kadar iyileşmemişti.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu babam, Ateş'e.

Ateş dillere destan sakinliğini hiç bozmadan hâlâ çırpmakta olduğu kek karışımını gösterdi. "Bahar'a yardım etmeye geldim."

Babam yüzünü buruşturdu. "Daha iyi bir yalan bulamadın mı gerçekten?"

"Yalan arasaydım bulurdum elbette," dedi Ateş ılımlı bir sesle. "Ama sana gerçeği söylüyorum Kuzey amca." Bu sırada hâlâ kek karışımını çırpıyordu ki artık çırpılmaya ihtiyacı kalmamıştı.

Babam sadece gözlerini devirdi ve bana dönüp, "Bir dosya unuttuğum için geldim," diye açıkladı. "Sen evden çıkarken bunun da çıktığına emin ol." Bundan kastı elbette Ateş'ti. Eğer babamı kızdırmasalar onlara karşı daha kibar davranabilirdi.

Ona evden çıkarken Ateş'i de çıkaracağıma dair söz verdiğimde homurdanarak mutfaktan ayrıldı ve birkaç dakika sonra dış kapının kapandığını duyduğumuzda Nehar saklandığı pikenin altından çıkıp hızlı bir nefes verdi. "Ucuz atlattık," derken genişçe sırıtıyordu. İçimden bir ses onun aslında bu yasaklardan ve yasakları delip geçmekten oldukça zevk aldığını söylüyordu. Nedense.

Ateş ve Nehar'ın yormayan sohbeti eşliğinde kek karışımını kalıplara bölüştürdüm. Ardından onları fırına atıp pişmelerini beklerken üçümüz için birer Türk kahvesi yaptım. Nehar Türk kahvesine çok düşkün değildi ama Ateş'in bardağını alıp fal bakarken ve falında gördüğü esmer, yeşil gözlü, koyu renk saçlı kızdan bahsederken oldukça keyifliydi. Ne hikmetse bahsi geçen bu kızın isminde n, h ve r harfleri vardı. Ayrıca, "Ama i harfi yok," diye ekleyerek doğabilecek bütün yanlış anlaşılmaları yok etmişti.

Kekleri kremayla, renkli şekerlerle ve çikolata parçalarıyla süslerken kardeşim de bana yardım etti. Ateş de yardım

etmeyi denedi ama ilk denemesinin ardından bu işten çekilmeye karar verip başarısız kekini yemeyi tercih etti.

Vakit öğlene gelirken keklerim hazırdı. Yarısını evdekilere ayırmış, diğer yarısını da Âdem ve annesi için bir kaba güzelce yerleştirmiştim. Tabii lezzetinden emin olmak için bir tanesini de yemiştim. Gayet lezzetli olduğunu gururla size söyleyebilirdim sevgili kır çiçeklerim.

Mahalleye geldiğimde doğruca yokuşu çıkıp yirmi üç numaraya yürüdüm. Yani Âdem'in evine. Kapıyı Nergis teyzenin açacağına inandığım için yüzüme hanım hanımcık bir gülümseme yerleştirdim. Yolda gelirken Zeynep'le konuşmuştum ve bana tam olarak böyle yapmamı söylemişti. Ayrıca bu gülüşü babaannemleri ziyaret ettiğimizde annemin yüzünde hep görüyordum. O yüzden çok zorlanmadım.

Lakin umduğumun aksine kapıyı Nergis teyze değil Âdem Arman'ın ta kendisi açtı. Haliyle gülüşüm de anında değişti, genişledi ve daha canlı bir renge boyandı. "Selam!" dedim coşkuyla. Oysa daha sakin bir karşılama için hazırlıyordum kendimi. Neye niyet, neye kısmet...

Âdem beni görmeyi beklemediğinden olsa gerek, kısa bir şaşkınlık yaşasa da yüzüne benimkine eş bir gülümsemenin yayılması hiç de uzun sürmedi. "Selam," dedi ve beni içeri davet etmek için kapının önünden çekildi.

Ayakkabılarımı çıkarıp içeri girerken heyecan kanımı kaynatıyordu. Bir an önce elimdeki kabı bir yere bırakmak, dönüp Âdem'e bakmak, doyasıya bakmak, sonra bir daha bakmak istiyordum. Aslında sarılmak da istiyordum ama Nergis teyzenin varlığı bu isteği biraz gölgeliyordu doğrusu.

Üst kata çıkıp salona geçtiğimizde Âdem'le karşı karşıya geldik. "Hayırdır?" diye sordu Zamanın Efendisi. "Bu güzel ziyareti neye borçluyuz?"

Bakışlarındaki yaramaz parıltıdan anladığım kadarıyla bu, beni utandırıp yanaklarımı pembeleştirmek için sorulmuş bir soruydu. Biraz başarılı da olmuştu fakat çok değil. "Kek yaptım," dedim elimdeki yeşil kabı Âdem'e göstererek. Ve hemen ardından ekledim. "Nergis teyze için." Çok şımarmasını istemezdik sonuçta.

Âdem'in kaşları yukarı doğru kavislenirken dudaklarını yaramaz bir tebessümle kıvırdı. "Şansına küs. Annem evde yok. Yengemlere gitti."

"Eninde sonunda eve dönmeyecek mi?"

"Dönecek elbet," dedi Âdem. "Ama sarma saracaklarmış bugün. Akşama kadar gelmez. O gelene kadar kek sağ kalır mı bilemiyorum."

Tek kaşımı yukarı kaldırıp ona tekinsiz bir bakış attım. "İçimden bir ses sana güvenemeyeceğimi söylüyor." Sonra çenemi hafifçe yukarı kaldırıp ciddi bir duruş denedim. "Fakat anlaşabileceğimizi düşünüyorum. Burada herkese yetecek kadar kek var."

Âdem sanki sözlerimi değerlendiriyormuş gibi birkaç saniye yüzüme baktı. Ardından, "O zaman ben çay demleyeyim," derken eliyle mutfağı işaret etti. "Sen de ikimizin payını bizim için hazırla. Olur mu?"

"Güzel bir anlaşma," dedim ve bana gösterdiği yönde ilerleyip mutfağa girdim. Nergis teyzenin düzenli ve temiz bir mutfağı vardı. Mutfak dolapları eskiydi ama bu göze hoş gelen bir eskilikti. Değiştirmek istemeyeceğiniz türden. Ayrıca çok tatlı bir su yeşili rengindeydiler ki buna bayılmıştım.

Âdem'e tabakların yerini sordum ve üstteki dolaplardan birini işaret etti. Bu sırada kendisi çay suyu koymakla meşguldü. Tabakları alıp kendim için bir tane, Âdem içinse üç tane kek koydum. Âdem'in karşısında kremayı ağzıma yüzüme bulaştırmak istemediğim için de tabakların yanına

çatal ve bıçak ekledim. İşim Âdem'in işinden önce bitince tabakları alıp salona geçtim ve ikimiz için birer sehpa çıkardım. Sehpaları önce karşılıklı koydum ama sonra Âdem'e daha yakın oturmak istediğimi düşünüp yan yana koymaya karar verdim. Hatta en sonunda büyük bir sehpa alıp ikimizin tabağını yan yana koydum. Böylelikle Âdem'e yanıma oturmaktan başka şans bırakmadım. Kimse bu oyunun hilesiz oynandığını iddia etmemişti, değil mi?

Hileni sevsinler, diyerek gülen Firuş'u tamamen görmezden geldim.

Âdem bir elinde çay tepsisi, bir elinde çaydanlıkla salona geldiğinde ona bakarak gülümsedim. Zira bu, insanın gülümsemeden bakabileceği bir manzara değildi. Bu, benim içinde gülümsemeden durabileceğim bir an değildi. Nasıl olup da kulaklarımdan, burun deliklerimden kelebekler çıkarmadığıma şaşırıyordum doğrusu.

Çaylarımızı doldurup yan yana oturduğumuzda Âdem hafifçe kaşlarını çatarak tabağından bir kek aldı ve ben yemesini beklerken o elindeki keki incelemeye başladı. Keke sanki ortada yanlış bir şeyler dönüyormuş gibi bakıyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sorduğum sırada acaba kremanın üzerine toz ya da saç mı düştü diye düşünerek panikatak geçiriyordum.

"Bunu nasıl yiyeceğim?" dedi Âdem. "İlk defa bu kadar süslü bir kekle karşılaşıyorum."

Endişelerim sigara dumanı gibi dağılırken elimde olmadan kıkırdadım. "Çatalla bölüp yiyebilirsin," dedim. "Ama uğraşmak istemiyorsan ısırarak da yiyebilirsin."

Âdem tekrar keke şüpheli bir bakış attı, ardından bana döndü. "Önce sen ye bakayım."

Gülmemek için direndiğimden acıyan yanak kaslarımın hesabını kimden soracağımı hiç bilmiyordum. İtiraz etme-

den usulca kekimi elime aldım, Âdem'in karşısında kremaya bulanmamak için getirdiğim çatal ve bıçağa üzgün bakışlar attıktan sonra keki dikkatle ısırdım. Neyse ki birkaç tane peçete de getirmiştim. O yüzden bir peçeteyi alıp dudaklarımın kenarına bulaşan kremayı çabucak temizlerken mutluydum.

"İşte böyle," dedim Âdem'e. "Gayet basit."

Bana pek de inanmıyormuş gibi gözlerini kıstı ama elindeki keki ağzına götürüp büyük bir ısırık almaktan da geri durmadı. Büyük bir ısırık. Kekin yarısı. Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi merakla ve beklentiyle açarak onu izledim. Isırdığı lokmayı uzun uzun çiğnerken başını hafifçe sallaması ve lokması biter bitmez kekin kalan yarısını da ağzına atması iyiye yorabileceğim işaretlerdi. İnsan beğenmediği bir keki yemek konusunda niçin bu kadar acele etsindi, değil mi?

Yine de beğenisini ondan duyabilmek için, "Nasıl olmuş?" diye sordum lokmasını bitirince. "Sevdin mi?"

"Çok güzel olmuş," derken içtendi. "Ellerine sağlık."

"Afiyet olsun," dediğim sırada Âdem'in bıyığına bulaşan kremayı fark ettim. Gayriihtiyari bir hareketle bir peçete aldım ve ileri uzanıp kremayı silmeye yeltendim.

Fakat bu beklenmedik hareketim Âdem'in elimi tutmasıyla yarıda kaldı. Garip bir âna doğru yuvarlandığımızı hissederken ve aramızdaki azalan mesafe aklımı karıştırırken şaşkın bir sesle, "Krema," diye mırıldandım.

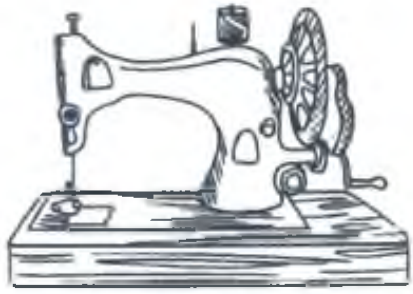
Âdem beni anladı ama elimi bırakmak yerine sadece dokunuşunu gevşetip bileğime doğru kaydırdı. Hafifçe yutkunup elimi ileri uzattım ve bıyıklarına bulaşan kremayı nazik bir hareketle temizledim. İşte bu noktada geri çekilmem gerektiğini biliyordum. Beynimin mantıklı kısmı yapmam gerekenin bu olduğunu âdeta sirenler eşliğinde haykırıyor-

du. Fakat kalbim bambaşka bir şarkı fısıldıyordu kulağıma. Bırakın geri çekilmeyi, aradaki mesafeye itiraz ediyordu.

Tam bu sırada Âdem'in bakışlarının dudaklarıma kaydığını fark edince kalbimle beynim arasındaki çekişme bir son buldu. Kimin galip geldiğini tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yoktu. Ona âşık olduğumu biliyordum ve buna emindim. Bu yüzden her âşık kadının yapacağını yaptım. Aramızdaki mesafeyi ateşe verdim, Âdem'in güzel yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve sakalları tenimde hoş bir his bırakırken dudaklarımı dudaklarına sertçe bastırdım.

Minik bir buseydi ama içimde on binlerce havai fişek patladı.

Kalbimin göğü ışıldadı. Sonra öpücüğüme karşılık buldum. İçimin baharında aynı anda milyonlarca çiçek boy verirken kısa bir an için dünyada yalnızca ikimiz kaldık. Her şey silindi. Bütün gerçeklik. Bütün mevsimler. Zaman bile eriyip gitti. Geriye yalnızca üç şey kaldı. Yalnızca Âdem, ben ve tüm göğü kaplayan rengârenk havai fişekler...

16

Ömrümün kaç saniyesini havai fişeklerle ışıldayan o göğün altında geçirmiştim hiç bilmiyordum. O ânı yaşarken asırlar geçmiş, çağlar kapanıp açılmış, dünyada yeni türler hüküm sürmeye başlamış gibi gelse de bir zil sesi bizi bıçak gibi ikiye böldüğünde her şey bir anda yaşanmış gibi hissetmiştim. Bir anda. Elbette telaşım kaçınılmazdı. Zira bir saniye önce bulutların tepesinde dolaşıyordum, bir saniye sonrasındaysa kapıda birileri vardı. Beynim bu iki durum arasında nasıl geçiş yapacağını hiç bilmiyordu ve ben ona çok hak veriyordum.

Kendimi toparlamaya çalıştığım sırada –ki bu, elime kalbime götürüp derin nefesler almaya çalıştığım bir saniyeden ibaretti– Âdem'in, "Ben kapıya bakayım," dediğini işittim. Birinin gidip kapıyı açması gerektiği bile benim için şaşırtıcı bir bilgi niteliğindeydi o anda. Bu sebeple saçma bir şekilde başımı sallamaktan öteye gidemedim.

Kimin geldiğini bilmiyordum ama her kimse bir on dakika sonra gelemez miydi? En azından Âdem'e iki kelam etmeme ve onun güzel gözlerine doyasıya bakmama yetecek

kadar zaman geçmiş olurdu. O bakışlarda kendi yansımamı görmek istiyordum. Fakat her şey bu şekilde bölündüğü için kafamı ve duygularımı bir araya toparlayacak kadar zamanım olmamıştı ve şimdi kendimi şey hissediyordum... Utangaç?

"Bizim evde soğan bitmiş. Manava gidecektim ama yengem bizde var, onları al, dedi. Bozulurlarmış yoksa," diyen tanıdık sesi duyunca bu utanç duygusu hepten boğazıma kadar yükseldi. Gelen Züleyha'ydı ve içeri girdiği anda biraz önce Âdem'i öptüğümü şak diye anlayacağına inanıyordum. Bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikrim yoktu fakat öyle hissediyordum işte. Bu yüzden elimi ayağımı bir telaş almıştı. Nasıl davranacağımı bilmiyordum. On dakika öncesine kadar diğer insanlara nasıl davranıyordum? Zihnimin içinde buna dair tek bir bilgi bile bulamayışım beni dehşete düşürmüştü.

Bir buseyle bu hale gelmene inanamıyorum, diyen Firuş'un hâlâ yerinde olmasıysa komik olmayan bir şaka gibiydi. Bari işe yarar bir şeyler söyleseydi!

Bu sırada Züleyha'nın hâlâ soğanlar hakkında konuştuğunu duyabiliyordum. Anbean sesi daha yakından, daha net geliyordu. O yaklaştıkça benim karnımdaki ağrı da eş zamanlı olarak artıyordu. İhtimalleri düşünüyordum. Eğer salona uğramadan direkt mutfağa geçerse beni görmezdi ve bu da beni çok mutlu ederdi. Bu yüzden fark edilmemek için nefesimi tuttum ve ses çıkarmadan beklemeye başladım. Âdem'le mutfağa gittiklerini duyduğumda da dünyanın en saçma şeyini yaptım. Çantamı aldım ve oradan kaçarcasına ayrıldım.

Kaçarcasına. Koşarak.

Eğer üzerinde biraz düşünmüş olsaydım bu hareketimin Âdem açısından oldukça yanlış anlaşılabilecek olduğu ger-

çeğini fark edip kendimi evden dışarı atmadan önce fikir değiştirebilirdim. Ne bileyim, banyoya falan saklanırdım ama apar topar dışarı çıkıp arabama varana kadar düşünmek için zamanım olmamıştı. Haliyle bu ihtimal aklıma geldiğinde tek yapabildiğim kafamı sertçe direksiyona vurmak oldu. Resmen adamın yanından gizlice sıvışmıştım. Delikanlılığa sığıyor muydu bu? Hiç zannetmiyordum.

Dükkâna gidip gitmemeyi düşündüm. Aslında gitmem gerekiyordu. Fakat kendimi hiç de çalışabilecek gibi hissetmiyordum. Şu an hislerim öyle yoğundu ki bu hislerle boğuşurken makineye parmaklarımı kaptırıp güzelim ellerimden olma ihtimalim çok yüksekti. Ellerim bana lazımdı kır çiçeklerim. Onlardan vazgeçemezdim. Yapacak hiçbir şey yoktu, bugün de fazladan mesai yapıp haftaya çalışma saatlerimi düzene koymak istemiştim ama ne yazık ki bu mümkün görünmüyordu.

Arabayı çalıştırıp mahalleden ayrıldım ve yolda dalgın bir trafik canavarına dönüşmemek, bir ağaca ya da bir duvara pata küte dalmamak için çok büyük bir savaş verdim. İnanın bana, insanın kafasında hep aynı sahne dönüyorken ve dönüp duran bu sahne insanın kanını kaynatıp aklını eritiyorken bu savaştan galip ayrılmak çok zordu. Sağ salim eve vardığımda kendimi bir cengâver ilan etmiş, göğsüme hayali bir madalya iliştirmiştim.

Eve girmeden önceki planım direkt olarak yatağıma gidip yorganın altına girmek ve havale geçirene dek oradan çıkmamaktı ama bahçeden içeri adımımı atar atmaz işittiğim gürültü bu planın imkânsızlığını gözler önüne serdi. Ev tıklım tıklımdı. Nehar bir yere gidemediği için herkesi bizim eve toplamıştı ve ben de buna hazırlıklı olmalıydım.

Ağlamaklı bir yüz ifadesiyle ve darmadağın duygularla evden içeri girdiğimde beni ilk Hare karşıladı. "Hoş geldin

prenses," deyip yanağımdan bir makas alırken oldukça neşeli görünüyordu. Biraz ilerleyip mutfağın önünden geçtiğim sırada bir parça ekmeğe salça süren Azra'yla karşılaştım. O da bana hoş geldin deyip öpücük attı. Odama vardığımda elbette yalnız değildim. Metrekareye on insanın düştüğü bu evde herhangi bir odada yalnız olmak imkânsızdı. Neyse ki şansıma odamdaki kişi Zeynep'ten başkası değildi.

Onu görünce eteklerimde toparlamak için uğraştığım tüm duygu karmaşasını koyuverdim ve koşup kendimi onun kollarının arasına attım. Dudaklarımdan ağlamakla gülmek arasında bir ses kopup giderken başımı onun boynuna gömdüm ve "Ölüyorum Zeynep," dedim. Ruh halimi başka nasıl özetleyeceğimi bilememiştim.

Biricik kuzenim şefkatle saçlarımı okşarken, "Ne oldu yavru kuşum?" diye sordu. "Nasıl bir ölüm bu? Düğüne benzeyenden mi yoksa ağlamalı zırlamalı bir cenaze mi?"

Gördüğünüz gibi gönül işlerinde tecrübesi olan insanlar hemen halden anlıyordu işte.

"Düğüne benzeyen," diye cevap verdim. Geri çekilmeyi reddettiğim için sesim boğuk bir homurtu olarak çıkıyordu ama umursamadım. "Ne yaptığıma asla inanamayacaksın."

"Ne yaptın?" Ondan ayrılmayacağımı anlamış olan Zeynep bu işi kendisi üstlendi ve ellerini omuzlarıma koyup geri çekildi. Bu sayede göz göze gelebildik.

Ona ağlamaklı bir bakış atarken yara bandını tek seferde çekmeye karar verdim. "Âdem'i öptüm," dedim.

Yüzüne yayılan şaşkınlığı ve onu takip eden kocaman sırıtışı izlerken birinin araya girip, "Âdem kim?" demesini hiç beklemiyordum ama Hare sinsisi tam kapıda durmuş, ölümcül kahverengi bakışlarını kısmış, bize bakıyordu. Suratındaki ifadeden anladığım kadarıyla konuştuklarımızın hepsine hâkimdi.

"Ne Âdem'i?" diye soran ikinci bir ses işittim. Bu da Azra'ya aitti.

Nehar'ın tabloya dâhil olması hiç uzun sürmedi. "Siz Âdem'i nereden tanıyorsunuz?" şeklinde, her şeyi daha da karman çorman bir hale sokan sorusuyla bu eşsiz anda yerini aldı. İşte şimdi her şey tamamdı.

"Tanımıyorum," dedi Hare. "Ama Bahar tanıyor olmalı ki kalkıp adamı öpmüş."

"Ne?"

Yüksek sesli bu soruyu Azra ve Nehar aynı anda sordu ve o andan sonra olaylar üzerindeki kontrolümü tamamen yitirdim. Apar topar yatağıma götürüldüm. Başköşeye oturtuldum. Etrafımı aç kurtlar gibi çeviren kızların bakışları bir an bile üzerimden ayrılmazken soru yağmuruna tutulmaya başladım.

"Kim bu Âdem?"

"Âdem Arman olan Âdem mi?"

"Ne zamandır tanıyorsun bu adamı?"

"Hani şu saatçi olan?"

"Aranızda bir şey var mı?"

"Nasıl birisi?"

"Ne iş yapıyor? Gerçekten saatçi mi?"

"Öpücük nasıldı?"

En sondaki münasebetsiz sorunun sahibi elbette kız kardeşim Nehar'dan başkası değildi. Beni bu terleten ve tüketen sorulardan kurtarması için Zeynep'e yalvaran bir bakış attım ama onun da yapabileceği bir şey yoktu. Karnındaki sabiyi korumak zorundaydı. Dolayısıyla bu aç kurtlarla tek başına savaşıp beni kurtarması imkânsızdı.

Pes etmem çok az zaman aldı. Bu kuşatmaya daha fazla dayanamazdım. Bu yüzden, "Tamam," dedim. "Tamam, her şeyi anlatacağım. Lütfen durun."

Teslim oluşum kurtları sakinleştirdi. Usulca geri çekilip karşıma dizildiler ve ben Âdem'le hikâyemizi anlatmaya başlarken kocaman, hevesli gözlerle beni dinlediler. Ben de söz verdiğim gibi yapıp her şeyi en başından anlattım. Mecburen bugün olanlardan bahsetmek durumunda da kaldım, zira asıl bekledikleri kısım da buydu.

Anlatmayı bitirdiğimde, "Vay be!" dedi Azra. "Bizim biricik prensesimiz Bahar'ın bu kadar cüretkâr olabileceğini kim tahmin edebilirdi ki?"

"Ben ederdim," diye cevap verdi Nehar. "Herkes onu prenses zannediyor ama gerçek bir cadı olduğunu ben biliyorum."

Ona gözlerimi kısarak baktım ve yalnız kaldığımızda Âdem'i şu saat meselesine dâhil edişinin hesabını sormayı aklımın bir köşesine not ettim. Madem artık ortada sır mır kalmamıştı, o zaman hesap sorma zamanı da gelmişti.

"Peki, sonra ne oldu?" diye sordu Hare. "Sen Âdem'i öptükten sonra yani." Bakışları hızlıca üzerimde dolaştı. "Bu kadar yıkık göründüğüne göre iyi şeyler olmamış pek."

Suratım asıldı. "Kapı çaldı," derken o anları bir kere daha hatırlamanın utancı ağır ağır üzerime çökmeye başladı. Ağlamak istiyordum. "Züleyha geldi. Onlar mutfağa geçince ben de evden kaçtım."

"Ne?"

Bu defa bu yüksek sesli koroya Zeynep de dâhil olmuştu.

"Kızım, sen salak mısın?" dedi Hare işaret parmağıyla kafamı iterek. "Neden kaçtın adamdan?"

"Ondan kaçmadım ki..." Gerçekten Âdem'den kaçmamıştım. Züleyha'dan ve beni ansızın yakalayan utangaçlığımdan kaçmıştım. Bakmayın öyle, siz olsanız siz de kaçardınız.

"Eh," dedi Azra. "O kadar da cesur değilmişsin."

Uzanıp rastalarından birini çekiştirdim. Azra'yla aramız-

da her zaman tatlı bir çekişme olmuştu çünkü o Nehar'ın en iyi arkadaşıydı ve çoğunlukla ikisi bir araya geldiğinde beni pek aralarına almak istemezlerdi. Bunun sebebi benim aklıselim bir insan olmam ve onların deliliklerini yüzlerine vurmamdı. "Sana soran olmadı Bob Marley."

Azra elimi iterek kendinden uzaklaştırırken Zeynep araya girdi. "Keşke kaçmak yerine daha mantıklı bir şey yapsaydın. Mesela... Kaçmasaydın?"

Oflayarak yana doğru devrildim ve Hare'nin kucağına yattım. "Ben şimdi tekrar bu adamın karşısına nasıl çıkacağım?" Aklımdaki en önemli soru işte buydu ve tamamen cevapsızdı.

Bu soruyu sormamla beraber kızların hepsi kendince tavsiyelerini sıralamaya başladı. Nehar onunla yalnızca kalabalık ortamlarda yüz yüze gelmemi önerdi, böylelikle etrafımızdaki insanları dikkat dağıtıcı olarak kullanabilecektim. Azra tam tersini, baş başa karşılaşmamız gerektiğini savunuyordu. Hare bunun hakkında düşünmeyi bile saçma bulurken Zeynep olayları akışına bırakma taraftarıydı.

Abim Yağız gelip odaya dalana ve çok acıktığını haykırana kadar konuşma bir kaos olarak sürüp gitti. En sonunda açlık galip geldiğinde ve yerimizden kalkıp salona ilerlediğimizde zihnimin içindeki tek bir düğüm bile çözülebilmiş değildi.

Uykusuz ve uzun bir gece geçirdim. Uyumaya çalışsam da bu imkânsız gibiydi. Aklımda sürekli Âdem'i öptüğüm ânın hatırası dolanıp duruyordu. Sonrasında kaçıp gittiğim gerçeğini hatırlayınca boğulacak gibi oluyordum. Ya tekrar karşılaştığımızda Âdem bana kızgın olursa? Ya kırgın olursa? Ya beni görmek istemezse? Kafamın içinde bu sorular ellerinde kör bıçaklarla bir o yana bir bu yana koşturup duruyorlardı. Hepsi cevapsızdı ve hepsi acımasızdı.

tg: kaktusunx

Sabah hayalet gibi kalktım yataktan. Tenimde dolanan gerginlik yüzünden her zamanki neşemden yoksundum. Mavi bir elbise giyip saçlarımı tepemde topladım. Oldukça şık gözüküyor olmama rağmen görüntümde beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Yine de aynanın karşısında oyalanacak gücü kendimde bulamadım ve erkenden evden çıktım.

Bunu biraz da her sabah Âdem'le karşılaştığımız saatte onu görmemek için yapmıştım. Böyle ayaküstü bir karşılaşmaya hazır değildim. Adam gibi oturup konuşacağımız bir âna ihtiyacım vardı. Ya da ona sıkıca sarılıp aramızdaki bütün gerginliği eritebileceğim, yok edebileceğim bir âna. Mümkünse her ikisi bir arada olsun isterdim. *Rica ediyorum mümkün kılınsın bu.*

Kızların gelişinden bir saat önce açtım dükkânı. Aklımı oyalayıp Âdem ve yaşanan son gelişmeler dışında bir şeyler düşünebilmek için de hemen işe koyuldum. Hâlâ çok işim vardı. Bazı şeyler biraz yoluna girdi diye kendimi salarsam ikinci bir kriz yaşamam çok mümkündü. Bu yüzden parmaklarımı dikmek pahasına da olsa çalışmak için makinemin başına oturdum.

Kızlar geldiklerinde dalgın ve gergin halimi elbette fark ettiler. Bir şey söylemeseler de ara ara bana baktıklarını, sonra kendi aralarında bakıştıklarını görebiliyordum. Bir ara Suat ve Fuat'ın sesini dışarda duyduğumda yanlarında Âdem'in de olacağını tahmin ettiğim için her ihtimale karşı yerimden fırlayıp kendimi lavaboya atmış ve kızların bir bağırsak problemi yaşadığımdan emin olacakları kadar uzun süre orada kalmıştım. Akşam da kendimi iyi hissetmediğim için dükkânı kapatmasını Tuğba'dan rica ederek yarım saat erken ayrıldım iş yerinden.

Kaçınılmaz karşılaşma o gün değil, ertesi gün gerçekleşti. Dükkâna doğru yürüdüğüm sırada yokuşu inmekte olan

Âdem'i ve Suat'ı gördüm. Çoğu sabah olduğu gibi yine beraberdiler. Yanında Suat varken Âdem'le nasıl konuşacağımı gerçekten bilmiyordum. Bu yüzden onun beni görmediğini umarak çabucak yan sokağa daldım ve hızlı hızlı yürümeye başladım. Daha önce hiç girmediğim bu ara sokakta ilerlerken sık sık arkama bakıyor ve geri dönmekle ilerlemek arasında seçim yapmaya çalışıyordum.

İşte yine böyle bir anda biriyle çarpışıverdim. Çarpıştığım adamın kolları, düşüşümü önlemek için belime dolanırken onun Âdem olduğunu anlamıştım. Başımı çevirip bakmadan bile o olduğunu biliyordum. Sarmaş dolaş olduğumuz ve kalbimdeki tüm karmaşanın dindiği kısa bir an yaşandı. Sonra aramıza küçük bir mesafe girdi. Geriye doğru bir adım attığım sırada arkamdaki duvarı fark ettim ve kendimi bir anda köşeye sıkışmış gibi hissettim. Böyle bir karşılaşma beklememiştim. Biraz daha hazırlıklı olurum sanmıştım.

Parmaklarımı birbirine dolayıp sırtımı duvara verdiğimde Âdem'in bir şey söylemesini bekliyordum çünkü ben ne söyleyeceğimi hiç bilmiyordum. Özür dilenmezdi. Hiçbir şey olmamış gibi hal hatır sorulmazdı. Peki, ne yapacaktım?

Boğazım kurumuştu. Dizlerim titriyordu ve birileri beni durdurmazsa çareyi kendimi Âdem'in kollarına atmakta bulacakmış gibi hissediyordum.

Bu sırada Âdem bana doğru bir adım attı. Yüzündeki ifadede kızgınlık ya da kırgınlık göremiyordum. Gri bakışları hafifçe kısılmıştı ve hiç şaşmadan gözlerime bakıyorlardı. Bana yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı. En sonunda adım atılacak bir mesafe kalmadığında hafifçe bana doğru eğilip, "Madem tekrar karşıma çıkmaktan bu kadar çekineceksin," dedi. "Neden kalkıp beni öpüyorsun?"

Çok haklı bir soruydu. Gerçekten. Bunu sormakta sonunda kadar haklıydı fakat ben de altta kalacak değildim.

Yanaklarımın alev almasına ve midemin heyecanla kasılmasına aldırmadan çenemi yukarı kaldırdım. "Çünkü iş sana kalsa elli yaşımıza geldiğimizde bile bir adım atmamış olurdun."

Âdem beklemediğim bir şekilde güldü. Gülüşünü bu mesafeden görmek öyle güzeldi ki hiç uzaklaşmasın ve hep gülsün istedim. "Şuna bak," derken sesi oyunbaz çıkıyordu. "Dili pabuç kadar ama iki gündür saklanmadığı delik kalmadı."

Kaçışımın bu denli ortada olması beni yine bir utanç deryasına fırlattı. Gülerek, biraz da ağlamaklı sesler çıkararak ellerimle yüzümü kapamak istedim ama Âdem buna izin vermedi. Bileklerimi nazikçe kavrayıp aşağı indirdi ve "Öyle adımlar atmaktan korkmuyorsan yüzüme de bakacaksın," dedi.

"Aman," dedim gülüşümü bastırmakta zorlanırken. Bu sırada bakışlarım bileklerimi tutan ellerindeydi. Beni daha fazla utandırmasını istemiyordum. "Sen sanki öpmedin."

"Öptüm ama kaçmadım."

Yine haklıydı. Ama bunun üstünde durmanın hiç kimseye bir yararı yoktu. Önümüze bakmalıydık artık. Yeni mutluluklara ve adımlara açık olmalıydık. Bu konuyu kapatmanın zamanı gelmişti de geçiyordu. Bu sebeple, "Şimdi ne olacak?" diye sorarken ona masum bir bakış attım. Artık bana olan aşkını itiraf etmesinin tam vaktiydi. Derhal beni ne kadar sevdiğini anlatmaya başlayabilirdi.

Hâlâ bileklerimi tutmakta olan ellerini kaydırdı ve ellerimi tuttu. Dokunuşunun içimde çoğalttığı hisleri tarif etmem imkânsızdı. Ellerim ellerine sanki yuvasını bulmuş bir kuş gibi konmuştu. "Seni yarın akşam yedide alsam olur mu?"

Yüzüme geniş bir gülümseme yayılırken hafifçe olduğum yerde sallandım. "Nereye gideceğiz?"

"Yemeğe," dedi. "Güzel bir yere."

"Baş başa mı?"

Gülümseyişi hafifçe sağa kaydı. "İstersen Karagöz'le Hacivat da gelsin."

"Yok," dedim gülerek. "İstemem."

"O zaman baş başa."

"Tamam o zaman. Saat yedide alırsın beni."

"Tamam," dedi. "Anlaştık."

Konuşmamız hangi ara bir fısıltıya dönmüştü, aramızdaki mesafe hangi ara bu kadar azalmıştı bilmiyorum ama halimden şikâyetçi değildim. Ta ki Âdem küçük bir öksürükle boğazını temizleyip iki adım geri gidene ve ellerimi bırakana kadar.

Kaşlarımı çatıp, "Ne oldu şimdi?" diye sordum. *Niçin ellerimi bıraktın Âdem? Kuşları yuvasız bırakmak vicdansızlıktır.*

"Sokağın ortasındayız," dedi Âdem. "Akıl bırakmadın ki bende."

Söylediği şey bu kadar hoşuma gitmeseydi suratımı asma takatini bulabilirdim kendimde ama tek yapabildiğim âşık âşık gülerek, "Ne olacak ki?" demek oldu.

"Hoşlanmam böyle şeylerden," diye cevap verdi ama sesi yumuşaktı. Tersler gibi değil de açıklar gibi söylemişti. Benim böyle şeylerden hoşlanıyor olmam çok yazıktı. O da zamanla alışırdı artık. Alıştırırdım.

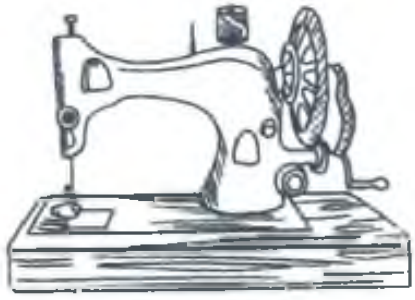
Âdem kısa bir an durup sakince yüzümü izledikten sonra, "Artık işe gitmem lazım," dedi. Ama gitmek için bir adım atmadı. Orada durmaya ve yüzüme bakmaya devam etti.

Başımı hafifçe sağa yatırıp küçük bir tebessümle, "Veda öpücüğü yok mu?" diye sordum.

Soruma gülerek kaşlarını yukarı kaldırdı. "Yok."

Omuz silkip yaslandığım duvardan doğruldum. Üzerim-

deki elbisenin eteklerini elimle düzeltirken, "Sen kaybedersin Âdem Arman," dedim ve ona hayırlı işler dileyerek biraz önce daldığım sokağı gerisin geri yürümeye koyuldum. Âdem'in hâlâ durduğu yerde beni izlediğini ve kaçırdığı veda öpücüğü için başını duvarlara vurmak istediğini çok iyi biliyordum.

17

Âdem'le ilk randevum için gümüşi renkte, sade bir elbise seçmiştim. Bu renk bana onun gözlerini anımsattığı için bu aralar favori rengimdi. Ayağımda ince topuklu, güzel bir ayakkabı vardı. Saçlarım dümdüz bir şekilde sırtıma dökülüyordu ve boynumda minik bir pırlanta kolye vardı. Güzel görünüyordum. Yani bence güzeldim. Nehar, Hare ve Zeynep de güzel göründüğüme dair yeminler etmişlerdi ama bundan tam olarak nasıl emin olabilirdim ki?

Bir bardak suyu başıma dikip son damlasına kadar içtiğim sırada Nehar, "Yeter!" dedi. "On bardak içtin. Rujun silindi. Dur artık."

Ona gözlerimi kısarak baktım. Kendisi en yakın arkadaşıyla, her hareketini ezbere bildiği adamla sevgili olduğu için beni ve ilk randevu heyecanımı anlaması imkânsızdı.

"Nehar doğru söylüyor," diyen Hare de öyle. Zira kendisinin en son ne zaman biriyle randevuya çıktığını bir kenara bırakın, hayatında onu gerçekten ama gerçekten heyecanlandıran bir adamla karşılaşmış mıydı acaba?

Bu yüzden her ikisine de cevap vermeyi reddettim ve Zeynep'e, "Saat kaç?" diye sordum.

"Yediye beş var," dedi. En son sorduğumda da altı vardı ve ben iki soru arasında bir hafta geçtiğine yemin edebilirdim.

Tekrar elim bardağa gittiğinde Hare benden önce davranıp bardağı kaptı ve ulaşamayacağım bir yere koydu. Ardından bana rujumu tazelemem gerektiğini hatırlattı. Ona ters bir bakış atıp tekrar aynaya döndüm ve dudaklarımdaki kırmızı ruju yeniledim.

Bana üç ay gibi gelen son beş dakika nihayet bittiğinde zil çaldı. Aslında Âdem telefonumu çaldırır ya da sessizce aşağıda beni bekler, ailemle karşılaşmaktan çekinir diye düşünmüştüm ama o hiç çekinmeden zili çalmıştı. Bunu beklemiyordum. Bu yüzden karnıma saplanan bu gerginlik ağrısına hiç ama hiç hazırlıklı değildim.

Benim bir randevuya gideceğimin gayet farkında olan babam avını bekleyen bir kaplan gibi atılıp kapıyı açtığında damarlarımdan kanımın çekildiğini hissettim ve araya girmesi için anneme yalvaran bakışlar attım. Elbette evladını hemencecik anladı. Babamın bir adım önüne geçerek Âdem'le arasında bir bariyer oluşturdu. Babamın onu geçemeyeceğini bildiğim için içime bir avuç da olsa su serpildi.

Kapı açıldığında üç saniyelik bir sessizlik yaşandı ki ben henüz Âdem'i görecek kadar ilerleyememiştim o sırada. Annem gülümseyerek, "Hoş geldin," demese bu sessizlik uzayacak gibi görünüyordu. Gerçi uzasa daha iyi olabilir gibime gelmişti. Çünkü annemin sesi öyle şaşkın çıkmıştı ki yanaklarımın alev aldığını hissettim. Muhtemelen karşılarında Âdem gibi bir adam beklemiyorlardı. *Oysa tanısanız çok seversiniz sevgili ailem.*

"Hoş bulduk efendim," diyen Âdem'in ölçülü, güzel sesini duyunca yüreğim hafifledi ve nihayet kapıyla aramdaki mesafeyi kapatıp onu görme şerefine nail olabildim.

Muhteşem görünüyordu, her zamanki gibi. Fakat bu defa bu muhteşemliği yalnızca benim içindi. Altında koyu renk bir pantolon, üzerinde bembeyaz bir gömlek ve onun üstünde siyah bir ceket vardı. Saçları yine benim sevdiğim gibi geriye doğru taranmış, sakalları düzeltilmişti. Gri gözlerinde babama bakarken yumuşak bir ifade vardı ama kaşları hafifçe çatıktı. Gerginliğine dair yüzündeki tek ifade bundan ibaretti.

Elini uzatıp, "Âdem Arman," diye tanıttı kendisini.

Babam kısa bir saniye bekledikten sonra onun elini sıkıp, "Yiğit Kuzey Erarslan," dedi. Sesi epey soğuk çıksa da cevabı kibardı.

"Memnun oldum," dedikten sonra Âdem'in annemle tokalaşmasını izledim. Onun yüzündeki ifade nihayet şaşkınlığından sıyrılmıştı. Şimdi Âdem'e hoş bir tebessümle bakıyordu.

"İçeri gelin, buyurun," diye müstakbel sevgilimi eve davet etmeye çalıştığında canhıraş bir şekilde araya girdim ve rezervasyondan, geç kalacağımızdan falan bahsederek kendimi dışarı attım. Çünkü bir defa eve girdik mi bir daha çıkabilir miydik bilmiyordum.

Babam bana geç kalmamamı söyledi ama aslında bu Âdem'e söylenen bir şeydi. Annemse ikimize de iyi eğlenceler diledikten sonra babamı sürükleyerek kapının önünden ayırdı ve nihayet Âdem'le baş başa kaldık.

Konuşmadan bahçeye çıktığımızda kızların pencereden bizi izlediğini biliyordum. Fakat elbette dönüp onlara bakmadım. Zira Âdem izlendiğimizi fark ederse hoş olmazdı. Arabanın önüne gelene kadar ikimiz de çok sessizdik. Ben

heyecanımı ve karın ağrımı yenmeye çalışırken Âdem kim bilir ne düşünüyordu?

Kapımı açmadan evvel kısa bir duraklama anında, "Çok güzel olmuşsun," dedi bana. Sonra bir karşılık beklemeden şoför koltuğuna geçti ama bu arada çoktan yüzümde güller açtırmayı ve karnımdaki o tuhaf ağrıyı biraz hafifletmeyi başarmıştı. Canım benim.

Arabaya binip yola koyulduğumuzda heyecanım azalır zannetmiştim ama azalmıyordu. Bu da yetmezmiş gibi bir de çişim geliyordu ki bunun sebebi heyecanlandıkça bardak bardak su içmem olabilirdi. Sanırım Nehar'ın sözünü ara sıra dinlesem benim hayrıma olacaktı.

Dikkatimi heyecanımdan ve mesanemden ayırmak için bir şeyler söylemek istedim ve "Kapıyı çalmanı beklemiyordum," dedim. "Hoş bir davranıştı, teşekkür ederim."

Âdem gözlerini yoldan ayırmadan hafifçe başını eğdi ve teşekkürümü kabul etti. Ardından, "Neden beklemiyordun?" diye sordu.

Omuz silkerek kısa bir an düşündüm. "Daha ilk randevumuza çıkmadan annem ve babamla tanışmak istemeyebilirdin."

Tatlı bir sesle gülerken bakışları beni buldu ve alayla, "Amerikan filminde miyiz Bahar Çiçeği? Niye böyle korkularım olsun?" dedi.

Haklı sayılırdı ama dürüst olalım, hangimiz bu erkeklerin nelerden korkup nelerden korkmayacağını kestirebiliyorduk ki? Bana normal gelen bir şey onun ödünü koparabilirdi, buna asla emin olamazdım. Yine de bu tavrından hoşlandığımı söylemek zorundaydım.

Restorana gelmemiz pek uzun sürmedi. Arabadan indiğimizde Âdem anahtarları valeye verdikten sonra yanıma ge-

lip kibarca kolunu uzattı. Kalbimde binbir renkli mutluluklarla onun koluna girdim ve ilerlemeye başladık. Restoranın girişinde bizi orta yaşlı bir görevli karşıladı. Âdem ismini söylediğinde bizi içeri buyur etti. Sonra bir başka görevli tarafından güler yüzle karşılanıp masamıza götürüldük.

Âdem ilk randevumuz için oldukça şık bir yer seçmişti. Boğaz'a yakın, oldukça büyük ve güzel hizmet veren bir yerdi. Yerime oturduğumda yüzümde memnun bir gülümseme vardı çünkü tam karşımda Âdem Arman oturuyor ve pürdikkat bana bakıyordu. Yüzündeki ince gülümsemenin bana verdiği tanıdıklık hissinin lezzetini nasıl anlatacağımı bilemiyordum. Ya da duruşundaki o heybetli ama ürkütmeyen tavrın kalbimi nasıl yatıştırdığını.

"Sevdin mi?" diye sorduğunda mekândan bahsettiğini hemen anladım.

Başımı sallayarak, "Harika görünüyor," dedim. "Sık geldiğin bir yer mi?"

Başını iki yana salladı. "Çok sık değil. Daha önce bir iki sefer geldim ama yemeklerini ve ortamını beğeniyorum."

Bu sırada önümüze iki tane menü bırakılınca tatlı bir gülümsemeyle, "Ne tavsiye edersin?" diye sordum.

İlk sayfadaki çorbalara bakarken, "Bal kabağı çorbası lezzetliydi," dedi. "Mantarlı tavuk çorbası da güzeldi. İkisinden biriyle başlamanı öneririm."

Mantarla pek aram olmadığı için bal kabağı çorbasını tercih etmeye karar verdim. Bu sırada Âdem ana yemeklerden bahsediyor ve et yemeklerinin çok güzel olduğunu söylüyordu fakat ona tam olarak odaklanabilmiş değildim. Mesanemin doluluğu yine rahatsızlık vermeye başlamıştı. Çorbam gelmeden önce bir lavaboya gitmem gerektiğini biliyordum.

Bu yüzden hızlıca Âdem'in önerdiklerinden bir şeyler seçip garsona söyledim. Ardından Âdem'den izin isteyip lavaboya gitmek için yerimden kalktım.

Hikâyenin buradan sonrasını anlatmadan önce önemle belirtmek istediğim bir gerçek vardı sevgili kır çiçeklerim. Mekân oldukça güzel ve büyüktü fakat planlamasında ölümcül bir hata yapılmıştı. En azından damarlarında bir miktar da olsa Ekiz kanı taşıyan biz zavallılar için ölümcül sayılacak bir hata. Mekânın kadınlar tuvaletinde yalnızca tek bir kabin vardı. Tek. Bir. Kabin. Ve ben lavabodan içeri girdiğimde sırada bekleyen beş kişiyle karşılaştım. Hepsi öyle şık kıyafetler içindelerdi ki bu kıyafetlerle tuvaletteki işlerini halletmelerinin en az beşer dakika süreceğini hesaplamam hiç de zor olmamıştı. Yirmi beş dakika. O kadar zamanım yoktu. Mesanemdeki ağrı bir kenara, Âdem'i yirmi beş dakika bekletmeyi hiç istemiyordum.

Bu yüzden tuvaletten çıktım ve bana yardımcı olabilecek birilerini veya başka bir lavaboyu ararken koridorun diğer ucundaki personel tuvaletini gördüm. Kapısı ardına kadar açık bırakılmıştı ve içeride hiç kimse yoktu. Bu fırsatı değerlendirmek için elbette çok fazla düşünmedim. Derhal tuvalete girdim ve kapıyı kapattım.

Birkaç dakika sonra tuvalet kabininden çıktığımda keyfim yerindeydi. Ellerimi yıkayıp üstümü başımı düzelttikten ve görünüşümün hâlâ güzel olduğuna emin olduktan sonra tekrar kapıya ilerledim. İşte tam orada ailemin lanetiyle yüzleşmek zorunda kaldım.

Tuvaletin kapısının iç tarafına bir A4 kâğıdı yapıştırılmıştı ve üzerinde büyük harflerle bir uyarı yazıyordu.

KAPI BOZUK. SAKIN KAPATMAYIN!

Hani başımdan aşağı kaynar sular döküldü derler ya, benim başımdan aşağı bir kova buz dökülür gibi oldu. İnanıl-

maz bir soğukluk tenime yayılırken can havliyle ileri atılıp kapıyı açılması için zorlamak istedim ama kapının iç taraftaki kolunun yerinde yeller esmekteydi. Kapıyı açıp dışarı çıkabileceğim bir kol yoktu!

Aklıma gelen ikinci fikre sarıldım ve var gücümle kapıyı yumruklamaya ve "Kimse yok mu? İçeride kaldım!" diye bağırmaya başladım. Fakat kadınlar tuvaleti koridorun sonundaydı ve restoranın bu kadar yoğun olduğu bu saatlerde herhangi bir çalışanın tuvalet molasına çıkması çok düşük bir ihtimaldi.

Yüzüm ağlamaklı bir bakış eşliğinde asılırken birkaç dakika daha sesimi duyurmaya çalıştım. Fakat kapıya indirdiğim her yumruk bir öncekinden daha cılız hale geldi ve en sonunda pes edip durdum. Başka bir yol bulmam ve bir an önce tuvaletten çıkıp Âdem'in yanına dönmem gerekiyordu. Keşke çantamı yanıma almış olsaydım, lakin girişte görevliye teslim etmiştim. Kapıyı açmak için elimdeki tek malzeme tırnaklarımdı. Ben de onları kullandım.

Kullanmayı denedim en azından. Başarısız bir deneme oldu ve işaret parmağımın tırnağının kırılmasıyla sonlanınca yüksek sesle ofladım.

Elimde sadece Mayıs teyzemin taktiği kalmıştı artık. Kapıya arkamı döndüm ve dışarıya açılan pencereye baktım. İçinden geçebileceğim kadar büyüktü. Yanına yaklaşıp zorlayarak da olsa camı açtım ve aşağı sarkıp yüksekliği ölçtüm. Atlayabileceğime kanaat getirince önce ayakkabılarımı çıkarıp camdan dışarı attım, ardından ellerimin üzerine yüklenip kendimi yukarı çektim.

Pekâlâ. Camdan atlamanın zannettiğim kadar kolay bir iş olmadığı ortaya çıktı. Baş aşağı yere çakılmamak için insanüstü bir çaba sarf ederken teyzemin zamanında bunu nasıl yaptığını düşünüyordum. Kendisi bir pencereden, bir resto-

ranın erkekler tuvaletine dalış yapmak zorunda kalmıştı ve şansına onu orada yakalayıp yere yapışmaktan kurtarabilecek Arın eniştem vardı. Oysa zavallı ben, elbisemin yırtıldığını haber veren içler acısı bir kumaş sesi eşliğinde taşlı yola düşmek durumunda kalmıştım. Kimse beni tutmamıştı.

Dizlerimin ve avuçlarımın üstünde yere çakıldığımda hissettiğim acıyla gözlerim doldu. Ağlamamak için dişlerimi sıkarak ayağa kalktım. Bir de makyajımın bozulmasını kaldıramazdım gerçekten. Doğrulmayı başardıktan sonra ilk yaptığım biraz önce fırlattığım ayakkabılarımı bulup ayağıma geçirmek oldu. Ardından elbisemin ne kadar yırtıldığını kontrol etmek için üstüme baktım. Etek kısmında şekilsiz bir yırtmacım oluşmuştu. Eğer dümdüz durursam kimse fark etmezdi ama yürürken hoş bir manzara olacağını zannetmiyordum.

Dizlerimin ve avuçlarımın acısına bir de bu eklendiğinde alt dudağım bir ağlama krizinin habercisi olarak titremeye başladı ve bunu önlemek adına hemen olumlu şeyleri düşünmeye zorladım kendimi. Sonuçta tuvaletten kurtulmuştum, değil mi? Şimdi tekrar restorana dönüp bir görevliden yaralarımı temizlemek için bir şeyler isteyebilirdim ve eminim canımın acısı dinince eteğim için de bir çözüm bulabilirdim. En nihayetinde bu işlerden anlayan birisiydim.

Çabam işe yaradı. Ağlamamayı başardım.

Canımın acısını görmezden gelmeye çalışarak, aksak adımlarla ilerledim. Restoranın etrafını dolaşıp tekrar kapıya geldiğimde beni biraz önceki orta yaşlı adamın karşılamasını umdum ama bunun yerine genç biriyle karşılaştım.

Adamın yanına yaklaşıp akıtmadığım gözyaşlarım yüzünden boğuklaşan sesimle, "Randevum vardı," dedim.

Adam beni baştan aşağı kaşları çatık bir şekilde süzdükten sonra soğuk bir sesle sordu. "İsminiz?"

"Bahar Erarslan." Fakat bu isimde bir rezervasyon bulamayacağını biliyordum. Bu yüzden ekledim. "Âdem Arman'ın misafiriyim."

Adamın listeyi kontrol etmesini bekledim. Âdem'in ismini gördüğünde önümden çekileceğini düşünmüştüm ama bana, "Üzgünüm hanımefendi," dedi. "Âdem Bey iki kişilik bir rezervasyon yaptırmış ve misafiriyle birlikte gelmiş. Şu an ikisi de içeride."

Başımı hızla iki yana salladım. "Hayır, değil. Âdem buraya benimle geldi ama sonra..."

Devamını nasıl anlatacağımı bilemediğim için sessiz kalıp yutkunduğum küçük bir an yaşanınca genç adam iç çekerek, "Anlıyorum," dedi. "Âdem Bey kalbinizi kırdığı için inanın çok üzgünüm hanımefendi. Ama ne yazık ki sizi içeri alamam."

Gözlerim hayretle kocaman açılırken, "Âdem benim kalbimi falan kırmadı!" diye yükseldim. "İçeride beni bekliyor adam!"

Sanki benden çok bunalmış gibi gözlerini deviren görevli kollarını birbirine doladı. "Hanımefendi, lütfen zorluk çıkarmayın. Sizi içeri alamam. Âdem Bey'le derdiniz her neyse bunu başka yerde çözmelisiniz."

Artık gözlerimin dolmasını da dudağımın titremesini de engelleyemiyordum. Bu noktada düşünecek ve sakinleşecek güzel bir şey de bulamıyordum. "Ne derdi ya?" diye titreyen bir sesle bağırmak elimden gelen tek şeydi. "Aptal bozuk tuvaletiniz ve saçma salak bir şekilde kapının arkasına yapıştırdığınız not yüzünden buradayım!" Sözlerimin kulağa ne kadar manasız geldiğinin farkında değildim çünkü bir histeri denizine dalmıştım, her geçen saniye daha derinlere inmekle meşguldüm. "Kapınız bozuksa bunun uyarısını ka-

pının önüne yapıştırırsınız. Arkasına değil! Hangi salak yapıştırdı o notu? Hangi salak yüzünden benim ilk randevum mahvoluyor şu an, bana söyler misiniz?"

Çılgınlar gibi bağırmam ve muhtemelen ona hiçbir anlam ifade etmeyen şeyler anlatmam görevliyi dehşete düşürmüştü. Bunu görebiliyor ama tam manasıyla kavrayıp özümseyemiyordum. Aklımda sadece elbisemin mahvolduğu, dizlerimin çok acıdığı ve Âdem'in beni beklediği gerçekleri dolanıp duruyordu, başka bir şey düşünmem mümkün değildi. Kendimi bu durumdan nasıl kurtaracağımı bilememenin öfkesi beni hırçınlaştırırken sakinliğe giden tabelaların hiçbirini de göremiyordum haliyle. Görevlinin bana sakin olmamı söyleyip durması da hiçbir işe yaramıyordu. O beni anlamadıkça ben daha çok çileden çıkıyordum, ben çileden çıktıkça da onun beni anlaması iyice güçleşiyordu.

"Elbisem yırtıldı, dizlerim kanıyor ve ben burada sana laf anlatmaya çalışıyorum. Bir taksi çağırıp gidemiyorum bile çünkü telefonum da sevgilimle beraber restoranınızda rehin kalmış durumda! Terörist misiniz siz? Örgüt müsünüz?"

Benim iyice zıvanadan çıktığım ve karşımdaki genç adamın güvenlik görevlilerini çağırmaya yeltendiği anda birinin ismimi söylediğini duydum. Bu bağırış çağırışların içinde varla yok arası bir sesti. Tanıdık ve güvenli bir sesten duyulan tek kelime.

"Bahar?"

Âdem'in sesi zihnimdeki karmaşanın içine yavaşça sızdı. Onca telaşın, her geçen saniye artan kaosun içinde parladı ve bir anda sakinleştiğimi hissettim. Heyecanım eteklerimden hızla yukarı çekilirken ve etrafı görmemi zorlaştıran gözyaşlarım bir anda kesilirken, "Âdem!" diye seslendim. "Buradayım!"

Güvenlik görevlilerinden önce Âdem yanıma geldi ve beni görür görmez yüzüne öfke, şaşkınlık ve telaş dolu bir ifade yayıldı. Yanıma varıp yüzümü avuçlarının arasına alırken, "İyi misin?" diye sordu endişeyle. "Ne oldu sana böyle?"

Biraz önce duran gözyaşlarım Âdem'in dokunuşunu tenimde hissetmemle beraber geri geldi. Öfkem ve telaşım anbean azalırken onların yerini inanılmaz bir rahatlama duygusuyla üzüntü aldı. "Lavaboya gitmiştim," dedim burnumu çekerek. "Ama çok doluydu. Ben de personel lavabosunu kullanmaya karar verdim. Orasının da kapısı bozukmuş ve aptallar uyarıyı kapının diğer tarafına asmışlar. Kim uyarıyı kapının arkasına asar ki? Uyarı dediğim şey kapının önüne asılır, önüne! Ben bu uyarıyı nasıl göreyim? Görmeden kapıyı kapatınca içeride kaldım. Seslendim ama kimse duymadı."

Küçük bir hıçkırık boğazımda düğümlenince komik bir ses çıkardım. Fakat bunu umursayacak halde değildim. Beş yaşındaki bir kız çocuğu gibi restoranı Âdem'e şikâyet etmekle meşguldüm.

"Orada bekleyecek halim yoktu. Ben de lavabonun penceresinden dışarı atladım. Dizlerimin ve ellerimin üstüne düştüm." Bu sırada ellerimi kaldırıp Âdem'e göstermekten de geri durmadım. "Sonra buraya geldim ama bu adam beni içeri almadı!" diye bağırırken put gibi durmuş anlattıklarımı dinleyen adama baktım. Elimde olsa kendisini bir kaşık suda boğacaktım. "Yanımda telefonum da yoktu. Sana da haber veremedim."

"Tamam," dedi Âdem uzanıp yanaklarımdaki yaşları silerken. "Tamam güzelim, sakin ol. Halledeceğiz şimdi her şeyi."

Her şey bu birkaç kelimede ve bunları söyleyen adamın bana dünyanın tüm merhametiyle bakışında gizliydi. Usul usul başımı sallarken göğsümden bedenime yayılan sakinliği de kucakladım ve paniğin beni daha hızlı terk etmesi için derin bir nefes aldım.

Âdem sakinleşmeye başladığımdan emin olunca ağır bir hareketle kapıdaki görevliye döndü. "Siz kapınıza gelen yaralı ve incinmiş bir kadına bu şekilde mi muamele ediyorsunuz? Bu şekilde mi davranıyorsunuz?" diye sorarken sesi hiç yüksek değildi ama bağırsa bu kadar etkili olamazdı söyledikleri. Gözlerini göremiyordum ama o çelik bakışlarının sertliğini ve keskinliğini tahmin etmem hiç zor değildi.

"Manasız şeyler söylüyordu," dedi görevli. "Olay çıkarmasından korktum." Sesi benimle konuşurken olduğu gibi yüksek ve zalim değildi. Tam tersine öyle yumuşak bir şekilde konuşuyordu ki biraz öncekiyle aynı adam olduğundan şüpheye düşmek üzereydim.

Âdem bu savunmayı çatık kaşlarla karşılarken eliyle beni işaret etti. "Hanımefendinin zor bir durum yaşadığı oldukça açık. İçeri almak seni zor duruma sokabilir, buna eyvallah. Yine de kendisine yardımcı olmanın, onu sakinleştirip derdini anlamaya çalışmanın kimseye zarar vermeyeceği ortada. En azından bir bardak su getirebilirdin ya da yardımcı olacak birilerini çağırabilirdin. En kötü ihtimalle bana ulaşabilirdin, değil mi? Bir kadına bağırmaktan ya da onu zorla uzaklaştırmaktan daha insancıl çözümler bunlar. Ne dersin?"

Görevli kendisini aklamak için tekrar bir şeyler söylemeye yeltenince Âdem elini kaldırıp onu susturdu. "Hanımefendinin çantasını ve arabamın anahtarlarını getirir misiniz? Burada bir saniye daha durmak istemiyorum."

Benim dakikalardır kendimi parçalayarak anlatmak istediklerimi Âdem birkaç kelimeyle anlatmış ve çalışanların ışık hızıyla çalışmasını sağlamıştı. Çok geçmeden çantam elimde, Âdem'in arabasının yolcu koltuğunda oturmaktaydım ve ağlamamak için direniyordum.

Direniyordum ama bir işe yaramıyordu. İlk randevumuz mahvolmuştu. Elbisem mahvolmuştu. Makyajım mahvolmuştu. Dizlerim ve ellerim hâlâ çok acıyordu. Ve Âdem'in yüzüne bakamıyordum.

Kısa bir süre sessizce yolculuk ettik. Âdem'in bana kaçamak bakışlar attığını hissediyordum ama ben sadece önüme bakıyordum. Önüme bakıyor ve sessizce ağlıyordum. Bu gece nasıl olup da bu hale gelebilmişti anlamıyordum.

Araba durduğunda bile kafamı kaldırıp nereye geldiğimize bakmadım. Âdem hemen geleceğini söyleyip arabadan indi. Ve beş dakika sonra geri döndüğünde ben hâlâ aynı şekilde, kımıldamadan oturuyordum.

Tekrar yola koyulduk. Bu defa Âdem, "Bahar," diye seslendi.

Varla yok arası bir sesle, "Efendim," dedim.

"Ağlama artık. Lütfen."

Bu sözlerin beni daha çok ağlatması zavallı Âdem'i dehşete düşürdü ve yolun kalanında biçare adam tek kelime dahi edemedi. En sonunda bir yerde durduk. Âdem arabadan indi, dolanıp benim kapımı açtı ve elini uzattı.

Elini tutup aşağı inerken elbisemin yırtılan eteğini elimle kapatmaya çalıştım. Aşağı indiğimde Âdem elimi bırakmadı. Deniz kıyısındaydık ama nerede olduğumuzu çıkaramamıştım tam olarak. Elim onun elinin içinde, birkaç metre yürüyüp bir banka oturduk.

"Ellerini uzat bakayım," dedi Âdem. Bu sırada aramıza bir eczane poşeti koyduğunu görünce biraz önceki kısa mo-

lamızda neyle meşgul olduğunu anladım. Yaralarımı temizlemesi için ellerimi ona uzatırken hafifçe burnumu çektim. Gözyaşlarım nihayet durmuştu.

Aldığı ilacı bir pamuğa döküp ellerimi yavaş yavaş temizlerken işine oldukça odaklı görünüyordu Zamanın Efendisi. Dokunuşları oldukça nazikti. Arada elime üflüyor, sonra tekrar ilacı sürmeye devam ediyordu. Ellerimin tamamen temizlendiğine ikna olunca çekingen bir tavırla dizlerime bakmak için izin istemişti. Dizlerim ellerim kadar çok yaralanmadığından, onları temizlemek daha acısız ve kısa oldu.

"Keşke camdan atlamak yerine orada bekleseydin," dedi Âdem işini bitirdiğinde. "Seni aramaya gelmiştim. Sesini duyardım."

Başımı usul usul sallayıp, "Bu çok mantıklı olurdu tabii," diye cevap verdim. "Özür dilerim. Her şeyi mahvettim."

Utançtan ve mahcubiyetten alev alev yanan yanaklarımda Âdem'in tüy gibi dokunuşunu hissetmek yüreğimde bir denizin kabarmasına sebep oldu. "Özür dilenecek bir şey yok güzelim," derken Âdem'in sesi öyle yumuşak, öyle içten çıkıyordu ki su olup ona akmamak bir mucizeydi. Ancak toprak yağmuru, bir de Âdem beni bu kadar güzel çağırabilirdi. "Bak, baş başayız. Karşımızda deniz var. Birazdan yemeğimiz de gelecek. Daha güzel randevu mu olur?"

Başım istemsizce onun eline doğru eğilirken, "Yemek mi?" diye sordum. Karnımın açlığını unutalı çok oluyordu. "Nereden gelecek?"

Âdem hafifçe güldü. "Ayarladık bir şeyler. Çok mükellef bir soframız olmayacak ama..."

"Ne kadar harika bir adamsın." Bunu içimden geldiği gibi, öylece söyleyivermiştim. Sesim hâlâ mahcubiyetle bezeliydi, zira ne yaparsam yapayım bu geceyi mahvettiğim

gerçeğini aklımdan atamıyordum. "Bense her şeyi mahvediyorum."

Âdem bana biraz daha yanaştı. Yüzüme sanki çok güzel bir şey görüyormuş gibi bakıyordu ama akan maskaramı doğru dürüst temizleyememiştim bile. Rujum ve allığım da Hakk'ın rahmetine kavuşalı epey oluyordu. Kırmızı bir burun, küçülmüş gözler ve beyaz bir surat da pek güzel bir manzara oluşturmuyordu hani.

"On altı yaşındayken babamla bir muhabbetimizde bana demişti ki bizim gibi adamlar dünyanın en güzel kızını ömürlerinde yalnızca bir kere görür. Ne demek istediğini anlamamıştım başta. Yani o zaman çocuktum, gençliğe yeni adım atıyordum ve çok fazla güzel kız vardı."

Konuşmanın bu ilginç başlangıcı merakın içime yayılmasına ve utancın yavaş yavaş uzaklaşmasına sebep olurken biraz gevşedim. Âdem'in güzel kızlardan bahsetmesi çok hoşuma gitmiyordu ama konunun nereye bağlanacağını öğrenmek istiyordum.

"Bunu babama söyleyince babam gülüp elbette çok fazla güzel kız var demişti ama dünyanın en güzel kızı bir tanedir. Sen onu ömründe sadece bir kere görebileceksin. Tabii akıllı davranıp peşinden gidersen başka."

Gri bakışları kısa bir sessizlik anında ağır ağır yüzümü dolaştı. Sözlerine devam etmeden önce diliyle dudaklarını nemlendirmesini ve derin bir nefes almasını hayranlıkla izledim.

"Ona kendisinin dünyanın en güzel kızını ne zaman gördüğünü sordum. Alacağım cevap pek hoşuma gitmeyecekmiş gibi geldiğinden kaşlarım çatıktı, çok iyi hatırlıyorum. Babam bana bakıp keyifli keyifli gülmüş, sonra da bayram ziyaretinde diye cevap vermişti. Annemle bayram ziyaretinde tanıştıklarını bildiğim için rahatlamıştım tabii. Başka bir cevap alsam ne yapardım hiç bilmiyorum."

Anlattığı şey benim de genişçe gülümsememe sebep oldu. Âdem'in annesiyle babasının ilişkisi çok hoşuma gidiyordu. Mutluluklarının kısa sürmüş olması çok üzücüydü ama aşkı doyasıya yaşamışlar gibi hissediyordum. Bir de tabii Âdem gibi bir çocuk yetiştirmişlerdi. Bunun için her ikisine de çok minnettardım.

Beyaz ve ince parmaklarının nazik dokunuşuyla çenemi kavradı Âdem. Göz göze geldiğimizde dokunuşu yanağıma doğru kaydı ve bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Seni o takside ilk kez gördüğümde dünyanın en güzel kızıyla karşılaşma şansımı harcadığımı düşünmüştüm," dedi usulca. "İnip yürümeye başladığında peşinden gelmek, seninle tanışmak için öyle delice bir istek duydum ki inanamazsın."

Bu sözler kalbimi kısa bir an için durdururken kaşlarım hayretle yukarı kavislendi. O geceyi anımsadığımda böyle bir şeyi asla fark etmediğimi düşündüm. "Ama gelmedin peşimden," derken sesim öyle alçaktı ki Âdem bu kadar yakınımda olmasa beni duyamazdı.

"Gelmedim çünkü gecenin o saatinde bir kadının peşine takılmak bana göre yanlıştı." Aramızdaki mesafe anbean kapanıyordu. Kim kime yaklaşıyordu pek anlamıyordum doğrusu ama neredeyse birbirimize sarıldığımız bir noktaya gelmiştik. En ufak bir şikâyetim dahi yoktu.

"Sonra ben kalktım senin peşinden geldim," diyerek güldüm. Gülüşüm Âdem'in soluduğu havaya karıştı.

Parmakları saçlarımın arasında dolanırken, "Bir anda," dedi. "Bir anda dünyanın en güzel kızını evimin salonunda buldum. İkinci kez çekip gitmene izin verseydim rahmetli babam mezarından kalkıp pataklardı beni."

Tekrar güldüm. Kendimi bir gram alkol almadan sarhoş olmuş gibi hissediyordum. Sürekli gülmek, kahkahalar at-

mak ve her an Âdem'e daha da yakın olmak istiyordum. "Hak etmiş olurdun."

Bu defa gülme sırası Âdem'deydi. "Bahar Çiçeği," diye fısıldadı aramızdaki uzaklığı sıfıra indirip alnını alnıma yaslarken. "Sen kuşkusuz ki dünyanın en güzel kızısın ve ben sana fena halde tutuldum." Ben cevap verme fırsatı bulamadan dudakları hafifçe dudağımın kenarına dokundu. "Güzelliğin bir yana, nereye gitsen orayı güzelleştirmene tutuldum. Yürüdüğün yolda çiçekler açtırmana, girdiğin odayı aydınlatmana tutuldum." Sonra bir öpücük daha kondurdu. "Hayat seni ne kadar zorlarsa zorlasın bir yolunu bulmana, gerekirse kapıma dayanmana, dükkânda sabahlamana, camlardan atlamana tutuldum." Ardından minik bir buse daha. "Sana. Seni sen yapan her şeye. Bakışına. Duruşuna. Yüreğine. Tutuldum."

Sözlerinin ve dokunuşunun taarruzu anbean beni yıkarken ayakta kalabilmek için kollarımı onun boynuna doladım. Bu sırada Âdem gözlerime bakabilecek kadar geri çekildi. Ne ara kapattığımı bilmediğim göz kapaklarımı kaldırdım ve onunla göz göze geldim.

Gri bakışlarında tereddüdün zerresi yoktu.

"Seni çok seviyorum Bahar," dedi içime işleyen ince ve keskin bir fısıltıyla. "Dünyanın en güzel kızı."

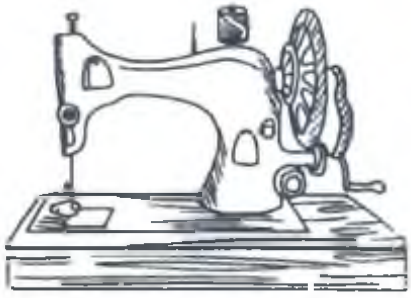
Her şeyi unuttum. Gecemizi mahvetmiş olmam önemini yitirdi. Ellerimdeki yaralar iyileşti. Kalbimdeki utanç ve mahcubiyet silindi. Yüreğimde mutluluk ve aşk dışında hiçbir duygu kalmadı. Mutluluk ve *sevda.*

"Ben de seni seviyorum Âdem," derken sesim o kadar titredi ki hissettiğim heyecana rağmen bunu ben bile şaşkınlıkla karşıladım. "Çok hem de."

Önce keyifle güldü, ardından uzanıp beni adamakıllı öptü. Kendine hapseder gibi. Tüm kalelerimi kuşatır gibi.

Beni kendinden bir parça sayar gibi. Zamanı üzerimizden sıyırıp atar gibi. Tüketir ve tamamlar gibi öptü.

Artık aramızdaki şeyin bir adı vardı. Sevda diyorlardı. Âdem Arman benimdi diyemezdim çünkü insan insana ait olmazdı lakin artık biliyordum ki Âdem'de bana dair bir şeyler vardı. Kalbindeki yerim çok güzeldi. Benim kalbimdeki yerine denkti ve dünyanın bütün mutluluğu o an benim yüreğimin ta içindeydi.

18

Bu defa aramıza sızıp bizi dünyaya döndüren bir öksürük sesi oldu. Âdem için bu birkaç gün önceki zil sesinden daha etkiliyken benim için öyle değildi. Bu defa geri çekildiğimde kalbimde telaş falan yoktu. Ne yapacağımı da şaşırmamıştım. Kaçmaya falan da kalkmadım haliyle. Saf mutluluk dışında hiçbir şey hissetmiyordum ama Âdem öyle değildi çünkü gelen kişi Karagöz'dü ve... Biliyorsunuz işte, Âdem böyle şeylerden hoşlanmazdı.

Öksürük sesini işitince hızla geri çekilmiş, aramıza kimseyi kandıramayacağı bir mesafe koymuş, sonra da Karagöz'e, "Hoş geldin," demişti. Zavallı çocuğun hoş geldiği falan yoktu.

Çocuğun yüzüne bile bakmadan elindeki poşetleri aldı. Ardından parasının olup olmadığını sordu. Karagöz de Âdem'in yüzüne bakmadan parasının olduğunu söyledi. O halde dükkânda hesaplaşacaklarını söyleyip onu gönderdi Âdem. Zavallı çocuk âdeta ışınlanarak kayboldu yanımızdan. Bense onun neden burada olduğunu, Âdem'e ne getirdiğini, hatta şu an nerede olduğumuzu sorgulayamayacak kadar aşk sarhoşuydum.

Âdem elindeki poşetle yanıma geldi ve bankta aramıza biraz mesafe bırakarak oturdu. Poşeti ortamıza koyup içinden ikimiz için birer dürüm çıkarmamış olsaydı bu mesafeye itiraz ederdim ama dürümleri görünce neşeyle, "Yemeklerimiz gelmiş!" dedim. Yaşadığımız macera beni oldukça acıktırmıştı ve dürümler nefis görünüyordu.

Âdem bir dürümü bana uzatırken yırtılan elbisem yüzünden sürekli eteğimi çekiştirdiğimi fark edince ceketini çıkartıp bana uzattı. "Hava serin, üşütme istersen."

Minnet duyarak ceketini aldım ve rahatça oturabilmek için bacaklarımın üzerine serdim. Sonra Âdem bana kapağını açtığı bir şişe ayran uzattı ve dürümlerimizi yemeye başladık. Onun bunu hangi ara ayarladığını bilmiyordum çünkü ağlayıp her şeyi mahvettiğime inanmakla çok meşguldüm. Fakat geldiğimiz şu noktadan hiç şikâyetçi değildim. Hem restoranda kalsak bu kadar yakın durabilir miydik? Uzanıp Âdem'i öpebilir miydim? Ya da tam şu an yaptığım gibi elimi uzatıp dudağının kıyısına bulaşan ruj izimi silebilir miydim?

Yaptığım şeyi şaşkın bir kaş çatışla karşılayan Âdem'e sakince, "Rujum bulaşmış," diye açıklama yaptım.

Anında yüzü buruştu. Ben işimi bitirene kadar uslu uslu dursa da geri çekildiğimde, "Beni düşürdüğün şu hallere bak," dedi. "Karagöz'le bir hafta göz göze gelemeyeceğiz büyük ihtimalle."

"Ne yapacaksın ki Karagöz'le göz göze gelip," dedim ağzımdaki lokmayı çiğnerken. "Benimle göz göze gel."

Sözlerime gülerken önce sabır diler gibi iç çekti, ardından başını hafifçe öne eğdi. "Geliriz."

Yüzümde koca bir sırıtışla bir yandan dürümümü yiyor, bir yandan Âdem'i izliyordum. Şimdi bu adam benim sevgilimdi, öyle mi?

Öyle, dedi Firuş. *Sonunda.*

İnsanlar sevgilileriyle ne yapardı bilmiyordum ama benim Âdem'in hayatının her yanına sızmak gibi planlarım vardı. Elbette onu ele geçirmekten bahsetmiyordum. Onun içine işlemekten, hayatına işlemekten bahsediyordum. Onu daha yakından tanımak, hakkında daha çok şey öğrenmek, tüm detaylarını bilmek istiyordum ama bunları sorarak değil yaşayarak öğrenmeliydim. En sevdiği yemeği kendim bulmalıydım. En sevdiği rengi bir anda keşfetmeliydim. Ne zaman kaş çatar, ne zaman gülümser, alnındaki öfke damarları ne vakit belirginleşir bunların hepsini birlikte geçirdiğimiz günlerin sonunda aklıma kazımış olmalıydım.

"Bir şey soracağım," dedi Âdem ben onu pürdikkat izlerken.

"Sor canım."

Çocuksu bir gülüş dudağının kenarında yalpaladı. *Minik bir sevgi sözcüğünün koca adama ne yaptığını görüyor musunuz?* Herkes sevgisini yeterince gösterse dünyada gülümsemeyen insan kalmazdı bence.

"Gerçekten tuvaletin camından atladın, öyle mi?"

Muhabbetin buraya kayması pek hoşuma gitmemişti. Bu anıyı zihnimden silebilmek istiyordum. Âdem'in zihninden de tabii ki. "Biliyorsun, umutsuz zamanlar umutsuz çözümleri getirir."

"Sadece camdan atlamanın aklına gelmesine şaşırdım," dedi Âdem bastırmaya çalıştığı gülümsemesiyle. "Yoksa buna cesaret etmen artık ilginç bir şey değil."

Teyzem sağ olsun, onun maceralarından ilham alıp pencereden atlama fikrini bulmam hiç de zor olmamıştı. Fakat bundan Âdem'e bahsetmek istemiyordum. Henüz. Ailemle tanıştıkça tüm deliliklerimizi yavaş yavaş keşfedebilirdi, hepsiyle aynı anda yüzleşmesine hiç gerek yoktu.

"Sen hiç böyle tuhaf durumlara düşmemiş gibi konuşuyorsun," dedim ağzımdaki lokmayı yuttuktan hemen sonra. "Düşmedim dersen hayatta inanmam, baştan söyleyeyim."

Vereceği cevabı kısa bir an için kafasında tartmasını izledim. Gri gözlerinden haylaz parıltılar geçerken, "Bazı zamanlarda olmadık yerlerde bulduk tabii kendimizi," diye cevap verdi. Onu olduğundan genç gösteren küçük, yaramaz gülümsemesine bir kere daha sevdalandım.

"Duymak istiyorum." Sevildiğini bilmenin verdiği özgüven başkaydı. Sesime yansıyan o yumuşak, otoriter tınıyı Âdem'in de fark ettiğini biliyordum.

Âdem'in tek kaşı hafifçe yukarı kavislendi. "Emin misin?"

Sorusunda beni tereddüde düşüren bir şeyler vardı ama bu tereddüt daha çok meraklanmamı sağlamıştı. "Evet. Çok eminim."

Kısa bir duraksama anından sonra bir şeyler anlatmaya hazırlandığını gösterecek şekilde duruşunu dikleştirdi. "Yirmi bir - yirmi iki yaşlarındaydım," diye başladı söze. "Halı saha maçı yapacağız o gece, mahalleler arası. Bütün sene çok gergin geçmiş maçlar. Herkes kazanmak istiyor. Ne yapıp ne edip bir farkla da olsa yenmemiz lazım öbür mahalleyi. Yoksa hem karizmamız çizilecek hem de diğer mahallenin çocuklarına maskara olacağız."

Onu dinlerken kalbimde çoğalan duyguyu nasıl anlatacağımı bilemiyordum ama sanırım şöyle söyleyebilirdim; çok değerli şeylerle dolu bir tavan arasına elimde fenerle ilk kez çıkmış gibi heyecanlı ve mutlu hissediyordum kendimi. Karşımda durmuş hiç dâhil olmadığım geçmişinden bir şeyler anlatırken önümü aydınlatıyordu Âdem. Söylediği her kelimeyle kendimi ona bir adım daha yaklaşmış gibi hissediyordum ve ağzından çıkan her şeyi inanılmaz bir dikkatle dinliyordum.

"Neyse, maç başladı. Kondisyonumuz gayet iyi. Hırslıyız da. Çok güzel oynuyoruz." Duraklayıp içeceğinden bir yudum aldı. "Ama karşı takım da çok iyi. Bir biz gol atıyoruz, bir onlar atıyor. Aradaki fark hiç açılmıyor. Bir saat boyunca berabere ilerledik. İki takım da öne geçemedi."

Sanki o halı sahanın kenarında maçı izliyormuş gibi heyecanla yerimde kıpırdanıp dürümümden büyük bir ısırık aldım.

"Sonra uzatmalara gittik," dedi Âdem. "Halı sahayı işleten abiden yalvar yakar yarım saat daha müsaade istedik ama halı sahada oynamak için sıra bekleyenler var. Adam zar zor izin verdi ama sadece yarım saat."

İçimden Âdem'e tezahürat etmek, adını bağırarak halı sahanın tel örgülerine dayanmak geliyordu. Keşke bir zaman makinem olsaydı da tam bu anıya ışınlanabilseydim. Keşke Âdem'i halı sahada, o kararlı, heyecanlı duruşu ve bir kez olsun görmek için neler vermeyeceğim gençliğiyle görebilseydim.

"Yarım saat daha oynadık. Kıyasıya bir mücadele ama bu defa kimse gol atamadı. Kaldık mı yine berabere."

Hayal kırıklığıyla dudaklarım büküldü. "Ama halı sahacı amca izin vermeyecek oynamanıza," dedim huysuz bir sesle.

Âdem gülerek başını salladı ve "Vermedi zaten," dedi. "Ne kadar yalvarsak da çıkardı bizi halı sahadan."

"Ee... Kimse kazanamadı mı yani?"

Benim amansız merakımı elini uzatıp durdurdu Âdem. "Halı sahadan atıldıktan sonra iki takım kafa kafaya verdik. Bu maçı bitirmek için bize bir yer lazım dedik. Herkesin aklında da aynı yer var; inşaatına yeni başlanmış otoparkın geniş arsası."

Gözlerim heyecanla büyürken alt dudağımı ısırdım. "Yasak değil mi oraya girmek?"

"Yasak," diye onayladı Âdem. "Ama yaşları on dokuz ile yirmi iki arasında değişen on dört delikanlı için bunun hiçbir önemi yoktu o akşam. Sadece bir takımın kazanması gerekiyordu. O yüzden kimse itiraz etmedi. Hep beraber arsaya gittik. Çitlerden atladık. Hemen iki kale kuruldu, bir hakem ayarlandı ve maç kaldığı yerden devam etmeye başladı."

Kendimi birdenbire alkışlarken buldum. Neyi alkışladığımı tam olarak bilmiyordum ama hikâyenin devam etmesine sevinmiştim. "İnşallah siz kazanırsınız."

Âdem küçük bir kahkaha attıktan sonra elini uzatıp hafifçe yanağımı okşadı. Bu küçük dokunuşun mutluluğu, içimdeki heyecanın bile üstüne çıkınca kendimi aptal aptal sırıtırken buldum.

"Biz maça başladık. Artık halı sahada da değiliz. İşler iyice çığırından çıkıyor. Herkes saldırganlaşmaya başladı falan derken birdenbire siren sesleri duyulmaya başladı."

"Ne?" Gözlerim az kalsın yuvalarından fırlayacaklardı. Olayların bu yöne sapmasını hiç beklemiyordum. "Polis mi?" diye sorarken sesim dehşet dolu çıkıyordu.

Âdem başını sallayıp sıkıntılı bir sesle, "Polis," dedi. "Sirenler duyulmaya başladıktan sonra bir anda herkes toz oldu. Nasıl olduğunu bile anlamadım ama arsada sadece üç kişi ve bir de futbol topu kaldı."

Yüzüme bir sırıtış ve bir acıma ifadesi aynı anda yayıldı. "O üç kişiden biri sensin," dedim ağlamakla gülmek arası bir sesle.

Âdem yine başını salladı. "Biri benim. Biri Emir. Biri de hakem olarak seçtiğimiz arkadaş. Bir anda kendimizi on tane polisin arasında bulduk."

Ellerimle yüzümü kapatıp gergin bir kahkaha attım. "İnanamıyorum. Sonra ne oldu?"

"Sonra karakolda misafir edildik saygıdeğer emniyet güç-

lerimiz tarafından. Ben olan biteni anlatmaya çalışırken hakem arkadaşımız sinir krizi geçirince bir de nezarete atıldık."

Âdem'i nezarette düşünmek hoşuma gidiyor diyemezdim ama durum komikti. Kendisini polise laf anlatmaya çalışırken hayal edebiliyordum. O zamanlar bu kadar ürkütücü görünmüyor olmalıydı ki polis Âdem'i dinlemek yerine söz hakkını sinir krizi geçiren hakeme vermişti.

"Nezarette yalnız mıydınız bari?"

Âdem iç çekerek, "Keşke," dedi. "Keşke yalnız olsaydık ama mahallenin delisi de oradaydı ve sabaha kadar bize rahat vermedi. Durmadan bizim mahallenin çıkmazında yakalayıp öldürdüğü kaplandan, az kalsın bir kadını boğacakken parçaladığı yılandan bahsedip durdu. Bir şey de diyemedik. Yere çöküp fantastik hikâyelerini dinledik gece boyu."

Kahkaham dudaklarımdan kopup denize doğru savruldu. Âdem'in akli dengesi yerinde olmayan zavallı bir adama kaba davranmayacağını fakat anlattıklarını dinlerken bayılma kıvamına geleceğini tahmin etmek hiç de güç değildi. O ânı gözlerimin önüne getirebiliyordum. Muhtemelen akıl sağlığını koruyabilmek için tek bir noktaya odaklanmış, içten içe sabır çekerek bütün gece dayanmıştı.

"Sabah saldılar mı sizi bari?"

"Saldılar." Durup başını iki yana salladı. "Ama işler daha iyiye gitmedi. Beni karakoldan alan annem o kadar sinirliydi ki yirmi bir yaşında ev hapsi cezası aldım."

Âdem'i birilerinin bir yerlere hapsedebileceği düşüncesi bana biraz imkânsız geliyordu. Ama dokuz sene önce o da muhtemelen sıradan bir gençti ve annesinin sözü hâlâ özgür iradesinden baskındı.

"İnsan yirmi bir yaşındayken kendini büyümüş zannediyor ama bir bakıyorsun annen ceza verdiği için mahalledeki teyzelerle oturup kısır yemek zorundasın ve hepsi sana tuhaf tuhaf sorular soruyorlar..."

Bu kaçıncı kahkahamdı bilmiyorum ama en kuvvetlisi buydu. Âdem'i, onların evine gittiğimde beni karşılayan teyzeler komitesinin içinde oturup tabağındaki kısırı kaşıklarken hayal etmek öyle komikti ki gözlerimden yaşlar gelene kadar güldüm. "Bu," dedim boğuk ve pürüzlü bir sesle. "Muhteşem bir ceza. Eminim bir daha asla karakola düşmemişsindir."

"Asla," dedi Âdem gülerek. "Dersimi o kadar iyi aldım ki inanamazsın."

Dürümlerimiz bitene kadar ona sorular sormaya devam ettim. O geceki olaydan sonra mahalleden bütün arkadaşlarıyla arasının bozulduğunu öğrendim. Sonradan birkaçıyla tekrar samimi olsa bile onu orada bırakıp gitmelerini unutmamıştı. Ardından konu değişti. Benden bahsetmeye başladık. Ben de ona kardeşlerim ve kuzenlerimle olan iletişimimden, beraber yaptıklarımızdan bahsettim. Aralarında en uslularının ben olduğumu öğrenince biraz şaşırdı doğrusu. Belki biraz da ürkmüştü, bilemiyorum.

Derken gecenin sonuna geldik. Bu gece hiç bitmesin, hep sürsün istiyordum ama Âdem, "Seni eve geç götüremem," demişti. Bu kadar sorumluluk sahibi olmasına gerçekten gerek var mıydı bilmiyordum açıkçası.

Yine de babamı kızdırmak istemiyordum. O yüzden tıpış tıpış arabaya yürüdüm ve Âdem'in beni evime bırakmasına müsaade ettim. Yolculuğun kısa sürmesi üzücüydü. Neyse ki benimle beraber arabadan indi ve kapının önüne kadar yürüdü.

"Çok teşekkür ederim," dedim dinleniyor olmamıza karşın fısıltıyla. Nehar, Hare ve Zeynep geldiğimizi fark ettiyse muhtemelen şu an camdalardı. "Her şeyi berbat etsem de sen bu akşamı muhteşem bir şeye dönüştürdün. Dünyanın en güzel ilk randevusuydu."

Âdem gülümsedi ve "Hiçbir şeyi berbat etmedin," diye cevap verdi. "Asıl ben teşekkür ederim. Bu akşam güzelse hep senin sayende."

Kalbim yine sıcacık olurken onu öpmek için parmaklarımın ucunda yükseldim ama aynı anda Âdem geri çekildi ve şaşkınlıkla, "Ne yapıyorsun?" dedi bana. "Evinin önündeyiz."

Tekrar ediyorum, gerçekten bu kadar sorumluluk sahibi olmasına hiç ama hiç gerek yoktu.

"Veda öpücüğümü alacağım Âdem Arman," dedim kaşlarımı çatarak. "Başlatma evimden de önünden de."

Gözlerini hafifçe kısıp ciddiyetimi ölçtüğü kısa bir saniyenin ardından pes edip beni kendisine çekti ve dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. Geri çekilirken, "Deli," diye mırıldandığını duysam da gülmek dışında bir tepki vermedim.

"Hadi, gir artık içeri," dedi Âdem. Ben de dediğini yaptım ve ona iyi geceler dileyerek içeri girdim.

Mutluluktan kanat takıp uçma kıvamındayken beni karşılayan annem oldu. Aslında kızların başıma üşüşeceğini düşünmüştüm ama Nehar ilaçlarını alınca uyuyakalmış olmalıydı. Hare ve Zeynep de tüm meraklarına tuz basıp eve gitmişlerdi muhtemelen. Bu işime geldi doğrusu. Onların gürültülerini çok sevsem de kendimi aşırı yorgun hissediyordum.

Annem önce yüzümdeki geniş sırıtışa, ardından darmadağın olmuş halime bakıp, "Neler oldu?" diye sordu. "Eğer şu anda gülüyor olmasaydın şu görüntün sebebiyle elime bir balta alıp Âdem'i sokaklarda kovalamam gerekirdi."

Nasıl göründüğüm gerçeği; yani silinen makyajım, yırtılan elbisem ve dağılan saçlarım tamamen aklımdan çıkmıştı. "Merak etme, çok iyiyim. Her şeyi anlatacağım," dedim anneme. "Ama önce üzerimi değiştireyim. Seninle yarım saat sonra odamda buluşuruz. Olur mu?"

Annem başını sallayarak beni onayladı ve böylece kendimi banyoya attım. Aynadaki görüntümle karşılaşmak bende minik bir şok yarattı. Âdem'in bu görüntüden sonra hâlâ benimle birlikte oluşu aşkının kanıtı değilse ne olabilirdi bilmiyordum. Fakat kendime çok uzun süre bakamadım. Hemen üzerimdekilerden kurtuldum, hızlı bir duş aldım ve pijamalarımı giyip odama geçtim.

Annem çoktan odadaydı ve ikimiz için birer bardak sıcak çikolata hazırlamıştı. Yanına gidip oturdum. Sonra kucağına doğru kıvrılmaya karar verdim. Her şeyi merak ettiğini bildiğim için sormasını beklemeden bütün geceyi anlatmaya koyuldum.

Tuvalet maceramı dinlediğinde gözlerinden yaşlar gelene kadar güldü. Bundan bu kadar zevk almasını beklemiyordum ama ne diyebilirdim ki? Annemdi sonuçta. Bu lanet bana kendisinden geçmişti.

Hikâyenin romantik kısımlarınıysa saçlarımı okşayarak dinledi. Arada sırada yüzüne baktığımda gülümsediğini görebiliyordum ve bu, beni mutlu ediyordu.

Nihayet her şeyi anlatmayı bitirince usulca, "Ne düşünüyorsun?" diye sordum. Olumsuz bir yanıt alacağımı zannetmiyordum fakat yine de kalbim heyecanla kasılıyordu.

"Harika bir adama benziyor," dedi bal kıvamında bir sesle. "Seni mutlu etmesine çok ama çok sevindim."

Genişçe gülümsedim. Duymak istediklerim tam olarak bunlardı. Yine de annemin söyleyecekleri bundan ibaret değilmiş gibi hissediyordum. Sanki eklemek istediği birkaç şey daha varmış gibi. "Bu cümlenin arkasından bir ama gelecek mi?"

Annem birkaç saniye duraklayınca yatağımda doğruldum ve onunla yüz yüze geldim. Bana bakıp derin bir iç çektiğinde söylemek istemediği bir şeyi söylemeye hazırlandığını anlamam zor olmadı.

"Sadece," dedi tereddütle. "Anlattıklarına bakılırsa Âdem ve sen... Farklı karakterde insanlarmışsınız gibi görünüyor. Yaşam tarzlarınız, duygularınızı ifade etme şekilleriniz pek birbirine benzemiyor."

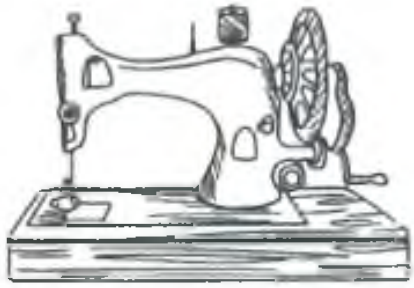
Sözlerini bir saniye kadar kafamda tarttıktan sonra, "Bu kötü bir şey mi?" diye sordum. Gece boyunca ilk defa yüzümdeki gülümseme silinmişti ve yerini gergin bir ifadeye bırakmıştı.

"Elbette değil hayatım." Uzanıp elini yanağıma koydu ve şefkatle okşadı. "Kötü bir şey değil ama zor bir şey. İleride bu yüzden anlaşmazlıklarınız olursa buna hazırlıklı olmanı istiyorum. Aşılamayacak sorunlar değil bunlar ama canını sıkabilirler ve ben senin üzülmenden nefret ediyorum."

Omuzlarımı dikleştirip güvenle, "Üzülmeyeceğim," dedim. Âdem'in beni üzeceğine inanmıyordum. Farklı karakterlerdeydik, bu doğruydu. Ama bir noktada hayatlarımız kesişmişti ve biz gayet iyi anlaşıyorduk, değil mi? Aynı mahalleye düşmüştük bir kere. Aynı işte karşılaşmıştık ve artık aynı yolda el ele yürümemizi engelleyecek ne olabilirdi ki?

Hiçbir şey, diye düşündüm. Hiçbir şey olamazdı.

Değil mi?

19

Bahçemizde daha önce hiç duymadığım bir şarkıyı şakıyan bir kuş vardı. Kuş cıvıltılarının yazıya dökülemiyor olması çok yazıktı zira bu sesi duymanızı, okumanızı ya da bir şekilde hissetmenizi dilerdim kır çiçeklerim. Kısa aralıklarla, dikkatimi çekecek şekilde ötmesi önce merakla kulak kabartmama, ardından tuhaf bir şüpheyle cama çıkmama sebep olmuştu. Akşam güneşi batmak üzereydi ve alacakaranlığın arasında seçebildiğim hiçbir kuş yoktu. Fakat kalbime şarkılar söyleten adam evimin önünde, arabasına yaslanmış, kollarını da birbirine dolamış bir şekilde duruyor ve tatlı bir melodiyle ıslık çalıyordu.

Gizemli kuşumuz Âdem kuşuymuş, dedi Firuş gülerek. *Şimdi ne yapacaksın?*

Şimdi ne yapacaktım? Bu soruyu kendime niçin sorduğumu anlamanız için size Âdem Arman'la geçirdiğim on günü özetlemem gerekiyordu.

O muhteşem ilk randevunun ertesi sabahı mahalleye gittiğimde Âdem beni dükkânın kapısında karşılamıştı. Üzerinde siyah bir tişört ve siyah bir pantolon vardı, elindeki

tespihle oyalanarak beni beklediğini görünce ona doğru koşmuş ve ne olduğunu anlamadan boynuna sıkıca sarılmıştım. Mahallenin ortasında bunu yapmamdan ve o an sokakta olan herkesin bize bakmasından hiç hoşlanmamıştı. Fakat ona sarılmamdan hoşlandığını biliyordum.

"Kendin delisin, beni de delirteceksin," diye mırıldanmıştı ben geri çekilirken.

Bense bu sözlere geniş gülümseme ve coşkulu bir, "Günaydın," ile karşılık vermiştim ve Âdem beni kahvaltı için Gülümser ablanın kafesine götürürken onun koluna girmeyi de ihmal etmemiştim.

Güne böyle başlamak bir anda rutinimiz oluvermişti. Her sabah Âdem beni dükkânın önünde karşılıyordu, her sabah ben ona sıkıca sarılıyordum, sonra beraber Gülümser ablanın kafesinde kahvaltı yapıyorduk. Mahalleli bu duruma bizim kadar hızlı uyum sağlayamamıştı. Yanımızdan geçenlerin fısıltılarını duyabiliyordum. Bazen Âdem de duyuyordu ve çatık kaşlarıyla etrafa şöyle bir baktı mı fısıltı falan kalmıyordu.

Bu fısıldaşmaları umursadığımdan değil gerçi, asla umursamıyordum. Ama Âdem'in rahatsız olduğunun farkındaydım. Bu yüzden mahalledeyken elime koluma hâkim olmaya çalışıyordum. Her ne kadar çayımı yudumlarken parmaklarımı Âdem'in güzel yüzünde dolaştırmak istesem de bunu yapmıyordum mesela. Veda öpücükleri de almıyordum. Beraber yürürken koluna da sarılmıyordum. Karşı karşı dururken Âdem'e hasret kalıyordum anlayacağınız ama şimdilik böyle olması gerekiyordu.

Size âşık insan motivasyonundan bahsetmiştim, hatırlıyorsunuzdur. Sevdiğine kavuşmuş insan motivasyonu diye bir şey de vardı ki bu ilkinden çok daha iyiydi. Kalbimdeki mutluluktan ve hayatımın her yanına yayılmış o huzurdan

güç alarak kalan işlerime dört elle sarılmış ve nihayet her şeyi yoluna koymayı başarmıştım. Birkaç akşam daha süren fazla mesailerim –ki her birinde Âdem bana eşlik ettiği için hiçbiri mesai gibi hissettirmemişti– gün içindeki yoğun çalışmalarımızla birleşince işleri yalnızca yoluna koymakla kalmamış, planladığım vakitten öne bile geçmiştik. Bu sebeple içim rahattı. Elbiselerin yetişeceğini biliyordum.

Elbiseler yetişecekti yetişmesine ama acaba beğenilecek miydi? Yaptığım iş nasıl karşılanacaktı? Gerçekten başarılı olabilecek miydim? İçimde bir stres çatlağı kapanırken bir diğeri açılıyordu. Tanıtım gecesi yaklaştıkça hissettiğim gerginlik hayatımın her ânına hatta rüyalarıma bile sızıyordu. Bazı geceler kendimi tanıtım gecesinde görüyordum ama modellerin üzerinde benim tasarladığım kıyafetler yerine saçma sapan giysiler oluyordu. Herkesin bana güldüğü benimse kendimi açıklamak için çırpındığım anlarda bazen Âdem gelip beni sakinleştiriyordu. Ama bazen de gelmiyordu.

Çünkü Âdem'in tanıtım gecesine benimle katılıp katılmayacağı belli değildi.

Bana sorar zannetmiştim. Yani birlikte gitmeyi teklif eder ya da zaten birlikte gideceğimiz ortadaymış gibi davranır diye beklemiştim lakin kendisi her ikisini de yapmamıştı. Sanki böyle bir tanıtım gecesi yokmuş gibi davranıyordu. Asla konusu açılmıyor, işlerin nasıl gittiğini dikkatle takip etse bile asla bu işlerin varacağı noktadan bahsetmiyordu.

Tanıtım önümüzdeki pazar değil bir sonraki pazar gecesi olacaktı. Yaklaşık on gün gibi kısa bir zaman kaldığında artık dayanamayarak Âdem'e konuyu açmaya karar vermiştim.

Beni öğle yemeği için eski okulumdan alacaktı. Üniversitedeki hocalarımdan biri kısa bir görüşme için yanına ça-

girmiştı ve ben de bu kısa görüşmeyi hocamın birkaç fikrini almak için değerlendirmek istiyordum. Âdem o sabah görüşemeyeceğimiz için öğlen beraber yemek yemeyi teklif etmişti. Elbette bunu geri çevirmedim.

Hocam ve eski sınıf arkadaşlarımdan birkaçıyla saat onda buluştuğumuzda üzerimde beyaz puanlı, kırmızı bir elbise vardı. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapmıştım. Güzel göründüğüme inanıyor ve bir an önce bu görüşmeyi bitirip Âdem'e kavuşmayı arzuluyordum. Onun mahallesinde değildik. Bu yüzden kendisini gördüğümde koşarak boynuna atlamak gibi planlarım vardı.

Bu düşüncelerle ve bu düşünceleri itip hocamın sözlerine odaklanma çabamla geçen iki saatin ardından nihayet okuldan çıktığımızda, "Sonsuza kadar konuşacak zannetmiştim," diye sızlandı eski sınıf arkadaşım Anıl. "Semiha Hoca'yı çok seviyorum ama zaten bildiğimiz bir dergi hakkında iki saat konuşması katlanılmaz geliyor."

Okuldayken geniş bir çevrem vardı. Anıl da bu çevreye dâhil olan sevdiğim arkadaşlarımdan biriydi. İkinci sınıfta beraber yürüttüğümüz bir projede çalışırken çok iyi anlaştığımızı keşfetmiştik ve o günden beri birbirimizin etrafındaydık. Okul bittiğinden beri çok sık görüşemesek de ara sıra buluşur ve saatlerce konuşurduk.

"Buraya gelirken buna hazırlıklı olmalıydın," diye karşılık verdim kendisine. "Yani Semiha Hoca her zamanki Semiha Hoca. Bu saatten sonra değiştiremeyiz kadını. Hep böyle çok konuşacak."

İç çekerek, "Doğru," dedi. "Yine de insan umut ediyor işte." Okulun bahçesinden çıktığımız sırada bana döndü. "İşin yoksa bir şeyler içip biraz laflayalım mı? Ne zamandır konuşamıyoruz."

Geniş bir sırıtışla ona baktım ve "Maalesef," dedim. "Erkek arkadaşımla buluşacağım." Bunu söylerken olduğum yerde hafifçe iki yana dönüp elbisemin eteklerini havalandırmadan edememiştim.

Kaşları hayretle yukarı kalkarken Anıl da sırıttı. "O zaman seni şimdilik uğurluyorum fakat yakın bir zamanda bana bir kahve borcun var. Şu erkek arkadaşından da o zaman bahsedersin."

Sırıtışım hiç bozulmadan başımı salladım. "Anlaştık."

Anıl'la sarılıp vedalaşmamızın ardından sokağın karşısında arabasına yaslanmış, beni bekleyen Âdem'i fark ettim. Yüzümü ele geçiren gülümseme artık her haliyle tanıdıktı. Âdem'i gördüğümde bu gülümseme de kayıp bir yapboz parçası gibi yerini buluveriyordu. Koşarak yoldan karşıya geçtim ve tıpkı hayal ettiğim gibi Âdem'in boynuna atıldım. Kollarının belime dolanması hiç uzun sürmedi.

"Selam," dedim yanağına bir öpücük bırakırken. "Beni özledin mi?"

Âdem küçük bir tebessümle başını salladı. "Çok."

Arabaya bindiğimizde kısa bir sessizlik oldu. Ben kafamda şu tanıtım gecesi muhabbetini nasıl açacağımı planlarken Âdem hafifçe çatılmış kaşlarıyla yola bakıyordu. Sessizliği bozacak gibi görünmüyordu. Bu yüzden, "Hocan mıydı?" diye sorduğunu duyunca biraz şaşırdım.

"Kim?"

"Seninle beraber okuldan çıkan adam."

Anıl'dan bahsettiğini anlayınca başımı iki yana sallayarak, "Hayır," dedim. "Eski okul arkadaşlarımdan biriydi. Anıl. İyi bir çocuktur."

Âdem bir şey söylemedi. Sadece başını salladı ve önüne bakmaya devam etti. Ben bu sırada hâlâ tanıtım gecesi meselesindeydim. Şimdi mi konuşsam yoksa yemekte mi ko-

nuşsam karar vermek bir kenara, lafa nasıl gireceğimi bile bulamamıştım. Bu kararsızlık ve ne söyleyeceğini bilememe hali devam edince arabada konuyu açmam zaten mümkün olmadı. Böylelikle bir ikilemden kurtulmuş olsam da hâlâ karara varamadığım birçok husus mevcuttu.

Hoş bir restorana girdik. Âdem ikimiz için rezervasyon yaptırmıştı ve bu defa on bardak su içmediğim için yemeğin başında lavaboya gitmem gerekmiyordu. Hiçbir aksilik yaşamadan sipariş verdik ve garson yanımızdan ayrılınca baş başa kaldık.

Dirseğimi masaya dayayıp çenemi avucuma yerleştirdim. Bakışlarım Âdem'in yüzünde dolaşıyordu. Aramıza yavaş yavaş sızan sessizlik sürekli birleşen bakışlarımız sebebiyle gerçek bir sessizlik hissi vermiyordu. Ve yüzümüze eş zamanlı yayılan geniş gülümseme beni mutlu ediyordu.

"Nasıl geçti sabahın?" diye sordu en sonunda Âdem.

"Seni görmeden başlayınca ne kadar güzel geçebilir ki?" diye karşılık verirken masanın üzerinden uzanıp elini tuttum.

Parmaklarımız birbirine kenetlenirken hafifçe gözleri kısıldı. "Bilmem. Oldukça neşeli gözüküyordun. Şu arkadaşının yanında... Neydi adı? Ahmet mi?"

Zapt edemediğim bir kıkırtı aramıza doldu. "Âdem Bey, sözlerinizde bir kıskançlık mı seziyorum?"

Şımarıkça sorduğum soruya Âdem gülerek omuzlarını silkti. Fakat bir cevap veremeden garson siparişlerimizi getirdiği için bu muhabbet arada kaynayıp gitti. Tekrar konuşmaya döndüğümüzde bu defa ben Âdem'e sabahının nasıl geçtiğini sordum, o da Kapalıçarşı'da yaşlı bir teyze tarafından nasıl azarlandığını anlatmaya koyuldu. Dükkâna girecekken fark etmeden önüne geçtiği teyze onu bir güzel azarlamış, üstüne bir de kendine çay ısmarlatmıştı ki Âdem

bir çayla onun gönlünü alabildiğine sevindiğini söylüyordu. Başka türlü olsa pamuk kalbi yaşlı bir kadını üzmeyi kaldıramazdı sanırım.

Nihayet yemeğin ortasında derin bir nefes alıp tanıtım gecesinden bahsedecek cesareti bulabildim kendimde. Âdem'e işteki son gelişmeleri anlatırken, "Her şey yetişecek," dedim. "Artık beni asıl heyecanlandıran tanıtım gecesi. İlk büyük işim ve beğenilmezse ne yaparım bilmiyorum. Tasarlayıp diktiğim kıyafetlerin sergilenecek olduğunu düşününce heyecandan bayılacak gibi oluyorum."

Âdem içeceğinden bir yudum aldıktan sonra yüzüme yumuşak bir şekilde bakıp, "Ne kadar özenli çalıştığını ilk elden gördüm," dedi. "Yaptığın iş de kesinlikle kusursuz. Korkacak hiçbir şeyin yok Bahar Çiçeği. Herkes beğenecek, buna eminim."

Güzel sözlerinin ruhumu okşadığını inkâr edemezdim. İçime hoş bir gurur hissi dolmuştu ve kendimi gülümserken bulmuştum. Lakin Âdem'in tanıtım gecesinden konuşmamakta kararlı olduğunun da farkındaydım. Yine hiçbir şey söylememişti. O gece yanımda olacak mıydı yoksa olmayacak mıydı bilmiyordum. Ve olmayacağını düşünmek karnıma kötü bir ağrının saplanmasına sebep oluyordu.

Tadım kaçmıştı fakat daha fazla bu meseleyi eşelemek de istemiyordum, zira bu kadarı bile üzülmeme yetiyorken derinlere inmek beni korkutuyordu. Son günlerde öyle bir mutluluk balonunun içindeydim ki bu balonun dışındaki dünyayı unutmaya başlamıştım. Şimdi bu ince duvarları yıkabilecek her küçük tehlike beni fazlasıyla ürkütüyordu.

Meseleyi eşelemedim eşelemesine ama zihnimden söküp atamadım da. Haliyle modum düştü. Enerjim azaldı. Âdem'e tavır alıyor falan değildim, sadece içimdeki küçük huzursuzluğu bastırmaya çalışmak dikkatimi çok dağıtıyordu.

Yemeğimiz bu çetrefilli hisler ve birbirine dolanan düşüncelerle boğuşarak geçip gitti. Beraber mahalleye döndüğümüzde Âdem'le vedalaşıp dükkâna geçtim ve akşama kadar işime odaklanıp kafamdaki karmaşadan kaçtım. Akşam vakti ise hem yorgun hem de huzursuz hissettiğim için Âdem'i beklemeden eve geçmeye karar verdim.

Bu kararım eve vardığımda beni biraz pişman etti. Aslında Âdem'i görmek istememin sebebi bu gri bulutlu ruh halinden kurtulmadan karşılaşırsak aramızda bir tatsızlık çıkacağından korkuyor olmamdı. Fakat tam tersinin de mümkün olabileceğini evden içeri girdiğimde fark etmiştim. Belki de Âdem onunla görüşmek istemediğimi düşünecekti. Belki de kalbi kırılacaktı. Belki de yarın bana soğuk davranacaktı.

Akşam yemeğini göğsümde büyüyen bu sıkıntılarla yedikten sonra odama geçtiğimde işte o kuş sesini duymuştum. Karanlık düşüncelerimi bir perde gibi aralayıp zihnime sızmış ve beni pencereye davet etmişti. Onu takip ettiğimde de karşımda Âdem'i bulmuştum.

Ve ne mi yapacaktım? Elbette evden gizlice –sırf heyecan olsun diye– sıvışıp Âdem'e koşacaktım. Başka türlüsüne gönlüm müsaade eder miydi hiç?

Öyle de yaptım. Yalnızca Nehar'a haber verdim ve üzerimdeki eşofmanla tişörtü değiştirmeden anahtarımı alarak evden çıktım. Ayağımda sokak terlikleriyle Âdem'e doğru yürürken hissettiğim tüm karmaşaya rağmen gülümsüyordum. Âdem'in sevdası diğer tüm duyguları bastırıp kalbimde demir tahta oturmayı başarıyordu ve bu hiç şaşmıyordu.

"Hoş geldin," dedim tam karşısında durduğumda.

Âdem'in tek kaşı oyunbaz bir şekilde yukarı kavislenirken ağır bir sesle, "Hoş mu geldim sahiden?" diye sordu.

Bendeki karmaşanın ona yansımadığını ummuştum ama yansıdığını görmek de beni şaşırtmadı. Zira birbirimize dikkatle bakıyorduk. Böyle şeyleri göremesek ayıp olurdu, değil mi?

"Sen hep hoş gelirsin," derken bir adım daha yaklaşıp aramızdaki mesafeyi iyice azalttım. Sesimdeki samimiyeti hissedeceğine güveniyordum ama Âdem'in kaşı hemen aşağı inmedi. Birkaç saniye yüzümü öyle izledikten sonra arabanın kapısını benim için açtı. Ben de bu teklife yolcu koltuğuna oturarak cevap verdim. Nereye gittiğimizi sormadım, zaten kısa bir yolculuk oldu. Bir çay bahçesine geldik. Üstümde eşofman ve ayağımda terlik olması biraz garipti ama umursamadım. Bizden başka birkaç kişinin olduğu, sahilde olmasa da denizi gören bir yerdi. Bir masa seçip taburelere oturduk. Âdem hemen ikimiz için birer çay söyledi. Çaylar bir dakika içinde önümüze koyulduğunda da baş başa kaldık.

Sessizliği bozmaya gönüllü olmadığım için ince belli bardağını dudaklarına götürüp bir yudum alışını izledim. O da bu sırada bana bakıyordu ve belli ki oturduğum yerde büzülmem dikkatini çekmişti. "Üşüdün mü?"

Ona yandan bir bakış atıp, "Evet dersem ceketini mi vereceksin?" diye sordum.

"Hayır," dedi Âdem sakin bir sesle. Ardından çayından yavaş bir yudum daha aldı ve benim asılan suratıma hafif serseri bir gülüş ikram ederek, "Sarılacağım," diye ekledi.

Yüz ifadem saniyenin onda biri gibi kısa bir sürede değişip yerini âşık bir gülümsemeye bırakırken, "Üşüdüm," dedim. Bunun üzerine Âdem başka bir talimat beklemeden taburesini yanıma çekti ve tek kolunu omzuma doladı. Etrafıma sarılan kolu kalkan gibiydi, yalnızca serin havayı değil

etrafımı sarmaya, beni kuşatmaya çalışan binlerce kötü düşünceyi de uzak tuttu benden. Isıttı ve korudu.

Bu yakınlığın keyfini sürdüğüm birkaç kısa saniyenin ardından Âdem'in, "Küs müyüz?" diye mırıldandığını işittim. Sorusunu sorduktan sonra cevap beklemeden ekledi. "Yoksa benden hevesini aldın da o yüzden mi artık boynuma atlamıyorsun? Benimle gönül mü eğlendiriyorsun Bahar Çiçeği?"

Kahkaham aramızdaki küçük boşluğa sızıp doldurdu. "Seninle hayatımı şenlendiriyorum Âdem Arman," dedim usulca. "Küs de değiliz ayrıca. Sadece seni her gördüğümde boynuna atlamama çok alışmışsın. Yoksa niçin küselim?"

Âdem dudaklarını büküp omuz silkti. "Karagöz bazen kadınların akıl almaz şeylere küsebileceğini söyledi."

İkinci kahkaham birinciden daha gürdü. "Sakın bana Karagöz'den ilişki tavsiyesi aldığını söyleme."

Sözlerim Âdem'i de güldürdü. "Yok," dedi. "Ama akşam beni beklemeden gittiğin için bana küsmüş olabileceğini düşünmüş kendisi. Endişesini dile getirdi sadece."

"Endişelenecek bir şey yok," derken Âdem'in eli yanağıma uzandı, ben de başımı eğdim ve dokunuşuna yer açtım. Gri bakışları gözlerimin tam içine bakıyor ve orada bir şeyler arıyordu.

Bedenini hafifçe bana çevirerek benim için göğsünde bir yer hazırlarken, "Canını sıkan bir şey var," dedi usulca. "Bana anlatmak istemiyor musun?"

Yakınlığı içime ılık bir hisle yayılırken, iç çekip elimi onun göğsüne koydum ve benim için açtığı yere yerleştim. Şimdi bu mesafede dururken, aramızdan sızacak su bile yokken canım hiç de sıkkın değildi aslında. Ama uzaklaştığımız anda içimde büyüyeceğini bildiğim o karanlık tohumu kurutmanın tam sırası olduğunu biliyordum.

"Şu tanıtım gecesi hakkında," diye mırıldanırken Âdem'in gözlerine değil, göğsünde duran elime bakıyordum. Elim buraya ne çok yakışıyordu. "Çok az zaman kaldı ama sen hiçbir şey söylemiyorsun. Benimle gelip gelmeyeceğini merak ediyorum. Ya da gelmek isteyip istemediğini..."

Başparmağı aheste bir hareketle yanağımda gezdiğinde gözlerimi tekrar onun gözlerine çevirdim. "Gelmemi istiyor musun?" diye sordu Âdem. Çok hevesli bir soru değildi açıkçası. Böyle ortamlara girmeyi sevmediğini biliyordum ama bundan nefret eder gibi de sormamıştı.

Bu yüzden usulca başımı salladım. "Benim için çok önemli bir gece ve yanımda olman beni çok mutlu eder."

Âdem gözlerini gözlerimden ayırmadan hafifçe gülümsedi. "O zaman seninle beraber orada olacağım."

Bunu söylemesinin ardından kısa bir an duraklayıp yüzüme yayılan geniş gülümsemeyi izledi, sonra da eğilip o gülümsemeyi öptü. Kısa bir öpücüktü ama sona erip geri çekildiğinde de benden uzaklaşmadı. Bu yüzden, "Teşekkür ederim," diye fısıldadığımda sesimle teni arasında aşılacak bir mesafe yoktu.

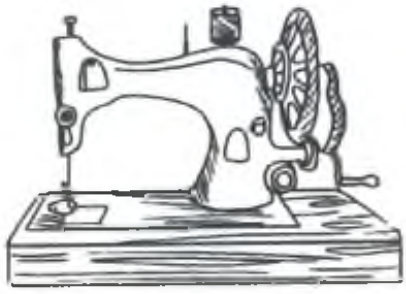
Gülümsedi. Sonra dudakları alnıma uzanıp uzun bir öpücük bıraktı. "Bahar," dedi koyu bir sesle. "Ben seninle nazenin bir rüyaya inanmaya çok hazırım. Biliyorsun değil mi?"

Başımı onun boyun boşluğuna yerleştirirken, "Bunun bir rüya olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Gerçekler bu kadar güzel olabilir mi bilmiyorum." Cevabında çocuksu bir hava vardı ve beni sarıp ısıttı. Kendimi onun kollarına bırakırken endişelerimin boşa olduğunu düşündüm. Âdem yanımdaydı. Kolu omzuma dolanmıştı ve başım boynunun kiracısıydı. Birbirimizi görüyor, birbirimizi anlıyor ve ikimiz de bu rüyaya inanıyorduk. Böyle inanırsak elbet bir an gelir, rüya gerçeğe dönerdi.

"Seni seviyorum Âdem Arman," diye mırıldandım bu hislerle. Ve sözlerimin doğruluğunun kalbimi güvenle doldurmasına gülümsedim.

Âdem'in karşılığı hiç gecikmedi. Tatlı bir buse saçlarımın arasına karışırken, "Ben de seni seviyorum Bahar Çiçeği," dedi. O saniyeden itibaren gülümseyişim tamamen tasasız, dertsiz ve endişesizdi.

20

Tanıtım gecesine kolumda Âdem Arman'la gideceğim kesinleşince göğsümdeki ağırlık hafiflemiş, hayat o eski tozpembe rengine tekrar bürünmüştü. Artık iyice sona yaklaştığımız çalışmalarımızı sürdürürken benim kadar Elif, Tuğba ve Züleyha da neşeliydi. Özellikle Züleyha, Âdem'le ilişkimiz konusunda öyle hevesli ve mutluydu ki kendi leylalığım yetmiyormuş gibi bir de onun gazına geliyordum. Onunla iki dakika sohbet ettikten sonra sokaklarda Âdem'e şarkılar söyleyerek koşasım geliyordu ki bunu yapmamam lazımdı. Gerçekten.

Tanıtım gecesinde kırmızı bir elbise giymeye karar vermiştim. Benim tasarımım değildi. Bir vitrinde görüp âşık olduğum ve giymek için çok özel bir geceyi beklediğim elbiselerimden birisiydi. Tam üzerime göre olması için kızlarla beraber elden geçirmiş ve tanıtımda muhteşem görüneceğimden emin olmuştuk.

"Âdem abiye üzülüyorum bazen," demişti Tuğba bana bakarken. "Yazık yani. Çok güzelsin."

Hiç hoşlanmadığını bilmeme rağmen ona sarılıp yanağına sulu bir öpücük kondurmuş, kollarımdan kurtulmak için çır-

pınmasıyla da çok eğlenmiştim. Sonra muhabbet Elif'in yaz sonundaki düğününe kaymıştı. Tuğba düğün için kıyafetini beraber dikmemizi istiyordu ki bence bu harika bir fikirdi. Elbette Züleyha da benden düğün için bir elbise istiyordu.

"Hem ben senin görümcen sayılırım," diyordu. "Bana elbise dikmeyeceksin de kime dikeceksin?"

İşte her şey böyle güzel güzel giderken ve benim stres çatlaklarım bir bir kapanmışken kızları evlerine erken yolladığım bir akşamüstü dükkânın kapısı açıldı ve içeriye hiç beklemediğim birisi girdi. Âdem'in arabasına gizlice sızdığım o günden beri Ezgi'yle neredeyse hiç yüz yüze gelmemiştim. Arada bir mahallede uzaktan görsem bile selam vermemi gerektirecek bir yakınlıkta bulunmamıştık. Ayrıca hakkımdaki düşünceleri de Âdem'e olan hisleri gibi ortadaydı. Hal böyle olunca onu birdenbire karşımda bulmanın beni mutlu ettiğini söyleyemezdim.

Yine de kibarlığımı bozacak değildim. Ölçülü bir sesle, "Hoş geldin Ezgi," dedim. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Bana ayan beyan bir memnuniyetsizlikle bakarken aramızdaki mesafeyi azalttı. O sırada elinde tuttuğu şeyi fark ettim. Âdem'e kapkek yapıp götürdüğüm günden kalan saklama kabını tanımam hiç uzun sürmedi ve bunu görmek Ezgi'nin uğursuz bir şeyler söyleyeceğini anlamama yetti. Bu kızın gelişini hayra yorabileceğim bir ihtimale tutunmak için çok çabalamıştım, inanın. Fakat bazen olmayınca olmuyordu işte.

"Bunları Nergis teyzem gönderdi," dedi ağır ve sıkıntılı bir sesle. "Kek mi ne götürmüşsün. Kadın meşgul tabii, ancak aklına gelmiş geri göndermek."

Saklama kabını ondan alıp bir kenara bırakırken, "Zahmet etmişsin," dedim. "Ben gider, alırdım. Böyle şeylere hiç gerek yoktu."

Dudağı alaylı bir gülümsemeyle kıvrılırken bakışları beni baştan aşağı süzdü ve daha önce laf etmekte beis görmediği kısa eteğimde biraz fazla oyalandı. "Gider, alırdın tabii canım. Bunu biliyoruz. Belki de Nergis teyze bundan korkmuştur, ne dersin? Haklı yani kadın. Onun evde olmadığı vakitleri bulmakta ustaymışsın duyduğuma göre."

İmasını kavramak midemi bulandırsa da bunu ona belli etmedim. Beni üzmek ve incitmek için söylediği şeylerin amacına ulaştığını bilmesine asla izin veremezdim. "Nergis teyze adına konuşma derim Ezgi," derken kollarımı birbirine doladım. "En nihayetinde kocaman kadın, evine gitmemden rahatsız oluyorsa bunu bana kendisi pekâlâ söyleyebilir."

Karşısında porselen bir bebek gibi parçalara ayrılmayacağımı fark ettiğinde biraz bozularak, "Nergis teyzem insanları üzmekten nefret eder," diye geveledi.

"Anladığım kadarıyla sen bu işi hobi olarak yapıyorsun." Tek kaşımı kaldırarak söylediğim bu cümle, Ezgi'nin hepten yüzünün düşmesine sebep olunca epey keyiflendim.

Sıkıntıyla oflayıp, "Bunun yürümeyeceğini sen de biliyorsun," dedi bana. "Âdem de biliyor. Herkes biliyor. O yüzden elde ettiğin küçük zaferlerin hiçbir önemi yok, inan. Sen Âdem'i ne kadar tanıyorsun ki? Eminim daha onun haftalardır kahvehaneye gitmekten bile çekindiğini, senin yüzünden mahallelinin diline dolanmaktan nefret ettiğini bile bilmiyorsundur. Onun ne düşündüğünü hiç umursamadan sergilediğin tavırlardan belli. Bu yüzden kısıtlı zamanını iyi değerlendir. Uyanıklık yapıp evlilik işini aceleye de getirebilirsin tabii ama Âdem de oyunlarına bir yere kadar kanar. Güzel yüzün onu nikâh masasına oturtmaya yetmez canım."

Sözünü hiç bölmeden içindeki zehri kusmasını bekledim. Söylediği bazı şeyler kalbime taş gibi otursa da içimdeki hüznün birazını bile yüzümdeki ifadeye bulaştırmadım. En sonunda sustuğunda sakince, "Sana üzülmüyorum bile

Ezgi," dedim. "Eğer Âdem'i sevdiğine, gerçekten sevdiğine inansam senin için çok üzülür, karşında mahcup dururdum. Kalbin kırılsın istemezdim. Ama bu mevzuda senin kalbinin yeri yok. Söylediğin bu sözler... Evlilik işini aceleye getirmeler, kandırmacalar, oyunlar falan... Senin kafanda kendi adına planladığın şeyler. Bunu biliyorum. Âdem'i evlilik için kafeslemeye müsait bir adam olarak görüyorsun yalnızca, onu sevdiğin falan yok. Üstelik kalbin kırık değil, sadece başka biri senden önce Âdem'i sözüm ona kafeslediği için öfkelisin. Bu yüzden senin için üzülmüyorum bile."

Alaycı bir sesle çenesini yukarı kaldırdı. "Hayatta her istediğini elde etmiş minik prenses olduğun için buradaki hayatı kavramakta zorlanıyor olabilirsin," derken artık çirkinliğini saklama zahmetine bile girmiyordu. "Benim hayatımı bilsen evlenmek istediğim için beni suçlamazdın."

"Ben seni evlenmek istediğin için suçlamıyorum," diye açıkladım tane tane. "Evlilik, annelik, kariyer, yalnızlık... Bunlar kadınların kendileri için seçmekte özgür oldukları gelecekler. Kendi mutluluğu, kendi inançları, kendi iyiliği için bunlardan herhangi birini arzulayan, herhangi biri için çabalayan tüm hemcinslerime saygı duyuyorum. Fakat senin inşa etmeye çalıştığın şey mutluluk olamaz. Mutluluk başka insanların kırık kalpleri üzerine inşa edilmez Ezgi. Aklında ne var, inan bilmiyorum ama Âdem beni bir gün bıraksa bile dönüp geldiği insan sen olmayacaksın. Âdem'i biraz olsun tanıdıysam, ki senin düşündüğünün aksine ben tanıdığıma oldukça eminim, senin gibi birine kendi isteğiyle gitmez. Tuzağa düşürebileceğin bir adam da değil. O yüzden sana tavsiyem bu işin peşini bırakmandır. Şimdi söyleyeceğin başka bir şey yoksa dükkânımdan çıkıp gidersen sevinirim."

Ezgi kısa bir an bana cevap vermeye yeltense de mantıklı davranıp bundan vazgeçti ve arkasını dönüp dükkândan

ayrıldı. O gidince benim de daha fazla güçlü durmak için bir nedenim kalmamış oldu ve kalbimdeki bütün üzüntüyle olduğum yere çöküverdim. Olayı tamamen kavramaya, olan biteni anlamaya çalışıyordum. Elbette Ezgi'nin söylediği her şeye inanacak değildim. Aklım yerindeydi en nihayetinde ama sözlerinde doğruluk payı olma ihtimalini de öylece görmezden gelemezdim.

Âdem gerçekten mahallelinin tavrından kahvehaneye bile uğramayacak kadar rahatsız mı oluyordu? Ya da Nergis teyze gerçekten benden veya en azından oğluyla beraber olmamdan hoşlanmıyor muydu?

Biraz önce dikiş makinemin yanına bıraktığım saklama kabına baktım. Gözlerim dolduğu için kendisini çok net göremiyordum ama bunun bir önemi yoktu. Bu sembolik bir eylemdi en nihayetinde. Bütün bu anı daha dramatik kılabilmem için gerekliydi ve eğer tam o sırada telefonum çalmasaydı gerçek manada gözyaşlarına boğularak tam bir dram kraliçesine dönüşebilirdim.

Neyse ki kız kardeşim beni bu durumdan kurtardı.

Ağlamaklı sesimle aramayı yanıtladığımda hemen ters giden bir şeyler olduğunu anladı tabii. Ben de ne yapacağımı bilemediğim bir şeyle boğuştuğum için derdimi anlatıp hafiflemeye karar vererek Ezgi'nin ziyaretinden Nehar'a bahsettim.

"Vay şerefsiz," dedi kardeşim olan biteni anlattığımda. "Keşke saçlarından tuttuğun gibi sokaklarda sürükleseydin. Bence hak etmiş bunu."

Keyifsiz bir gülüşle, "Tarzım değil," diye cevap verdim. Kendimi herhangi birini saçlarından sürüklerken hayal edemiyordum. "Açıkçası sorun Ezgi de değil. Bir daha karşıma çıkacağını zannetmiyorum. Sadece... Nergis teyze benden hoşlanmıyorsa bu bir sorun olur, biliyorsun değil mi?"

Her yanından endişeler taşan bu sorum üzerine, "Bahar," dedi kardeşim iç çekerek. "Ben ömrümde senden hoşlanmayan tek bir insanla dahi karşılaşmadım. Sürekli insanlara gülümseyip etrafa peri tozları saçıyorsun. İnsanlar sana bayılıyorlar. İnan bana."

Sözleri endişelerimi biraz dağıtıp beni gülümsetti. Buna rağmen, "Yine de benden hoşlanmıyor olabilir," diye diretttim. Olabilirdi ve bu ihtimal karnımı ağrıtıyordu.

Nehar sabırsızca ofladı. "Git, öğren o zaman." Bunu söyledikten sonra duyduğum kıtırtı sesinden anladığım kadarıyla bir şeyler yiyordu. "Medeni insanlarız en nihayetinde. Gidip konuşabilirsin Nergis teyzeyle."

Kaşlarım bu fikri değerlendirmek üzere hafifçe çatıldı. Mantıklıydı aslında. Nergis teyze benden hoşlanmıyorsa bunu en iyi ondan öğrenebilirdim ve eğer sebebini de öğrenirsem benden hoşlanmasını sağlayabilirdim. "Şimdi mi gitsem?"

Ağzındaki lokmayı yutan kardeşim, "Git," dedi. "Ne olacak?"

Beni ikna etmek işte bu kadar kolaydı. Nehar'a gideceğimi söyleyip aramayı sonlandırdım ve dükkânı kapatıp yirmi üç numaraya doğru yürümeye başladım. Elbette sakin bir yürüyüş değildi bu. Eve doğru attığım her adımda karnımdaki ağrı şiddetleniyor, içimdeki endişeler bir araya gelip kördüğümlere dönüşüyorlardı. Zile basarken az kalsın bayılacaktım. Yine de durmadım. Omuzlarımı dikleştirip yüzüme gerginliğimi örten bir tebessüm yerleştirdim ve Nergis teyze kapıyı açtığında sakince, "Merhaba," demeyi başarabildim.

"Merhaba Bahar, hoş geldin. Buyur, içeri geç."

Nergis teyze beni hiç de benden hoşlanmıyormuş gibi karşılamamıştı. Aksine, beni gördüğüne sevinmiş gibi bir hali

vardı. Bu da karın ağrımın biraz azalmasını sağladı. Ayakkabılarımı çıkarıp içeri geçerken biraz daha rahatlamıştım.

Beraber salona doğru yürürken birbirimizin halini hatırını sorduk. Kendisi iyiydi, sağlığı sıhhati de yerindeydi. Salondan içeri girdiğimde Nergis teyze çay mı yoksa kahve mi istediğimi sordu.

"İkisini de istemiyorum aslında," dedim. "Müsaitseniz biraz konuşmak istiyorum ben."

"Konuşalım tabii," deyip bana oturmamı işaret etti. Ardından gelip karşıma oturdu. "Gergin görünüyorsun. Bir sorun mu var?"

Derin bir nefes aldım. Lafa nereden başlayacağımı çok düşünmüştüm ve bir sürü seçenek arasında dolanıp en sonunda her şeyi olduğu gibi söylemeye karar verdim. "Bugün Ezgi dükkâna uğradı," dedim kuruyan dudaklarımı hafifçe nemlendirip. "Geçenlerde size kek getirmiştim. Onun kabını bırakmak için gelmiş."

Nergis teyzenin yüzüne sıkıntılı bir ifade yerleşti. Âdem'inkilerden bile berrak olan iri, gri gözleri mahcup bir şekilde bana bakarken, "Ne olur kusura bakma," diye araya girdi. "Öyle laf arasında saklama kabını sana ne zamandır getiremediğimden bahsedince Ezgi kendince iyilik yapmak istedi, ben götürürüm dedi. Hiç kap boş gider mi? Ama bir şey diyemedim öyle birden alınca."

Bu sözlerin bende bıraktığı his tanıdıktı. En sevdiğim parfümü sıktığımda da böyle olurdu. Minik bir pıs sesinin ardından hoş koku ağır ağır odaya yayılır ve usulca tenime sinerdi. İşte tam şimdi, biri içime en sevdiğim parfümü sıkmış gibiydi. Nergis teyzenin sözleriyle hoş bir duygu yavaş yavaş içime yayılıyor ve rahatlık anbean kaslarımı gevşetiyordu.

Elimi göğsüme götürüp, "Bunu duyduğum için ne kadar mutlu oldum anlatamam," dedim. "Benden hoşlanmadığınızı düşünmüştüm. Beni görmek istemediğinizi..."

Hoş bir gülüş sesi havada dağıldı. Nergis teyzenin kahkahası duyduğum en hoş melodilerden birisiydi. "Senden niçin hoşlanmayayım Bahar? Öyle şey olur mu hiç?"

Yanaklarım tuhaf ama mutlu bir utançla kızarırken omuzlarımı hafifçe yukarı kaldırdım. Bu sırada Nergis teyzenin kahkahası yavaş yavaş silinmiş, yerini anaç bir tebessüme bırakmıştı. Uzanıp tek elini dizime koydu. "Sen çok hanım, çok akıllı, çok hoş bir genç kadınsın," dedi. "Ayrıca kek de çok lezzetli olmuştu. Âdem sağ olsun sadece bir tanesini yiyebildim ama çokça beğendim."

Ağlamak üzereydim. Abartmıyorum kır çiçeklerim, inanın. Ağlayarak Nergis teyzenin boynuna sarılmama ramak kalmıştı. Fakat onda bıraktığım güzel intiba, deliliğimle zedelenirse çok yazık olurdu. "Çok teşekkür ederim," derken aynı zamanda derin bir nefes de aldım. "Ben size yine yaparım beğendiyseniz." Şimdi bıraksalar on tepsi kek yapmaya hazırdım.

Gülerek elini geri çekti. Bakışları yüzümde dolaşırken, "Aslında ben de seni bir öğleden sonra çaya davet etmek istiyordum," diye mırıldandı. "Baş başa biraz sohbet etmek için."

Duruşumu hafifçe dikleştirip, "Söylemek istediğiniz bir şey mi var?" diye sordum.

Nergis teyze sanki kafasında söylemek istediklerini toparlıyormuş gibi kısa bir an durakladı. Ardından usulca, "Yaş aldıkça kırıklar daha geç iyileşir," dedi. Sesi, sanki çok eski bir masalı anlatır gibi alçak ve kıvamlıydı. "Âdem babasını on dokuzuna basmadan kaybetti. İyi bir babanın kaybını çocuklar hiçbir zaman atlatamazlar. Âdem de atlatamadı."

Hüzün, denizin ortasına bırakılan ağır bir kaya gibi ağır ağır kalbime çökerken usulca başımı salladım.

"Onun için ilk birkaç sene çok zor geçti. O zamanlar bazı şeyler onu fazlasıyla incitti ve sevdiği bazı şeylere sırtını

dönmek zorunda kaldı. Hal böyle olunca, onca şeyin arasına yaşıtları gibi gönül maceralarını sıkıştıramadı tabii."

Son cümlesini gülerek kurunca ben de farkında olmadan gülümsedim.

"O ilk gençlik yıllarında hep aşk sarhoşu bir şekilde eve gelmesini bekledim. Aşk acısı çekmesini, efkârlı şarkılar dinleyip içlenmesini bekledim ama o zamanlar âşık olmadı." Duraklayıp gülümsedi ve gözlerimin içine bakarak, "Bugüne kısmetmiş," dedi.

Ellerimle yüzümü yelpazelemek ve alev alev yanan yanaklarımı serinletmek istedim lakin tek yapabildiğim gözlerimi kaçırıp kucağımdaki ellerime bakmak oldu.

"Şimdilerde onu kendi kendine gülümserken ya da odasına kapanıp bir şeyler çizerken buluyorum. Sabahları bana gülümseyerek günaydın diyor ve ayna karşısında daha fazla zaman harcıyor."

Dudaklarımdan kaçıp giden kıkırtıya hâkim olamadım, zira kalbimdeki mutluluk taşıyabileceğimden çok daha fazlaydı. Galiba bu sefer gerçekten sokaklarda koşturup Âdem için aşk şarkıları söylemenin kıyısındaydım. Kendimi nasıl zapt edeceğimi hiç bilmiyordum.

Ben gülünce Nergis teyze de güldü. Sonra iç çekerek, "Oğlumun kalbini kırma, olur mu Bahar?" dedi. "Yirmili yaşlarının başında kırılsa kalbi daha çabuk iyileşirdi belki ama bu yaşlarda kırılan kalpler hep kırık kalıyor."

Ona, böyle bir niyetim olmadığını söylemeye hazırlandığım sırada alt kattan bir anahtar tıkırtısı duyuldu. Cevabım havada asılı kalırken Nergis teyze, "Âdem geldi," diyerek ayaklandı. Bu sözler karnıma yeni bir ağrı saldı ama bu defa tanıdık bir heyecan ağrısıydı bu. Ne zaman Âdem'i görecek olsam böyle oluyordu.

Kapının kapanmasını, ardından Âdem'in hızlı hızlı merdiveni çıkmasını dinledim. Salonun kapısından içeri girdi-

ğinde kalbim tekledi. Daha bu sabah görüştüğüm adamı nasıl bu kadar özlemiş olabilirdim? Nergis teyzeye bu özlemi gösterip *bu işin sonunda kırılacak bir kalp varsa o yalnızca benimkidir*; demek istiyordum. Zira bu kadar severken Âdem'i kırabileceğimi hiç zannetmiyordum.

Bakışlarının beni bulduğu o küçük anda yüzünü ele geçiren şaşkınlığı izlemek oldukça keyifliydi. Kaşları önce biraz çatılmış, ardından neşeyle yukarı kalkmıştı. Yüzünde küçük bir gülümsemeyle, "Hoş geldin," derken bir bana, bir de annesine bakıyordu.

"Asıl sen hoş geldin," dedim. "Ben epeydir buradayım."

Gelip annesinin yanına otururken hâlâ niçin burada olduğumu kavramaya çalışıyordu ama direkt olarak sormayacak kadar kibardı. "Hoş buldum," dedikten sonra bakışlarını annesine çevirdi.

Bakışlarındaki o gizli soruları görmüş olmalıydı ki "Bahar kızım sohbet etmeye gelmiş," diye açıkladı Nergis teyze. "Çay demleyeyim dedim ama istemedi. Fakat ben artık çaysız duramayacağım. Boğazım kurudu. Çay suyu koymaya gidiyorum."

Ayaklanıp mutfağa doğru ilerleyen kadının peşinden ben de ayağa kalktım. Gidip yardım etmek gibi soylu amaçlarım vardı fakat iki adım bile atamadım. Çünkü Âdem'in parmakları aniden bileğime dolandı ve hiç beklemediğim bir şekilde beni kendine çekti. Kendimi birdenbire koltukta, onun yanına oturmuş halde bulunca şaşkınca ona doğru döndüm.

"Ne yapıyorsun acaba şu an?"

Eğilip yanağımdan hızlı bir öpücük çaldığında buna inanamadım. Genelde böyle şeyleri yapan ben olurdum, biliyorsunuz. Üstelik Âdem'i öpmekten çekineceğim tek yerde, Nergis teyzenin evindeydik. Haliyle kendisinin bu şekilde aşka gelmesinde mutlaka Murphy'nin parmağı olmalıydı.

"Sen ne yapıyorsun asıl? Benim evimde?" diye sordu gülerek. "Üstümü değiştirip yanına gelecektim ben de."

Aramızda çok kısa bir mesafe vardı ve fısıldayarak konuşuyorduk. Tüm bu atmosfere Nergis teyzenin mutfaktaki varlığı eklenince kendimi gizli bir buluşmada gibi hissediyordum.

Maceraya aç ruhun yüzünden delirmeye başladın, dedi Firuş iç çekerek. Biraz haklıydı.

"Nergis teyzeyle konuşmak istedim," dedim Âdem'e. Ne konuştuğumuzu sormaması için içimden dualar ediyordum zira ona Ezgi'yle karşılaşmamızdan bahsetmeyi hiç istemiyordum.

Neyse ki bana bakıp genişçe gülümsedi ve hiçbir şey sormadan, "Hoş bir sürpriz oldu," dedi. "Seni evimde bulmak yani. Birdenbire bana ait yerlerde belirip durmana bayılıyorum."

Tatlı tatlı kurduğu cümlelere, yaramaz gri bakışları eşlik ediyorken ona kayıtsız kalmam zordu. Bu yüzden elimi uzatıp hafifçe sakallarını okşadım. "İçeride annen varken bana böyle şeyler söyleme." Zira kollarımı ahtapot gibi boynuna dolayıp oraya bir kuş gibi yuva kurmamak benim için ciddi bir imtihandı.

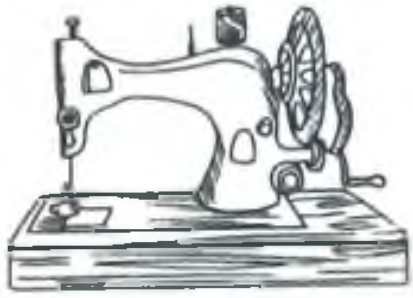
Âdem'in tek kaşı hafifçe yukarı doğru kalktı. Bakışlarının muziplikle parladığı o ânı hayatımın arka planına duvar kâğıdı yapmak isterdim. "Bahar Çiçeği, sen annemden utanıyor musun yoksa?" Elini göğsüne götürüp başını iki yana salladı. "Buna inanamıyorum."

Gülüşümü bastırmak için harcadığım olağanüstü çaba umarım bana birkaç kalori yaktırmıştır. "Annen beni sevsin istiyorum Âdem," dedim ciddi bir sesle. "O yüzden şimdi ona yardım etmeye gidiyorum. Hanım hanımcık ve hamarat bir kız gibi..."

Fakat Âdem bana izin vermedi. Parmakları bir kere daha koluma dolandı, bir kere daha beni kendine çekti. "Bir insan seni nasıl sevmez, benim aklım almıyor güzelim."

Ezgi'ye sor da anlatsın, diyerek gereksizce araya girdi Firuş. Allah'tan Âdem onu duyamıyordu.

Kolumu ondan kurtarıp iki elimle yüzünü kavradım ve yanağına hızlı bir buse kondurduktan sonra –güzelim dediği için bunu hak etmişti- çabucak ondan uzaklaştım. "Nergis teyzeyle arama giremeyeceksin," dedim arkamı dönüp mutfağa doğru ilerlemeden önce. Salondan ayrılırken sevdiğim adamın tatlı gülüşü kulaklarımda çınlıyordu ve Müstakbel Kayınvalideme Kendimi Çok Sevdirme Operasyonum –kısaca MKKÇSO– ilk görevimle başlıyordu. Benim adım Ada Bahar Erarslan'dı ve ben asla ama asla Ezgi gibilere pabuç bırakmazdım.

21

Kırmızı elbisemin içinde, dudaklarımda ten rengine yakın tonlarda bir ruj ve yeşil gözlerimi çevreleyen dumanlı makyajla büyük geceye hazırdım. Saçlarım sımsıkı bir atkuyruğu şeklinde sırtıma dökülüyordu. Elbisem ayak bileklerime kadar uzanmaktaydı. Yan tarafında sol dizime dek açılan bir yırtmacı vardı. Üzerinde taşlar ya da desenler yoktu. Sade ama çarpıcıydı. Tıpkı olmak istediğim gibi.

Boynumda Arman Mücevherat'tan Emir Derbent imzalı bir kolye asılıydı. Dikdörtgen şeklinde hoş bir pırlanta. Kulaklarıma ona eş küpeler takmıştım.

Zihnimi ise binbir türlü endişe süslüyordu. Bazı kaygılar karanlık havada ağaçların dallarına dolanmış ışıklandırmalar gibi parıldıyor, gerginliğim bir sis gibi onların üzerine çöküyordu. Dimdik duruyordum ve bunun tek sebebi en ufak eğriliğe tahammül edemeyişimdi. Kendimi kırılgan hissediyordum. En ufak aksilikte dağılacağım diye ödüm kopuyordu. Oysa bu akşama kadar nelerle boğuşmuş da bir çizik bile almamıştım.

Belki de havadandı. Bir bahar akşamı için oldukça bunal-

tıcı bir hava vardı dışarıda. Yaza çok yaklaştığımızı hissettiriyordu. Yazı sevmiyorum diyemezdim ama baharın bitmesine hazır değildim. Serinliği, tazeliği ve o canlandırıcı hissi biraz daha sürsün istiyordum. Bir şeyler tam olarak kesinleşmeden bahar bitmesin istiyordum.

Lakin koskoca gezegeninin dönüşü sırf ben istiyorum diye yavaşlayacak değildi. Beni bu dünyanın dönüşünün yavaşladığına ikna edecek tek şey Âdem Arman'ın gri gözleriydi ki onları görmeme de dakikalar kalmıştı.

"Her şey harika olacak," dedi annem yanağıma bir öpücük bırakırken. Aslında onları da tanıtıma davet etmiştim ama babamın aniden hastalanmasıyla evde bakılması gereken insan sayısı ikiye çıkmış ve annemin elini kolunu bağlamıştı. "Döndüğünde bana yüzünde o kocaman, mutlu gülümsemenle neler olduğunu anlatacaksın. Anlaştık mı?"

Başımı sallayıp, "Anlaştık," dedim. Ardından annem bir kere daha telefonunu çıkarıp fotoğraflarımı çekmeye başladı ki her açıdan elli tane pozumu çekmişti bile. Bunları aile grubumuzda paylaşıp kuzenlerimin benimle dalga geçmesine sebep olacağını bilsem de hevesi, kırılmayacak kadar güzel olduğu için sesimi çıkarmadım.

Zil çaldığında kalbim boğazımda atıyordu. Gelenin Âdem olduğunu biliyordum ve bu defa kapıyı ben açacaktım. Babamın hasta yatağından kalkıp sürünerek kapıyı açmasından korkmuştum ama annem onun uyuduğunu söylemişti. Derin bir nefes alıp son kez anneme baktım. Bana çok güzel göründüğümü söylediğinde gergin bir gülümsemeyle çantamı alıp kapıya ilerledim.

Kapının kolunu aşağı doğru bastırırken kendimden geçmek üzereydim. Ağır hareket edecek sabrım da takatim de yoktu. Bir an önce Âdem'in gözlerine kavuşma ihtiyacıyla kapıyı açtım ve muradıma erdim.

Simsiyah bir ceket giymişti. İçindeki kar beyazı gömlekle boynundaki inceccik siyah kravat çok şık görünüyordu. Sakallarını biraz kısaltmış ve düzeltmişti. Geriye doğru taradığı gür saçları da tam sevdiğim gibiyken gri gözleri bu manzarayı tamamlayan yegâne değerli mücevherler gibi parlamaktaydı. Bildiğim bir kere daha doğrulandı; Âdem Arman bu dünyanın en güzel adamıydı. Kuşkusuz.

"Hoş geldin," dedim heyecandan hafifçe titreyen sesimle. "Harika görünüyorsun."

Beni süzen bakışları yüzümde sonlandığında derin bir iç çekerek, "Hiçbir zaman sana hazırlıklı olamıyorum," dedi. Sesi yalnızca ikimizin duyacağı kadar alçaktı. "Güzelliğin her zaman hayal gücümü alt etmeyi başarıyor."

Sımsıcak bir duygu kalbimden karnıma ve oradan bütün vücuduma dağılırken binanın boşluğunda çınlayan topuk seslerimle Âdem'e yaklaştım ve aramızda hiç boşluk kalmayınca yanağına minik bir öpücük kondurdum. "Heyecandan ölmek üzereyim," diye fısıldadım çok az geri çekildiğimde. "Gidelim mi artık?"

"Önden buyur."

Evden çıkıp arabaya varana dek ikimiz de konuşmadık. Yolcu koltuğuna oturduğumda ilk işim radyoyu açmak ve biraz müzikle ortamı doldurup gerginliğe yer bırakmamaya çalışmak oldu. Âdem arabayı çalıştırdıktan sonra bana dönüp, "Sakin ol güzelim," dedi. Gerginliğimin bu kadar ortada olduğunu bilmiyordum. "Her şey yolunda gidecek. Kadir'le konuştum yoldayken. Çıkardığın işten herkes çok memnun."

Bu onay cümlelerini duymak göğsümün ortasında katı bir cisim haline gelmiş olan heyecanımı biraz yumuşattı. "Umarım bir aksilik çıkmaz," derken sesim bile gevşemişti. Son iki gündür muhtemelen en rahat nefes alabildiğim an-

daydık. Elbiseleri Kadir'e teslim edene dek gözüme uyku bile girmemişti. Ezgi'nin gelip elbiseleri sabote ettiği korkunç rüyaları uykuya dalmadan görmüştüm ki Ezgi bunu yapabilecek kadar cesur bir kadın bile değildi. Bir ara dükkânda yangın çıkacağına inanmıştım mesela. Sürekli Tuğba'yı arayıp duruyordum ve zavallı kız artık beni teselli etmekten bitap düşmüştü. Neyse ki elbiseleri sağ salim teslim etmeyi başarmıştım. Üstüme düşen tüm vazifeleri yerine getirmiş ve her şeyi tam zamanında yetiştirerek görevimi tamamlamıştım.

Şimdi dua edip en güzelini ummaktan başka şansım yoktu.

"Tuğba'yla Elif'i de davet etmiştim," dedim Âdem'e. Sırf konuşmuş olmak için konuştuğum anlardan birindeydik ve aklıma gelen ilk şeyi söylüyordum. "Ama gelemeyeceklerini söylediler. Üzüldüm doğrusu. Çok emek verdiler bu işe."

Âdem kısa bir sessizlik anından sonra, "Daha önce hiç böyle ortamlara girmediler," dedi. "Çekinmeleri doğal."

Haklıydı. Ben de zaten tam bu sebeple ikisine de ısrar etmemiş, yalnızca güzel dilekleri için teşekkür etmekle yetinmiştim. Elbette emeklerinin karşılığını maddi olarak da ödeyecektim. Bunun için önce benim ödeme almam gerekiyordu ki bunu düşünürken patronun sevgilim olduğunu fark edip kıkırdadım.

Âdem bakışlarını yoldan ayırıp bana çevirdiğinde dudaklarında minik bir tebessüm, gözlerinde meraklı bir bakış vardı. "Hayırdır? İyi saatte olsunlar mı uğradı?"

Omzuna hafifçe vurup, "Hayır," dedim. "Aklıma bir şey geldi sadece. Söylesem komik olmaz."

Her zamanki gibi beni zorlamadı, ısrar etmedi. Kabullendiğini gösterircesine başını eğip yola devam etti. Zaten çok geçmeden organizasyonun yapılacağı mekâna vardık. Âdem

arabayı valeye vermek yerine otoparka kendisi park etti ki bunu bana zaman kazandırmak için yaptığını biliyordum.

Motor çalışmayı bıraktıktan sonra birkaç saniyelik sessizlikle beraber bekledik. Bu sırada Âdem'in bakışları benim yüzümde, benim bakışlarımsa tam karşıdaydı. "Hazır mısın güzelim?" diye sordu.

Değildim ama yine de gülümseyerek başımı salladım. Arabadan indiğimizde Âdem bana kolunu uzattı. İhtiyacım olan desteğin bu olduğunu bilerek koluna girdim ve onunla beraber yürümeye başladım. Mekânın kapısında bizi gülümsemelerle karşıladılar. Âdem, ismini söylemek zorunda bile kalmadan içeri davet edildik. Yere serilmiş lacivert bir halının üzerinde ağır adımlarla ilerleyerek davet salonuna girdik.

Hani filmlerde çok klasik bir sahne vardır. Esas kadın, esas adam veya ikisi birlikte içeri girdiğinde herkesin bakışları onlara döner ve bir an için salondaki tüm sesler azalır. Hep o sahneyi yaşamak istemiştim ve Âdem'le içeriye adımımızı atar atmaz kendimi o sahnenin ortasında buluverdim. Gerçekten herkesin bakışları bize çevrildi. Sesler yavaş yavaş azaldı ve kendimi tam olarak spot ışıklarının altındaymış gibi hissettim.

İtiraf etmek gerekirse umduğum gibi bir duygu değildi bu. Havalı olacağını düşünmüştüm ama sadece garip oldu ve göz ucuyla Âdem'e baktığımda kaşlarının rahatsızlıkla çatıldığını görmek her şeyi daha da kötü yaptı. Yine de gülümsemeyi denedim. En azından birimiz bunu yapmalıydı, değil mi?

Salonun ortasına doğru ilerlediğimizde nihayet biri, yaklaşık iki buçuk ay öncesinden hatırladığım Tuğçe Hanım bizi güler yüzle karşılayarak, "Hoş geldiniz," dedi. Bu her

ikimize söylenmiş olsa da bunu takip eden cümleler yalnızca Âdem içindi. "Sizi böyle bir etkinlikte aramızda görmek harika Âdem Bey. Çok teşekkür ederiz geldiğiniz için."

Sanki dünya üzerinde bir ilk yaşanıyormuş gibi hissediyordum ama Âdem kendi şirketinin bir etkinliğine ilk defa katılıyor olamazdı, değil mi?

"Ben teşekkür ederim," dedi nazik bir sesle. "Her şey çok güzel görünüyor. Ellerinize sağlık."

Tuğçe Hanım patronundan övgü almış olmanın sevinciyle genişçe gülümsedikten sonra bize masamızı göstermeyi teklif etti. Bu, tam olarak ihtiyacım olan şeydi. Biraz oturmaya, birkaç yudum bir şey içmeye ve her şeyi sindirmeye gereksinim duyuyordum.

Tuğçe'nin yönlendirmesiyle beraber fazlasıyla göz önünde olan bir masaya geçip oturduk. Defile başlayana dek aperitif servisleri yapılacağını söyledi Tuğçe. Defile için podyuma en yakın yerde koltuklarımız zaten hazırdı. Şovu en önden izleyecek ve kesinlikle çok memnun kalacaktık. Bunlar onun sözleriydi. Keyifli bir akşam geçirmemizi diledikten sonra bizi baş başa bıraktı.

Bakışlarımı Âdem'e çevirdiğimde onun yüzünde artık daha ılımlı bir ifade olduğunu fark ettim. Hâlâ çok memnun görünmüyordu fakat kaşlarını da çatmıyordu.

"Gülümse biraz," dedim ona sokularak. "Çalışanların onları sevmediğini düşünecekler."

Bana doğru döndü. Tek kolunu sandalyemin sırtına atıp aramızdaki mesafeyi azalttı. "Çalışanlarım şu an dedikodu yapmakla o kadar meşguller ki herhangi bir şey düşünebildiklerini zannetmiyorum."

Bundan rahatsız olduğu apaçık ortadaydı. Onu rahatlatmak için elimi masadaki elinin üzerine koyup, "Merak

etme," dedim. "On beş dakika sonra her şey normale döner. Defile başladığında da tasarımlarım insanların aklını başından alacağı için sen tamamen unutulursun."

Âdem sözlerime güldüğünde ve yüzüne nihayet biraz olsun neşe yayıldığında içimin genişlediğini hissettim. Önüme çeşitli meyvelerden yapılan rengârenk bir kokteyl koyulduğunda ne kadar susadığımı fark etmiştim. Çeşitli tuvalet aksiliklerinden uzak durmak için böyle önemli günlerde sıvı tüketimimi kontrol altına almak durumundaydım ama sanırım bir bardak meyve suyu zarar vermezdi.

Zaman geçtikçe Âdem de ben de gerginliğimizden arındık. Arada sırada yanımıza uğrayan insanlarla ayaküstü sohbetler, Âdem'in beni çalışanlarla tanıştırması ve Kadir'in hoş ziyaretiyle ilerleyen vakit, nihayet defile için belirlenen saate ulaştığında yerimizden kalkıp podyuma doğru ilerledik. Bizim için ayrılan koltuklara oturduğumuzda Âdem'in bir yanında ben vardım, diğer yanında baş tasarımcısı Emir Derbent. Yan yana duruyorlardı lakin karşılaştıklarından beri tek kelime konuşmuş değillerdi. Bu o kadar aklımı kurcalıyordu ki bir ara tam yanımda oturan Kadir'e dönüp, "Bunların derdi ne?" diye sormayı bile düşündüm. Neyse ki defilenin açılışı hemen yapıldı da gittikçe yükselen heyecanım, merakımı hemencecik alt etti.

Açılışın başında Tuğçe kısa bir konuşma yapıp koleksiyondan, nasıl oluştuğundan ve neleri temsil ettiğinden bahsetti. Ardından misafirleri daha fazla bekletmek istemediğini söyleyip modelleri sahneye davet etti. Hareketli ve hoş bir müzik eşliğinde ilk model podyumda belirdiğinde az kalsın kalbim duracaktı. Çabalarımın meyvesini nihayet alıyor olmak öyle paha biçilmez bir duyguydu ki bunu nasıl anlatacağımı bilemiyordum. Tasarladığım ve binbir emek-

le diktiğim elbiseleri böyle ışıltılar içinde karşımda görmek göğsümü gururla dolduruyor, yüzümdeki gülümsemenin de aynı gururla altın rengine boyanmasını sağlıyordu.

Her bir model sahneden alkışlarla geçti. İnsanların neler düşündüğünü merak etsem bile gözlerimi podyumdan ayıramıyor, dolayısıyla etrafımdakilerin tepkilerini göremiyordum. Yalnızca bir ara Âdem'i merak edip gözlerimi ona çevirmiştim ve bu sırada beni izlediğini görünce kalbimdeki gurura bir de aşk dolu bir sevinç karışmıştı.

Nihayet bütün takıların görücüye çıkmasının ardından Emir Derbent alkışlar eşliğinde sahneye çıktı. Yüzünde geniş bir gülümseme varken seyircilere teşekkür edip, takım arkadaşlarından isimleriyle teker teker bahsederek onların emeğine özellikle değindikten sonra bana döndü. "Elbette koleksiyonumuzu tamamlayan birbirinden güzel elbiseler için Bahar Hanım'a teşekkür etmeden geçemeyiz," dedi. "Kendisi sayesinde hem modellerimiz oldukça şıktı hem de sevgili patronumuz Âdem Arman'ı nihayet aramızda görebildik. Bizleri onurlandırdıkları için her ikisine de teşekkürlerimi sunuyorum."

Adım geçtiğinde yüzüme yayılan gülümseme Emir'in konuşmasının devamında donup kaldı ve âdeta katı bir hal aldı. Sözleri kibar görünüyordu ama nedense bir meydan okuma hissi veriyordu ki bundan hiç hoşlanmamıştım. Neyse ki alkışlar araya girip bu gerginliği dağıttı da bu tuhaf an, on saniyeden daha uzun sürmedi.

Defilenin ardından yemeğe geçileceği anons edilince derin bir nefes alarak yerimden kalktım. Âdem'e dönüp yemeğe geçmeden önce lavaboya uğramak istediğimi söylediğimde hafifçe gülümseyip, "Camlardan uzak dur," dedi. "Eğer on beş dakika içinde dönmezsen seni aramaya geleceğim."

Hafifçe omzuna vurup yanından ayrıldım ve lavaboya yöneldim. Bu defa tuvalete girmeyecektim. Sadece biraz aynaya bakmaya ve başarımı kendimle birkaç dakika kutlayıp bu sırada rujumu tazelemeye ihtiyacım vardı.

Lavaboya girip yalnız olduğumu görünce uzun bir soluk verip omuzlarımı düşürdüm. Aynanın karşısına geçtiğimde o âna dek süren gerginliğin kaslarımı ne kadar ağrıttığını fark ettim ama çok şükür ki her şey bitmişti. Alnımın akıyla bu işi atlatmıştım ve kendimle gurur duyuyordum. Bu işi almak için yokuşları tırmanıp Âdem'e gittiğim gün dün gibi aklımdaydı. Başlamadan yenildim zannetmiştim ama işte buradaydım. Daha büyük işleri peşinden getirecek o ilk adımı atmış ve kendi yolumu açmıştım. Şimdi bir sonraki hedefimi kovalamaya başlayacak, daha çok çalışacak ve daha çok düşleyecektim.

Aferin kız, dedi Firuş gururla. *Böyle giderse adını göklere altın harflerle bile yazdırırsın.*

Gülümsedim. Aynadaki aksime mağrur bir şekilde baktıktan sonra çantamdan rujumu çıkarıp dudaklarıma sürdüm. Gecenin kalan kısmının keyfini çıkarmaya oldukça hazırdım.

Nihayet gerginliğimden arınmış, kendine güvenen adımlarla lavabodan çıkıp salonda ilerlemeye başladığımda küçük bir kalabalık dikkatimi çekti. Merakla önce o tarafa, ardından Âdem'i bulabilmek için etrafa baktım. İlerlemeye devam ettiğim sırada aradığım adamın o kalabalığın ortasında olduğunu fark ettim. Tam karşısında da Emir Derbent duruyordu ve bunun çok dostça bir karşılaşma olmadığı belliydi. Her iki adamın da duruşundan yansıyan asabiyet görülmemesi imkânsız düzeydeydi. Birazdan tabancaları çekip birbirlerine ateş etmek üzere olan kovboylar gibi görünüyorlardı.

İçime yayılan koyu kıvamlı bir korkuyla adımlarımı hızlandırdım. Âdem'in yanına varıp koluna girmek, sonra da onu masamıza götürmek gibi masum hayallerim vardı. Lakin ben ona varamadan Emir duyamadığım bir şey söyledi ve bu hayaller, sevdiğim adamın birdenbire Emir'in suratına patlattığı yumrukla tuzla buz oluverdi.

Bu sahne benim için öyle beklenmedik, öyle inanılmazdı ki olduğum yere çakılıp kaldım. Bir sonraki adımı atamadan deli gibi çarpan kalbime götürdüğüm elimle ve kocaman açılmış, hayret dolu gözlerimle öylece durdum. Salondaki uğultular anbean artarken Emir'in Âdem'e karşılık vermeye çalıştığını gördüm. Neyse ki arkasındaki birkaç adam onu tutup geri çekti ve yine neyse ki Âdem bu aptallığı sürdürmemeyi seçti.

Bana doğru döndüğünde öfkesi yüzünün her yerindeydi. Gri bakışları şimdi gerçekten sert çelikleri anımsatıyorlardı. Kaşları öyle çok çatılmıştı ki başını ağrıtıyor olmalıydı. Göz göze geldiğimizde göğsünün derin bir solukla yükseldiğini fark ettim. Bunca insan bize bakarken ağlamak istemiyordum ama gözlerimin dolmasına da engel olamıyordum.

Bana doğru yürüdüğünde yanıma gelip ellerimi tutacak ve beni bu saçma kâbustan uyandırıp teselli edecek zannettim. Oysa Âdem yürümeye devam etti. Kısa bir an yanımda duraklasa da sonrasında adımlarını sürdürdü ve beni geçip gitti.

Şaşkınlığımın üstüne şaşkınlık binerken ve kalbim birbirini takip eden bu anlamsız olaylar zincirinde ufalanırken arkamı dönüp onun peşinden yürümeye başladım. Hızlı adımlarına yetişmem zordu. Önce salondan ayrıldık, ardından binadan. Nihayet dışarıya çıktığımızda ve bizi izleyen hiç kimse kalmadığında, "Âdem!" diye seslendim sırtını bana dönmüş olan adama. "Bekler misin?"

Beni duyduğuna dair hiçbir belirti göstermeden yürümeye devam edince adımlarımı hızlandırdım ama ince topuklu ayakkabılar ve hareketlerimi kısıtlayan bir elbiseyle ona yetişmem imkânsızdı. En sonunda dayanamayıp, "Beni burada bırakacak mısın Âdem?" dedim. Sesim öyle çaresiz çıkmıştı ki ağlamamak için yutkunmak zorunda kaldım.

Âdem nihayet durdu. Ağır bir hareketle bana döndü. Ben de aramızdaki mesafeyi kapatmak için son birkaç adımı attım. Yüz yüze geldiğimizde, "Kadir seni eve bırakacak," dedi Âdem.

Çatılan kaşlarımın altındaki bakışlar binbir soruyla doluyken en basit olanını sordum. "Ne?"

Âdem sanki boğuluyormuş gibi kravatını gevşetti. "Benim buradan gitmem lazım. Hemen."

"Beni de götür o zaman," derken bu kadar ortada olan bir çözümü göremeyişinin şaşkınlığı içindeydim.

Gevşettiği halde ferahlayamamış olacak ki kravatını çıkartıp yolun ortasına fırlattı. "Bahar, biraz yalnız kalmam lazım. Lütfen müsaade et."

İçimde yükselen öfke, üzüntümün de kırgınlığımın da üstüne çıktığında aniden bağırarak, "Etmiyorum!" dedim. "Günlerdir sana bu gecenin benim için ne kadar önemli olduğundan bahsediyorum. Günlerdir heyecanımı paylaşmanı bekliyorum. Sense her şeyin bitmesine, her şeyin çok güzel bir şekilde bitmesine dakikalar kala her şeyi mahvediyorsun. Şimdi de beni burada, bu halde bırakıp gideceksin, öyle mi? Müsaade falan etmiyorum Âdem Arman."

Benim inanılmaz bir kızgınlıkla ve bağırarak kurduğum bu cümleler Âdem'in bakışlarında tuhaf bir ateşin tutuşmasına sebep oldu. "Buraya gelmek istemediğimi çok iyi biliyor-

dun," diye gürledi. "Sana defalarca, defalarca söyledim. Bu dünyayı sevmiyorum dedim. İstemiyorum dedim. Nasıl bir hayat yaşadığımı gördün ama yine de beni buraya getirdin."

Bir insanın dakikalar içinde kalbi kaç kere kırılabilirdi bilmiyorum ama bu konuda bir rekora imza atmak üzereymişim gibi hissediyordum. "Sanki seni zorlamışım gibi konuşuyorsun."

"Sözlerinle değil belki," dedi Âdem. "Ama akşam beni beklemeden eve gitmeler, yanına geldiğimde uzak durmalar, kırgın ve çekingen bakışların... Bunlar zorlama değil miydi Bahar?"

Değildi. Gelin görün ki boğazıma koca bir yumru oturduğu için Âdem'e bunu söyleyemedim. Dolan gözlerim yüzünden onu göremeyecek duruma gelince çaresizce gözlerimi kırpıştırdım ve iki damla gözyaşının yanaklarımdan süzülmesine müsaade ettim. "Bana hiçbir şey söylemiyorsun ki," derken bağırmak istesem de sesim ancak bir fısıltı gibi çıktı. "Neden gelmek istemediğini bilmiyorum. Neyin seni bu kadar öfkelendirmiş olabileceğine dair hiçbir fikrim yok. Aydınlatmadığın köşelerini göremediğim için bana kızamazsın. Kendini benden bu kadar saklarsan bu ilişki nasıl yürür ki Âdem?"

Âdem sözlerim bitene dek yüzüme baktı. Sonra gözlerini kaçırdı. Eğer elinde neon renklerle ışıklandırmış bir pankart tutuyor olsaydı aklından geçenleri ancak bu kadar net bir şekilde anlayabilirdim.

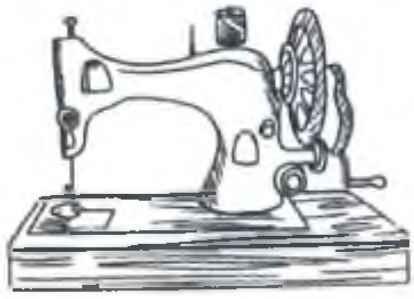
"Bunun yürüyeceğini düşünmüyorsun zaten," dedim neredeyse ifadesiz, dümdüz bir sesle. *Bir gecede bir kalbin en çok kırılması rekorunun yeni sahibini kutlayın; Ada Bahar Erarslan!*

Başını ağır ağır iki yana sallarken bakışları hâlâ yüzümü bulmamıştı. "Düşünmüyorum."

Ben seninle nazenin bir rüyaya inanmaya çok hazırım Bahar. Birkaç gün önceki cümlesi içimde yüksek bir uçurumdan düştü ve sanki camdan yapılmış gibi bin parçaya ayrıldı. Her parçası kalbimin bir köşesini kanatırken rüyadan uyandığımı fark ettim. Bunca zamandır bir geleceğimiz olmadığına inanan bir adamı düşleyip durduğum rüyadan.

Titreyen sesimle, "Allah'a emanet Âdem Arman," diye mırıldandım. Arkamı döndüm ve bir sonraki adımda parçalanıp dökülmemek için derin bir nefes aldım. Binayla aramda belki elli, belki atmış adım vardı. Bu mesafeyi aşmam asırlar sürdü. Yirmi altı yaşında başladığım yolu beş yüz yaşında bitirdim, kimse görmedi. Beş yüz sene boyunca Âdem'in beni durdurup bütün bunların bir saçmalık olduğunu söylemesini bekledim. Söylemedi.

Bir bahar akşamında başlayan hikâyemiz yazı göremedi.

22

Ağlayarak eve geldiğim gecenin üzerinden tam bir hafta geçti. Gizlice dökülen gözyaşlarıyla, durmadan yakama yapışan acımasız cümlelerle ve ne olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşan yakınlarımın soru dolu bakışlarıyla çevrilen koca bir hafta... İlk iki gün gerçekten ama gerçekten çok üzgündüm. Âdem'in sözleri beni o kadar incitmişti ki bir daha asla ciğerimi yakmayan bir nefes alamayacağımı düşünmüştüm. Sabahları yataktan kalkabilmem için kendimi spatulayla yataktan kazımam gerekmişti. Kalbimin ağrısı azalmak yerine gittikçe çoğalmış, her şey o gecekinden bile kötü bir yere yuvarlanmıştı fakat yeteri kadar ağladıktan sonra zihnimi kaplayan o üzüntü ve kendine acıma bulutunu dağıtabilecek gücü bulabilmiştim. Uzun bir duştan çıktığım ikinci günün akşamında aynaya bakarken Âdem'in sözlerini kim bilir kaçıncı defa tekrar düşünmüş ve söylediği şeye inanmadığımı fark etmiştim.

Âdem Arman benimle bir gelecek görmüyor değildi.

Evet, buğulu aynadaki yansımama bakarken bunu keşfetmiştim. Kendimi kandırmak için söylediğim bir yalan falan

değildi bu. İçimde asılı duran gerçek bir inançtı ve Âdem'le birlikte geçirdiğim kısacık zamanda, bu inancı besleyecek onlarca anı biriktirmiştim. Sadece annesinin söyledikleri bile Âdem'in yüreğimi deşen o sözlerinin doğru olmadığını göstermeye yeterdi. Oğlunun nasıl da âşık olduğunu bana Nergis teyze anlatmıştı, değil mi? Bu yüzden gözlerimin içine bakmadan, "Düşünmüyorum," diye mırıldanışı beni artık üzmüyordu. Üzüntüm azalmış ve onun azalmasıyla kalbimde oluşan boşluğu inanılmaz bir öfke doldurmuştu.

Âdem'in sözlerine inanmıyor oluşum onu affettiğim ya da ciğerimin bir köşesinin hâlâ yanmadığı anlamına falan gelmiyordu elbette. Söyledikleri ister doğru ister yalan olsun kalbimi tamiri imkânsız değilse bile fazlasıyla zor olacak şekilde kırıp parçalamıştı. Kendisinden bunu asla beklemiyordum üstelik. Âdem beni üzmez sanıyordum. Tanıştığımız ilk günden bu yana bana hep öyle güzel davranmış, kalbime öyle güzel dokunmuştu ki beni incitebileceğini hiç düşünmemiştim. Kendimi onun sevdasına teslim ederken en ufak bir şüphe dahi duymamıştım. Hal böyleyken bu noktaya nasıl geldiğimizi bir türlü anlayamıyordum.

Âdem kilidi kaybolmuş bir sandık gibiydi. İçinde neler dönüp durduğunu bilmekten öyle uzaktım ki bana neden bu şekilde davrandığını kendime açıklayamıyordum. Elbette gecenin başında bile gözlerime sevgiyle bakan adam bir anda mutasyona uğrayıp başka birine dönüşmemişti. Bir yerlerde benim takip edemediğim, fark edemediğim bir şeyler olmalıydı. Mesela Ezgi'nin dükkânda bana söylediklerini hep kulak ardı etmiş, çok üzerinde durmamıştım ama belki de doğruydu. Belki de mahalledeki baskı Âdem'i çok bunaltmıştı. Geçmişten gelip onun yakasından düşmeyen şeyler olduğunu da tahmin ediyordum. Emir Derbent de son noktayı koymuş olmalıydı olan biten her şeyin üstüne. Bir anda patlayıvermişti.

Bir de benim duygularımla boğuşurken kabuğuma çekildiğim anları kendisinden uzaklaşmam olarak yorumlaması gerçeği vardı. İçimden bir ses bu dâhiyane akılları Karagöz ve tayfasından aldığını söylüyordu. Bu yüzden onunla beraber Karagöz'ü de pataklamak istiyordum. Aslına bakarsanız bütün erkekleri bir bir falakaya yatırıp akılları başlarına gelene kadar dövmek istiyordum.

Bütün bunları Âdem'i aklamak için düşünmüyordum. Sadece anlamak istiyordum. Çünkü bir hafta önce kalbimi kıran adam ne kadar gerçekse bir deniz kenarında bana sevdasını en güzel cümlelerle anlatan adam da bir o kadar gerçekti. Bu adamın canına okumak istiyor olmam onun zihnimin içinde kötü bir karaktere, çirkin birine dönüşmesine müsaade edeceğim anlamına gelmiyordu. İlk büyük ve gerçek aşkımdı o benim ve kötü birisi olmadığını biliyordum. Bana böyle davranmasının ardında bir sebep olduğuna inanmak kendim için yaptığım bir şeydi yani.

"Böyle bir ayrılığın seni yataklara düşüreceğini, verem edeceğini falan düşünürdüm hep."

Bu pozitif cümlelerin sahibi kız kardeşimdi ve kıstığı bakışlarıyla karşı koltuktan bana bakmaktaydı. Tam önünde oturan kuzenim Hare'nin saçlarını örüyordu bir yandan da. Her zaman bir sürü işi bir arada götürebilen bir insan olmuştu kendisi.

"Teselli vermekte bir numarasın," dedim düz bir sesle. Gözlerimde bomboş bir bakış vardı. "Teşekkür ederim."

Nehar bana bakıp sırıttı ve "Sadece böyle güçlü durmanla gurur duyduğumu söylemek istemiştim," dedi. "Üzüntüden verem olsan seni döverdim."

Kardeşimin çarpık sevgi ve destek anlayışına küçük bir kaş çatışla bakarken, "Âdem nasıl bir beyin travması yaşıyor hiçbir fikrim yok ama söylediklerine inanmıyorum," di-

yerek günlerdir aklımda dolanan şeyleri biraz açık ettim. Bu konu hakkında çok fazla konuştuğum söylenemezdi. Sadece kızlara olan biteni genel hatlarıyla anlatmakla yetinmiştim ve sonrasında onların öfkeli çıkışlarını dinlemiştim, o kadar.

Kızların korumacı bir tavırla bana itiraz etmelerini beklerken Zeynep, "Evet," dedi. "Bana da biraz saçma geldi söyledikleri. Yani bu adamın ilk buluşmanızda kapıyı çalıp babanla tanıştığını düşünürsek..."

"Hah!" dedim göremediğim bir nokta bana işaret edilmiş gibi. "Bak, bu da var. İnsan bir gelecek düşünmediği kadının babasıyla niye tanışsın?" Durup sıkıntıyla ofladım. "Ama bir yandan da bir haftadır kendisinden ses soluk çıkmadığı gerçeği var tabii." Vardı. Can sıkıcı bir gerçekti.

Nehar'ın iç çektiğini işittim. "Erkekler bazen... Nasıl desem, biraz salak oluyorlar." Bu sözleri söylerken bana değil, kaşları çatık bir şekilde Hare'nin kızıl saçlarına bakıyordu. "Mesela sevgilim Ateş," deyip üç yaşında bir kız çocuğu gibi sırıttı. "Kendisi harika bir adamdır ve çok da zekidir. Ama Feza'yla aramda bir şey olduğunu düşündüğünde bunu bana sormayı akıl edememişti. Bunun yüzünden iki senelik bir ayrılık yaşamak durumunda kaldık ne yazık ki."

Cümlesi Hare'nin dudaklarından dökülen acılı bir, "Ah!" sesiyle noktalandı. Nehar örgüsünü biraz fazla sıkmıştı sanırım. "Abimin hıncını benden alamazsın Nehar. Biraz yavaş ol."

"Affedersin sevgili görümcem, kendimi tutamadım," dedikten sonra eğilip Hare'nin kafasına bir öpücük kondurdu Nehar.

Bu sırada Zeynep, "Nehar'a katılıyorum," dedi. "Bir keresinde Ayaz'la kavga etmiştik. Çok saçma bir sebep yüzünden hem de. Normalde çok sakin olan sevgili kocamın serseri damarı tutmuş olacak ki bana sesini yükseltme gafletine düştü."

Önündeki meyve tabağından bir parça kavun alıp ağzına attı ve ben hikâyenin devamını merakla beklerken ağır ağır çiğnedi.

"Hatasını anlaması beş dakika falan sürdü. Ben odaya gidip kapıyı kapattım ve tam bir buçuk saat boyunca Ayaz'ın kapının önünde volta atmasını ama içeri girememesini izledim. En sonunda dayanamayıp, 'İçeri gel de özür dile artık!' diye bağırınca kapıdan kafasını uzattı. Yanıma gelip binbir güzel sözle özür diledikten sonra ne dedi biliyor musun?"

"Ne dedi?"

"Onu böyle hemen affedeceğime inanamadığını söyledi. Saçma sapan bir kavga yüzünden ona günlerce küs kalacağımı düşünmüş ve biz evliyiz, aynı evde yaşıyoruz Bahar. Aynı evi, aynı hayatı paylaştığın adama kaç gün küs kalabilirsin ki?"

Uzandığım yerde dizlerimi karnıma çekerken asık bir suratla, "Bu hikâyenin teması ne tam olarak?" diye sordum. "Ayaz'ın harika bir adam oluşu mu?"

"Erkeklerin hata yaptığında özür dilemekten korkmaları mı?" diye ikinci bir soru yöneltti Hare.

Zeynep iç çekerek, "Hayır ve hayır," dedi. "Erkeklerin doğru olanı yapmaya cesaret etmeleri için bazen birinin onlara bağırması gerekiyor. Bunu anlatmaya çalışıyorum."

"Gidip Âdem'e bağırmayacağım," diye homurdandığım sırada kapının çaldığını işittim.

Nehar sessiz bir fısıltıyla, "Belki Âdem gelmiştir," dedi ama benim böyle bir umudum yoktu. Âdem'in gelip kapımı çalması bir hayal gibi geliyordu. Bu yüzden kardeşime sadece göz devirdim. Ardından oflayarak yerimden doğruldum ve adımlarımı sürüyerek kapıya ilerledim.

Kolu aşağı bastırıp kapıyı açtığımda karşımda dünyanın en alakasız insanını buldum. "Karagöz?" Hacivat da olabi-

lirdi tabii ama bence Karagöz'dü ve nedenini hiç bilmediğim bir şekilde çatık kaşlarıyla karşımda duruyordu.

"İyi günler. Âdem abim bunu gönderdi. Rahatsız ettiysem kusura bakmayın."

Bunları söyledikten sonra elindeki kutuyu bana uzatıp apar topar kapının önünden kayboldu. Bense neye uğradığımı şaşırmış bir şekilde elimdeki kutuyla öylece kalakaldım. Çocuğun gelişi gibi gidişi de manasız olmuştu.

Kapıyı kapatıp kızların yanına döndüğümde hepsi uğraştıkları işi bırakıp kutuya odaklandı.

"Âdem mi göndermiş?" diye sordu Nehar.

Hare'nin sorusuysa daha çok amaca yönelikti. "Ne var içinde?"

"Açsana," dedi Zeynep başını uzatıp.

"Kesin özür diliyor bak."

"Kutuya kalbini koyup göndermiştir belki."

Onların bu şekilde uzayıp giden laflarına cevap vermeden kutunun kapağını kaldırdım. İçinden iki farklı kadife kutu daha çıktı. İlkinin üzerinde bir not vardı. Notu tek elimle alıp açtım.

Eksik bir parçayı beklediğim için tamiri bu kadar uzun sürdü.

Dilerim baban güzel günlerde kullanır.

A. A.

Kutunun kapağını açtığımda tam tahmin ettiğim gibi babamın saatiyle karşılaştım. Hani şu ondan habersiz alıp tamir etmesi için Âdem'e götürdüğüm ve bunu apaçık bir bahane olarak kullandığım saatle. Güzelce tamir edilmiş, çalışır halde karşımda duruyordu. Eğer bilmesem yepyeni bir saat olduğunu söylerdim, öyle güzel parıldıyordu.

Sıra diğer kutuya geldiğinde derin bir nefes aldım. İçinde ne olduğunu tahmin ediyordum ve bu tahmin kalbimi sı-

kıştırıyordu. Bu yüzden usulca kaldırdığım kapağın altında İzmir'den aldığım saati görünce hiç şaşırmadım, sadece bir parça mahvoldum.

Saat güzelce temizlenmiş, parlatılmış, işler hale getirilmişti ve tüm zarafetiyle kutunun içinde uzanıyordu. Zaten güzel bir saatti, Âdem'in eli değince bir sanat eserine dönüşüvermişti. Böyle olması sürpriz değildi elbette ama manası neydi? Ne demek oluyordu? Bu saati bana niçin gönderiyordu? Ne anlamamı bekliyordu? Ne yapmamı istiyordu? Her şeyin yeni başladığı zamanlarda benim bir bahane olarak kullandığım bu saatleri şimdi de o mu kendine bahane ediyordu?

Öyle olsaydı kapına Karagöz'ü yollamazdı, kendisi gelirdi, dedi Firuş acımasızca. Maalesef ki haklıydı.

Zeynep'in usulca, "Bahar?" diye seslendiğini işittim. "İyi misin hayatım?"

Bu temkinli soruya cevap vermek yerine önümdeki kutuyu kapatıp orta sehpanın üzerine bıraktım. Ardından derin bir nefes alıp, "Fikrimi değiştirdim," dedim. "Gidip Âdem'e bağıracağım. Neden biliyor musunuz? Çünkü bunu hak ediyor."

Kimse beni durdurmaya yeltenmedi. Belki bana hak verdiklerinden, belki cesaret edemediklerinden, belki de bambaşka bir şey yüzünden. Ama sonuç olarak kızların arasından fırlayıp odama gittim. Dolabımın kapaklarını açıp hızlıca elbiselerime bir göz attım ve siyah bir elbisenin şu anki ruh halimi oldukça iyi yansıttığına karar verdim. Hazırlanmam hiç de kısa sürmedi çünkü apar topar evden çıkmak yerine cepheye, savaşa gidiyormuş gibi bütün silahlarımı ağır ağır kuşandım. Rimelle kirpiklerimi kaşlarıma kadar uzattım. Dudaklarıma kırmızı, kışkırtıcı bir ruj sürdüm. Saçlarımı parlayana kadar tarayıp omuzlarımdan aşağı saldıktan sonra en sevdiğim topuklu ayakkabılarımdan birini ayağıma geçirip evden çıktım.

Âdem'in Kapalıçarşı'da olduğunu tahmin ediyordum. İlk önce oraya bakacak, orada bulamazsam evine gidecek, gerekirse mahallenin kahvesine dalacaktım. Okey oynayan amcalara ufak bir şov sergileme fikri o an beni birazcık bile rahatsız etmiyordu.

Yol boyunca ona söyleyeceklerimi kafamda evirip çevirdim. İçimdeki öfke beni tamamen ele geçirmiş gibiydi. Nasıl sakinleşeceğimi bilmek bir kenara, sakinleşmek istemiyordum da.

Arabayı park edip indiğimde dükkâna doğru attığım her adım kalp atışlarımı daha da hızlandırdı. Her adımda heyecanım da öfkem de biraz daha arttı. En sonunda dükkândan içeri girdiğimde şaşkın şaşkın bana bakan Karagöz'ü tamamen görmezden gelerek Âdem'in ofisine yöneldim ve kapıyı çalmadan içeri daldım. *Pekâlâ, bu biraz kaba olmuştu ama kendimi olaya çok fazla kaptırdığım için mazur görülmesini rica ediyorum.*

Âdem'le bir hafta sonraki ilk karşılaşmamızın beni bu kadar çarpmasını hiç beklemiyordum. Onun şaşkın bakışlarıyla karşılaştığım anda biri bir gülleyi kalbimin ortasına geçirmiş gibi hissettim. Nefesim kesildi. Az kalsın iki büklüm bir şekilde yere çökecektim ama son anda kendimi toparladım.

"Bahar?"

Âdem'in ismimi sayıklar gibi söylemesi vücudumdaki gözyaşı rezervlerinin hızla dolmasına sebep olurken gözlerim onun yüzünde dolaştı. Biraz bile mutlu görünmüyordu, yemin ederim. Gözlerinin altındaki uykusuzluk halkalarını ben uydurmuyordum. Hemen şuraya bir tartı getirseniz bir hafta içinde bir sürü kilo verdiğini, zayıfladığını size ispatlardım. Duruşunda bile kendini gösteren bir üzüntü vardı. Adam âdeta süzülmüştü yokluğumda.

"Şu haline bak!" dedim hınçla.

Kaşları ne olduğunu anlamlandırmaya çalıştığını gösterircesine çatılırken, "Ne varmış halimde?" diye sordu.

Bu kadar bariz olan cevabı göremeyişine sinirlenerek, "Bensizsin!" diye bağırdım. "Üstelik bunu kendine sen yaptın!"

"Bahar..."

Elimi uzatıp onu susturdum. "Konuşmayacaksın Âdem Arman," dedim kararlılıkla. "Ne söyleyeceğin umurumda bile değil çünkü buraya seni dinlemeye gelmedim. Buraya sana bağırmaya geldim. Eğer kendini dinletmek istiyorsan kalkıp harekete geçen sen olacaksın! Çünkü bu işler böyledir!"

Âdem'in, gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırırken ne kadar tatlı göründüğü gerçeğini görmezden gelip iki adımla onun masasına yaklaştım. Gözlerinin tam içine bakarak, "Öncelikle," dedim. "Tanıtım gecesi bana söylediklerine inanmıyorum. Benden bunlara inanacak kadar aptal olmamı bekleyemezsin. Ama o sözleri söylediğin için sana o kadar öfkeliyim ki... O sözler dudaklarından çıktığı için sana öyle öfkeliyim ki Âdem..."

Sözlerimin sahibi oturduğu yerden yavaşça kalktı. Masanın etrafından dolanıp karşıma geldiğinde biraz dilim dolansa da yutkunup devam ettim. Aramızda gittikçe tükenen bu mesafenin beni yolumdan çevirmesine izin vermeyecektim.

"Bir araya geldiğimizden beri herkes ayrı hayatlar yaşadığımızı söyleyip duruyor. Ben bunun bizi ayıracağını hiç düşünmemiştim, biliyor musun? Çünkü ben senin hayatına uyum sağlayabiliyordum, değil mi? Mahallede herkese kendimi sevdirmiştim. Biraz zorlasam kahvehanedeki dayılarla tavla bile oynardım. Senin de bu konuda biraz olsun çabalayacağına inanmak belki de tek kabahatimdi. Hiçbir zaman bu kadar kolay pes edeceğini düşünmemiştim. Benden bu kadar kolay vazgeçeceğini..."

Sözlerimin sonuna doğru benim sesimle birlikte Âdem'in bakışları da titredi. Başını hafifçe sağa eğdi ki bu haliyle çok kırgın görünüyordu. En az benim kadar kırgın.

"Sen harika bir adamsın Âdem," dedim sesimdeki kırıkları toparlamaya çalışarak. "Bir hafta önce bana söylediklerine rağmen iyiliğini, dürüstlüğünü, nezaketini unutamam ama herkesin bir kusuru vardır, değil mi? Seninki de buymuş. Sana korkaksın diyemem belki ama yaşatmaya cesaretin yok. Bu ilişkiyi, mesleğini, yeteneğini... Bana içini açmaya cesaretin yok. Ben sanatçı değilim diyorsun çünkü sanatını takdir eden dünyaya karışmaya cesaretin yok. Çizim yaptığını biliyorum ama bunları insanlarla paylaşmaya cesaretin yok. Beni sevdiğini biliyorum ama..."

Son cümleyi bitiremedim çünkü sesim titreyip azaldı ve yok oldu. Gözlerimin nemlendiğini hissedince güçlü durabilmek için derin bir nefes aldım. Sesimi kaçtığı yerden tutup geri çıkartırken kendimi dik durmaya zorladım. "Bana söylediğin sözler için seni affetmem kolay ama benden vazgeçişini ve bizim için çabalamayışını nasıl affederim bilmiyorum. Gerçi sen af diler misin onu da bilmiyorum."

Bir şey söylemedi ama gözlerime sabitlenmiş bakışlarındaki yakarışı görebiliyordum. Görebiliyordum ve bu yakarış boğazımda koca bir düğüm oluyordu.

"Keşke benden kaçmak yerine benimle konuşmayı seçseydin," dedim sesimde kalan son takatle. "Keşke ben olan biten her şeyi kendime tek tek açıklamak zorunda kalmasaydım. Keşke benim için bu kadarını yapabilseydin Âdem."

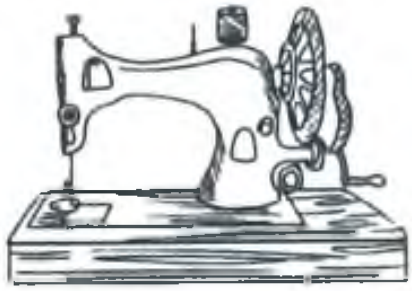
Bunları söyledikten sonra orada daha fazla ağlamadan duramayacağımı fark ettim. Bütün bunlar yaşanırken hâlâ Âdem'e sarılmak isteyen yanıma da delice kızıyordum. Her şey yeterince güç değilmiş gibi bir de bu yanım zorlaştırıyordu işleri. Fakat ne yapayım? Kimse birini sevmekten

bir haftada vazgeçemiyordu. Tek tesellim bu sevgiye teslim olup kırık kalbimi kendi ellerimle ezmiyor oluşumdu.

Ona son kez bakıp, hüzünle çevrelenmiş güzel yüzünü iyice hafızama kazıyarak yavaşça arkamı döndüm. İlerlemek için uzun bir soluğu ciğerlerime doldurdum. Kapıya doğru iki adım atmıştım ki Âdem'in boğuk bir sesle, "Bahar," diye seslendiğini duydum. Ondan başka kimsenin adımı böyle güzel söyleyemiyor oluşu çok büyük bir haksızlıktı.

Adım gibi biliyordum ki arkamı dönüp ona baksam bana güzel bir şey söyleyecekti. Lakin dediğim gibi buraya onu dinlemeye gelmemiştim. "Söyleyecek bir şeyin varsa," dedim kapının kıyısına geldiğimde. "Adresimi biliyorsun ama bugün seni dinlemeyeceğim Âdem. Üzgünüm."

Hayatım boyunca yaptığım en güç şeylerden birini yapıp kapıdan çıktım ve arabama varana kadar adımlarımı ne aksattım ne de yavaşlattım. Arabama binip kafamı direksiyona dayadığımda elim kalbime gitti. Hislerimi tek tek Âdem'in yüzüne söylemek içimdeki ağırlığı hafifletmiş olsa bile hâlâ kırgındım ve hâlâ Âdem'i deli gibi özlemekteydim. Fakat yapabileceğim her şeyi yapmıştım. Şimdi sahne Âdem'indi. Eğer bizden vazgeçmemişse bunu bana göstermesi gerekiyordu. Benim bundan sonra yapacağım tek şey elimi tam da böyle kalbimin üzerine koyup beklemek olurdu.

23
Âdem

Cüzdanımı açıp içine sakladığım fotoğrafı çıkarırken kalbimin sıkışmasını görmezden gelmeye çalışıyordum. Küçücük fotoğraf kâğıdına sığan bir dünya güzelliğe yutkunarak bakmak zoruma gidiyordu. Biri görse ne düşünürdü? Koskoca Âdem Arman. En son babasını gömerken ağlamış, onda da yağan yağmurun arkasına saklanmış. Dolu dolu gözlerle bir resme bakıyor. Eh, birisi bu duruma gelmeyi hak ettiğimi söyleyecek olsa sanırım haksız sayılmazdı.

Bahar bizim mahalleye yeni yeni gelmeye başladığı zamanlar girmişti bu fotoğraf cüzdanıma. O zamanlar herkes onu merak ediyordu tabii. Bir gün Gülümser ablanın kafesine uğradığımda bizim kızların telefonun başında bir şeye bakıp gülüştüklerini görmüştüm. Neye güldüklerini merak edip yanlarına vardığımda gözlerim telefonun ekranında tanıdık bir suret seçmiş, yüreğim beni utandırarak hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı.

"Ne yapıyorsunuz siz?" diye sorduğumda telefonu elinde tutan Züleyha telaşla bana dönmüş, gözlerimin içine yaramaz bir çocuk gibi bakarken omuzlarını kaldırmıştı.

"Bahar ablayı merak etti kızlar da," demişti sevimlileştirdiği sesiyle. "Dün gelmişti ya. Görememişler. Ben de onlara fotoğrafını gösteriyordum."

Bakışlarını benden kaçıran, sonra tepkimi ölçmek için tekrar bana çeviren kızlara kaşlarımı çatarken istediğim tek şey telefonu elime alıp ekrandaki fotoğrafa doya doya bakmaktı ama ölsem isteyemezdim, ver bir bakayım diyemezdim. Bu yüzden sadece sormakla yetinmiştim. "Nereden buldunuz ki siz Bahar'ın fotoğrafını?"

"Instagram'da paylaşmış. Çok güzel fotoğrafları var, biliyor musun? Bayıldık." Züleyha'nın bilmiş ve hevesli cümlelerinden sonra *vardır tabii*, dememek için derin bir nefes almak zorunda kalmıştım. Sonra Züleyha bana elinde tuttuğu telefonu uzatmıştı.

Ekrandaki fotoğrafa mimiksiz bakabilmek için tüm gücümü kullanırken, "Âdem, oğlum," demiştim kendi kendime. "Çoluğun çocuğun yanında on sekizlik delikanlı gibi sırıtamazsın." *Elini kalbine götüremezsin. Hâlâ yerinde mi diye yoklayamazsın. Koşa koşa Bahar'a gidemezsin.*

Gelin görün ki içimde tüm bunları yapmak için kanı kaynayan on sekizlik bir delikanlı vardı. Sevdiğinin fotoğrafını elinde tutuyor, onun sarı saçlarına, yeşil bakışlarına hayret ediyordu. Nasıl da güzel gülmüştü? Nasıl da güneş yalnız onun için doğmuş gibi, nasıl da çiçekler bu gülüşe açmış gibi... Nasıl da benim şu garip canımın hiçbir kıymeti yokmuş gibi gülmüştü?

Alıp karşıma bir ömür izlemek istediğim surete anca on saniye bakabilmiştim. Telefonu Züleyha'ya uzatırken, "Bu kız niye paylaşıyor bu fotoğrafları internette bilmem ki," dediğimi hatırlıyordum. "Sen aklından sakın böyle şeyler geçirme Züleyha Hanım. Hiç hoşlanmıyorum bu sosyal medya işlerinden, biliyorsun, üzme beni. İlla Bahar'a özeneceksen

yaptığı işlere özen. Tamam mı? Çok güzel tasarımları var, aç, onlara bak."

Züleyha bana gözlerini devirip önüne dönerken kendi kendine bir şeyler mırıldansa da ben, benden uzaklaşan fotoğrafa dalıp onu doğru düzgün duyamamıştım. O günün gecesinde eve gittiğimde annem Züleyha'nın bana bir hediye getirdiğini söylemişti. Bahar'ın bugün baktığım fotoğrafını fotoğrafçıda çıkartıp bir zarfa koymuş, sonra da getirip masamın üzerine bırakmıştı arsız cadı. Altına da not düşmüştü, *sen utanır da tekrar isteyemezsin ama ben iyi birisiyim* diye. Her zaman benimle uğraşmaya bayılmıştı zaten.

Fotoğrafı alıp, kenarlarından biraz kırparak cüzdanıma koymuştum. Ta o zaman, fotoğrafı cüzdana koyarken içime sızmıştı bu korku. Bir gün Bahar'dan bana kalanın yalnız bu olacağını düşünüp kaşlarımı çatmıştım. O fotoğraftaki kızla benim hikâyem farklı görünmüştü gözüme. Anca cüzdanımda resmini, hatıramda gülüşünü taşırım, ötesi olmaz gibi gelmişti.

Parmaklarım fotoğraftaki parlak gülüşün üzerinde dolaştı. Bahar'ın sarı saçları bana hiç acıması olmayan bir rüzgârdan uçuşmaktaydı. Yeşil gözleri benim göremediğim, kadraja sığmayan bir yere bakıyordu. Orada kim vardı bilmiyordum. Tek bildiğim, ben yoktum. Baktığı yerde değildim. Gözleri benim değildi.

Bende bir resmin var, yüzüme bakmıyor.

Öyle güzeldi ki bununla nasıl başa çıkılır bilemiyordum. Güzelliğinin yükünü benim omuzlarım taşıyamıyordu. Onu hiç tanımamış olsaydım her şey ne kadar kolay olurdu ama onu hiç tanımamış olmayı istemek ne kadar zordu.

Kollarım seni ister
Geceler yine seni.

Otuz yaşıma dek gönlümde bir çizik olmadan gelmiştim. Otuz yaşında sevdanın gelip beni böyle darmaduman etmesi hak mıydı?

Ne baharın tadı var ne de yazın sevgili
Bir demlik günüm var, ömrüm de geçiyor.

Değildi.

Bir bahar akşamında asla denk düşemeyeceğim bir güzelliğe vurulmuştum. Ne yapsam omzuma konmayacak, konsa da orada kalmayacak bir kuşa tutulmuştum. Benim dünyadaki sınavlarım da bunlardı işte; babamın hasreti, Bahar'ın hasreti, sevdanın hasreti...

Bütün bunlar için ne onları suçluyordum ne kaderi ne de başka birini. Olduramayan bendim. Her gün dik duruyor, adımlarımı sağlam atıyor ama ne yaparsam yapayım seneler önce kendi etrafıma çizdiğim çemberin dışına çıkamıyordum. O çemberden dışarı bir adım dahi atamayan bendim, kimseyi suçlamıyordum.

"Sana korkaksın diyemem ama yaşatmaya cesaretin yok."

Acaba Bahar bugün bana bunları söylerken ne kadar doğru konuştuğunun farkında mıydı? Başlarda onun içinden geldiği gibi yaşamasını biraz pervasızlık olarak görmüştüm, yalan yok. Mahallenin ortasında boynuma sarıldığında, evinin önünde beni öptüğünde... Oysa Bahar'ın pervasız değil de duygularını yaşayacak kadar cesur olduğunu anlamam çok kısa sürmüştü. Cesurdu ve bu, ona olan hayranlığımı iki katına çıkarıyordu. Bahar kalbinin ona söylediğini yapmaktan çekinmiyordu.

Benim kalbimse durmadan beni geri çekiyordu. Sevdadan, sanattan, hayallerimden... İçinde yaşadığım güvenli hayatın dışına çıkmamak uğruna bunları feda edebileceğimi söylüyordu. Sonra bütün bunların ağırlığı altında ezilip büzülen yine kalbimin ta kendisi oluyordu.

Nazan Öncel'in içli sesinin arasında çalışma odamın kapısının açıldığını duydum. Baktığım fotoğrafı hızla önümdeki kâğıtların altına sıkıştırırken kimin geldiğini görmek için başımı çevirdiğimle Emir'in suretiyle karşılaştım. Uzun saçlarını bugün toplamamıştı. Gözünde benim hatıra olarak bıraktığım morluk yavaş yavaş renk değiştirip silinmeye başlamıştı. Çatık kaşlarıyla içeri girdiğinde hiçbir şey söylemeden ilerleyip karşımdaki sandalyeye oturdu. Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı.

Göz göze gelip birbirimize uğursuz bakışlar attığımız kısa bir ânın ardından, "Her şeyi mahveden zatıaliniz bugün nasıllar Âdem Bey?" diye sordu.

Ona bir yumruk daha atmak istedim ama aradaki mesafeyi kapatmaya mecalim yoktu. Emir'le ilgili en büyük sorun şuydu ki kendisi benim düşmanım değildi. Aksine en eski dostum, bana en yakın insanlardan biriydi. Son altı yedi senede aramıza bir dünya sorun dolmuş olsa bile hayatımdan kolayca çıkarıp atamadığım birisiydi. Doğduğumuz andan beri birlikteydik. Onun boktan bir babası vardı, bu yüzden benim babam Eşref Arman ikimize birden babalık yapmıştı. Beraber bir sürü şeyin üstesinden gelmiş, birçok badire atlatmıştık fakat bir yerde yollarımız ayrılmaya başlamıştı ve Emir bana sinir olan, beni sinir eden bir herife dönüşmüştü.

Yaptığım her şey için onu suçlamak ne kolay olurdu ama dediğim gibi, ben kendimden başka suçlu olmadığını biliyordum.

"Canımı sıkmaya mı geldin Emir?" diye sordum boğazımdan gıcırdayarak çıkan paslı bir sesle.

"Evet," dedi düşünmeden. "Ne yapacaksın? Bir yumruk daha mı atacaksın?"

"O yumruğu hak ettiğini çok iyi biliyorsun."

Hak etmişti. Emir damarıma basmayı, beni kızdırmayı

her zaman çok severdi ama bu defa ileri gitmişti. Davetin ortasında yanıma gelip, "Benim senelerdir yapamadığımı güzel bir kadının yapmasına, seni buraya getirmesine inanamıyorum," demişti. Sonra bir sürü sinir bozucu şey söyledikten sonra benim sabrımı taşıran o cümleyi kurmuştu. "Bahar'ın bu şaşaalı hayatıyla baş edemediğinde ne yapmayı planlıyorsun Âdem? Onu da ilgilenmem için benim üstüme mi yıkacaksın?"

Emir'in ağzının hiçbir zaman ayarı olmamıştı ama benimle bu şekilde konuşamayacağını öğrenmiş olmalıydı. Dolayısıyla kaşının üstüne patlayan yumruğa itiraz etmeye hakkı yoktu.

"Ben gidiyorum Âdem," dedi verdiği uzun bir soluk eşliğinde. "Amerika'ya. Çok iyi bir teklif aldım ve salak olmadığım için reddetmeyeceğim."

Kaşlarımı çatıp çenemi sıktım. "Bir yumruk yedin diye terk mi edeceksin şirketi?"

Gülerek başını iki yana salladı. "Bu senden yediğim ilk yumruk değil. Sonuncu da olmayacak muhtemelen. Gidişimin bununla hiçbir alakası yok." Çatık kaşlarının altındaki kararlı bakışlarını gözlerime dikti. "Artık senin hayatını yaşamaktan usandım. Ben bu şirkette durdukça sen bu mahalleyi bırakıp o işlerin başına geçmeyeceksin. Asla kendi tasarımlarını insanlarla paylaşmayacaksın. Üzgünüm ama kendim için istediğim hayat bu değil. Ben Âdem Arman'ın üstelenemediği işlerin mümessili olmak istemiyorum."

Her şeyin üst üste geldiği o anlardan birini yaşamanın sıkıntısıyla oflayarak elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Söz vermiştin Emir."

"Sekiz senedir işlerin başındayım," diye yükseldi aniden. "Bu verdiğim söze bir karşılık olmuştur. Ayrıca artık sana iyilik yaptığıma inanmıyorum." Duraklayıp başını iki yana

salladı. "On sene oldu Âdem," dedi üstüne basa basa. "Olan biten her şeyin üstünden on sene geçti. Daha ne kadar kaçacaksın hayattan? Oğlum, sevgilinden ayrılmışsın lan. Kaçıp saklanmaların yüzünden kızı bırakmışsın. Şaka gibisin."

Sıkıntıyla yüzümü sıvazlarken hafifçe sandalyemde kaydım ve gözlerimi tavana çevirdim. Keşke Emir bana gerçekleri söylemek yerine sinirimi bozmaya devam etseydi. "İşleri nasıl toparlayacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim sıkıntıyla. "Bunu nasıl aşacağımı bilmiyorum."

Arkadaşım acımasızlığını sürdürdü ve "Bir yolunu bulacaksın," dedi. "Ben etrafında oldukça bunu yapacağın yok. Bu yüzden bunu ister ihanet olarak gör ister benden nefret et. Umurumda değil. Ben gideceğim."

Onu durduramayacağımı biliyordum. Bu sebeple ısrar etmenin bir yararı olmazdı. "Hemen mi gidiyorsun?" diye sordum.

"İki hafta sonra." Bunu söyledikten sonra kısa bir duraksamayı ciddi sesi takip etti. "Âdem," dedi. "Ben ömrüm boyunca çabalasam bile babanın benim için yaptıklarının karşılığını ödeyemem ama bu mahalle, bu şehir bana iyi gelmiyor. Senin aksine benim bu sokaklarda tek tük güzel anılarım var. Sen şu yokuşu çıkarken babanla şakalaşmalarınızı hatırlıyorsun, bense babamın beni evden kovuşlarını..."

Ağır ağır başımı salladım. "Elif'e söyledin mi gideceğini?" Elif, Emir'in aynı anneden olma kız kardeşiydi. Babaları farklıydı ki Emir buna her zaman şükrettiğini söylerdi.

"Daha söylemedim. Bu akşam konuşacağım."

Aramıza ağır bir sessizlik çöktü. Birbirimizin damarına basmak yerine birbirimizi gerçekten dinlediğimiz anlardan biriydi ve Emir'in neden gitmek istediğini anlıyordum. Bugüne dek benim için kaldığını ama artık kalamayacağını anlıyordum. Artık bir şeyleri yaşatmak için ayağa kalk-

mam gerektiğini anlıyordum ve bu anlayış kemiklerimi çatırdatıyordu.

"Yolun açık olsun kardeşim," dedim. "Dilerim gittiğin yeni sokaklarda güzel anıların olur."

Emir genişçe sırıttı. "Yine çok romantiksin," derken alaycı gibi görünse de sözlerimin onu mutlu ettiğini görebiliyordum. "Dilerim sen de aklını başına toplar, önce şirketini sonra da sevdiğin kadını geri alırsın."

Boğuk bir sesle, "Alacağım," dedim. Sonra Bahar'ın kalbini ne kadar kırdığımı hatırlayıp zar zor yutkundum. "Yani, inşallah... Alacağım."

"İsteyip de yapamadığın bir şey görmedim şimdiye kadar," derken oturduğu yerden doğruldu ve bana elini uzattı. "Düğününe çağırırsın artık."

Ben de ayağa kalktım. Bana uzattığı elini sıkarken gülümsedim. "Adresini bırakmayı unutma. Ayrıca gitmeden annemle de vedalaş."

En eski dostum arkasını dönüp kapıdan çıkarken kuvvetli bir yalnızlık hissinin beni çarptığını fark ettim. Artık şirketin tasarımlarını güvenle emanet edebileceğim birisi yoktu. Annem, Bahar'la olanları öğrendikten sonra bana arka çıkmayı bırakmıştı. Bahar'ı zaten kendi ellerimle kilometrelerce öteye itmiştim. Elimde bir tek Karagöz kalmıştı sanırım.

Bu düşünceye keyifsiz bir gülüş ikram ederken usulca yerimden kalktım. Banyoya yöneldim. Kim bilir kaç senedir orada asılı duran aynayla karşı karşıya geldiğimde, "Tek başınasın Âdem Arman," dedim. "Artık saklanabileceğin bir yer de kalmadı."

O zamana kadar yirmi yaşındaki Âdem'i hep görmezden gelmeye çalışmıştım. Bir kere o dünyaya giren ve o dünyayla baş edemeyip öfkeyle geri dönen o gencecik çocuğa kulak asmazsam her şeyi unuturum zannetmiştim. Oysa ben ona

bakmadıkça yirmi yaşındaki Âdem orada öylece durmuş, büyümeden beklemişti. Yıllar geçtikçe yaş alsam da büyüyememiştim. Büyük ceketlerin, bileğime doladığım tespihlerin, yüzümdeki gür sakalın arkasına saklanmış ama yirmi yaşımı bir gün bile geçememiştim.

Tıraş köpüğüne uzanırken bir kere daha, "Saklanacak yerin kalmadı," diye mırıldandım kendi kendime. "Artık yirmi yaşındaki Âdem'le yüzleşme vakti."

Senelerdir çehremi evi bellemiş sakalıma değen ilk jilet darbesi içimi acıtsa da yutkunup devam ettim. Eski bir aynanın tozunu alıp tanıdık bir surete bakar gibi kestim sakalımı. Kestikçe gençleştim. Jilet tenime değdikçe günler geriye aktı. Kesip attığım her bir parçayla yirmi yaşındaki Âdem bir kere daha ortaya çıktı.

En sonunda yüzümü yıkayıp kafamı kaldırdığımda kendimi uzun zamandır görmediğim gibi gördüm. Daha toy görünüyordum. Daha genç. Her şeye yeniden başlamaya hazır.

Gözlerimde hâlâ kararsızlığın ve korkunun izleri olsa da bir hafta önceki o adam yerine bu halimi görmekten memnundum. Yüzümü kurulayıp banyodan çıktım. Salondan gelen televizyon sesini duyunca annemin orada olduğunu düşündüm. Ona görünmeden evden çıkmakla haber vermek arasında kaldığım kısa bir ânın ardından derin bir nefes alıp salona girdim.

Annemin gözleri televizyondan ayrılıp yüzüme döndü. Sonra tekrar televizyona. Ardından şaşkınlıkla tekrar bana. Hayretle yukarıya kalkan kaşları eşliğinde birkaç saniye beni izlerken hafifçe gülümsedim. Sanırım bu bakışlara bir süre için alışmam gerekecekti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum elimi artık çıplak olan çenemde gezdirirken.

Annem hüzünle gülümsedi. "Bazen babana ne kadar benzediğini unutuyorum."

Söylediği cümle göğsümün ortasında sımsıkı bir düğüm olurken başımı öne eğdim. "Bazen ben de ona ne kadar benzemem gerektiğini unutuyorum."

Anlayışla kafasını salladı. Ardından uzun bir soluk eşliğinde, "Hepimiz zaman zaman yanlış rüzgârlara kapılırız," dedi. "Ben senin her zaman en doğru olana geri döneceğine inandım."

Yanına gidip yanağına, vefasına, sevgisine, güvenine bir öpücük kondurdum. "Gece geç gelirim," dedim. "Beni bekleme. Uyu."

Evden çıktıktan sonra ilk işim kahvehaneye gitmek oldu. Karagöz'ün oralarda olduğunu biliyordum ve şu sakalsız halimi herkes tek seferde görse iyi olacaktı. Hepsiyle parça parça uğraşamazdım.

Kahvehanenin kapısını itip içeri girdiğimde önce gelenin kim olduğunu merak eden birkaç meraklı kafasını kaldırdı. Ardından onların neye böyle şaşkınca baktığını görmek isteyenler bana döndü. Birkaç saniye içinde tüm bakışlar üzerimdeydi ve kahvede okey taşlarının sesi bile susuvermişti.

Çatık kaşlarımla karşılaşan kahveci Ercan abi hemen gözlerini kaçırdı ve önündeki masaya bir bardak çay bıraktı. Bu hareketlilik kahvehane halkının kendine gelmesine ve gözlerini benden ayırıp önlerine dönmelerine neden olsa da şaşkınlıkları hâlâ havadaydı. İlerleyip Karagöz ve arkadaşlarının oturduğu masaya yanaştım. Bir sandalye çekip oturduğumda mahallenin on sekiz - yirmi beş yaş arası gençlerinden oluşan masadaki çocuklar birbirlerine bakmaya başladı. Bu sırada Karagöz'ün kaşlarını kaldırarak onları uyardığını fark etmem işten bile değildi. Yüzümdeki ciddi ifadeyi bozmamak için direndiğim sırada masadaki çocuklardan biri gürültü olsun diye televizyonun sesini açtı.

Ekrandakiler dikkatimi çekince başımı kaldırdım ve daha önce hiç izlemediğim bir dizinin oynadığını gördüm.

"Ne olmuştu geçen bölüm?" diye sordu taksici Celil abinin oğlu Cihan.

Hacivat ortadaki çekirdek kâsesine uzanıp biraz çekirdek aldı. "Kız oğlanı terk etti yanlış anlaşılmalar yüzünden. Oğlanın annesi de hemen diğer kızla aralarını yapmaya çalıştı."

"Ama küçük görümce fark etti olan biteni," dedi gelecek ay askere yollayacağımız Halil. "Çözer bu işi ben size diyeyim."

Hayretle takip ettiğim muhabbete Karagöz de katıldı. "Ama şimdi başrol kız da salak. Neden inanıyor ki her şeye öyle? Tanımıyor mu sanki sevdiği adamı?"

Kendimi gerçek dışı bir ânın içinde hissetmeye başlayınca silkelenip kendime geldim ve Karagöz'ün kafasına bir tane patlattım. "Ne konuşuyorsunuz oğlum siz? Çıldırdınız mı?" Her birine çatık kaşlarımla birer bakış attıktan sonra ayağa kalkıp Karagöz'e peşimden gelmesini işaret ettim. Kahvehanedekilere iyi akşamlar dileyip dışarı çıktıktan sonra ona döndüm.

Bana kısa bir bakış attıktan sonra, "Abi, sıhhatler olsun," dedi. Yüzünde dargın bir bakış vardı. "Biliyorum, üzülüyorsun ama değer miydi bir kız için sakallarına kıymaya?"

Onun bu içerlemiş haline gülmemek için dişlerimi sıktım. "Değer oğlum, değer," dedikten sonra elimi cebime atıp dükkânın anahtarlarını çıkardım ve ona fırlattım.

Anahtarları havada kapıp, "Bu ne abi?" diye sordu.

"Dükkânın anahtarları. Bu hafta sen açıp kapatacaksın dükkânı. Benim halletmem gereken bazı işler var."

Karagöz dükkânı ona emanet ettiğimi fark edince önce biraz şaşırdı, ardından duruşunu dikleştirip, "Gözün arkada kalmasın abi," dedi hevesle. "O iş bende."

Onu kahveye, dizisini izleyip çekirdek çitlemeye geri yolladıktan sonra cep telefonumu çıkardım. Rehbere girip

aradığım ismi bulduktan sonra arama simgesine dokundum. Kısa bir çalışın ardından karşı tarafın sesi duyuldu.

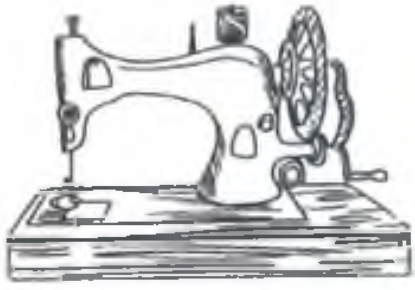
"İyi akşamlar Âdem Bey."

"İyi akşamlar Kadir," dedim. "Müsait misin?"

"Evet, tabii. Müsaitim."

"O zaman seninle bir akşam yemeği yiyelim mi? Konuşacaklarımız var."

Kadir'e buluşacağımız yerin adresini verip telefonu kapattıktan sonra derin bir nefes aldım. Babam hep, "Allah yeniden başlayanların yardımcısıdır," derdi. Buna güvenip bir besmele çektim ve yirmi yaşındaki Âdem'i de yanıma alıp küstüğüm hayatıma yeniden başlamaya niyet ettim. Uzun zaman sonra ilk defa içimde bir şeyleri yaşatmaya yetecek kadar cesaret olduğunu hissediyordum. Bunun için önce âşık olduğum kadından iyi bir fırça yemem, ardından en yakın arkadaşım tarafından terk edilmem gerekmişti ama olsun. Sonunda başlıyordum.

24

Penceremin önüne dizilmiş saksı çiçeklerine ve odamın her yerine konulmuş vazolara bakarak iç çektim. Tam tamına yirmi yedi taneydiler. On tane saksı çiçeği, on yedi tane çiçek buketi. Âdem'in dükkânına gittiğim günün ertesi sabahından beri her sabah biri yatağımın üstüne bırakılmıştı. Her sabah bir yenisi. Her biri bir diğerinden farklıydı. Papatya, lavanta, kardelen, lale, gül, frezya... Hepsi bahar aylarında açan çiçeklerdi. Bahar çiçekleriydiler yani.

Bu çiçeklerin her sabah nasıl yatağımın üstüne koyulduğunu bilmiyordum. İlk sabahın ardından en makul şüphem Nehar'ın bu işte parmağının olmasıydı elbette. Hâlâ buna yürekten inanıyordum ama ne yaparsam yapayım onu suçüstü yakalamayı başaramamıştım. Yirmi yedi gün boyunca odanın içinden çıkmamak, odanın kapısında pusuya yatmak, gün boyu Nehar'ın dibinden ayrılmamak gibi çeşitli taktikler denesem de o çiçeklerin nasıl olup da odama girdiğini çözememiştim. Bütün gece uyanık kaldığım zamanlarda bile en ufak bir tuvalet molasından döndüğümde yatağımın üzerinde bir buket çiçek duruyordu. Oysa ben tuvaletteyken Nehar'ın odasından çıkmadığına emindim. Ya da değildim. Bilmiyorum, bütün gece uykusuz durmak kolay değildi sonuçta.

Zaten bir süre sonra nasılını, niçinini boş vermiş ve çiçeklerimin keyfini sürmeye karar vermiştim. Ne yazık ki Âdem'in benden vazgeçmediğini gösteren tek şey onlardı. Kendisi hâlâ kapımı çalmış ya da karşıma çıkmış değildi ve bunu nasıl değerlendirmem gerektiğini bilemiyordum.

Eğer çiçekler olmasa benimle tekrar bir araya gelmek gibi bir niyetinin olmadığını düşünebilirdim ama her gün bana umudumu tazeleyecek bir buket ya da bir saksı çiçeği yollaması kalbimdeki umutları diri tutuyordu. Bazen çiçeklerin arasına bir kart sıkıştırıyordu ve kartta yüzümü güldürecek birkaç mısra yazıyordu. Bir şeyler vadeden, Âdem'in bir şeyler inşa ettiğini gösteren mısralar. Sabırla bekliyordum.

Pekâlâ, o kadar da sabırla beklemiyordum. Bazen duvara kafa atasım geliyordu ama en nihayetinde bekliyordum işte ve bu bekleyiş tam yirmi yedi gün sürmüştü. Üstelik geçen bu zaman içerisinde bir günün yetmiş saat sürdüğüne yemin edebilirdim. Yirmi yedi çarpı yetmiş. Hesaplayın kır çiçeklerim. Benim bu hasrete matematiğim yetmiyordu.

Neyse ki yirmi sekizinci sabaha uyandığımda yatağımda bir çiçek yerine bir zarf buldum. Bir davetiye. Merakla açtığımda bunun Arman Mücevherat'tan, yeni koleksiyon tanıtımı için gelen bir davetiye olduğunu gördüm ama yalnızca bu kadar değildi. Zarfın içinde bir papatyayla bir not kâğıdı da vardı. Kâğıdın üzerindeki el yazısını ilk bakışta tanımıştım. Bana ümit veren mısraları yazan elin sahibiydi bunu yazan da.

Eğer ömrüm boyunca sahip olacağım tek bir dilek hakkım varsa, yarın akşam seni bu adreste görmekten başka bir şey dileyemem.

A. A.

Notu okuduktan sonra bir süre sarkıttığım dudaklarımla karşı duvarı izledim ve kalbimdeki fırtınalı hislerin dinmesini bekledim. Ardından davetiyeyi alıp Nehar'ın odasına

gittiğimde daha yüzümü bile yıkamamıştım. Yeni uyanmış kardeşimin kucağına devrilirken, "Ne yapacağım şimdi?" diye sordum.

Kardeşim kısık ve uykulu gözleriyle yüzüme bakıp, "Gitmemeyi mi düşünüyorsun?" derken kaşları da çatıktı. "İstemiyorsan gitme ama bir gün daha evde üzgün suratla dolaşmana izin vermem, haberin olsun. Ağlayıp zırlamıyorsun da. Öyle oturup üzülüyorsun, canımı sıkıyorsun benim."

Önce ona dargın bir bakış attım, ardından iç çekerek, "Gideceğim sanırım," dedim. "Yani gitmezsem merakımdan ölürüm herhalde. Ölmeyeyim diye gideceğim."

Kendisini tekrar yatağa bırakırken, "Güzel," dedi Nehar. "Bir de ölme zaten başımıza." *Sanki silahla vurulan benmişim gibi!*

Nehar'la uğraşmak yerine Zeynep'le konuşmak istediğime karar verip oflayarak kalktım ve odama geçtim. Ona işi yoksa öğleden sonra bize gelmesini söylediğim bir mesaj attıktan sonra banyoya yürüdüm. İtiraf etmem gerekirse davetiyeyi açtığım ilk andan beri bu davete gideceğimi biliyordum. Âdem'in davetinin kalbimi yumuşatması bir kenara, merakım evde durmama izin vermezdi ve eğer gideceksem çok güzel görünmem gerektiğini de biliyordum. Mesela gözlerimin altındaki şu morluklar yok olmalıydı. Yanaklarıma biraz renk gelmeliydi ve gözlerimin içi parlamalıydı ki bu ne doğal ürünlerle ne de kimyasallarla başarabileceğim bir şeydi. Gözlerimin ışıklarını ancak Âdem yakabilirdi.

Bu ışık meselesini bir kenara koyup müdahale edebileceğim sorunlarla ilgilenmeye başlarken size Âdem'den ayrı geçen bir ayımdan bahsetmek isterim kır çiçeklerim. Öncelikle bu süre zarfında sadece iki kere mahalleye gitmiştim. İlkinde dükkânın kirasını ve kızların parasını ödemek için, diğerinde de Tuğba ve Elif'le buluşup birer kahve içmek için. Her iki gidişimde de Âdem'i görmeyi umduğumu iti-

raf etmek zorundaydım. Zira onu özlüyordum. Uzaktan da olsa görebilmek, güzel yüzüne biraz bakıp hasret giderebilmek istiyordum fakat gururum bunu yapmama direkt olarak izin vermediği için böyle bahanelerin arkasına sığınıyordum işte. Onlar da işe yaramıyorlardı. Âdem'i bir defa bile görmek nasip olmamıştı.

Bunun dışında elbette çalışmaya devam etmiştim. Bu süre içerisinde eski küçük dükkânıma dönmüş, gelen birkaç sipariş için çalışmış ve hiç değilse maddi açıdan kendimi kalkındırabilmeyi başarabilmiştim. Hatta Müslüm Gürses dinleyerek dikiş dikmek ve bu sırada kendimi dikmemek gibi yetenekler de geliştirmiştim. Mesleki açıdan doyurucu bir ay olmuştu.

Annem ve babam üzgün olduğumun farkındaydılar. Onların yanında ağlamıyor ya da etrafta ceset gibi gezmiyor olsam da her zamanki neşemi de koruyamıyordum. Bu da annemin sürekli bana güzel takılar almasına, babamın her gece gelip üstümü örtmesine ve ikisinin beraber beni neşelendirmek için sürekli bir şeyler planlamasına sebep oluyordu. Bir de babamın odamdaki çiçeklerden nefret ettiği gerçeği vardı tabii. Bazen kısık gözlerle onlara bakarak hepsini çöpe atma planları yaptığını görebiliyordum fakat son zamanlarda beni en çok mutlu eden şey bu çiçeklerdi. Bu yüzden hiçbirine dokunmuyordu.

Yüzüme sürdüğüm maske çatlamasın diye mimiklerimi kontrol altında tutarken telefonumun bildirim sesini duydum. Hızlıca bildirim panelinden kontrol edince Zeynep'in birazdan geleceğini yazdığını gördüm. Ayaz yine hafta sonu çalışıyor olmalıydı.

Zeynep'in geleceğini öğrenince bakım işlerimi biraz hızlandırdım. Yüzümdeki maskeyi yıkadıktan sonra yüzüme masaj yaparak nemlendirici bir krem sürdüm. Saçlarımın ise temiz olduğuna karar verdim. Yarın nasılsa yıkayacaktım.

Kısa bir kahvaltının ardından odama, çiçeklerimin arasına dönmeye niyetlendiğim sırada kapı çalınca Zeynep'i karşılamak için kapıya koşturdum. Sanki onu günlerdir görmüyormuş gibi boynuna sarılıp ağır ağır iki yana sallandığım manasız bir ânın sonrasında odama geçtiğimizde ilk işim ona davetiyeyi ve notu göstermek oldu elbette.

Kaşlarını yukarı kaldırıp notu dikkatle okuduktan sonra bana döndü Zeynep. "Ne giymeyi planlıyorsun?" Gideceğime o da benim kadar emindi anlaşılan.

"Bilmiyorum," dedim. "Böyle Âdem'in dizlerinin bağını çözecek bir elbise olması dışında planladığım başka hiçbir detay yok."

"Koyu bir renk olsun," derken dolabıma ilerleyip kapakları açtı sevgili kuzenim. Pekâlâ, bugüne kadar çok itici görünmemek adına size dolabımın detaylarından bahsetmemiştim kır çiçeklerim ama devasa bir dolabım olduğunu artık itiraf etmek zorundaydım. İki sene önce babam ve annem doğum günümde benim için özel olarak altı kapılı bu koca gardırobu yaptırmışlardı çünkü kıyafetlerimi kendim dikebilmeye başladığımda işler çığırından çıkmıştı. Bir ara abimin dolabının bir kısmını bile işgal etmiştim. Çünkü hiçbir yere sığamıyordum. En sonunda böyle bir çözüm getirmişler ve beni insanların dolabına eşya koymaktan menetmişlerdi. İşte Zeynep tam olarak bu dolabın önünde duruyor, rengârenk elbiselerimin arasından seçtiklerini askıdan çıkarıp yatağıma fırlatıyordu. "Koyu ama ışıltılı olsun. Ağırbaşlı fakat yine de dikkat çekici."

Bordo bir gece elbisesi kucağıma düştüğünde dudaklarımı büzüp onu bir kenara koydum. Bordo istemiyordum. Sonra Zeynep koyu yeşil bir elbiseyi gösterdi ama başımı iki yana salladım. Gri de olmazdı çünkü en son gri giydiğimde yaşananlar pek hoş değildi, malum. Bakır renkli bir elbiseyi değerlendirebileceğimi düşündüğüm sırada Zeynep, "İşte

bu!" diyerek dolaptan siyaha çok yakın bir lacivert renginde, dalgalanan ışıltıları olan bir elbise çıkardı.

"Bunu giymelisin. Gerçekten aklımdaki elbise tam olarak bu!"

Elbiseye şöyle bir bakıp, kendimi onun içinde hayal edince bu fikirden hoşlandığımı fark ettim. Yataktan kalkıp aynanın karşısına geçtim ve elbiseyi üzerime tutup şöyle bir baktım. Saçlarımın tuhaf bir ev topuzu olmadığı ve kırmızı pijamalarımın etraftan görünmediği bir senaryoda gerçekten bu elbise harika görünebilirdi.

"Saçlarını da düzleştirir ve açık bırakırsın," dedi tam yanımda duran Zeynep. "Bir de koyu kırmızı bir ruj..."

Aklımda gittikçe tamamlanan bu görüntü her saniye daha fazla hoşuma gidiyordu. Âdem'in beni gördüğünde dizleri titrer miydi bilmiyorum ama hayalimdeki gibi olursam kalbinde küçük bir sarsıntıya sebebiyet vereceğime emindim.

Aynanın karşısında elimde tatlı tatlı parıldayan elbisemle dururken Âdem'in yolladığı çiçeklerin içindeki görüntüme baktım ve dudaklarıma ağır bir gülümseme yayıldı. "Bunu giyeceğim," dedim Zeynep'e. Bunu giyecektim ve artık sıranın güzel şeylere geldiğini umacaktım. Bunu giyecek ve bu defa Âdem'le aramızda çoğalan hasreti en çok inceldiği yerden koparacaktım.

Davete gideceğim sabaha uyandığımda yatağımın üzerinde bir şey bulmayı beklemezken siyah kadifeyle kaplanmış bir mücevher kutusuyla karşılaştım. Yüzüme her sabah yayılan o gülümseme bu sabah daha genişti çünkü bu bir sürpriz olmuştu. Kutuyu elime alıp yavaşça kapağını kaldırdığımda dünyanın en şık kolyelerinden biriyle karşılaştım.

İncecik bir zincirin ucuna kıvrılarak uzanan üç santimetrelik bir dal ve dalın üzerinde kiraz çiçekleri vardı. Öyle

tg: kaktusunx

zarifti ki daha ilk bakışta kalbimi çalmıştı. Bunu Âdem'in benim için tasarladığına inanmak istiyordum. Hatta buna inanıyordum. Öyle çok inanıyordum ki kalbim mutluluktan kanatlanıp uçmak ve şu naçiz bedenimi terk etmek üzereydi.

Uzun zamandır uyandığım en güzel sabahtı bu. Âdem her ne kadar sabahları beni çiçeklerle uyandırmış ve her gün beni düşündüğünü hatırlatmış olsa da bu sabah başkaydı. Bu sabahın sonunda artık Âdem'e kavuşmak vardı. Bizim için ne inşa ettiğini görmek vardı. Bu sabahın sonunda güzel şeyler vardı ve ben bu güzel şeyleri çok beklemiştim.

Günlerdir yerinde yeller esen neşemin hepsi değilse bile bir kısmı damarlarıma doldu. Yataktan kalkıp banyoya gittim, güzelce uykumdan arındım. Ardından kimseyi uyandırmadan mutfağa geçip kahvaltı hazırlamaya koyuldum. Bu sırada çoktan kolyemi boynuma asmış, kimse görmesin diye de pijamamın altına saklamıştım. Bunun için akşamı bekleyecek sabrım yoktu. Bir şeyleri beklemeyi an itibarıyla bırakmış bulunuyordum.

Gün boyunca akşam olmak bilmedi elbette. Zamanla ilgili can sıkıcı olan şey bu değil miydi? Herkes sürekli, en güzel anlarda zamanın ışık hızında geçtiğinden ama bir şey için dakikaları saydığımızda neredeyse durduğundan bahsetmiyor muydu? Duvardaki saate her bakışımda akreple yelkovanın bir arpa boyu yol gittiğini görmek can sıkıcıydı. Hazırlanmaya başladığımda bile bu değişmemişti üstelik.

Bu akşam davete tek başıma gitmem ailem tarafından katiyetle reddedilmişti. Yanımda birini götürmem gerekiyordu ve ben de Efe'yi seçmiştim. Çünkü bana Âdem hakkında soru sormayacak tek kişi oydu. Ateş'i de seçebilirdim ama o Nehar tarafından manipüle edilmeye çok müsait olduğu ve her an davette cep telefonundan bir canlı yayın açabileceği için bundan vazgeçmiştim.

Davet saat dokuzda başlayacaktı ve saat sekizi vurduğunda ben tepeden tırnağa hazırdım. Siyahın lacivertle buluştuğu elbisem ayak bileklerimi bile örtüyor ve ben hareket ettikçe yer yer parıldıyordu. Saçlarım sarı bir şelale gibi omuzlarımdan aşağı akıyor, elbisenin açık bıraktığı boynumda Âdem'in kolyesi bütün zarafetiyle asılı duruyordu. Koyu renkli bir göz makyajı yapmış, yanaklarıma birazcık ışıltı serpiştirmiş ve dudaklarımı tıpkı Zeynep'in dediği gibi koyu kırmızı renge boyamıştım.

Efe zili çalıp beni karşıladığında mavi gözlerini irice açıp, "Vay be," demişti. "Kimin canına kıymaya gidiyoruz bilmiyorum ama çok güzel olmuşsun."

Onun yanağına bir öpücük kondurup neşeyle şoför koltuğuna oturmamın ardından gergin bir kırk beş dakika geçirdim. Yol bitmek bilmedi. Firuş, *Fizan'da mı yapıyorlar bu daveti ulan,* şeklinde sık sık sinirlenirken ben de ona hak verdim. Lakin en nihayetinde yol da tükendi. Âdem'le aramda yalnızca adımlarla ölçülebilecek bir mesafe kaldı. Sonunda.

Davet bir otelin devasa salonundaydı. Efe'nin kolunda kapıdan içeri girerken davetiyemi göstermeme gerek kalmadan Kadir tarafından karşılandım. Beni görünce yüzüne neredeyse rahatlamış bir ifade yayıldı. Boynumdaki kolyeyi fark ettiğinde ise genişçe gülümsedi.

"Hoş geldiniz," dedi önce bana, ardından Efe'ye. "Sizi burada görmek öyle değerli ki Bahar Hanım. Müsaade ederseniz size masanızı göstereyim."

Ona Âdem'i sormamak için dilimi ısırmak zorunda kaldım ve sonra da acıyla yüzümü buruşturmamak için sırıtarak başımı sallamam gerekti. Kadir bizi, hazırlanmış olan hoş dekorlu sahneye yakın bir masaya götürdü. Masada yalnızca ikimiz vardık ve içimden bir ses gece boyunca böyle olacağını söylüyordu.

Kadir'e teşekkür ettim, ardından ilgilenmesi gereken başka insanlar olduğu için müsaade isteyerek yanımızdan ayrılmasını seyrettim. Tekrar önüme dönmeden önce gözle-

rim mekânın dekorasyonunda oyalandı. Beyaz ağırlıklı bir çalışmaydı. Aralara yeşiller ve pembeler serpiştirilmiş fakat bunlar hiç abartılmamıştı. Hoş, iç açan, bir gecenin ortasında değil de bir öğlen vaktindeymişiz gibi hissettiren bir dekordu.

Her an bir yerlerden Âdem'in çıkmasını bekledim. Yanıma gelmesini, gözlerime bakmasını, bana bir şeyler söylemesini... Ama Kadir sahneye çıkıp mikrofona dokunana dek Âdem hiçbir yerde gözükmedi.

"Değerli misafirlerimiz," dedi Kadir enerjik bir sesle. "Öncelikle geldiğiniz için hepinize teşekkür ediyoruz. Bu akşam, bu davetin birçoğunuz için sürpriz olduğunu, programlanmış etkinliklerimiz arasında yer almadığı için şaşırdığınızı biliyorum. Fakat hayatın sürprizlerle dolu olduğu bir gerçek... Sizi buraya, güzel bir şeyi, bizi heyecanlandıran, uzun zamandır hiç olmadığı kadar heveslendiren bir koleksiyonu tanıtmak için çağırdık. İşte bu güzel koleksiyondan bahsetmesi ve bize tanıtması için sevgili Âdem Arman'ı sahneye davet ediyorum."

Misafirlerden önce bir şaşkınlık uğultusu duyuldu, ardından gittikçe yükselen bir alkış sesi. Fakat ben alkışlayanlar arasında değildim, zira tam buna niyetlendiğim sırada beyaz perdelerin arkasından sahneye adım atan Âdem'in görüntüsü elimi kalbime götürmeme sebep olmuştu.

Yine simsiyah bir takımın içindeydi. Beyaz gömleği, güzelce bağlanmış papyonu ve mat siyah ayakkabılarıyla muhteşem görünüyordu. Fakat beni kıskıvrak yakalayan ve kim bilir kaç saniyeliğine nefessiz bırakan şey bunların hiçbiri değildi, Âdem'in sakallarını kesmiş olmasıydı.

Bu görüntüye öyle hazırlıksız yakalanmıştım ki Âdem'in bakışları bana çevrilene dek gerçek olduğuna inanamadım. Fakat sahneye çıkıp mikrofonun önüne geçer geçmez beni bulan bakışları ânın gerçekliğini âdeta haykırmaktaydı. O gri

gözler gerçekti. Orada gördüğüm hasret de öyle. Beni gördüğünde dudaklarının minik bir tebessümle kıvrılması ve bu kıvrılmanın kalbimi kıskacına alıp sıkıştırması gerçekti.

"Sakallarını kesmiş," diye mırıldandım elim kalbimde öylece dururken.

Efe bana bir cevap vermedi. Yalnızca kısık gözlerle bana bakıp dudaklarını birbirine bastırdı. İnsanların romantik ilişkilerine asla ama asla burnunu sokmamak gibi bir disiplin kazanmıştı son zamanlarda.

Sonra Âdem mikrofona yaklaşıp, "Hoş geldiniz," dedi. Gözlerini benden ayırmadan söylemiş olmasından yüz bularak bunu sadece kendi üstüme alındım ve gülümsedim. O kalın, ağır ve pürüzsüz sesini öyle çok özlemiştim ki...

Gülümsememe bir tebessümle karşılık veren Âdem bakışlarını benden ayırıp salona çevirdi. Gerginliği gözle görülebilecek düzeydeydi ama aynı zamanda kararlı bir duruşu vardı. "Böyle bir kürsüye en son çıktığımda yirmi yaşındaydım," diye başladı konuşmaya. "Birçoğunuz ordaydınız. Tasarladığım ilk koleksiyon olan "Yas"ı, yine böyle aniden, kimse benden beklemezken sizin karşınıza çıkarmıştım."

Yas. Siyah inciler ve bakır kızılı. Âdem'in ilk ve tek koleksiyonu. Babasının yası. Bunları biliyor olmak kalbimi ince ince sızlatırken konuşmaya devam eden adamdan bir saniye bile ayırmadım gözlerimi.

"O koleksiyondan sonra buralara küstüğüm bilinen bir gerçek. Lakin bu geceki konumuz bu küslük ya da bunun sebepleri değil elbette. Bugünkü konumuz..."

Durup derin bir nefes aldı. Bakışları usulca beni buldu. Sonra tek nefeste, "Bahar," dedi.

İsmim dudaklarından dökülen en güzel şeydi ve o daha konuşmaya başlamadan gözlerim dolmuştu.

Âdem o mesafeden bunu göremiyor olacak ki sözlerini sürdürürken hiç tereddüt etmedi. "Hayatta bizi kıskıvrak ya-

kalayan bazı güçlü duygular vardır. Keder gibi, yas gibi, aşk gibi... Bizi bir şeylere küstüren ve bizi bir şeylerle barıştıran duygular. Rahmetli babamın vefatının ardından kalemi elime aldığımda ve kâğıdın üstünde dolaştırdığımda bir daha asla bu kadar güçlü bir duyguyla bir şey çizemeyeceğimi düşünüyordum. Bir daha asla böyle kuvvetli hisleri parmak uçlarımdan akıtamayacağımı... Hissettiğim hüznü yenecek kadar güçlü bir duygunun varlığına inanmıyordum."

Konuşurken sesi yer yer kedere bulanıyor, sonra tekrar bir umutla doğruluyordu. Bakışları arada sırada salonda dolansa da en sonunda hep bende duruyordu.

"Yanıldığımı bir ikindi vakti kiraz çiçeklerini düşlerken fark ettim," dedi sakince. "Kiraz çiçekleri... Japonya'da baharın gelişini haber veren o meşhur Sakura ağaçlarını hepimiz görmüşüzdür. Bu çiçeklerin bir noktada hayatı ve ölümü temsil ettiğini de duymuşuzdur."

Yalnızca birkaç saniye önce benden ayrılmış olan bakışları yine beni buldu. Kısa bir duraksama anında hafifçe gülümsedi. "Fakat benim için kiraz çiçekleri daha çok bahar demek. Bahar'sa sevda..."

Hâlâ kalbimin üzerinde duran elimin parmakları boynumdaki kolyeye uzanırken genişçe gülümsedim. Gülümsedim ama gözlerim yaşlarla parlıyordu ve ağlayıp makyajımı mahvetmeden bu gecenin sonunu görebileceğime inancım sıfırdı.

"İşte on sene sonra tekrar kalemi elime aldıran bu oldu," dedi Âdem. "Yas kadar güçlü bir duyguyla çizmeye başladım. Bir baharın sarı saçlarından, yeşil gözlerinden ve pembe gülüşünden ilham aldım. Bu defa ölümün karası ve kızılı değil, bu yeşiller ve pembeler çizdiklerimi renklendirdi. Bu defa yasın tam tersi bir duyguyla çizmeye koyuldum, kaleme sevdayla sarıldım ve on senelik koca bir aranın ardından ortaya "Bahar" koleksiyonu çıktı."

Âdem'in cümlesinin bitiminin hemen ardından sahnenin

çoğunu kapatan beyaz perdeler iki yana açıldı ve arkasında, özenle tasarlanıp ışıklandırılmış vitrinlerin içinde birbirinden güzel takılar belirdi. Bir anda salonu dolduran alkış sesine hazırlıksız yakalandım. Karşımda benim adım verilmiş, benden ilham alınmış ve benim için çizilmiş bir koleksiyon, bunun tam önündeyse dünyanın en güzel adamı duruyordu. Ve size yemin ederim salondaki kuvvetli alkış bile kalbimin gürültüsünü bastırmaya yetmiyordu.

Âdem onu alkışlayan onca insana bir baş selamıyla teşekkür edip, "Dilerim beğenirsiniz," dedi. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

Yine alkışlar eşliğinde sahneden inerken bir müzik sesi onun bıraktığı boşluğu doldurdu. Sahneye uzanan kırmızı halı aynı zamanda bir podyum olarak düşünülmüş olacak ki Âdem'in ardından birer birer sahneye çıkmaya başlayan modeller bu halı üzerinde ağır ağır yürümeye başladılar. Fakat ben onlara bakacak halde değildim. Koleksiyonu incelemek için çok hevesli olsam da başka bir önceliğim vardı. Âdem'i bulmalıydım.

Bunu söylemek için bakışlarımı Efe'ye çevirdiğimde onun modellere benim kadar ilgisiz kalmadığını fark ettim. Bundan istifade ederek sessizce ayağa kalktığım sırada Âdem'i gördüm. Nereye açıldığını bilmediğim bir kapının yanında duruyor ve doğruca bana bakıyordu. Onu fark ettiğimi görünce gülümseyerek elini uzattı ve beni yanına davet etti.

Aradaki mesafeyi koşarak kapatmamak için içimdeki çocuğu şekerle kandırmak zorunda kaldım. Yine de adımlarım aceleciydi. Âdem'e doğru ilerledim ve aramızdaki mesafe azaldığında benim için açtığı kapıdan geçerek salonun gürültülü kalabalığını arkamda bıraktım. Otelin bahçesine çıkmıştık, loş bir aydınlatması vardı ve gözlerden uzakta bir yerdi.

Kapının kapandığını duyup arkamı döndüğümde Âdem'in çelik bakışları beni karşıladı. Gözlerimizin buluş-

tuğu ve aramızdaki mesafenin nihayet birbirimizi işitebileceğimiz kadar kapandığı o anda ikimiz de konuşamadık. Benim olan biten her şey yüzünden dilim tutulmuştu. Âdem'se mest olmuş görünüyordu.

"Beğendin mi?"

"Sakalların..."

Aynı anda dudaklarımızdan çıkan bu kelimeler yine aynı anda gülüşmemize sebep oldu. Bir aydır dudaklarımdan dökülen en neşeli şeydi bu kıkırtı ve biliyordum ki şimdi bir ayna tutsalar önüme, gözlerimdeki o ışığın yeniden yandığını görürdüm.

"Beğendin mi?" diye sorusunu tekrarladı Âdem. Bu sırada bakışları boynumdaki kolyeye çevrilmişti.

Parmaklarım bir kere daha kolyeme uzanırken, "Çok beğendim," dedim. "Çok güzel."

"Sadece senin için."

Bu kelimeler zaten hızlı hızlı çarpmaktan bitap düşmüş kalbimi iyice yordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım gecenin içinden Âdem'e doğru.

Âdem başını eğerek teşekkürümü kabul ettikten sonra biraz durakladı. Bir şeyler söylemeye hazırlandığını hissettiğim için sessizliği bozmadan ona zaman tanıdım ve bu sırada güzel yüzüyle olan hasretimi dindirmeye çalıştım.

"On sene önce yine bu oteldeydik," dedi usulca. "*Yas* tanıtılmış ve beklediğimden çok daha büyük bir beğeniyle karşılanmıştı. O zaman işleri daha yeni yeni devraldığım zamanlardı ve hevesliydim. Babamın işiyle ilgileneceğim ve yeteneğimi kullanacağım diye sevinmiştim."

Duraklayıp başını hafifçe öne eğdi. "İçine girdiğim dünyadan çok habersizdim. Mesela babamın en yakın arkadaşlarından birinin, yirmi beş senelik karısını yirmi beş yaşında bir kadınla aldattığını keşfettiğimde buna hazır değildim. Ya da şirkette babamın yokluğunda yavaş yavaş büyümeye

başlayan yolsuzlukların farkında değildim. Ben... Buranın böyle bir dünya olduğunu bilmiyordum."

Anlattığı şeylerin sıkıntısı yüzünün her yanına yayılmıştı. Ayağıyla yerdeki bir taşı hafifçe iterken, "Bir kadın vardı," diye mırıldandı. "O zamanlar otuzlu yaşlardaydı ve uzun yıllardır şirketteydi. Bana çok fazla... İlgi gösteriyordu. Başlarda bunu yardımcı olmak için yaptığını düşünüp ona minnet duyuyordum ama sonra rahatsız etmeye başladı. O sınırları aşan dokunuşların ve sanki doğal bir şeymiş gibi her zaman yakın duruşunun taciz anlamına geldiğini o kadar geç fark ettim ki..."

Kalbimin ortasına çöken ağırlık, boğazımı kilitleyen düğüm ve içimde yükselen inanılmaz öfke çok ani çarptı beni. Ellerimin soğuduğunu, göğsüme somut bir ağrının yayıldığını hissederken yutkunmayı denedim.

"Sonra bu kadının amacının çok farklı şeyler olduğu ortaya çıktı. Beni kolay kafeslenecek bir av olarak gördüğü... Amacının paradan ve koltuktan başka bir şey olmadığı... Eğer o yakınlığından rahatsızlık duymak yerine ona kapılsaydım beni parmağında oynatabileceğine inanmıştı ve eğer Emir akıllılık edip onu şirketten kovmanın bir yolunu bulmasa ne yapacaktım, hiç bilmiyorum."

Bu sözlerinden sonra bir süre sessiz kaldı. Bakışları hâlâ yerde, ayağıyla oynayıp durduğu taştaydı. Bana detay vermek istemediğinin farkındaydım ama kadının adını öğrenmek ve her neredeyse bulup saçlarını elime dolamak için öyle çılgınca bir arzu duyuyordum ki inanamazdınız.

Âdem nihayet başını kaldırıp gözlerime baktığında muhtemelen karşısında bir duygu karmaşası gördü. "Bunları sana kendimi acındırmak için anlatmıyorum," dedi usulca. "Sadece karanlık köşeleri aydınlatmak istiyorum. O gece tanıtıma gelmek benim için zordu çünkü ben yirmi yaşında yaşadıklarımı hiç aşmaya çalışmadım. Hep onlardan kaç-

tım. Mahallemde ve Kapalıçarşı'da huzurluydum, güvendeydim. Orada insanlar benim sınırlarımı biliyordu ve buna saygı duyuyordu. Buradaysa kime güveneceğimi, neye inanacağımı bilmeyen yeni yetme bir çocuğa dönüşüyordum."

Varla yok arası bir anda güçlükle yutkunduğunu fark ettim.

"Bu dünya gün geçtikçe bir gulyabaniye dönüşmüştü benim için," derken yüzündeki mahzun ifade gözlerimin dolmasına sebep oldu. "Ben kaçtıkça onun hayaleti büyüdü ve beni her geçen gün daha fazla korkutan bir şeye dönüştü. İlk denediğimde baş edemediğim için bir daha hiç baş edemeyeceğimi zannettim. Bu dünya bana hep, hiçbir şeyden haberi olmayan o toy çocuk gibi hissettirecek zannettim. Sen beni burada görürsen, düşündüğün, sevdiğin o adam değil de hâlâ birilerinin elinde oyuncak olan o saf çocuk olduğumu anlarsın zannettim."

Farkında olmadan ona doğru bir adım attığımda aramızdaki binlerce duygunun çatırdadığını işittim. İkinci bir adımı atacak takatim henüz yoktu ama bizi birbirimizden ayıran mesafenin azalmasından memnundum.

"Sana o gece düşünmüyorum dediğimde aklımdaki tek şey senin yanına yakışmadığımdı. Ben kendini bir mahalle köşesinde unutmuş bir adamdım, sense nereye girsen orayı aydınlatan bir yıldız gibisin. Kendimi o insanların önünde rezil ettikten sonra tutup senin yanına yakıştıramadım. Ondan öyle söyledim." Cümlesini alçak bir sesle bitirdikten sonra tekrar başını öne eğdi. "Söyler söylemez pişman oldum zaten. Aptalca bir düşünceydi. Biraz durup adam gibi soluklansam ne kadar saçmaladığımı hemen fark ederdim ama o an yapamadım."

Daha fazla dayanamayıp tek nefeste, "Âdem," diye fısıldadığımda başını kaldırdı.

Göz göze geldiğimiz anda hiç tereddüt etmeden, gerçekliğini sorgulatmadan, "Seni çok seviyorum," dedi. "Sen

bana kendimi hiç olmadığım kadar canlı ve mutlu hissettiriyorsun. Sana hayranım Bahar."

Aramızdaki mesafeyi bir adım da o azalttı. İyice karşı karşıya geldiğimiz o anda elini ceketinin cebine götürdü ve karanlıkta tatlı tatlı parıldayan bir şey çıkardı. Bana uzattığında bunun bir yüzük olduğunu gördüm. Kolyeme eş bir yüzük. Ortasında pembe bir taş vardı. Bu taşı iki yandan uzayan ince, kıvrımlı dallar sarıyor, dalları ise minicik yeşil taşlar süslüyordu.

"Bunu sen bana sarıldığın gün çizmiştim," dedi Âdem. "Koleksiyonun ilk parçası ama yayınlanan koleksiyonda yer almıyor. Bu da yalnız senin için..."

Bir yüzük. Şaşkınca aralanmış dudaklarımla öylece yüzüğe bakarken ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Zar zor bulduğum sesimle, "Bu bir evlenme teklifi mi?" diye sordum. Tam şu an bana çok açık olunması lazımdı kır çiçeklerim. Zira beynim işlevini tamamen kaybetmek üzereydi.

Âdem utangaç bir gülümsemeyle başını hafifçe sağa yatırdı. "Hemen yarın evlenelim demiyorum tabii," dedi. "Ama seninle bir gelecek düşünüyorum. Seninle bir ömür düşünüyorum. Seninle öyle güzel yaşanır ki Bahar Çiçeği..."

Titreyen parmaklarımla yüzüğüme uzanıp onu Âdem'den aldım. Henüz bu yüzüğü parmağıma geçirmeye cesaretim yoktu ama onu geri çevirecek de değildim.

"Beni affedecek misin Bahar?" diye sordu sessizce.

Bakışlarımı iki parmağımın arasına kıstırdığım yüzüğümden alıp, "Beni bir daha bırakacak mısın?" diye sordum.

Bir adım daha yaklaştı. "Bir daha rahmetli babamın mezarı başında dua okumak nasip olmasın ki ömrümce seni bırakmayacağım," dedi. Tıpkı seni çok seviyorum deyişi gibi tereddütsüz, yalansız.

Gülümseyerek başımı sallarken, "Peki, o zaman. Ama bir şartım var," dedim.

"Nedir?"

Elimi uzatıp parmak uçlarımla hafifçe çenesine dokundum. "Sakallarını geri istiyorum."

Âdem beklenmedik bir gülüşle başını iki yana sallarken, "Bütün şartlarını kabul ediyorum," dedi. "Ne olur kavuşalım artık."

Ona genişçe gülümsedim. "Kavuşalım," dedikten sonra aramızdaki küçük mesafeyi eritip parmak uçlarımda yükseldim ve bütün hasreti sımsıkı bir sarılışla yok ettim. "Kavuşalım ve lütfen bir daha hiç ayrılmayalım."

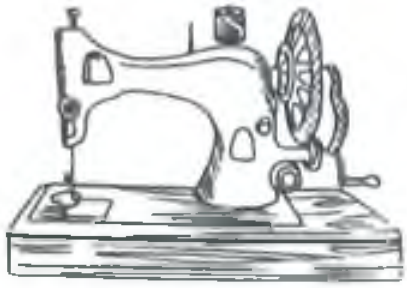
Âdem Arman'ı tüm karanlık köşeleriyle, çekingenlikleriyle, dürüstlüğü ve nezaketiyle seviyordum. Kalbindeki yarayı görmüştüm. İnsanlara olan mesafesi de bunca senedir aşka düşmemiş oluşu da bir mana kazanmıştı benim için. Sadece bütün bunları daha erken öğrenebilmek isterdim. O zaman onu zorlamak yerine onu iyileştirmeye çalışırdım. Tıpkı bundan sonra yapacağım gibi.

Birbirimizden hafifçe uzaklaştığımızda Âdem alnını alnıma yasladı. Onun temiz ve erkeksi kokusunu içime çekerken, "Seni çok özledim," dedim. "Telafi etmen gereken koskoca bir ay var, haberin olsun."

Burnumun ucuna minik bir öpücük bıraktı. "Kalbindeki bütün kırıkları, bir ay boyunca kaybettiğimiz bütün öpücükleri ve yüzünü özleyen bütün gülücükleri telafi edeceğim," diye fısıldadı sesi tenime çarparken. "Söz veriyorum. Yıktığım her şeyi telafi edeceğim. Bundan sonra asla kaçmayacağım Bahar."

Bu sözlerinden sonra kalbim onu sıkan bütün düğümlerden birer birer kurtuldu ve ben bir kere daha uzanıp ona sıkıca sarıldım. Kendimi alıp ona katar gibi, iki yarımdan bir bütün yapar gibi, aramıza girmiş her şeyi alıp çöpe atar gibi sarıldım. Kalbi kalbime eş bir ritimle çarpıyordu ve bundan sonra beni bırakmayacağını biliyordum.

Âdem Arman'ı tüm bahar çiçeklerinden daha çok seviyordum.

25

Yaz güneşinin içime sızıp beni kemiklerime kadar ısıttığı bir günün sabahında, ayağımda beyaz sandaletlerim, üzerimde siyah beyaz puanlı elbisem ve başımda hasır şapkamla Kuzguncuk sokaklarında ilerlerken yüzümde açan her bir gülden sevda denen meret sorumluydu. Âdem Arman'ın piyasayı sallayan tanıtım gecesinin üzerinden iki hafta geçmişti. İki haftadır nereye baksam kiraz çiçekleri ve zümrüt yeşili görüyordum. Şehrin en işlek yerlerindeki tanıtım panolarında Âdem'in kaleminden dökülen ve benim adımı taşıyan koleksiyonun takıları yer alıyordu. İki haftadır moda dünyasının içinde olan her arkadaşımdan, "O Bahar'ın sen olduğuna inanamıyorum!" ya da "Çok romantik bir adam. Kardeşi falan yok mu?" şeklinde tepkiler işitiyordum ve hepsine çok üzülerek Âdem Arman'ın dünya üzerinde tek olduğunu söylemem gerekiyordu. Bir taneydi ve bana sevdalanmıştı. Kalan herkesin şansına küsmesi gerekecekti.

Yani hayat güzeldi kır çiçeklerim. Çok güzeldi hem de.

Âdem'le aramıza girip bizi birbirimizden uzağa düşüren her şeyden kurtulduğumuzu hissediyordum. Açıkçası kalbimdeki kırgınlığın hemen yok olup gittiğini söyleyip

kimseyi kandırmayacaktım. O gece sarıldığımızda çoğu eriyip gitse bile hâlâ birazı içimde kalmıştı. Fakat Âdem'le geçirdiğim her günde o birazcık kırgınlık da parçalanarak yok oluyordu. Âdem tutup elimin üstüne bir öpücük kondurduğunda birazı gidiyordu mesela. Onca işinin gücünün arasında dükkânımda bir bardak oraletle belirdiğinde birazı daha eksiliyordu. Akşam yatmadan önce beni aradığında ya da gittiğimiz restoranda para öderken cüzdanından fotoğrafımı düşürdüğünde kalan kırgınlığım da yok oluyordu. Yerini artık daha fazlası olamaz dediğim sevda alıyordu ve her geçen gün daha fazlası oluyordu. Adam olduruyordu kır çiçeklerim.

Bu ara çok sık görüşebildiğimizi söyleyemezdim. Çünkü Âdem'in bir anda inanılmaz bir iş temposu olmuştu. Bunun geçici olduğunu söylüyordu. Sadece şu yeni koleksiyonun tanıtımı bitene kadar böyle yoğun gideceğini, sonra her şeyin bir düzene oturacağını ve en nihayetinde kendi hayatında bir dikiş tutturacağını söylüyordu ve ben ona inanıyordum. Aklındakileri bana detaylıca anlatmış, yapmak istediklerinden uzun uzun bahsetmiş ve Kapalıçarşı'dan tamamen kopamayacağını söylemişti. Evet, mücevher tasarlamak onun için mühimdi, kendisini bundan geri tutmak istemiyordu ama saatlerinden de ayrılamazdı. Haftanın üç dört gününü şirkette geçirecek olsa bile en az iki gününü dükkânında geçirmek istiyordu. Ben de bunu yapabileceğini söylüyordum. Başarmasının zor olacağını zannetmiyordum.

Ve elbette pazar günleri ne dükkânla ne de şirketle bir işi vardı. Pazar günleri yalnızca benimdi. Tıpkı bugün olduğu gibi.

Arabamı park ettiğim yerden yirmi üç numaraya doğru yürüdüğüm sırada biri, "Yenge!" diye seslendi. Sesin geldiği yöne bakınca Hacivat'ın kahvenin önünde oturduğunu ve bana el salladığını gördüm. Bir tabureye oturup sırtını duvara vermiş, başka bir tabureye alçı içindeki bacağını uzatmış-

tı. Şu an için ikizinden onu bu şekilde ayırt edebiliyordum. *Alçılı olan Hacivat, alçısızı Karagöz.*

"Selam Fuat," dedim, ona ve benim penceremden içeri girip yatağıma bir kutu mücevher bırakmak uğruna kırdığı bacağına yaklaşırken. Evet, o çiçeklerin odama nasıl girdiğini öğrenmiştim. Âdem, Nehar, Suat ve Fuat bu işin içindeydiler. Nehar odamdaki pencereyi bozmuştu. Pencere tam kapanmıyordu. Ayrıca ben uyurken ya da odada değilken Suat'la Fuat'a mesaj atıyor, ikisinden biri bahçedeki ağaçtan tırmanıp odama çiçeği bırakana dek beni oyalıyordu. Âdem'in Nehar'ı buna nasıl ikna ettiğini çok merak etmiş ve kardeşime bunu sormuştum.

"Seni sevdiğine ve bir daha üzmeyeceğine dair ant içip Kur'an'a el basınca ona inandım," diye cevap vermişti. Eğer mutluluk sarhoşu olmasam ona kızabilir veya küsebilirdim ama beni alıp bir çamaşır gibi sıksanız üzerimden şarıl şarıl mutluluk akardı kır çiçeklerim. Bu yüzden kimseye, mahallede ara sıra karşılaştığımızda bana ölümcül bakışlar atan Ezgi'ye dahi kızgın kalamıyordum.

"Nasılsın yenge? İyisin inşallah."

"İyiyim, teşekkür ederim," derken aramızdaki mesafeyi kapatıp üzeri imzalarla ve saçma sapan manilerle kaplanmış alçısına bir bakış attım. "Sende durumlar nasıl? Ne kadar kaldı alçının çıkmasına?"

"İki hafta var daha." Alçısına hüzünlü bir bakış atıp başını iki yana salladı. "İki hafta daha halı saha maçlarında yokum. Benim yerime Karagöz'ü oynatıyorlar. İnsanın bir yedeğinin olması hiç iyi bir şey değil."

Sözlerine elimde olmadan kıkırdayınca Fuat'ın kırgın bakışlarıyla karşılaştım. Kendimi affettirmek için hızlıca toparlanıp şifa dileklerimi sundum. Ardından onun oralet teklifini reddederek tekrar yirmi üç numaraya doğru yürümeye koyuldum.

Daha kapıya varmadan kapının açıldığını ve görmek için yanıp tutuştuğum adamın kapıdan çıktığını gördüm. Koyu mavi, kısa kollu bir tişört ve bir kot pantolon giymişti. Saçları güzelce taranmış haldeyken nihayet epey uzamış sakalları yanaklarını örtüyordu. Hâlâ ona âşık olduğum zamanki gibi değildiler ama oraya da az kalmıştı. Dışarı çıkıp kapıyı kapattıktan sonra bana döndü ve göz göze geldik. Aynı anda ikimizin yüzüne de geniş birer gülümseme yayıldı.

Normalde olsa koşarak Âdem'in boynuna atlamaktan hiç çekinmezdim, bilirsiniz. Fakat bu iki haftalık süreçte Âdem'le ilişkimize dair her şeyi konuşurken kendisi tatlı bir dille toplum içindeki samimiyetin onu gafil avladığından ve utandırdığından bahsetmişti. Bakın ciddi diyorum, bunu söylerken o kadar tatlıydı ki yüzünün her yanına öpücükler kondurmamak için kendimle büyük bir savaş vermem gerekmişti.

Bir orta yol bulmuştuk. Âdem aramızdaki mesafeyi kapattığında önce, "Selam," dedim, ardından uzanıp onun yanağına hızlı bir buse bıraktım.

Âdem, "Aleykümselam güzelim," dedikten sonra tek eliyle yüzümü kavrayıp başparmağıyla hafifçe yanağımı okşadı. Dokunuşuna doğru kedi misali kıvrılırken, "Tam da sana geliyordum," dedim.

Gülümseyerek, "Biliyorum," dedi. "Pencereden gördüm geldiğini."

Cilveli yanımı asla törpüleyemediğimi keşfetmiştim. Tatlı bir kıkırtıyla elimi Âdem'in göğsüne koyarken, "Yollarımı mı gözlüyordun?" diye soruşumun her yanından cilveler akıyordu. Anneme bu kadar benzediğimi Âdem'i tanıyana kadar ben de bilmiyordum.

Âdem'in bundan bir şikâyeti yoktu elbette. "Her zaman." Bunu söyledikten sonra girmem için bana kolunu uzattı. Teklifini hiç düşünmeden kabul edip koluna girdiğimde ağır ağır yürümeye başladık.

Şu an fark ettim ki size asıl büyük haberi vermeyi unutmuşum kır çiçeklerim. Hani şu iki ay boyunca kızlarla çalıştığım dükkân vardı ya? Hacer'den kiralamıştık? İşte ben o dükkânı, babamın da desteğiyle satın almaya karar vermiştim. Çünkü işlerim düşündüğümden daha hızlı büyüyordu ve böyle bir yatırım beni biraz zorlasa da ailemin desteği cesaret etmeme yetmişti. Âdem de destek olmak istemişti elbette. Bunu nazikçe teklif etmişti ama ona teşekkür edip zaten bu konuda benim için çok fazla şey yaptığını söylemiştim. Açıkçası babamdan bile yardım almak istememiştim ama gözlerimin içine içli içli bakıp, "Kalbimi kırıyorsun," dediğinde onu geri çevirmem imkânsız hale gelmişti.

İşte şimdi, yeni dükkânımın temizliğini ve badanasını yapmak için oraya doğru ilerliyorduk. Öğleden sonra Tuğba, Elif, Karagöz ve Hare de aramıza katılacaktı. Zeynep de gelmeyi teklif etmişti fakat zaten çok kalabalık olduğumuz için hamile haliyle onu yormak istememiştim. Nehar'ın cezası bitmemişti ve evden çıkamıyordu.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi Âdem dükkânın önünde durduğumuzda. Hâlâ kol kolaydık ve dükkânın camından yansımamıza bakıyorduk. "Bu kıyafetle mi temizlik yapacaksın?"

Gülerken başımı huzurla Âdem'in omzuna yasladım. "Elbette hayır," dedim. "Temizlik kıyafetlerimi dün dükkâna bıraktım. Üzerimi değiştireceğim."

Âdem yansımamıza genişçe gülümsedi. "Pekâlâ, o zaman insanlar gelmeden üzerini değiştir. Ben de o sırada şu çöpleri atayım." Kapının kenarına yığılmış atılacakları işaret etti.

Mantıklı bir plan olduğuna karar verdim ve istemeyerek de olsa Âdem'den ayrılıp dükkâna girdim. Arka tarafa doğru ilerleyip lavaboya girmeden önce dün bir köşeye bıraktığım

küçük çantayı da yanıma aldım. Üstümü değiştirmem uzun sürmedi. Beyaz renkli bir konser tişörtünün altına eski bir kot pantolon giymiş ve saçlarımı tepemde sıkıca toplamıştım. Çıkardığım elbisemi kırışmaması için mankenlerden birinin üzerine geçirdiğim sırada çöplerden kurtulmuş olan Âdem yanıma geldi.

Sokakta değildik ve etrafta ikimizden başka hiç kimse yoktu. Bunları düşündüğümü anlamış olacak ki dudaklarında serseri bir gülüşle aramızdaki mesafeyi kapatıp beni kollarının arasına aldı. Ayaklarımın ucuna yükseldiğim sırada o da öne doğru eğildi ve dudaklarını alnıma bastırdı.

Her geçen gün daha çok şaşırtan bir tecrübeydi Âdem'in sevdası. Aramızda hiçbir şey tekrar etmiyor, tekrarladığımızı zannettiğim şeyler bile onunla yepyeni bir tecrübeye dönüşüyordu. Beni her öpüşünde kalbimin semalarında farklı renklerde havai fişekler patlıyordu. Hissettiğim coşku ve mutluluk daima farklı renk ve desenlerde oluyordu.

Geri çekildiğinde elimi yanağına koyup hafifçe sakallarını sevdim. "Seni çok özledim, biliyor musun?" diye sorarken kollarının arasına âdeta yuva yapmıştım. "Önümüzdeki hafta da bu kadar yoğun olacak mısın?"

İç çekerek, "Yoğun olacağım," dedi. "Ama sanırım bu kadar değil. Bilmiyorum... Kadir yılların intikamını almaya çalışıyor olabilir benden."

Ağlamaklı bir ses çıkararak onun göğsüne yaslandığımda eli saçlarımın arasına karıştı. Keyfini çıkartıp ardından çerçeveleterek duvara asmak istediğim bir andı ama ne yazık ki uzun sürmedi çünkü dükkânın kapısı tıklandı ve Tuğba'yla Elif geldi. Onlar içeri girince Âdem'le aramıza mesafe koymak durumunda kaldık.

Tuğba yanında bir dünya temizlik malzemesi getirmiş, Elif poğaçalar ve kurabiyelerle gelmeyi tercih etmişti. Onların hemen ardından Karagöz elinde boya kovaları ve fır-

çalarla teşrif etti. En son gelen Hare oldu ve yanında büyük bir sürpriz vardı.

Gerçekten büyük bir sürpriz. Zira bugün içinde beklediğim en son şey, arkadaşımın yanında Can Bora Sarıcalı'yla içeri girmesiydi.

Can Bora Sarıcalı aslında yabancı birisi değildi. Zeynep'in eşi olan Ayaz'ın erkek kardeşiydi. Fakat sürekli seyahat eden bir tip olduğu için seneler boyunca kendisini üç ya da dört kez ancak görebilmiştim. Şu an İstanbul'da olduğundan bile haberim yoktu. Neden Hare'yle beraber olduğuysa benim için daha büyük bir merak konusuydu.

"Hoş geldiniz," dedim kaşlarımın şaşkınlıkla yukarı kalkmasını engelleyemeden ve Hare'ye soran gözlerle baktım.

"Hoş bulduk," derken zekâ pırıltılarının dolaştığı kahverengi bakışlarıyla beni erteledi. Ardından içerideki herkese Bora'yı takdim etti. Onun Âdem'le el sıkışmasını ve ikisinin zahmetsiz bir biçimde duvar boyamak hakkında bir muhabbete başlamalarını izledim. Bunu da hiç beklemiyordum zira siyah tişörtü, siyah pantolonu, sol kulağındaki küpesi ve kollarındaki karmakarışık dövmeleriyle Bora, Âdem'in tam zıddı olabilirdi. Saçma gelebilir ama bir an birbirlerini yadırgamalarını beklemiştim sanırım. Oysa ikisinin de birbirinin tarzıyla bir sorunu yok gibiydi.

Onların muhabbete koyulmasını fırsat bilerek Hare'yi kızların yanına çektim ve daha fazla sabredemeyerek, "Bunun ne işi var burada?" diye sordum.

Hare iç çekerek omzunun üstünden boya kovalarının başındaki Can Bora'ya kısa bir bakış attı. "Bebek bakıcılığı yapıyorum," dedi. "Ayaz rica etti."

Arada Ayaz'ın hatırı vardı yani. Eh, bu birçok şeyi anlaşılır kılıyordu, zira başka şartlar altında Hare'nin Can Bora'ya pek fazla tahammül edemediğini biliyordum. Bütün o serseri görüntüsünün altında Can Bora çok zeki bir adamdı ve

Hare kendisi kadar zeki adamlarla karşılaşmaya pek alışkın sayılmazdı.

Bu konuda üstüne gidildiğinde sinirlendiğini bildiğim için konuyu değiştirmeye karar verdim ve kızlara dükkânın yeni dekorasyonu hakkındaki fikirlerimi anlatmaya başladım. Öncesinde burası hem kiralık hem de geçici bir yer olduğu için istediğim gibi dayayıp döşeyememiştim. Oysa şimdi aklımda harika şeyler vardı. Üç makinemin hepsini rahat rahat alabilecek kadar büyüktü. Arkada lavabonun tam karşısında küçük bir bölüm vardı. Dükkânın eski sahibi orayı fazla kumaşları koymak için kullanmıştı. Ben de öyle yapmak istiyordum ama ilk önce oraya güzel bir dolap yaptıracaktım. Böylelikle dağınıklık ortada olmayacaktı.

Makineleri nerelere yerleştireceğimi hatta mankenlerimi nasıl konumlandıracağımı bile planlamıştım ve bütün bunlar için ölesiye heyecanlıydım.

İşe koyulduğumuzda Tuğba önce yerleri süpürdü. Bu sırada Âdem ve Bora boyaları karıştırıyor, kalanımız da etraftaki eşyaları ortaya doğru itiyorduk. Zeynep ve Ayaz bana yeni dükkân hediyesi olarak çok güzel bir kanepe almışlardı. Nehar da güzel bir tablo hediye etmişti ama boya işi bitmeden onu duvarda görmem çok zordu.

Fırçaları aldığımızda hızlıca duvarları bölüştük ve elbette Âdem'le ben aynı duvara düştük. Beyaza epey yakın bir lila rengini elimdeki silindirle ağır ağır duvara yayarken ona yandan bir bakış attım. "Artık sürekli aynı mahallede olacağız," derken sesimdeki kuşlar uçup Âdem'in omzuna kondu.

Âdem de tıpkı benim gibi yandan bir bakış attı ve buna bir de tatlı bir gülüş ekledi. "Biliyorsun, o yüzüğü parmağına geçirdiğin gün nikâh tarihi alacağım ve aynı evde yaşamaya başlayacağız."

Bunu elbette biliyordum. Âdem de arada sırada, böyle kalbimi gümbür gümbür attırmakta hiç sakınca görmeden

hatırlatıyordu üstelik. Lakin henüz o yüzüğü parmağıma geçirmeye cesaret edebilmiş değildim. Âdem'i affetmediğimden, ona güvenmediğimden ya da kendi sevgimden şüphe duyduğumdan değildi bu. Sadece her şey çok tazeydi ve her şey bu kadar tazeyken babamın karşısına bir nişan yüzüğüyle çıkarsam beni bir kuleye kapatacağı konusunda annemle hemfikirdik. O yüzden birkaç ay beklemek, Âdem'le ailemi tanıştırmak ve aradaki buzları tamamen eritikten sonra bu mevzuyu açmak istiyordum.

"Yüzüğü takacağım, biliyorsun," dedim neredeyse hülyalı bir fısıltıyla. "Ama henüz..."

"Henüz zamanı değil," diyerek tamamladı beni Âdem. Sesinde saklamaya çalıştığı minik bir kırgınlık vardı. Ama şimdi bu mevzuyu kapatacağını ve uzun bir süre açmayacağını biliyordum. Asla ısrar etmiyordu. Tavır da almıyordu. Hatta kırgınlığını belli etmemek için hemen konuyu değiştiriyordu.

"Kadir dedi ki yeni dükkânında ilk işin bizim yeni koleksiyon çekimleri olmazsa çok darılırmış." Tıpkı şu anda yaptığı gibi.

"Âdem..." dedim tereddütlü bir fısıltıyla. Bu sırada duraklayıp hafifçe ona dönmüştüm.

Bakışlarını bana çevirdi. "Söyle güzelim."

"Seni çok sevdiğimi, deli gibi sevdiğimi biliyorsun. Değil mi?"

Gri gözleri gözlerimde birkaç saniye oyalandı. O gözlerdeki ışığın anbean daha kuvvetli yanışını izledim. "Ben de seni çok seviyorum," dedi boğuk bir sesle. "Çılgınlar gibi seviyorum. Seni tanıyana kadar bu kadar kalbim olduğunu bile bilmiyordum."

Gülümseyerek ona yanaştım ve göğsüne, kalbinin üzerine bir öpücük kondurdum. "Senden eminim," dedim ona kirpiklerimin altından bakarak. "Sadece ailemin ikimize

alışması için biraz zamana ihtiyaç var. Her şeyin sorunsuz ilerlemesini istiyorum."

Sözlerimi sessizce dinleyip sindirmesini ve ağır ağır başını sallamasını izledim. "Kızlarını üzen adamdan nefret ediyorlar galiba?"

Bir an duraklayıp ne cevap vermem gerektiğini düşündüm ve en zararsız dürüst cevabı seçtim. "Nehar seni epey seviyor."

Âdem'in dudaklarında keyifsiz bir gülüş dolandı. "Kur'an'a el basmam babana yeterli gelmez mi?"

Onun üzgün haline daha fazla dayanamadım. Etrafımızdaki insanları umursamadan kollarımı etrafına dolayıp başımı göğsüne yasladım. "Sanmıyorum ama halledeceğiz. Seni tanıyınca çok sevecek."

Tatlı tatlı güldüğünü işittim. Ardından eğilip başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Hiç zannetmiyorum güzelim," dedi. "Ben olsam ben de kızıma âşık olan adamdan nefret ederdim."

Hafifçe geri çekilip yüzüne baktığım o kısacık anda Âdem'i bir baba olarak hayal etmenin güzelliği gelip zavallı kalbime bağdaş kurdu. Onu omzunun üzerinde sarışın bir kız çocuğuyla düşlediğimde nefesim kesilmişti ve sadece düşlemesi bile bu kadar güzelse gerçek olduğunda nasıl hissedeceğimi kestiremiyordum.

"Bir yolunu bulacağız," dedim neredeyse dalgınca. Bulacaktık çünkü biraz önce, o kısacık anda kurduğum hayali gerçekleştirmeden ölmek istemiyordum. Âdem Arman çocuklarımın babası olmalıydı. Bunu sağlamak için zihnimin çarkları hızla dönmeye ve birtakım planlar hazırlamaya başlamıştı bile. Tıpkı hâlâ devam etmekte olan MKKÇSO –unutanlar için; Müstakbel Kayınvalideme Kendimi Çok Sevdirme Operasyonu– gibi bir operasyon planlayacaktım ve aileme Âdem'i sevdirmeyi başaracaktım. Elbette bu kek

ya da kurabiye yapıp götürmek, özel günlerde çiçek göndermek, sık sık arayıp hal hatır sormak gibi basit hamlelerle yürütülemeyecek bir çalışmaydı fakat bir yolunu bulacaktım. Planım çoktan zihnimde şekillenmeye başlamıştı bile.

Tekrar işe koyulduğumuzda biraz hızımızı artırdık. Öğlen vakti Züleyha gelip bize bir demlik çay getirene kadar aralıksız çalıştık. Küçük bir çay molasında neşeli masamızda hoş bir muhabbet vardı ve bu muhabbet sırasında Can Bora'ya biraz dikkat ettiğimde düşündüğüm kadar serseri bir çocuk olmadığı kanaatine vardım. Yani elbette serseriydi. Motor kullanıyor, sürekli oradan oraya geziyor ve vücudunu dövmeyle kaplatıyordu ama burada bizimle oturup konuşurken de yerini hiç yadırgamıyordu. Hatta Tuğba'yla kanka olmak üzereydi ki etrafındaki insanlara sürekli çatık kaşlarla bakan sevgili arkadaşımla bu kadar kısa sürede samimi olabilmek kolay iş değildi.

Bu muhabbet sırasında Âdem'in de yirmili yaşlarında bir ara motosiklet kullandığını öğrendim. Karagöz, çok sevdiği Âdem abisinin havalı motoruyla mahallede boy göstermesini anlatırken çok heyecanlıydı. Onun bu heyecanını kötü emellerim için kullanmış ve eğer o günlerden kalma fotoğrafları bana getirirse ona en sevdiği kurabiyeden yapacağımı söylemiştim. Âdem her ne kadar çatık kaşlarıyla onu korkutmaya çalışsa da biz bakışlarımızla anlaşmaya varmıştık. O fotoğraflara ulaşacağımı biliyordum.

Bu kısa molanın ardından işe geri koyulup akşama dek molasız çalıştık. Çalışırken epey eğlensek de en sonunda hepimiz bitap düşmüştük. Âdem bize yemek ısmarlayacağını söyleyince kibarlık yapıp itiraz edecek gücü bile bulamadım. Çünkü kurt gibi açtım ve canım lahmacun istiyordu.

Tuğba bir saat sonra bir kına gecesine katılacağını söyleyip yanımızdan ayrılırken Elif'i de nişanlısı aldı. Karagöz annesinin akşam yemeğini kaçırmak istemediğini belirtip

bize afiyetler diledikten sonra sadece Âdem, ben, Hare ve Bora kaldık. Arabaya atlayıp on beş dakikalık bir yolculuk yaptıktan sonra *Urfalı'nın Yeri* diye bir lokantaya geldik. Mekânın sahibi Âdem'i tanıyordu ve güzel bir masaya oturmamızla sofranın donatılması arasında yalnızca on dakika vardı.

İçine yeşillik koyup, limon sıkarak bir lahmacunu dürdüm. Isırmadan önce bakışlarım çaprazımda oturan Bora'ya kaydı. Hare'nin sipariş ettiği kebabı bıçağı ve çatalıyla parçalara bölüşünü izlerken sırıtıyordu. Biraz sonra ona sataşacağı çok belliydi. İçimdeki korumacı Bahar, arkadaşımla uğraşan bu çocuğa biraz kızsa da bambaşka bir Bahar, Hare'nin bunu hak ettiğini söylüyordu.

Hare'yi sevmediğimden değil elbette, gerekirse onun için canımı bile verirdim. Bunun için bir saniye dahi düşünmezdim. Gelin görün ki Hare'nin zekâsı onu biraz ürkütücü yapıyordu. Özellikle de erkekler için. İnsanlar ona karşı hep mesafeli yaklaşıyordu ve Hare bundan hoşlanıyordu. İnsanları ürkütmekten gerçekten hoşlanıyordu. O yüzden bu şekilde sindiremediği birini görmek biraz hoşuma gidiyordu doğrusu.

"Kebaba ettiğin işkence yüzünden bir daha Urfa sınırlarından içeri alınmayabilirsin, Kızılcık."

Hare, duyduğu bu cümleyle durakladı ve birkaç saniye önüne baktıktan sonra ağır bir hareketle Bora'ya döndü. Sakin, neredeyse ifadesiz bir sesle, "Kebaba merhamet gösteriyorum," dedi. "Ama sıra sana geldiğinde hiç göstermeyeceğim."

Bora'nın dudaklarına ağır bir gülüş yayıldı. "Göstermiyorsun zaten."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdığım sırada Âdem, "Beğendin mi?" diye sordu. Lahmacundan bahsettiğini anladığımda başımı salladım.

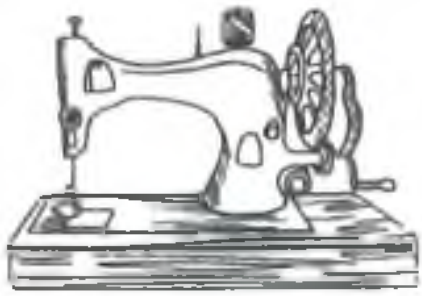
"Çok lezzetli."

Bu söylediğime Can Bora da katıldı. O da Hare gibi kebap söylemişti ve oldukça lezzetli olduğu konusunda garanti veriyordu. Onun sürekli seyahat ettiğini bildiğimden hiç Urfa'ya gidip gitmediğini sordum. O da gittiğini söyledi ve orada başından geçen ilginç bir olayı anlatmaya başladı.

Âdem'in tam yanında, arada sırada başımı omzuna düşürerek, arada sırada ona dönüp gülüşünü izleyerek ve yanında durduğum her saniyeden inanılmaz bir zevk alarak geçirdiğim bu sıradan akşama minnettardım. İşlerin nihayet, gerçekten yoluna koyulduğunu tüm kalbimle hissettiğim anlardan biriydi. Âdem yanımdaydı. Tam karşımda kardeşim saydığım bir insan oturuyordu ve daha aklımdaki planı uygulamaya başlamadan bile ailemin Âdem'i yavaş yavaş sevmeye başladığını fark ediyordum. Önce Nehar, şimdiyse Hare –ki kendisinin bir insandan hoşlanması çok zordu– Âdem'le iyi anlaşıyordu. Zeynep'in zaten hep benim tarafımda olacağına emindim. Annem de anlattıklarımla yavaş yavaş Âdem'e ısınıyordu.

Geriye yalnızca abim Yağız ve babam kalıyordu. Zorlu bir görevdi. Başımı çevirip bir kere daha Âdem'e baktım. Güzel siması, Can Bora'nın söylediği bir şeye gülerken attığı tatlı kahkahası içimi cesaretle doldurdu.

Yüzde yüz emindim kır çiçeklerim. Bu adamı evimin direği, çocuklarımın babası yapacaktım ve inanın, kimse buna engel olamayacaktı.

26

Bizim ailemizde operasyonlar ciddiye alınırdı. Hem de çok ciddiye alınırdı. Mesela annem bu uğurda bir düğünden damadı, yani babamı kaçırmıştı. Kız kardeşim kurşun yemiş, abim hırsızlık yapmıştı. Her ikisinde de kanunla karşı karşıya gelmediğimizi belirtmek isterim. Erarslan ailesi için amaca giden yolda mübah görülmeyen çok az şey vardı. O yüzden aileme karşı yürüttüğüm Âdem'i Damat Olarak Sevdirme Operasyonu'nda –ADOSO– cüretkâr hamleler seçmekten hiç çekinmemiştim.

İlk hamlem annemle Nergis teyzeyi tanıştırmak olmuştu. Onların iyi anlaşacağına çok emin olduğum için bunu hiç çekinmeden yapmış ve oldukça da güzel sonuçlar elde etmiştim. Annem, Nergis teyzeyi sevmeye başlamıştı ki bu da onun ne kadar düzgün bir evlat yetiştirdiğini göreceği anlamına geliyordu.

Sonra babamın en sevdiği saati kaza eseri bozuluvermişti. Şans işte. Neyse ki onu tamir edip eskisinden daha iyi hale getirecek bir tanıdığımız vardı. Babamın bu duruma bayıldığını söyleyemezdim ama saati ona yeni gibi geri döndüğünde Âdem'e teşekkür ederek hoş bir adım atmıştı.

Elbette annem ve babamın yanında bütün kuzenlerimi ve arkadaşlarımı da Âdem'le tanıştırmıştım. Abim Paris'teyken herkesi kendi tarafıma çekmeyi ve geldiğinde onu cephesinde tek başına bırakmayı planlıyordum. Efe insanların ilişkilerine hiçbir şekilde müdahale etmemeye yeminli olduğu için onu Yağız'ın cephesinden düşürmek kolaydı. Üstelik Âdem'le de oldukça iyi anlaşmıştı. Ateş zaten her zaman Nehar'ın yanındaydı. Kız kardeşim aniden bana ihanet etmeye karar vermediği sürece bir sıkıntı yaşayacağımı zannetmiyordum. Âdem'i epey sevdiği için de bana ihanet etmeyeceğine inanıyordum. Hem hâlâ şu saat meselesinden ötürü Âdem'e borçlu sayılırdı.

Zeynep ve Ayaz'la birlikte hafta sonu planı yapan çiftlere dönüşmüştük bile çoktan. Sanırım Âdem çevremdeki insanlar arasında en iyi Ayaz'la anlaşmıştı ki buna şaşırmamak gerekirdi. Ayaz ortam insanıydı. Onunla konuşmak kolaydı ve Âdem'le ikisinin hiç tahmin etmediğim ortak noktaları vardı. İkisinin de balık tutmaktan hoşlandığını daha geçenlerde öğrenmiştim mesela.

Yaptığım en cesur hamle kuşkusuz Âdem'in Kurban Bayramı'nda bize bir koç hediye etmesine müsaade etmekti. Fikir ondan çıkmıştı. İlk başta biraz şaşırsam da neden olmasın diye düşünmüştüm. Koçu getirmesine müsaade etmiştim ve ailem bahçemizdeki koça on beş dakika boyunca dehşet içinde bakmıştı. Ta ki ben olaya el atıp bunun harika bir jest, çok ince bir düşünce, muazzam bir hareket olduğunu ispatlayana kadar. Öyle çok konuşmuştum ki âdeta hipnoz olup yavaş yavaş benim fikrime iştirak etmişlerdi.

Bayram ziyaretlerini elbette kaçırmamıştım. Önce Âdem el öpmeye gelmişti ki biz çok da el öpen, kapı kapı dolaşıp bayram ziyaretleri yapan ailelerden değildik. Eğer Trabzon'a gitmediysek ve anneannem tarafından akrabaların içine sürüklenmediysek babaannemlere yaptığımız kısa bir

ziyaretin ardından bayramın kalanını Arıkan ailesiyle birlikte geçirirdik. Neyse ki bu defa ailemi Âdem'in mahallesine gitmeye ikna edebilmiştim. Böylelikle Nergis teyzeyle babam da tanışmıştı.

Anlayacağınız ince ince işlediğim planım gayet yolunda ilerliyordu ve nihayet sıra son hamleye gelmişti. Âdem'i aile pikniğimize dâhil etmeye...

Sonbaharın başlarında sıcak bir gün, deniz kıyısına yakın, sakin bir yere gelmiştik. Şehirden uzaklaşmıştık. Etrafımızda bizim gibi birkaç aile varsa da birbirimizden epey uzakta olduğumuz için hoş bir mahremiyet alanı sağlanmıştı ve tam kadro olarak buradaydık. Annem ve babam, ayrıca teyzemle eniştem, Mine ve Akın Arıkan çifti, Hare, Ateş, Zeynep, Ayaz, Efe, Mahmut, –kendisi Efe'yle Ayaz'ın ortak arkadaşıydı– Nehar, Feza, Azra, Âdem, Züleyha ve onur konuğu olarak Fransa'dan bir haftalığına gelmiş olan abim Yağız.

Babamın keyfi yerindeydi çünkü uzun zamandır ilk defa onunla beraber Âdem'den hoşlanmayan birisi vardı yanında; pek sevgili abim. Kendisi en yakın arkadaşı olan Ateş'e bile günlerce surat yapmıştı Nehar'la ilişkisini öğrendikten sonra. Halbuki daha sonra aslında Ateş'in Nehar'a olan duygularını tahmin ettiğini, sadece bir türlü emin olamadığını söylemişti. Amacı sadece huysuzluktu anlayacağınız. O yüzden onu yumuşatmak biraz daha zordu fakat beni artık tanıdıysanız kolayca pes edecek türde biri olmadığımı anlamışsınızdır.

Birbirine yakın mesafede iki piknik masamız vardı. İhtiyarlar heyeti, yani aile büyükleri bir masada toplanmışlar ve bizim gürültümüzü çekmek istemediklerini söylemişlerdi. Biz gençler de diğer büyük masaya kurulmuştuk. Mangalın başında elbette ben vardım. Bir de Âdem. Bana yardım edebileceğini söylemişti. Mangaldan anladığını söyleyip doğru

düzgün yellemeyi bile beceremeyen o adamlardan değildi çok şükür. Onlardan biri çıksa ne yapardım bilmiyorum ama mangalın başında oldukça maharetli görünüyordu.

"Biliyor musun? Bana bile böyle bakmıyorsun," dedi ben alt dudağımı ısırarak kızaran etleri izlerken. "Gerçekten de mangalla çok farklı bir ilişkin varmış."

Onu uyarmıştım elbette. Mangalın ve pikniğin benim için ne kadar önemli olduğunu bütün detaylarıyla anlatmıştım. Ben anlatırken abarttığımı düşündüğüne eminim fakat abartmıyordum. Mangal benim içime işlemiş bir sevdaydı.

"Sana söylemiştim," dedim elimdeki tavuk kanatlarını mangalın üzerindeki boş yere dizerken. "Buna hazırlıklı olmalıydın."

Eli hafifçe sakallarını sıvazlarken gri bakışlarında oyunbaz ışıltılar vardı. "Biraz kıskanmış olabilirim."

İçim onun boynuna sarılma ve dudaklarını esir alma arzusuyla dolarken babamın üç metre arkamızda oluşu beni durdurdu. Zira bu hareketimin Âdem'i aileme sevdirmek konusunda bir yararı dokunacağını hiç zannetmiyordum.

"Bana ailemin yanında böyle bakamazsın," dedim ona kaşlarımı çatarak. "Ellerini de o sakallarından uzak tutarsan sevinirim."

Dudaklarını büküp bir kere daha sakallarını sıvazladı. İnsafsız. "Nedenmiş o?"

"Babama gider ve beni yoldan çıkardığını söylerim," derken gözlerimi kıstım. "Çıkarıyorsun çünkü."

Âdem hafifçe gülerek, "Beni ölüme yollamayacak kadar seviyorsundur bence," dedi ama yine de elini indirdi. Biraz korkuyordu babamdan.

Bu sırada Nehar'la Züleyha yanımıza geldiler. Nehar, "Nasıl gidiyor?" diye sordu. Soruyu bana değil Âdem'e yöneltmişti. "Sonunda onun deliliğini görüp kaçmaya karar verdin mi?"

Âdem ciddi bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Bir dakika önce beni ölümle tehdit etti."

Kız kardeşim anlayışlı bir iç çekişle Âdem'e katılırken, "Kurtarılmak istersen imdat diye bağır," dedi. "Sevgilim Ateş hemen yardıma gelir. Güçlü birisidir."

"Ha ha ha," diye sahte bir kahkahayla araya girdim. "Çok komik sahiden. Başka işin yok mu senin?" Ayrıca Nehar'la birlik olup onun şakalarına kıkırdayan Züleyha'ya da dargın bir bakış atmadan geçemedim. Bu ikisinin iyi anlaşacağını biliyordum ama aralarında gelişen o usta-çırak ilişkisini öngörememiştim.

Nehar oflayarak, sanki bütün eğlenceyi öldürüyormuşum gibi bana bezgin bir bakış attı. "Masada Hare'yle Ayaz iş muhabbeti açtılar. İçim bayıldı. Biraz burada oturacağım."

Bunu söyledikten sonra biraz ötemizdeki ağacın altına oturdu. Züleyha da Âdem'in yanına geçti. O sırada Feza'nın da masadan kalktığını fark ettim. Kendisi bizim çocukluk arkadaşımız, Azra'nın ikiziydi. Eliyle sarı saçlarını geriye atarken bir piknik alanında değil de podyumda yürüyormuş gibi ilerledi. Zaten bir piknikten ziyade bir podyuma uygun giyinmişti. Kendisi erkek modasının öncülerinden sayılırdı, tarzına bayılıyordum.

Yanımıza vardığında bizi kısaca selamlayıp, "Kolay gelsin," dedikten sonra Nehar'ın yanına yöneldi. Ama oturmadan hemen önce aklına bir şey gelmiş gibi arkasına döndü ve piknik masasındaki Ateş'e seslendi. "Ateş? Şey, Nehar'ın yanına oturmayı planlıyorum da yanlış anlamaman için haber vereyim," diye bağırdı herkesin duyabileceği şekilde. Herkes duydu da zaten. Bütün bakışlar ona döndü.

Ateş cevap vermedi ve çatık kaşlarına eşlik eden sert bakışları da Feza'yı durdurmaya yetmedi. "Yani yan yana oturmamızı yanlış anlayıp gidip başka biriyle evlenmezsin

umarım," diye devam etti Feza. "Nehar'ın yanına sadece arkadaşı olarak oturuyorum."

Sözleri Ateş'in ona bir top kâğıt havlu fırlatıp tam göğsünden vurmasıyla sonlandı. Sanki kurşun yemiş gibi abartılı bir hareketle iki büklüm olarak Nehar'ın yanına çöktüğünde bütün mizanseni son buldu.

Ben keyifle kıkırdarken Âdem'in şaşkın bakışlarla olayı çözmeye çalıştığını görünce, "Ateş eskiden Nehar'la Feza arasında romantik bir şey olduğunu zannediyormuş," diye kısa bir açıklama yaptım. "Oysa ikisi sadece arkadaşlardı. O yüzden zavallı Ateş biraz dalga konusu oldu."

Âdem başını çevirip Ateş'e sempatiyle baktı. Müstakbel bacanağını seviyor gibiydi.

Biz mangalla uğraşırken piknik masasında huysuz huysuz oturan abimi kesiyordum arada sırada. Göz göze geldiğimizde yüzünü buruşturarak bakışlarını Âdem'e çeviriyordu. Eğer bunu yapmayı sürdürürse bu ânı fotoğraflayıp Paris'teki kız arkadaşına yollamayı planlıyordum. İyi bir fırça yemek onu kendine getirirdi belki.

Nehar'a dönüp, "Abim konusunda bir şeyler yapmamız lazım," dedim. "Bir planın olduğunu söylüyordun."

Başını sert bir şekilde bir defa salladı. Ardından tiz bir ıslık çaldı. Islık sesiyle beraber Efe'nin neredeyse acı çekerek piknik masasından kalkışını ve ayaklarını sürüyerek yanımıza gelişini izledim.

"Ne var?" diye sordu Nehar'a bakarak. Kız kardeşimle onun arasında şu an açıklayamayacağım bir mevzu vardı ve zavallı Efe aylardır Nehar'la arasını düzeltmeye çalışıyordu.

"Futbol maçı," dedi kız kardeşim Efe'nin yüzüne bile bakmadan. "Unuttun mu?"

Efe iç çekerek topuklarının üzerinde döndü. Ardından Ateş'in yanına gidip ona bir şeyler söyledi. Ateş ayaklanıp arabalara doğru ilerlerken Efe, Yağız'a yöneldi ve onu çe-

kiştirerek masadan kaldırdı. Bir yandan mangalı yellerken bir yandan da onları izleyip ne yaptıklarını çözmeye çalışıyordum. Yani, bir tahminim vardı ama...

Efe ve Yağız'ın babamla Arın enişteminin yanına gidip onlarla konuşmasını izledim. Sonra babam, Arın enişte ve Akın amca da yerlerinden kalktılar ve hep beraber bize doğru yaklaşmaya başladılar.

Göz ucuyla Âdem'e baktığımda kaşlarının hafifçe çatıldığını gördüm ki bu bir gerginlik işaretiydi. Keşke elimi uzatıp sakallarını severek gerilecek hiçbir şey olmadığını söyleyebilseydim. Ama tam şu anda bunu yaparsam ortamdaki üç kişi kalp krizi geçirebilirdi. İlk önce de Âdem.

"Maç yapıyoruz," dedi Efe yanımıza geldiğinde. Bu sırada Ateş elinde bir futbol topuyla bize doğru ilerliyordu. "Babam, ben, Ayaz ve Mahmut bir takımız. Kuzey enişte, Yağız, Ateş ve Âdem de bir takım." Duraklayıp bir onaylama bekler gibi Âdem'e baktı iri mavi gözleriyle.

Âdem kısacık bir tereddüt anından sonra başını sallayarak, "Olur," dedi ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Maç yapacaklardı kır çiçeklerim. Babam, abim ve Âdem aynı takımda olacaktı üstelik. Zavallı yüreğim buna dayanabilir miydi?

Kimse yüreğime fikrini sormadı. Hemen taşlardan iki kale ayarlandı. Akın amca hakem olarak seçildi. Mahmut bir kaleye, Ateş öbür kaleye geçti ve maç başladı. Mangalı yelleme işini Azra'ya devrederek çoktan Züleyha'yla birlikte kenardaki yerimi almış, tezahürat işine girişmiştim. Âdem ve babamı paslaşırken izlemek o kadar harikaydı ki her an ağlayabilirdim.

Heyecanlı bir maç oluyordu. Bence iki takım da iyi oynuyordu. Ya da eşit derecede kötü de olabilirlerdi. Futboldan çok anlamıyordum sonuçta. Yine de art arda goller atıp birbirlerine sataşmalarını izlerken eğleniyordum. Âdem de bizimkilere ayak uydurmakta sıkıntı çekmiyordu doğrusu.

Gol attığında karşı takımdaki Ayaz'a teselli için sarılması, Ayaz'ın huysuzlukla onu itmesi ve suratsız abimin bile bir anlığına gülmesi çok güzeldi.

Evet, abim hâlâ suratsızdı. Hatta bir ara sahada Âdem'i ittiğini görmüştüm. "Aynı takımdayız biz," demişti sevgilim ona kibarca.

O da zar zor anlayabildiğim bir sesle, "Hiç zannetmiyorum," diye mırıldanmıştı. *Gerçekten, keşke kız arkadaşı burada olsaydı da bu hallerini görseydi.*

Maç, Mayıs teyzem çok acıktığını ilan edene dek devam etti. O acıktığını söyleyince Arın eniştem oyunu hızlıca bitirdi ve bir şekilde skorlar karıştığı için kimin galip geldiğini bilemediğimiz maç sona erdi. Maç sonra erince babamla abimden Âdem'e karşı bir jest bekledim. Ne bileyim belki elini sıkarlar, şöyle omzuna bir dokunurlar falan dedim ama sevgilimin yüzüne bile bakmadan masalarına geçtiler ve bunun Âdem'i üzdüğünü görmemek için kör olmak gerekirdi.

Âdem'in üzülmesine izin vereceğimi düşünmek içinse salak olmak...

Herkes sofra kurmak için hazırlıklara girişirken kendi kendime, "Yetti ama artık," diye mırıldanarak babama doğru ilerledim. Yanına vardığımda bana attığı masum bakışlara hiç kanmadım.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordum öfkeli bir sesle.

"Konuşalım tabii prensesim."

Tatlı sesine de hiç inanmadım. Abime dönüp onu da bir el hareketiyle yanımıza çağırdım ve herkesten uzakta bir köşeye ilerledim. Erarslan erkekleri de peşimden isteksiz adımlarla yürüdüler.

Kimsenin bizi duyamayacağı bir noktaya vardığımızda onlara döndüm ve en kırgın bakışlarımla yüzlerine baktım. Sadece bunu yapmak bile konuşmanın yarısını atlamamıza ve her ikisinin de pişmanlıkla gözlerini kaçırmalarına yetti.

"Sizi çok seviyorum," dedim onlara. "Gerçekten... Sizi kaybetmektense hayatımın kalanında hiç mutlu olmamayı tercih edebilirim. Ya da sizi üzmektense en çok sevdiğim şeylerden vazgeçebilirim."

Babam oradaki bir ağaç kütüğüne oturup kısa bir an için bakışlarını benden kaçırdı.

"Sadece böyle bir seçim yapmak zorunda kalmayacağımı umuyorum," derken iç çekme isteğime engel olamadım. "Aylardır Âdem'i sevmeniz için çabalıyorum ve her şeyi doğru yapıyor. Beni mutlu ediyor, sadece bana değil herkese çok saygılı davranıyor, benim yaşadığım hayata uzak olmasına rağmen uyum sağlamak için efor sarf ediyor. Her geçen gün benim sevgimi daha çok kazanırken sizden kazandığı tek şey huysuz suratlar oluyor ve bunun haksızlık olduğunu siz de çok iyi biliyorsunuz. Sevgilimden ne istiyorsunuz tam olarak?"

Babamın yüzü hoşnutsuzlukla buruştu. "Minicik kızımın otuz yaşında sakallı bir herife sevgilim dememesini istiyorum." Abim de tuhaf bir homurtuyla ona katıldı.

Alaylı bir sesle, "Üzgünüm," derken kalbimdeki bütün sevgiye rağmen onlara hiç acımadım çünkü artık babamın minicik kızı değildim. Kocamandım ben, yirmi altı yaşındaydım. Ayrıca âşıktım ve sevdiğim adamla babamın iyi anlaşmasından başka hiçbir şey istemiyordum. "Ama durum bu baba."

Başını öne eğip hafifçe omuzlarını düşürdüğünde içim tuhaf bir sıkıntıyla doldu. Ben de aynı şekilde omuzlarımı düşürüp dolan gözlerimle, "Tamam," dedim. Sesimdeki ince titreyiş moralimi bozmuştu. "Yani sizin için bu kadar zorsa... Ne diyebilirim ki. Dilediğiniz gibi davranın. Ama Âdem benim bir süre sonra vazgeçeceğim bir heves değil. İşin aslı şu ki bana evlenme teklifi etti. Ben de kabul etmeyi düşünüyorum. Bundan önce sizin de gönlünüzü yapmak,

aradaki buzları eritebilmek istemiştim ama görünen o ki başarılı olamayacağım. Pes ediyorum."

Bunu söyledikten sonra tam arkamı dönüp gitmeye hazırlanıyordum ki babam. "Bahar," diye seslendi. Ağır bir hareketle ona doğru döndüğümde göz göze geldik. Bana elini uzattı. Elbette geri çevirmedim. Ömrüm boyunca geri çevirmeyi düşünmeyeceğim tek eldi belki de bu.

Elimi dudaklarına götürüp sevgiyle bir öpücük kondurdu. "Güzel kızım," dedi. "Yanına kimseyi yakıştıramadığım için beni affet ama sen benim bu dünyadaki en değerli iki şeyimden birisin."

Abim, babama dönüp, "Sağ ol ya," diye araya girince elimde olmadan kıkırdadım.

Babam da abimin tepkisine bir sırıtışla karşılık verdi. Sonra tekrar bana döndü. "Elimden gelse yanına kimseyi yanaştırmam ama... Ama Âdem'in iyi bir adam olduğunu kabul etmek zorundayım sanırım."

Kalbime muazzam bir rahatlık yayılırken gülümseyerek biraz daha babama yaklaştım. "Gerçekten öyle. Çok iyi bir adam."

Başını ağır ağır sallayan Kuzey Erarslan derin bir nefes aldı ve "O zaman seni mutlu ettiği sürece bu ailede bir yeri var demektir," dedi. "Huysuzluğa son veriyorum ve müstakbel damadımla iyi geçinmeye çalışacağıma da söz veriyorum."

Her ne kadar *müstakbel damadım* kelimelerini sanki birisi boğazını sıkıyormuş gibi söylese de bu babam için çok büyük bir adımdı. Duymak istediğim, görmek istediğim tek şey de buydu açıkçası. Sevinçle onun boynuna sarılırken, "Teşekkür ederim," dedim. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Sen benim en sevdiğim adamsın."

"Hâlâ mı?" diye sordu usulca, bana sarılırken.

"Her zaman," dedim. *Her zaman.*

Ardından abimin yanaklarını sıkıp artık huysuzluk yapmamasını tembihledikten sonra onları gerisin geri piknik masalarına postaladım ve onlar gider gitmez ilk işim boynumdaki uzun zincire uzanmak oldu. Zinciri çekip tişörtümün altından çıkardım ve kopçasını açarak ucunda takılı duran yüzüğümü elime aldım. Aylardır boynumda taşıdığım yüzüğü içimden taşan bir heyecanla parmağıma geçirdim çünkü artık bu işin bir saniye bile uzamasını istemiyordum. Çok bile sabretmiştim kır çiçeklerim, inanın bana, çok bile sabretmiştim.

Parmağımda yüzüğümle piknik masasına geri döndüm ve neredeyse kurulmuş olan sofra için yardıma giriştim. Abim gidip Âdem'in yanına oturmuştu ve sohbet ettiklerini duyabiliyordum. Anladığım kadarıyla futboldan bahsediyorlardı. Bu çok iyi bir başlangıçtı.

Yüzüğümü ilk fark eden Zeynep oldu. Kocaman açılmış mavi bakışlarıyla bana bakarken gülümseyerek elini kalbine götürdü. Eğer masanın öbür ucunda olmasaydı eminim bana sıkıca sarılırdı. Sonra etleri insanların kolayca ulaşması için büyük tabaklara koyan Azra fark etti. Tam yanımda olduğu için sırıtarak koluyla koluma vurdu ve işi biter bitmez Nehar'ın yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldadı. Böylece kardeşim de yüzüğümü gördü. Kimsenin fark etmediği sessiz bir sevinme seansı yaşandı Azra'yla ikisinin arasında. Ben de uzaktan sırıtarak onları izledim.

Âdem'in fark ettiği an, dünyanın en sıradan anlarından birisiydi. Yan yana oturuyorduk. Benden tuzu rica etti. Ben de masadaki tuzluğu ona uzattım. İşte bu sırada, tam tuzluğu eline aldığı sırada parmağımdaki yüzüğü gördü ve lafı bir anda yarıda kesildi. Ayaz'a Kapalıçarşı'daki bir anısını anlatırken cümlesinin ortasında susuverdi. Gri bakışları parmağımda donup kalmıştı. Ben elimi çektiğim halde birkaç saniye boyunca aynı noktaya bakmayı sürdürdü. Sonra bakışları gözlerimi buldu.

Ona genişçe gülümsedim ve dudaklarımı, "Evet," der gibi kıpırdattım. *Evet, seninle evlenirim.*

Yüzüne dünyanın tüm sanat eserlerini kıskandıracak o eşsiz gülümsemesi yayıldı ve bana şaheser niteliğinde bir tablo sundu. Eğer bu kadar kalabalık olmasaydık, şu an abimin bizi izlediğini hissediyor olmasaydım, hiç değilse babam bu kadar yakınımızda olmasaydı eğilir, o gülüşü öperdim. Ama tek yapabildiğim ona doyasıya bakmak, buna rağmen hiç doyamadan adımı seslenen Feza'ya dönmek oldu.

Yemek boyunca Âdem'in bakışları sık sık parmağıma gitti. Sanki bunun gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi bir hali vardı. Yüzüğün orada durup durmadığını kontrol ediyormuş gibiydi. Onu çok iyi anlıyordum çünkü ben de sonunda yüzüğü parmağıma takmış olduğuma inanamıyordum. Biraz fırça atarak da olsa babamın gönlünü aldığıma ve abimle Âdem'in nihayet medeni diyaloglar kurmaya başladığına inanamıyordum.

Yemek bitti, sofra toplandı. Büyükler sahilde yürüyüşe çıkmaya karar verince bizimkiler de voleybol oynamak istediler. Çöplerimizi ortadan kaldırdıktan sonra herkes bir araya toplandığı sırada bileğimde tanıdık bir dokunuş hissettim. Başımı çevirip bakmadan dahi bu dokunuşun sahibini tanıyordum.

"Sen gelsene benimle biraz," diye fısıldadı Âdem kulağıma doğru.

Karnımda bir heyecan dalgası hissederken bizimkilere şöyle bir göz attım ve kimsenin bize bakmadığını görünce Âdem'in peşine takıldım. El ele hızlı adımlarla ağaçlık alanda ilerledik ve kimsenin bizi göremeyeceği bir noktaya ulaştık. Âdem durup başımın üstünden piknik alanına bir bakış atarak mahremiyetimizden emin oldu. Tek kolunu belime doladı ve beni havaya kaldırıp kendi etrafında döndü. Bu ani hareketle dudaklarımdan dökülen şen kahkaha uçup kuşlara komşu oldu.

Âdem'in bu yakınlığı tanıdık olsa da bu defa hareketlerinde bambaşka bir coşku vardı. Sanki onun da kalbinde havai fişekler patlıyordu. Sanki o da tıpkı benim gibi yere göğe sığamıyor, içindeki heyecanı dizginleyemiyordu. Beni yere indirdiğinde yamacımdan fazla uzaklaşmadı. Önce uzun uzun gözlerimin içine baktı, ardından dudakları alnıma kondu. Oradan yanağıma indi. Kulağımın kıyısına geldiğinde, "Aylardır bugünü bekliyorum, biliyor musun?" diye sordu. "Az kalsın kalbime indirecektin. Keşke bir haber verseydin de masada öyle donup kalmasaydım."

Tek kolumu boynuna doladım. Parmaklarım saçlarının arasına karışırken, "Daha fazla beklemek istemedim," dedim. "Babamla konuştum ve ona seninle evlenmek istediğimi söyledim."

Âdem çocukça bir heyecanla, "Yarın evlenelim," deyince elimde olmadan kıkırdadım.

"Bence babamın sınırlarını çok zorlamayalım." Hafifçe benden uzaklaştığı için gri bakışları içinde kaybolabiliyordum. "Hem daha gelinliğim bile yok. Bana en azından birkaç ay lazım."

Âdem kafasında kısa bir hesap yaptıktan sonra, "Bir ay," dedi. "Bir ay yeterli mi?"

Başımı hızla iki yana salladım. "En az altı ay."

Gözleri dehşetle açılırken, "En fazla iki," diye düzeltti beni.

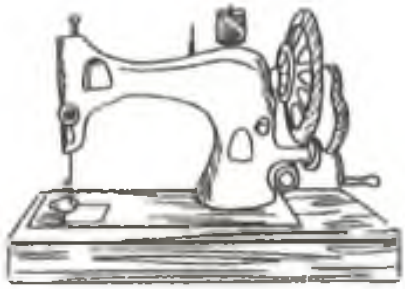
Neşeli kahkaham aramızdaki azıcık mesafeyi doldurdu. "Dört ay."

Âdem başını iki yana salladı. "Üç ay," dedi. "Ve bu son teklifim. Eğer itiraz edersen seni yarın akşam kaçırırım."

Üç ay. Bu sürenin kısalığı annemi muhtemelen dehşete düşürecek ve babamın surat asmasına sebep olacaktı ama yine de "Tamam," dedim. "Üç ay."

Hep baharda evlenirim, bir kır düğünü yaparım diye hayal etmiştim. Fakat şimdi kışın ortasında evlenme planları yapmaktaydım. Hayat çoğunlukla düşlerimize paralel ilerlemiyordu ama bu, her zaman kötü bir şey değildi. Çünkü hangi mevsimde olursa olsun Âdem'le evlenmenin ömrüme baharı getireceğini çok iyi biliyordum. Biz bir arada olduğumuz sürece kiraz çiçeklerinin ömrü uzayacaktı. Biz bir arada olduğumuz sürece kışlar hep kısa sürecek, baharlar ve yazlar sık sık kapımızı çalacaktı.

Âdem'i seviyordum. O da beni sevdikçe ömrüm bahar çiçeklerinden asla mahrum kalmayacaktı. Yazda da kışta da hep bir parça bahar saklı kalacaktı.

Son Söz

Tatlı lila rengindeki bu küçük elbiseleri kendim çizmiş ve kendi ellerimle dikmiştim. Yan yana duran ve birbirinin aynısı olan iki kızımın üzerinde harika durdukları için gururla gülümsemeden edemiyordum. Geçtiğimiz altı sene içerisinde birçok modeli giydirmiş, bir sürü özel sipariş almış ve birbirinden farklı insanlarla çalışmıştım. Yine de en sevdiğim modellerim kesinlikle kızlarımdı. En güzel elbiseler onlara diktiklerimdi. Tüm renkler en çok onlara yakışıyordu ve onlara her baktığımda yetişkinleri boş verip çocuk modasına mı yönelsem diye düşünüyordum. Yeryüzündeki bütün kız çocuklarını rengârenk elbiselerle giydirmek ve ellerine birer şeker tutuşturmak istiyordum. Ya da birer havuç. Çünkü şeker zararlıydı. Havuçsa gözler için oldukça faydalı bir atıştırmalıktı.

Yasemin ve Nazenin Arman aramıza evliliğimin üçüncü yılının başında katılmışlardı. Onların doğumu Âdem'le evliliğimi hayatımdaki en muhteşem olaylar sıralamasında ikinci sıraya düşürmüştü. Hamile olduğumu öğrendiğim günü dün gibi hatırlıyordum. Nehar'la beraber mutluluk gözyaşlarına boğulmuştuk.

Elbette karnımda bir değil iki bebek taşıdığımı öğrendiğim günü de çok iyi hatırlıyordum. Bu defa gözyaşlarına tek başıma boğulmuş ve Âdem'in koynunda, "Ben daha Karagöz'le Hacivat'ı birbirinden ayıramıyorum. Ya kendi çocuklarımı da karıştırırsam?" diye minik, tatlı panikataklar geçirmiştim.

Endişelerim neyse ki boşunaydı, kendi çocuklarımı karıştırmıyordum. İlk üç ay biraz zorluk çeksem de büyümeye başladıklarında herkes için birebir aynı olan çocuklarımda ben minik farklılıkları çabucak görebiliyordum. Hem zaten artık Karagöz ve Hacivat'ı da karıştırmıyordum.

"Anne, tokam düştü."

Yasemin'in dakikalardır oynadığı ve düşeceğini dakikalar önce öngördüğüm saç tokasını bana uzatışına bakarak iç çektim. Ardından öne eğilip kızımın ipek yumuşaklığındaki saçlarından bir tutamı parmaklarımın arasına aldım. Tokayı bir kere daha saçına tuttururken, "Eğer oynayıp durmazsan düşmez küçük hanım," dedim. "Bak, Naze'nin tokası hâlâ kafasında." Kızlarım isimlerini çok uzun buluyor olmalılardı ki birbirlerine Yase ve Naze diye sesleniyorlardı. Onların sürekli kullandığı kelimeler gibi bu kısaltmalar da dilimize dolanmıştı.

İri gri bakışlarıyla ikizinin tokasına uzun bir bakış atan Yasemin mantıklı bir sonuca vararak tokasıyla oynamayı bıraktı. Böylelikle ben de rujumu sürüp makyajımı tamamlayabilecek vakti bulabildim.

Üzerimde kızlarımın elbisesinden daha koyu tonda, mora çalan bir elbise vardı. Etekleri bileklerime kadar uzanıyordu. İncecik askıları omuzlarımı açıkta bırakırken boynumu Âdem'in benim için tasarladığı bir bahar dalı kolyesi süslüyordu. Şık ve güzel görünüyordum. Ayrıca mutlu ve neşeli.

Topladığım saçlarımdan alnıma dökülen birkaç tutamı elimle düzeltip küpelerimi taktığımda işim bitmişti. Tam

olarak aynı saniyede yatak odasının kapısı açıldı ve Nazenin, "Baba!" diye bağırdı.

Arkamı dönmeden aynadan kızımın koşup Âdem'in bacağına sarılmasını, ardından Âdem'in onu kucağına alıp yanağına bir öpücük kondurmasını izledim. "Çiçeğim."

"Bak biz neler giydik!" İnce sesi öyle neşeli ve yüksekti ki eğer bu ses bir çocuğa ait olmasa kulak tırmalayabilirdi. "Annem yapmış bunları bizim için. Yase de giydi, bak!"

Âdem, Nazenin'i kucağından indirip ikizinin yanına bıraktı ve her iki kızına da uzaktan şöyle bir bakıp, "Çok güzel olmuşsunuz," dedi. "Eminim düğündeki en güzel kızlar siz olacaksınız!"

İkizler neşeyle kıkırdadıklarında içime tarifi imkânsız bir mutluluk doldu. "Peki annem?" diye sordu Yasemin. "Onun elbisesi de çok güzel."

İşte bu sırada Âdem bakışlarını bana çevirdi ve göz göze geldik. Dudaklarındaki serseri gülüşü de gri gözlerindeki çapkın bakışı da ezbere biliyordum artık. Biliyordum bilmesine ama muazzam bir heyecanın tenimde yürümesine, karnımın mutlulukla kasılmasına ve yanaklarımın ısınmasına engel olmuyordu bu.

"O nereye gitse oranın en güzeli oluyor zaten," diye mırıldandı Âdem. Sesi tenimde bir kibrit çaktı desem yeriydi. Sonra kızlara dönüp, "Züleyha ablanız aşağıda sizi bekliyor," dedi. "Gidin de ayakkabılarınızı giydirsin. Geç kalmayalım düğüne."

Kızlar babalarının sözünü dinleyip, tıpış tıpış odadan çıkarken Âdem ağır adımlarla bana doğru yürümeye başladı. Aramızdaki birkaç adımlık mesafe kapanana kadar beklentinin kemiklerimi sızlatması inanılmazdı. Her gün gördüğüm, her gün öptüğüm, her gece göğsünde uyuduğum adamdı bu. Birinin bunu kalbime anlatması gerekiyordu belki de.

"Çok güzel olmuşsun Bahar Çiçeği."

Belki de gerekmiyordu çünkü bu duyguya bayılıyordum.

Âdem'in sesi, bana dokunuşundan önce ulaşıp nazikçe tenimi okşadı. Ardından tek eli belime yerleşti ve dudakları alnıma değdi. "O kadar güzelsin ki kıskanç bir mağara adamına dönüşmemek için büyük çaba sarf ediyorum."

Elimi uzatıp önce sakallarını okşadım, ardından kollarımı boynuna dolayıp ona iyice yaklaştım. "Sen asıl benim ilkel bir kadına dönüşüp seni bu eve kilitlememem için harcadığım çabayı gör," dedim dudaklarına uzanıp minik bir buse bırakmadan önce.

"Gel seninle bir dağ başına gidelim ve orada yaşayalım," derken başını eğip omzuma bir öpücük bıraktı. "Bizden başka kimse olmasın."

Evet. Babam bu fikre kesinlikle bayılırdı.

"Keşke bunu yapabilsek," deyip tatlı tatlı iç geçirdim. "Belki Trabzon'da kısa bir yayla tatili bize iyi gelir."

Genişçe gülümseyişi bu fikirden hoşlandığını belli ediyordu. "Harika olur bu."

Sarmaş dolaş olmuş haldeydik. Bir kedinin oynayıp durduğu yumağın ipleri gibi birbirimize dolanmıştık ve çözülesimiz yoktu. Çözülmek istemiyorduk.

"Geç kalacağız," diye mırıldandı Âdem. Sesi tembel ve isteksizdi. "Gitmemiz lazım."

Derin bir nefes aldım ve tüm gücümü toplayıp kendimi Âdem'den ayırdım. "Evet," dedim. "En yakın arkadaşın otuz beş yaşında nihayet evlenmek istediği birini buldu. Onu tek başına bırakamayız."

Bunu hatırlamak Âdem'in toparlanmasına sebep oldu. Bahsi geçen en yakın arkadaşı, yani Emir Derbent, geçen sene Türkiye'ye dönmüştü. Yurt dışında geçirdiği ve güzel tecrübeler kazandığı dört yıldan sonra ülkesini özlediğine karar vermişti. Âdem onu elbette sevinçle karşılamış, derhal kendisiyle çalışması için ısrara başlamıştı. "Dost olmamız

bir yana," diyordu. "Emir gerçekten çok başarılı bir tasarımcı ve onu kimseye kaptırmak istemiyorum."

Eh, kaptırmamıştı da. Yani şu matematik öğretmenini saymazsak. Çünkü o Emir'in gönlünü epey çalmış olmalıydı ki bir seneden kısa bir süre içerisinde evlenmeye karar vermişlerdi. Düğün bir buçuk saat sonra başlayacaktı ve Âdem oraya ilk gidenlerden olmak istiyordu.

Aşağıya indiğimizde Züleyha'nın kızları hazırladığını gördüm. Onu yanaklarından öperek teşekkür ettikten sonra üzerindeki siyah elbiseye beğeniyle bakıp çok güzel göründüğünü söyledim. Kısa kesilmiş kıvırcık saçları, her daim parıldayan ela gözleri ve yüz hatlarını öne çıkaran hoş makyajıyla gerçekten de öyle görünüyordu.

Hep beraber arabaya binip yola koyulduğumuzda Nazenin'in biraz dertli göründüğünü fark ettim. Hafifçe arkamı dönüp ona seslendim. "Canım, neyin var? Bir yerin mi ağrıyor yoksa?"

İkizlerimden birkaç dakika geç doğmuş olanı sıkıntıyla iç çekip, "Emir evlenmek zorunda mı?" diye sorunca kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım. Evet, Âdem'in bahsetmekten hiç hoşlanmadığı bir şekilde Emir, Nazenin'in ilk aşkı oluvermişti. Küçük kızım onu ilk gördüğü anda vurulmuş, büyüdüğünde Emir'le evlenmek istediğine karar vermişti. Dolayısıyla şu an onun düğününe gidiyor olmak gelecek planlarını biraz sarsıyordu.

"Evet hayatım," dedim üzüntüsüne ortak olduğumu gösteren bir sesle. "Evlenmek zorunda."

Omuzları üzüntüyle çöktü. "Ama neden?"

Bunu tam olarak nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Ne yazık ki çocuklar yanlarında "*Tuhaf Sorulara Nasıl Cevap Verirsiniz?*" kılavuzuyla doğmuyorlardı. Çocuğunuz size kaşığın neden kaşık olduğunu, kuşların öterken ne dediğini ya da insanların neden başkalarıyla evlendiklerini sorduğun-

da bir şeyler düşünmek zorunda kalıyordunuz ve söyledikleriniz, çocuğunuzun zihninde bambaşka bir şeye dönüşebileceği için cevaplarınızı dikkatli seçmek zorundaydınız.

Kısa bir düşünme ânının ardından, "Çünkü Dilek ablanla birbirlerini çok seviyorlar," diye cevap verdim. "Bu yüzden evlenmek istiyorlar."

Bu cevap Nazenin'i hiç mutlu etmedi. Aksine dudaklarının titremesine ve ağlamaklı bir sesle, "Emir beni sevmiyor mu?" diye sormasına sebep oldu. "Neden benimle evlenmiyor? Neden Dilek'le evleniyor?"

Âdem'in tam yanımda sıkıntıyla iç çektiğini duydum. Bana döndü ve fısıltıyla konuştu. "Düğün gününde en yakın arkadaşımın katili olmama ramak kaldı."

Bir elimi omzuna koyup onu sakinleştirmek için hafifçe sıktım ve kızıma, "Seni elbette çok seviyor," dedim. "Evlendikten sonra da hep çok sevecek. Bu hiç değişmeyecek."

Nazenin birkaç saniye sessizce düşünüp sözlerimi tarttı. Sonra biraz rahatlamış olarak, "Söz mü?" diye sordu.

"Söz."

Eski neşesine kavuşmasa da surat asmayı bıraktı ve Yasemin'in sohbet girişimlerine karşılık vermeye başladı. Züleyha arkadan uzanıp hafifçe omzuma vurarak, "İyi işti," dediğinde önüme dönmüştüm. "İlk aşk acısını atlatmış sayılır."

Bu sözlere Âdem'in verdiği tek karşılık bir homurdanma oldu. Sanırım Züleyha'nın kullandığı *ilk* kelimesi onu biraz rahatsız etmişti. Neyse ki yolumuz uzun değildi de düğünün yapılacağı otele varana dek başka bir drama yaşamadık.

Düğüne katılan az kişi vardı. Emir sivri dili yüzünden etrafında fazla insan barındırmadığı için bu pek de şaşırtıcı değildi elbette. Katılanlar arasında kız kardeşim Nehar ve eşi Ateş, abim Yağız ve eşi Ferah, ayrıca annem ve babam da vardı. Emir'le çok yakın olmasalar da tanışıklıkları vardı

ve Emir beni şaşırtarak her birine özel davetiye göndermişti. Onlar da elbette teşrif etmişlerdi.

Ailem geldiğinde onlarla selamlaşırken beni ilk karşılayan, kız kardeşimin kızı Hüma oldu. Bizim kızlarla arasında sadece ay farkı vardı. Buna seviniyordum çünkü kuzenlerle beraber büyümenin harika bir şey olduğunu yaşayarak tecrübe etmiştim.

Hüma bana doğru koşup, "Teyze bak!" diye kolundaki büyük morluğu bana neşeyle gösterdiğinde az kalsın kalbim duracaktı. "Ben bugün salıncaktan uçtum."

"Ne?" Kelime dudaklarımdan bana hiç yakışmayan bir cırlama olarak dökülürken kız kardeşime baktım ve onun yorgun bakışlarıyla karşılaştım.

"Önemli bir şeyi yok," diye güvence verdi bana. "Hepimizi korkudan can verme noktasına getirdi ama sadece bir ezikmiş."

Bu sözler içimi biraz rahatlatmıştı. Şaşkın bakışlarla kuzenlerine kolundaki morluğu gösteren Hüma'yı izledim. Sanki yeni bilekliğini gösterir gibi gösteriyordu beresini. Yasemin hemen uzanıp kuzeninin koluna bir öpücük kondurmuştu çünkü insanların böyle tedavi edildiğine inanıyordu. Onu sokaktaki yaralı köpekleri öpmemesi için birçok kez havada yakalamam ve köpeği veterinere götürmemiz gerektiğini uzun uzun anlatmam gerekmişti.

Veteriner mi öpecek köpekleri anne?

Onları kendi hallerine bırakıp Ateş'le ve abimle selamlaştım. Ferah'ı yanaklarından öperken henüz bir yaşını yeni doldurmuş olan oğulları Yiğithan'ın nasıl olduğunu sordum. Yaz için Türkiye'ye geldiklerinde hava değişiminden biraz rahatsızlanmıştı.

"Çok daha iyi," dedi Ferah. "Neredeyse tamamen iyileşti. Bu akşam da Mayıs teyzemin güvenli ellerine bıraktım kendisini."

Ardından annemle babamı öptüm ve onlarla kısa bir sohbete koyuldum. Âdem bizimkilerle kısaca selamlaştıktan sonra ortadan kaybolduğunda onun Emir'in yanına gittiğini biliyordum. Sanırım arkadaşının her an olmadık bir laf edip düğün işini batıracağına dair endişeleri vardı. Bu yüzden biraz kaygı bozukluğu yaşıyor ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyordu.

Neyse ki hiçbir sorun yaşanmadı. Nikâh memuru geldiğinde gelin ve damat kol kola, yüzlerinde gülümsemelerle salona girdiler. Masaya oturduklarında Dilek'in sevimli yüzünde heyecandan bayılmak üzere olduğunu gösteren bir ifade vardı. Emir daha sakin görünüyordu ama onu daha önce hiç görmediğim kadar neşeliydi. Neredeyse sempatikti ki bu, onun için imkânsıza yakın bir durumdu.

Nikâh memuru her ikisine birbirleriyle evlenmek isteyip istemediklerini sordu. Her ikisi de coşkuyla evet dediler. Şahit koltuğunda Dilek'in kuzeniyle beraber oturan sevgili kocam, bu evliliğe şahitlik ettiğini söyledi. Ardından imzalar atıldı. Dilek, Emir'in ayağına basıp ondan huysuz bir kaş çatış kazandı. Nikâh memuru aile cüzdanını Dilek'e teslim etti ve Emir-Dilek Derbent çifti evlilik hayatlarına ilk adımı böylece atmış oldu.

Nikâhın hiçbir sorun yaşanmadan kıyılmış olması Âdem'i fazlasıyla rahatlatmıştı. Bu yüzden Emir ve Dilek ilk danslarını yapmak için sahneye çıktığında yanımıza gülümseyerek geldi. İlk yaptığı Nazenin'e bir bakış atıp kalbinin kırık olup olmadığını kontrol etmek oldu. Lakin benim güçlü küçük kızım ilk aşk acısını çabucak atlatmış, Yasemin ve Hüma'yla oyuna bile dalmıştı.

Kızının iyi olduğuna emin olan Âdem bana döndü. Birkaç saniye konuşmadan birbirimizi izledik. Öyle yakışıklı görünüyordu ki kollarımı boynuna dolayıp yüzünün her yanına öpücükler bırakmak, sonra dudaklarımı şah dama-

rıyla buluşturmak istiyordum. Bu yüzden bana elini uzatıp, "Dans edelim mi?" diye sorduğunda bir saniye bile düşünmeden ayağa fırladım.

Âdem dans etmeye karşı ön yargısını kendi düğünümüze hazırlanırken yenmişti. Bizim düğünümüzden sonra kız kardeşim ve abimin düğünleri de peş peşe geldiği için epey pratik yapma fırsatı olmuştu. Yani elimi tutup sahneye yürürken hiçbir çekincesi yoktu.

Beni kendine çekip tek elini belime yerleştirdiğinde aramızdaki uzaklık santimetrelere inmişti. Bu da Âdem'in aşkıyla sancıyan kalbimin biraz olsun yatışmasına vesile olmuştu.

Romantik bir şarkı çalıyordu. Sözleri anladığım kadarıyla İspanyolcaydı. Ne dediğini bilmiyordum ama kelimelerdeki tutkuyu hissedebiliyordum. Hissettiğim bu tutkuyla Âdem'in gri gözlerine bakmak, erimiş gümüşleri anımsatan o gözlerde kaybolmak ve bu adamın akşam eve benimle gideceğini bilmek harika bir şeydi. Omzuna koyduğum elimi ilerletip ensesine uzanmaktan, oradan parmaklarımı saçlarının arasına karıştırmaktan kendimi alıkoyamadım. Dokunuşumla hafifçe irkildiğini görmek hoşuma gidince kıkırdadım.

"Bu yaptığın çok ayıp," dedi Âdem beni biraz daha yakınına çekip. Başını eğdiği için nefesi hemen kulağımın dibindeydi.

"Kocamla dans ederken gülmem mi ayıp?" Sorumu yavaş, alçak bir sesle sormuştum.

Âdem yanağını yanağıma yasladığında hafifçe güldü. Kollarının arasında pelteye dönmemek için gücümün son kırıntılarını kullandım. "Hayır, bunca insanın ortasında bana böyle gülüp sağ kalmamı beklemen çok ayıp," dedi. Sesi tıpkı benimki gibi tembel ve derindendi. "Bu gülüşleri eve saklasana."

"Bir kısmını saklıyorum," diye fısıldadım kulağına. "Merak etme."

Ona daha sıkı sarıldım. İspanyolca şarkı çalmaya devam ederken bir süre sessiz sessiz salındık. Sonra Âdem varla yok arası bir sesle, "Şu yayla işi..." dedi. "Eğer ciddiysen kızları bir haftalığına annem ve Züleyha'ya bırakabiliriz."

Kısa bir bilgilendirme notuyla araya girmem gerekiyor sevgili kır çiçeklerim. Âdem, ben ve kızlar Âdem'in babasından kalma Kuzguncuk'taki evinde yaşıyorduk, hani şu ilk tanıştığımız yerde. Nergis anne ise bütün yalvarmalarımıza rağmen bizimle kalmayı reddettiği için kendisi gibi dul olan kız kardeşinin yanına taşınmıştı. İki sokak ötedeydi ama onu o kadar bile uzağa göndermek içime oturmuştu, bunu dürüstçe söylüyordum. Âdem'in onca ısrarına ek olarak kendim de gidip neredeyse ağlayarak bizimle yaşamasını istemiştim evlenmeden önce.

Bana, "Kaynanamı çok severdim," demişti gülümseyerek. "Ama rahmetliyi ne zaman çok sevmeye başlamıştım, biliyor musun? Ayrı eve çıktığında. Ben sizin yanınızda rahat edemem, siz de benim yanımda rahat edemezsiniz. Elinizden geleni yaparsınız, biliyorum ama bunu istemiyorum. Alt tarafı iki sokak aşağı taşınacağım zaten. Kalkıp memlekete gitmiyorum ya." Bunları söyledikten sonra bizi azarlayarak konuyu sonsuza dek kapatmış ve bir daha da açtırmamıştı.

"Olabilir aslında," dedim Âdem'e. "Eminim birkaç gün de bizimkiler bakar kızlara. Bir hafta tatil yapabiliriz. Baş başa."

Bakışları dudaklarıma kaydı. Beni öpmek istediğini ama ailemin bizi görmesi çok mümkünken asla öpmeyeceğini biliyordum. Senelerdir evli olmamız hiçbir şeyi değiştirmiyordu. "Evet," dedi dudağında yaramaz bir gülümsemeyle. "İki kişi gider, üç kişi döneriz belki?"

Kaçıp giden şaşkın kahkahamı engelleyemedim. "Âdem Arman!" dedim hayretle gözlerimi açarak. "Beni üçüncü bir çocuk için ikna etme yöntemin bu mu? Yaylaya götürmek mi?"

Gururla başını salladı. "Tatile sakladığım birkaç taktiğim daha var tabii."

"Hım..." Parmaklarım ensesinden kayıp yanağına ulaştı. Sakallarını hafifçe okşarken keyiften dört köşeydim. "Merak ettim şimdi bak."

Uzanıp alnıma bir öpücük bıraktı. Ardından bir kere daha dudaklarını kulağımın kıyısına getirdi. "Evet dersen yarın sabah yola çıkarız." Sesi öylesine baştan çıkarıcıydı ki hayır kelimesi lügatimden siliniverdi.

"Çıkalım öyleyse," dedim yutkunarak. "Durduğumuz kabahat."

Hafifçe geri çekildi. Genişçe gülümsedi. Ardından omzumun üstünden bizimkilerin olduğu noktaya kısa bir bakış atıp dudaklarımdan acele bir öpücük çaldı. "Seni seviyorum Bahar Çiçeği," dedi şarkıcı şarkının son kelimelerini söylerken.

"Ben de seni seviyorum Zamanın Efendisi."

Hikâyemiz bir bahar akşamında başlamış, sonra da zamanı ve mekânı kendisine katıp kendi içinde bir sonsuzluk yaratmıştı. Kadere inananlardandım. Âdem'in de benim kaderimde olduğuna, o gece o taksiye boşuna binmediğine, yolumun Kuzguncuk'a boşuna düşmediğine inanıyordum. Sanki ezelde birisi bir parçamı almış ve Âdem'in yüreğine saklamıştı. Dünyaya geldiğim andan beri o parçayı arıyordum. Bulduğumda fark etmek ve fark ettiğimde kaybetmemek başıma gelen en güzel şeydi. Âdem Arman'ı ve bana kattıklarını çok seviyordum.

Ve bu vakte kadar tattığım bu güzel duyguların her birinin, bir gün sizin kalbinize de uğramasını diliyorum kır çiçeklerim. Ömrünüzü bahara çevirecek o şey her ne ise onu bulmanızı, hiç kaybetmemenizi, hiç vazgeçmemenizi ve dallarınızdan çiçeklerin eksik olmamasını diliyorum.

Hadi Allah'a emanet.

tg: kaktusunx

Bir Bahar Akşamı Çalma Listesi

Bir Bahar Akşamı - Zeki Müren
Geceler Kara Tren - Nazan Öncel
Beni Bırakma - Feridun Düzağaç
Sen Benim Şarkılarımsın - Cem Adrian, Hande Mehan
Rengârenk - Sertab Erener
Resmen Âşığım - Nil Karaibrahimgil
Güneşimi Kaybettim - Zakkum
Kerem Gibi - Mabel Matiz
Gözleri Aşka Gülen - Nilipek
Birden Geldin Aklıma - Tuna Kiremitçi, Sena Şener
Bostancı Durağı - Ayna
Öpücem - Simge
Bahar - Candan Erçetin
Haydi Söyle - Kalben
Saydım - Ogün Sanlısoy
Ben de Yoluma Giderim - Sezen Aksu